

Giới thiệu Tiền Kiếp

Câu chuyện lấy bối cảnh vào năm 2025, nhân vật chính của chúng ta, Huy, một gã sinh viên bảnh bao và phá phách đến từ trường Đại Học Việt Đức. Hắn đang đợi đến ngày lấy tấm bằng tốt nghiệp mãn hạn "án tù" thì bỗng nhiên từ đâu cái hoạ trời ơi đất hỡi rơi xuống đầu hắn.

Hắn phát hiện ra trong cơ thể hắn ẩn chứa một luồng sức mạnh khủng khiếp! Luồng sức mạnh này là gì? Chỉ biết vì điều đó, hắn đã bị cuốn vào vòng tranh đấu giữa Thần-Ma-Nhân tộc và vô số tộc bí ẩn khác! Thần tộc? Thì ra các vị thần tiên lại không vô tranh vô đấu như mọi người vẫn nghĩ. Ma tộc? Thì ra yêu ma, quỷ giới vong linh không đơn giản như trên phim ảnh, Còn nhân tộc? Loài người không hẳn là yếu đuối, vô dụng và kém cỏi như hắn lầm tưởng. Xung quanh hắn là nhiều điều bí ẩn như vậy!

Cùng xem xem, tiền kiếp của Huy rút cuộc là thần thánh phương nào mà có thể chao đảo nghiêng trời lệch đất đến như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Tiền Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Giác mơ

Nửa đêm Huy bật dậy, mồ hôi đầm đìa ướt chan cả cái áo ba lỗ rách nát của nó, cổ họng nó khát khô ran lại. Hôm nay đã là lần thứ 3 trong tuần này Huy lặp đi lặp lại giấc mơ vừa rồi, sống lưng vẫn rộn lên cái cảm giác của lưỡi gươm đi xuyên từ đỉnh đầu nó xuống tận khoang ngực. Trong mơ, Huy thấy mình bị bao vây bởi một đám kì dị, có hai gã ăn mặc như những thổ dân miền núi, đầu đội nón cỏ, vai đóng giáp và dưới hông đóng kho. Hai gã này đè tay Huy xuống khiến nó phải quỵ xuống đất không đứng dậy được, xung quanh có một đám-có vẻ là lính gác, bao vây chĩa rất nhiều giáo mác vào người Huy. Điều kì dị nhất là đám lính gác này mang thân hình màu xanh lá nhàn nhạt, mặt mũi chúng có đôi chút quái dị, cụ thể là chúng có đôi mắt màu vàng hơi lồi ra và có.....thứ gì đó trông giống mang cá thay vì lỗ tai. Huy tròn xoe mắt nhìn xung quanh rồi cất tiếng hỏi:

_ Mấy....mấy người là ai? Tui đang ở đâu?

_ Haha, Vương, haha, bá chủ của thiên hạ có ngờ rằng hôm nay ngươi có ngày này.

Tiếng nói vang vọng cả khu, Huy ngơ ngác nhìn xung quanh cho đến khi nó nhận ra tất cả mọi người xung quanh đều đang ngược đầu nhìn lên trên khiến nó cũng ngược lên theo. Ở trên cao có một người mặc tướng giáp, áo choàng, đầu đội vương miện uy nghi lăm lệt y hệt tay Tây Sở Bá Vương mà nó vừa xem phim TVB hồi chiều này, người đàn ông này đang từ từ.....bay xuống trước sự ngạc nhiên cực độ của Huy. Nó há hốc mồm kinh ngạc nhìn người đàn ông này cho đến khi ông ta “hạ cánh” xuống hẳn, bằng một động tác rất nhanh người này lướt đến chỗ Huy đang quỳ:

_ Vương, năm xưa ta đã hết lời khuyên ngươi, bảo ngươi đừng chống lại mệnh trời, có sao không nghe đề ra nông nổi này

_ Vương là thằng nào? Ông nói cái gì tui không hiểu gì hết ráo vậy?

_ “Hết ráo” là gì? Vương, không phải ngươi bị lỗi oanh vào đỉnh đầu nên bị sao rồi chứ?

_ Há? Lỗi oanh gì vậy ba, đóng kiếm hiệp hả? Tui nhắc lại tui ở đâu và Vương là thằng nào mà ông gọi tui như vậy?

_ “Tui”? “Ba”? “Kiếm hiệp”? “Thằng”? Sao nghe lạ vậy? – Người đàn ông tỏ vẻ bối rối

_ Vương là ai? – Huy gằn giọng xuống

_ À, đáng ra bậc trưởng bối ta phải tôn kính ngươi, gọi đầy đủ tên của ngươi ra mới đúng, nhưng kẻ dám chống lại Thần Đế như ngươi không xứng. Ta gọi ngươi tiếng “Vương” đã là tôn kính ngươi lắm rồi. Hôm nay ta phụng mệnh Thần Đế thi hành hình phạt với ngươi. Từ hôm nay trở đi, ta mới là Vương!

_ Đế nào? Hình phạt gì nữa, ề ề ông làm cái gì vậy?

Huy không ngừng hỏi người đàn ông kia, nó cảm thấy lo lắng thật sự vì người đàn ông kia bắt đầu rút lưỡi gươm ra khỏi vỏ. Đó là lưỡi gươm rất kỳ lạ, có khắc những ký tự tượng hình mà Huy chưa từng thấy tới nhưng nó cảm thấy vô cùng quen thuộc. Thanh gươm trong tay của người đàn ông kia bắt đầu phát sáng khi ông ta lầm rầm những câu nói vô cùng khó hiểu, ông ta lại bắt đầu lơ lửng lên không trung trong khi vẫn đang nhắm nghiền mắt lầm bầm những câu nói nghe nom như những câu thần chú đó.

_!@#EFR#\$\$#!@!@^\$%#@#\$ - Người đàn ông vừa lơ lửng vừa niệm chú

Thanh gươm dưới những câu nói vô nghĩa trên ngày càng sáng hơn, những ký tự tượng hình trên thanh gươm như những hình ảnh 3D uốn lượn trên thanh gươm rất sống động. Đoạn người đàn ông mở mắt ra, mắt ông ta sáng quắc lên một màu đỏ tươi, như thể đang đeo lens dạ quang của đám hotgirl vẫn hay đeo thường đi beer club chỗ Huy làm phục vụ bán thời gian vậy.

_ Được, Vương, đến giờ ông phải đền tội, ta phụng mệnh Thần Đế, ban cho ông hình phạt Ngũ Mệnh Cứu Kiếp Phục Linh, lĩnh tội! Yaaaaaaa

Người đàn ông hét lên một tiếng thật to trước khi từ không trung bay xuống với tốc độ cao, cảm mũi guom xuyên đỉnh đầu của Huy. Thăng Huy chỉ kịp kêu một tiếng thật lớn trước khi giật mình tỉnh dậy mới phát hiện ra tất cả chỉ là giấc mơ. Tuy chỉ là mơ nhưng cảm giác nó rất thật, thật đến nỗi nó vẫn còn cảm nhận được nỗi đau thấu tận tim gan khi lưỡi lươn chạm vào đỉnh đầu nó, cho đến cảm giác lưỡi guom luôn xuyên qua từng thớ thịt, phá vỡ từng đốt sống xương của nó khiến nó sống không bằng chết. Uống ngụm nước thật đầy, thăng Huy trút hơi thở ra rồi tự lẩm bầm với mình:

_ Thăng cha nó chứ, con bò Tấn cứ gài mình xem phim TVB miết giờ mơ cũng thấy cảnh kiếm hiệp.

Huy với tay lấy cái đồng hồ đeo tay, lúc này đã hơn 4h sáng, còn ngủ nghề gì nữa khi 5h30 là nó phải đi học rồi. Nó nhìn cái đồng hồ G-Shock màu trắng thật lâu rồi mỉm cười, cái đồng hồ này nó được bạn gái tặng vào năm 1 đại học. Mới đó mà đã lên năm 4 rồi, thời gian trôi qua mau thật, thời gian nó bên cái Linh-người yêu nó cũng thật dài, nó tự nhủ khi ra trường kiếm việc làm rồi sẽ mạnh dạn đến nhà cái Linh hỏi cưới, đặt cái kết thật đẹp cho mối tình 4 năm đại học của nó.

Thăng Huy ngắm nghía cái đồng hồ một chút thấy tâm trạng đã ổn hơn, nó đứng dậy khỏi giường, đánh răng rửa mặt rồi bắt đầu bài tập mỗi ngày của nó: 100 cái hít đất, bật cóc sân 10 vòng và hít xà 50 rồi luyện bài báii môn quyền của Vovinam- bài tú nó dùng để tập thể dục mỗi ngày. Thăng Huy nhìn vậy mà đã dai đen, những khi nó không làm ở Kingdom Beer Club vào buổi tối, nó hay đi đứng lớp thay cho sư phụ. Nó chỉ không hiểu tại sao một người giỏi võ (cứ cho là vậy), lại khoẻ như nó lại dễ đắm ruồi bu trong mơ đề cho không động dậy được.

_ Ax, chỉ là mơ thôi

Thăng Huy chặc lưỡi một cái trước khi xách balo chạy ra đường cái đón xe buýt đến trường. Một ngày mới lại đến.

Bạn đang đọc truyện *Tiền Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Giáo viên thời vụ

_ Ê nhỏ, tới trạm rồi kìa, mơ ngủ hả mậy?

Tiếng nói cắt ngang dòng suy nghĩ của Huy, thì ra từ nãy đến giờ nó vẫn còn suy nghĩ về giấc mơ đêm qua. Nó suy nghĩ nhập tâm đến mức thờ người ra, quên cả việc nó phải xuống trạm đến trường.

“Quái lạ, cứ cho là giấc mơ vì bị ám ảnh phim TVB đi nhưng sao cả tuần nó cứ lặp đi lặp lại cùng một nội dung, cảm giác trong mơ thật đến từng chi tiết một. Điều quái nhất là nội dung giấc mơ chả có gì giống bất kì bộ phim TVB nào mình từng xem. Mẹ kiếp, thăng Tấn chó dụ dỗ bỏ vào con đường sa đoạ nghiện phim chương riết rồi bỏ sinh ảo tưởng” – Thăng Huy nghĩ thầm trong lòng.

Bóp _ Vào trường đi cha nội, mơ màng gì vậy?

Một bàn tay to khoẻ vỗ thật mạnh vào lưng của Huy khi nó lững thững rảo bước vào cổng trường Đại Học Việt Đức. Đó là bàn tay của Viên, thằng bạn thân chí cốt của Huy từ khi còn nhỏ. Hai thằng quê gốc ở Hà Tiên, có thể nói Viên còn thân hơn cả anh em ruột thật sự đối với Huy. Thuở nhỏ Huy và Viên thường xuyên đi phá làng phá xóm, khi thì treo cây trộm trái, khi thì bê trộm thớt nôt của bà Hai đi bán, khi lại nắm tay nhau ra giữa biển lúc bão cấp 10 đổ bộ vào mà.....thì bơi lội. Gia đình thăng Huy bất hạnh, mới 7 tuổi trong một trận bão đã cướp đi sinh mạng của cha và anh trai ruột của Huy, mẹ ở nhà hay tin đau buồn quá sinh bệnh rồi mất 1 tháng sau đó. Cha của Viên, chú Lục, hành nghề thầy đồng trụ tà ở Tràm Chim, thấy Huy tội nghiệp quá nhận về làm con nuôi. Chú đón cả 2 đứa, kể cả thằng Viên đang ở cùng mẹ, lên Tràm Chim ăn học ở trường phổ thông trung học Tràm Chim. Đến năm thi đại học, thăng Viên và thăng Huy rủ nhau đăng ký trường đại học Tiền Giang, giữa chừng Huy đổi ý lên gấu thăng Viên đăng ký thi đầu vào ở đại học Việt Đức-TPHCM. Nào ngờ đầu thăng Viên hay tin nổi giận, bỏ luôn đại học Tiền Giang lên Sài Gòn, vừa làm thêm vừa ôn luyện quyết chí thi vào Việt Đức để học chung trường với Huy. Bởi thế nên năm nay thăng Huy học năm 4 còn Viên chỉ mới năm 3. Thăng Huy cảm động lắm, chú Lục đã cho nó một gia đình, còn thăng Viên thì thả bỏ phí cả năm trời đại học chỉ để được học cạnh nó.

Khụ khụ Thăng Huy đang ho, nó bắt đầu cảm nhận được “uy lực” từ cú vỗ lưng lúc nãy. Thăng Viên có một biệt danh rất kêu hồi còn học cấp 3 là “Vâm”. Sở dĩ nó được gọi là Vâm vì nó khoẻ như vâm, chẳng hiểu nó ăn cái gì, dù ít khi Huy thấy nó tập luyện nhưng 2 cánh tay của nó mạnh vô địch. Bất kể thăng Huy tập luyện thể nào, luyện Vovinam ra sao thăng Viên đều chấp nó vật tay trước 30 giây rồi sau đó chỉ tốn 10 giây để vật ngược tay thăng Huy lại. Chơi trò đầm tay tính điểm ở khu trò chơi điện tử trong mấy cái mall, thăng Viên có lần đầm hự cả máy khiến thăng Huy phải muối mặt ra xin lỗi thay cho bạn.

_ Ho gì dữ vậy ba? – Thăng Viên vừa vuốt lưng Huy vừa hỏi

Khụ khụ _ Má mậy tao nói rồi, tay mậy như sức trâu mà vỗ lưng có ngày tao nghẹn chết

_ Thôi bớt xàm xí để đi má, có ai chết vì vỗ lưng không?

_ “Đé”? Nhắc để mới nhớ, tao lại mơ nữa mậy

_ Mơ gì? Mơ cái bữa trước hả?

_ Ờ, thằng lol nào lấy kiếm thọt tao đó.

_ Tao kêu mày nghỉ coi ba cái phim chương đi đéo nghe, bị thằng Tấn dụ miết

_ Hay mà mày, Tây Sở Bá Vương Hạng Vũ vô

_ Vô cái đầu cha mày, vào lệ trẻ giờ cha Bảy điểm danh không có ăn *út nha con.

_ Ờ ờ ờ.

Hôm nay có lớp “Thẩm định dự án đầu tư”, lớp hiếm hoi mà thằng Huy lẫn thằng Viên học cùng. Về cơ bản, thằng Viên dưới thằng Huy một khoá nhưng thằng Viên bằng nỗ lực phi thường đã học vượt cấp khá môn học, nhờ vậy nên thằng Viên và thằng Huy cũng được học cùng nhau một số lớp. Lão Bảy, giáo viên phụ trách môn học này vô cùng hắc ách, lão này điểm danh những 2 lần đầu giờ và cuối giờ để tránh việc sinh viên điểm danh xong trốn tiết ra về. Tuy vậy, hôm nay có lẽ là một ngày tương đối tươi đẹp với lớp của thằng Huy, khi thầy hiệu trưởng bước vào thông báo thầy Bảy sẽ tạm thời nghỉ dạy 3 tháng vì lý do cá nhân. Thay thế cho thầy Bảy là thầy Hùng, một giáo viên thời vụ được trường thuê về. Background ông này có vẻ khá khủng khi từng kinh qua dạy học ở đại học Ngân Hàng, đại học Kinh Tế,....dù tuổi đời chỉ mới đầu ba.

Thầy Hùng này dạy thật ra cũng không đến nỗi nào, chỉ ngắt nổi giọng Bắc của thầy đặc sệt quá, nghe vừa khó nghe lại vừa.....ru ngủ, không khác gì lão Tiến sĩ Hiệp của lớp “Quản trị ngân hàng thương mại”. Thằng Huy ngáp ngáp ngáp dài cổ giữ cho mình tỉnh táo nhất. Thằng Viên vẫn tập trung ghi chép như thường lệ, nó đang cố gắng hết sức để có thể ra trường chung đợt với thằng Huy, cũng đồng nghĩa với việc nó không được phép trượt bất kỳ môn học nào. Thằng Huy bỗng thấy nhỏ Linh, người yêu của nó lướt qua cửa phòng học, con bé đang nhìn về phía Huy vẫy vẫy tay cười. Hôm nay Linh không có lớp, con bé chỉ lên trường vào thư viện đọc sách, nhưng lý do cốt là để đợi thằng Huy và Viên học xong ra về hẹn hò ăn vặt.

Dáng con bé đã lướt đi xa rồi thằng Huy mới thôi không vẫy tay nữa, ngoảnh lại nhìn về phía bụi giảng đường. Nó suýt hét lớn lên một tiếng kinh hãi trước khi ngã bật ngửa khỏi ghế vì thầy Hùng, ông giáo viên thời vụ đang nhìn nó. Nếu chỉ là cái nhìn bình thường có lẽ nó đã cười hi hi rồi gãi đầu học tiếp, vấn đề ở chỗ lưng của ông ta đang.....quay về phía thằng Huy, còn cái đầu ông ta đang vặn lại gần 180 độ so với cơ thể, đôi mắt lão lồi ra màu vàng và 2 bên mang tai đang phập phều thò. Cả lớp xôn xao thấy thằng Huy ngã, trong khi thằng Viên đỡ thằng Huy dậy:

_ Sao vậy cha nội, mơ ngủ hả?

_ Không....không phải..... ông Hùng....

_ Thầy Hùng làm sao?

_ Mày nhìn ông kia

_ Nhìn rồi, ông đang nhìn mày đó, đứng dậy mau lên

Thằng Huy lồm cồm ngồi dậy, nó vuron cổ lên nhìn về thầy Hùng. Lúc này thầy Hùng đang đứng đó nhìn nó. Bây giờ nhìn thầy bình thường như cũ, chẳng có mắt lồi cũng chẳng có mang tai phập phều. Thằng Huy dụi dụi mắt lần nữa trước khi trần trối nhìn thầy Hùng. Thầy khẽ nhoen nụ cười nửa miệng:

_ Ô, tôi tưởng sinh viên trường Việt Đức đầu vào khó vậy nên toàn người tài giỏi đấy chứ, ai ngờ thành phần ngủ gật cũng nhiều nhỉ? Ra ngoài đứng mà ngủ!

Cả lớp cười ồ lên khi nghe thầy Hùng châm chọc thằng Huy. Nó quê quá đứng phắt dậy, giật tay mạnh khỏi tay thằng Viên rồi đi thẳng một nước về phía cửa. Nó khẽ nhìn thầy Hùng một chút rồi quyết định ra khỏi phòng để tránh những tràng cười nhạo của bạn bè cùng lớp. Thằng Viên ném cho nó cái nhìn ái ngại trước khi tiếp tục bài học với thầy Hùng. Thằng Huy tức lắm, rõ ràng ban ngày ban mặt nó không hề ngủ gật, còn vừa vẫy tay với con bé Linh xong thì làm sao nó nhìn nhầm được. Điều đáng sợ nhất không phải cái phản thầy Hùng bẻ đầu 180 độ nhìn nó, mà là hình dáng bên ngoài của thầy lúc đó trông y hệt cái lũ lính gác đã xuất hiện trong giấc mơ của Huy. Đang miên man đắm chìm suy nghĩ, bỗng tiếng của một người khiến Huy giật mình:

_ Đã lâu không gặp, người khoẻ chứ Thanh Lang?

Bạn đang đọc truyện *Tiền Kiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Minh

Thằng Huy quay đầu lại nhìn, đó là chú Tám, lao công của toà nhà trường đại học Việt Đức mà nó đang học. Chú có dáng người gầy gầy, thấp bé và hơi khòm lưng do chú cũng đã có tuổi. Mái tóc hoa râm cùng đôi mắt đầy vết chân chim của chú cũng phảng phất nên những cực nhọc mà người đàn ông này từng trải qua trong đời. Thằng Huy nghe chú Tám nói xong lại quay đầu nhìn xung quanh, dọc hành lang không có ai, phòng học cũng chẳng có ai

đang đứng trước cửa, chú Tám thì vẫn đứng đó cười cười gần từng dấu chân chìm lẫn trên mặt chú. Thăng Huy khẽ gật đầu chào chú Tám, nó chợt nhận ra chú Tám nhỏ bé quá đối với nó, một thanh niên cao 1m8 lại tập võ nên dáng người rất rắn chắc, vạm vỡ. Chú Tám nhìn nó lưng chừng rồi trút tiếng thở dài:

_ Haizzza, người ở đây bao lâu rồi?

_ Dạ con mới bị bắt ra đây đứng mấy phút à chú

_ Cực khổ cho người quá, chắc cả ngàn năm qua người đã hiểu được nhiều điều.

_ Ủa, chú sao vậy chú? Con mới ở đây mấy phút à làm gì ngàn năm, chú nói quá ghê thiệt nha.

_ Người xem, từ vô địch thiên hạ lại thành tên èo là thế này.

Chú Tám vừa nói vừa dùng tay xoa lên lồng ngực của Huy, rồi luồn xuống phía bắp tay nắn nắn xoa xoa khiến Huy rợn hết cả da gà. Nó hét lên 1 tiếng kiểu như mấy đứa con gái bị mấy ông già dè dặt sờ vậy, rồi giật lùi ra phía sau thật nhanh. Trong trí nhớ của Huy, tuy bác Tám ít nói nhưng ai cũng biết bác đã có gia đình, người vợ già mở tiệm tạp hoá bán ở nhà trong khi bác xin làm lao công ở đây. Bác tuy nhìn thấp bé gầy gầy nhưng cánh tay gân guốc của bác thể hiện bác là con người lao động nặng nhọc rất nhiều, tuyệt nhiên khó có khả năng chú thuộc giới tính khác.

Nhưng thật sự hành động vừa rồi của bác Tám không thể chấp nhận được, rõ ràng bác vừa sờ mó nó. Thăng Huy tuy không phải kiểu cơ bắp lồng lộn, cơ bụng sáu múi nhưng nó có cơ thể rắn chắc, lại đen nhem kiểu con trai miền Tây nên nó cũng “thu hút” kha khá thẳng gay ở Kingdom beer club nơi nó làm part-time. Nó rùng mình nội cái trước khi xét nét nhìn bác Tám:

_ Bác, bác bị biến thái hả?

_ Chao ôi, Thanh Lang vô địch của lòng ta, có sao lại ra nông nổi này?

_ Bác ơi, chắc bác lộn người rồi, con tên Huy mà, Lan nào ở đây? Bác gái tên Lan hả?

_ Sao mà ta nhầm được, người có cháy ra tro thì thần hồn của người ta nhìn vẫn ra

_ “Thần hồn”? Hôm nay con thấy bác lạ à nha, nói năng hơi có mùi phim chưởng đó.

_ Thôi không sao! Hôm nay ta chỉ đến đây thăm người thôi, sau này người thức tỉnh sẽ hiểu hết tất cả, bây giờ chưa phải lúc.

_ Lúc gì bác? Đầu đuôi ra sao mà bác toàn nói phần giữa không sao con hiểu?

_ Sau này người sẽ biết! Ta chỉ mong người sau này hoàn mệnh, hãy trợ giúp cho cháu trai ta! Nó trẻ người non dạ, xung quanh lại lắm kẻ gian, nó cần có những trung thần như người phò tá.

_ Cậu bị phạt còn đứng đây lăm chuyện với lao công được hả Huy?

Tiếng nói là của thầy Hùng, thầy giáo được nhận làm thời vụ thay lão Bảy. Thăng Huy vì thấy thầy có biểu hiện kì lạ nên nó giật mình ngã khỏi ghế, khiến mọi người tưởng nó ngủ gật mơ lẩn xuống đất. Vì vậy nên nó mới bị thầy phạt ra đứng hành lang.

Lúc này thầy đang đứng ngay sát kế bên nó, nhìn chăm chăm vào mặt nó. Nó cố giữ bình tĩnh, quan sát thật kĩ từng nét trên khuôn mặt của thầy Hùng. Thầy chẳng có gì khác lạ cả, cũng tai mắt mũi miệng như người bình thường thôi. Thăng Huy xem như yên tâm được một chút, nó nghĩ bụng có lẽ nó bị giấc mơ ám ảnh quá nên hoa mắt nhìn nhầm thầy Hùng ra cái thứ quái gở xấu xí trong giấc mơ. Huy vội giải thích với thầy Hùng:

_ Đầu phải thầy, tại bác Tám lao công là người bắt chuyện trước chứ con đứng yên đây nãy giờ mà

_ Tại sao chú đó lại bắt chuyện? Chú nói gì với cậu?

_ Trời ơi, ông làm nhầm gì không à sao con hiểu, còn rờ người con nữa, không tin thầy.....

Thăng Huy tính nói với thầy Hùng rằng không tin thầy có thể hỏi bác Tám, nó quay sang tính chỉ bác Tám thì thấy bác đã xoay lưng bỏ đi. Nó thật chẳng hiểu nổi chuyện gì nữa rồi, tự nhiên tới bắt chuyện rồi biến thái dè dặt rồi lại đi, báo hại nó bị thầy Hùng hiểu lầm. Đi được hơn chục bước, bỗng nhiên bác Tám quay phắt người lại, bác nhìn thẳng vào thầy Hùng với đôi mắt giận dữ, khác hẳn thái độ lúc nói với Huy:

_ Bas so asep toko tame conte yuso tane? (Người đến đây có mục đích gì?)

_ Chú Tám nói tôi hả? Chú nói gì tôi không hiểu?

_ Yep tano shin takino masah ohne, juanta oboke tanle, hao leng min to e (Muốn giả vờ sao, người thoát sao được thần nhãn của ta, người còn không biến đi ta diệt hồn phách của người)

_ Thôi tôi vào đây đây, không rảnh nói với chú (Thầy Hùng quay lưng vào phòng)

_ Chưa, yepta juan hoco, tanle sayi yepta, anyepta tochou Dan Lan, tanle qiu hao leng dat yepta. Yep sayi tuyor Botto (Được, người cứ già đi đi! Ta nói cho mi biết, bắt cứ ai chạm vào Thanh Lang, ta diệt hồn phách kẻ đó. Về mà nói với chủ nhân của mi)

Nói đoạn chú Tám xoay gót đi một mạch xuống cuối hành lang rồi biến mất. Thăng Huy vẫn chưa hiểu chuyện gì vừa xảy ra. Bác Tám thốt lên một tràng tiếng gì đó mà Huy không thể hiểu nổi, nghe như tiếng Tàu mà cũng chả giống lắm. Hay đây là ngôn ngữ của dân tộc thiểu số nào đó nhỉ? Thế giới đúng lắm chuyện kì khôi.

Giờ trưa, thằng Viên rủ thằng Huy và nhỏ Linh xuống canteen ăn trưa. Thăng Huy kể lại chuyện khi nãy, trong khi nhỏ Linh tròn mắt ra kinh ngạc, lại vừa thích thú lắng nghe thì thằng Viên chỉ ngáp ngáp dài. Thăng Huy thấy vậy liền hỏi:

_ Bộ tao kể buồn ngủ lắm hả?

_ Không, nghe xàm thôi

_ Xàm cái con bà cha mày

_ Nè, tao nói rồi, mày coi kiếm hiệp nhiều quá nên bị ám ảnh đó. Tao nghĩ mày nên thử đi khám

_ Ê móc tao khủng hả mày?

_ Không phải khủng, mày nhìn lại mày chưa?

_ Tao thì sao?

_ Sáng đi học đến chiều, tối không ra Kingdom phục vụ đến 1h sáng về thì cũng qua lớp võ đứng lớp cho sư phục gần 1h tối mới về. Về xong luyện phim đến 2h sáng mới ngủ, sáng 5h30 dậy tập thể dục. Mày không bị mụ mị đầu óc cũng uổng!

_ À thì.....

Thăng Huy chẳng biết nói cái gì nữa, thằng Viên nói đúng. Đúng là dạo gần đây Thăng Huy bị thiếu ngủ, mỗi ngày chỉ ngủ được 2-3 tiếng, bữa nào gặp ác mộng giống hôm qua thì gần như thức trắng. Có khi đầu óc nó thiếu minh mẫn rồi sinh ra ảo giác thật, từ nay nên bớt xem phim chương lại thôi. Bỗng có bàn tay vỗ vào nhẹ vai nó, giọng nói của một thằng con trai Hà Nội ngay sau lưng Thăng Huy:

_ Chào người anh em, mình là Minh, hân hạnh được làm quen.

Bạn đang đọc truyện *Tiền Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Chú Lục

Huy quay đầu lại, người sau lưng của Huy, à không nói đúng hơn thì 3 người sau lưng của Huy đều là những nữ nam phong trần, quyến rũ. Cậu con trai vừa vỗ vai Huy tên Minh, người này có nước da trắng, khuôn mặt trái xoan và làn môi mỏng ửng đỏ hiếm thấy khiến Huy liên tưởng đến cậu Kim Tan trong Boy gì gì đó. Trong khi đó, 2 người đứng sau cậu Minh kia thì nhìn ra chừng là người đi theo sau “hộ giá” cho Minh, tuy không đẹp rạng ngời như Minh nhưng nhìn cũng rất có khí phách. Minh đang tươi cười nhìn Huy nhưng phảng phất trong ánh mắt có nét gì đó của sự khinh thường. Thằng Viên bỗng nhiên đứng bật dậy chắn trước mặt Thăng Huy, hất hàm hỏi Minh:

_ Anh là ai? Sao vỗ vai bạn tui chỉ?

_ Ui chà, con rùa nào lên tiếng vậy ta? Minh gặp Huy chứ có gặp bạn đâu

_ Anh.....

Thằng Viên còn chưa nói được hết câu thì nó đã bị 2 người theo sau của Minh tiến lên giữ 2 tay đẩy qua một góc. Thằng Viên vốn nổi tiếng khoẻ như vâm thế kia mà bị 2 người kia “áp giải” cái một. Thăng Huy tính đứng lên can 2 người đó lại nhưng không hiểu sao một áp lực vô hình khiến nó không thể đứng lên. Minh tiến đến sát chỗ Thăng Huy, ghé sát mặt vào mặt Huy chăm chú quan sát. Hắn ghé sát mặt đến nỗi chỉ thiếu chút nữa thôi mũi của hắn đã chạm được mũi của Thăng Huy. Cả canteen ồ lên rồi bắt đầu xì xào đầu ra một cậu hotboy đẹp như ngọc, đến ngắm nghía nhan sắc chàng Huy trai miền Tây menly dễ thương. Thăng Huy nín thở không dám cử động, nó quay sang nhìn Linh mong con bé cứu nó khỏi cảnh “bạo râm” đang diễn ra, nhưng con bé như đứng hình chỉ biết nhìn cậu Minh hotboy:

_ Ra Huy đây là người mình cần tìm

_ Tìm... tìm làm cái gì? Sao anh biết tên tui? Anh... anh tránh tránh ra xú được không?

_ Không, xa quá nhìn không rõ, đứng gần mới thấy hết thần thái của bạn.

_ Bị cận hả? Đeo kính dzô đi cha

_ Không, mình đâu bị cận. Thôi xem đủ rồi, đi!

_ Tuân lệnh!

Mình vừa nói đi xong 2 người đang giữ lấy Viên tự buông tay ra, tuân theo mệnh lệnh Minh một cách ngoan ngoãn, rồi quay đầu đi theo hệt như mấy tên thái giám hầu cận cho vua chúa. Minh ngoái đầu về phía Huy bên lên cười rồi nháy mắt đầy ẩn ý với Linh. Lúc này Linh mới thật sự hoàn hồn rồi thờ lạy thờ hồn hên ôm chầm lấy vai Huy, vừa giương ánh mắt sợ hãi về phía Minh. Còn cách cửa ra khỏi canteen vài bước, Minh vừa nói trong khi vẫn đang quay lưng về phía đám của Huy:

_ Nhớ cho kỹ lời của mình, sau này mình không cần Huy giúp gì đâu, sống cho tốt đi!

Rồi Minh đi mất trong sự ngỡ ngàng của đám Huy. Mọi người trong canteen xì xầm bàn về chuyện khi nãy, rồi một đồn mười, mười đồn một trăm. Câu chuyện từ cậu hotboy tên Minh nào thầm yêu Huy đã có Linh là người yêu, rồi đến chuyện Linh đang được 2 người đàn ông yêu, một là hotboy Minh, 2 là người yêu hiện tại Huy. Chuyện nghiêm ngặt nhất từ miệng các bà tám của trường là Huy và Viên yêu nhau, nhưng cậu hotboy Minh cũng thầm yêu Viên nên tìm đến Huy nói chuyện phải trái cho ra nhẽ.

Mấy bữa nay thằng Huy không có lớp học, nó và thằng Viên tranh thủ bắt xe về Tràm Chim thăm chú Lục. Chú Lục là cha của Viên, thấy Huy cha mẹ mất sớm nên nhận về nuôi. Bình thường chú làm nghề xem bói ở chùa trong xóm, nhưng chú còn kiêm luôn cả nghề trừ tà trong làng. Dĩ nhiên thằng Huy không tin ba cái chuyện này, bởi thế bao lâu nay sống ở nhà chú Lục nó chả bao giờ xem bói chỗ chú và mấy bữa chú đi làm phép trừ tà nó cũng chẳng thèm theo. Trước giờ chỉ có thằng Viên đi theo phụ chú.

Tuy nhiên, hôm nay nó có chuyện cần hỏi chú, nó đang bị ám ảnh vụ “Thần hồn” với “cửu kiếp ngũ mệnh” gì đó. Chú Lục hôm nay có kèo đi trừ tà cho bà Thập xóm trên nên nó nhanh nhẩu xin đi phụ chú thay cho thằng Viên. Nó xách phụ chú cái hòm nặng chừng 20 kg, xách đi bộ từ từ ngoài đầu ruộng đến tận khu trong để đến nhà bà Thập. Đến nơi, nó suýt không thở ra hơi nữa, chú Lục thấy nó buồn cười quá vừa đỡ phụ nó vừa cười nói:

_ Thằng này, nghe ku Vâm (Viên) nói mầy tập võ kinh lắm mà, sao giờ thờ như ông khó vậy

_ Con nói.chú nghe, chú.chú mang. cái gì nặng vậy?

_ Có gì đâu, bàn xếp, ghế, chân đèn, đèn cầy, kiếm, bùa, dây xích, gạo, muối, cành dâu, gương chiếu yêu, bột trừ tà, sách dạy pháp thuật

_ Viên lần nào..... cũng vác.... vậy hả chú?

_ Ừ, có lần còn vác lên núi kia, thôi bà nói nhiều quá, chuẩn bị phụ tui cái bàn lẹ

_ Dạ

Thằng Huy bắt đầu lôi các thứ ra khỏi thùng gỗ, nó mở bàn gấp ra thành bàn rồi phủ vải đỏ lên, tiếp đó nó theo lời chú Lục mở sách đạo thuật ra sắp xếp bàn theo hướng dẫn. Bà Thập mang đĩa trái cây cúng, gà cúng và xôi cúng theo lời chú Lục ra để lên bàn. Theo chú Lục nói con trai bà Thập gần đây gặp xui, đi làm thì cộc tính bị sếp đuổi việc, ra đường thì xém bị xe đụng mấy lần, quen bạn gái thì quên đây quên đó khiến nó tức chia tay. Lúc ngủ hay mơ mình nắm tay cô gái nào đó, nó sợ quá nhờ bà Thập tìm thầy Lục tư vấn. Chú vừa bầm tay đã biết nhà có vong âm đi theo, nó thấy hợp duyên cậu con trai nên theo pháp tính bắt hồn về ở chung. Nghe là biết ba xạo, thằng Huy nghĩ vậy. Dù có gì xảy ra nó cũng cóc tin có ma cô trên đời, đó là suy nghĩ của nó cho đến ngày hôm nay.

Chú Lục bắt đầu mang đèn cầy lên đèn, đốt một bó nhang to rồi phun rượu vào thanh kiếm, đoạn chú đốt lửa từ đèn cầy, miệng lầm bầm ba câu chú ngữ trên trang sách dạy đạo thuật. Thằng Huy khề nhếch mép cười, nó cười cho con người thời nay, 2016 rồi còn tin chuyện mê tín. Chú Lục lấy tay khề miết một đường nhẹ, vừa đủ cắt một ít vào ngón tay trỏ của chú, rồi chú chấm một chấm nhỏ máu lên lá bùa. Chú đốt lá bùa đó rồi ném lên không trung, tro tàn của lá bùa bay tứ tung trước khi một tiếng thét thật lớn vang lên.

Định thần lại, thằng Huy trở mắt ra ngạc nhiên khi thấy 1 cô gái đang ngồi trên nền gạch, vai cô gái đang bị cháy xém do 1 mảnh tro tàn từ bùa bám lên vai của cô ta. Thằng Huy toan tính chạy đến xem cô gái đó thế nào nhưng bị kiếm của chú Lục giữ lại. Chú Lục nghiêm mặt nhìn thẳng về cô gái, nói với giọng đánh thếp:

_ Con tránh ra Huy, nó là vong đó! Nữ kia, ngươi là ai?

_

_ Bàn đạo nhắc lại lần nữa, NGƯỜI LÀ AI?

_ Tôi nói tôi nói mà, đừng hại tôi.

Cô gái run rẩy quỳ mọp xuống đất khi chú Lục đánh giọng lại, thầy gần từng chữ một, ánh mắt ánh lên sự không khoan nhượng. Bà Thập vừa nhắm mắt vừa chấp tay lâm bầm hai ba câu “Nam mô A Di Đà Phật”, bà ta sợ không dám mở mắt ra. Cô gái run lấy bầy khề nhìn lên mặt chú Lục, rồi khề liếc mắt sang nhìn thằng Huy, thái độ khẩn khoản cầu cứu. Thấy vậy, chú Lục chĩa kiếm vào mặt cô gái:

_ Nhìn cái gì? Bàn đạo đã kiên nhẫn lắm rồi, nữ kia, người có nhìn ai cũng không cứu được mi

_ Dạ dạ, con tên Tuyệt, con đã lang thang nhân gian cả trăm năm, cuối cùng con đã tìm ra kẻ phụ bạc con, khiến con có thai rồi bỏ rơi khiến mẹ con con bị dân làng thả trôi sông mà chết.

_ A, ra là chết oan! Vậy kẻ phụ bạc mi phải chăng là con của người phụ nữ đang sợ hãi này? (Chi bà Thập)

_ Không sai, chính là hấn

_ Hoang đường, mi chết cả trăm năm, làm gì có ai sống cả trăm năm chứ, trừ khi là thần tiên!

_ Hấn có cháy ra tro con cũng nhận ra mặt hấn, hấn.

_ Cứ cho là hấn, thì đây cũng là hấn đã đầu thai kiếp mới. Mi đang làm việc trái thiên đạo, hấn làm sai kiếp trước thì thiên đạo bắt kiếp này hấn trả giá. Mi là cái thá gi mà đòi thay thiên đạo làm việc

_ Dạ, sư phụ nói chí phải, con sai rồi! Mong sư phụ tha cho con

_ Vô ích, làm sai ắt bị phạt, mi trả giá đi!

Vừa dứt lời, chú Lục dùng sống kiếm đập mạnh vào đầu cô gái đang quỳ dưới đất, cô ta chỉ kịp la lên một tiếng rồi tan biến thành bụi. Thăng Huy vẫn đang há hốc miệng ra nhìn, nó chưa từng nghĩ ra những cảnh như trong phim Liêu Trai đang hiện ra trước mắt nó. Nó thật không ngờ bấy lâu nay nó cứ nghĩ chú Lục diễn trò lừa tiền thiên hạ, vì vậy nó không bao giờ đi theo chú, giờ mới biết thì ra mọi việc có thật. Vậy mà thăng quý Viên mỗi lần hỏi đều nói chẳng có gì đặc biệt, mùa may vài đường rồi thôi. Chú Lục đỡ bà Thập dậy, dặn dò vài điều rồi lấy tiền công hoả thu dọn đồ đạc đi về. Vừa dọn, thăng Huy vừa hỏi chú Lục:

_ Chú chú, con hỏi cái

_ Hỏi đi!

_ Con nhỏ hỏi này là ma hả

_ Ủa, vong, ma đó. Ủa mà sao mày thấy được?

_ Chú quên con thấy này tính chạy ra chú lấy kiếm cản con lại hả?

_ Này có phải tao đâu

_ Là saoooooooooooo?

_ Trời ơi, chú thỉnh Tôn thượng tiên nhập xác, xong xử nó

_ Ặc, Tôn thượng tiên là tiên hả? Mà chú giết nó hả?

_ Giết thăng cha này, thượng tiên dùng kiếm đập vào đầu nó, tiễn nó về âm giới, chứ giết là chê đời nó rồi!

_ Vậy chú hỏi con thấy là sao?

_ Đó giờ đâu phải ai cũng thấy, bà Thập có thấy được đâu

_ Bà Thập nhắm tịt mắt sao thấy? Ủa con tưởng chú ném cái bùa đốt đốt gì lên trúng nó nó hiện hình chứ

_ Bậy bạ, nó trốn pháp nhãn của chú, chú ném lên cho nó hiện hình. Chứ không có pháp nhãn ném cả núi bùa cũng ăn thua gì

_ Vậy con có pháp nhãn à?

_ Giờ chú mới biết nè, ề mai mới theo chú hành nghề không?

_ Không, à mà con chưa hỏi chú. Chú! Chú có nghe “Thần Hồn” chưa? Rồi “Cửu Kiếp Ngũ Mệnh”?

Chú Lục đang vừa dọn đồ vừa tươi cười, nghe câu hỏi đó xong chú dừng tay lại, nụ cười trên mặt chú cũng tắt đi. Chú quay sang nhìn thăng Huy, khuôn mặt của chú nghiêm trọng như lúc thấy con ma nữ khi này. Chú cầm chặt tay thăng Huy, lúc này nó đang dọn nốt chân đèn vào hộp gỗ:

_ Con nghe cái này ở đâu?

_ Máy bữa có người nói với con

_ Là ai?

_ Con chịu, toàn người cõi trên vào nói lấp liếm khó hiểu lắm, mà chú biết gì hà?

_ Không, chú nghe giống nói nhảm quá nên chú hỏi thôi. Tầm xàm bá láp, gì mà thần với chả hồn! Rồi 9 kiếp gì nữa. Sóng không biết được hết kiếp không mà 9 kiếp

_ Ờ thì con cũng thấy xàm vậy, mà thấy nhiều người xàm quá nên hỏi! Thôi con xách thùng ra xe trước nha

_ Đi đi

Chú Lục đứng lên, nhìn thẳng Huy xiên vẹo xách cái thùng gỗ gần 20kg đi khuất ra xa. Chú đứng lăm bắm tay cái gì đó rồi ngược mặt lên trời nhìn. Chú thờ dài thườn thượt khi kết quả chú nghiệm ra là điều chú không muốn nghĩ đến nhất. Chú cũng rào bước con đường ruộng chật hẹp hướng theo hướng thẳng Huy để ra xe. Chú chép miệng than thở:

_ Đã 23 rồi đây, nhanh thật! Sóng gió, sóng gió đến rồi.....

Bạn đang đọc truyện *Tiền Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Chết

Chiều hôm đó bữa cơm của nhà thằng Viên lặng lẽ hơn thường lệ, chú Lục lừa vội bát cơm xong đứng lên lấy nắm lá thuốc cuộn điếu hút, trong khi đó thằng Viên chỉ cầm cúi mặt mà ăn. Thằng Huy cảm giác rằng sau khi nó hỏi chú Lục những điều hồi sáng, không khí có vẻ khác hẳn. Nó xem bản tin thời sự bằng cái TV thùng cũ kỹ của nhà chú Lục nhưng tâm trí không để ở trên bản tin. Nó nhớ lại cảnh chú Lục, nói đúng hơn Tôn thượng tiên nhập vào chú Lục dùng guom tiền vong nữ kia về âm giới. Chú Lục hút nốt điếu thuốc vứt ra gốc cây mít rồi quay sang nhìn thằng Viên, nó bắt gặp ánh mắt của cha càng cảm nhận vào bát cơm sâu hơn:

_ Viên, ở trường vui không con?

_ Vui lắm cha

_ Có gì đặc biệt không?

_ Đặc biệt là cái gì cha, con thấy bình thường à

_ Chắc chứ?

_ Chắc mà

_ À cha tính nói, thằng Huy hồi sáng đi theo cha, nó thấy được vong. Cha nghĩ nó mờ th...à pháp nhãn rồi đó

_ Vậy à? Tốt mà (Thằng Viên cầm cúi ăn)

_ Viên, Huy 23 rồi, nó sắp đến 25!

_ À..... (Thằng Viên ngó mặt ra chút)

_ 23 tuổi thì sao chú? 25 thì sao?

Thằng Huy không nhin nổi nữa chen vào câu chuyện, nó không hiểu vấn đề của cha con thằng Viên đang đề cập đến là gì. Nhất định chú Lục đang giấu Huy chuyện gì đó, vì vậy kể từ khi thằng Huy hỏi chú đến giờ chú luôn thể hiện thái độ trầm ngâm, đôi lúc là tự thờ dài thườn thượt. Thằng Viên chắc chắn cũng đang biết chuyện gì đang xảy ra, nó liên tục cầm cúi ăn để tránh câu hỏi của chú Lục, đồng thời tránh ánh mắt dò xét của Huy. Chú Lục trầm ngâm một chút rồi ôn tồn nhìn thằng Huy, chú cố giấu mặt ra nở một nụ cười thật tươi:

_ Còn cái gì nữa mà hỏi, hỏi chiều chú đề nghị mày theo chú học đạo hành nghề nhớ không?

_ Dạ nhớ, thì sao chú?

_ Quá 25 tuổi học đạo không được, giờ mày 23 rồi, dạy cùng lắm 2 năm nữa thôi nên tao nhắc thằng Viên. Tuổi nó bằng tuổi mày, 2 đứa mày không học môn phái tao thất truyền làm sao.

_ Thật hả? Môn phái gì kì cục vậy?

_ Có, môn phải thầy Tôn Tiên phái, tổ sư là Tôn Tiên Tử hay còn gọi là Tôn thượng tiên.

_ À là cái ông nhập thầy hồi sáng

_ Ờ tổ sư thầy đó, ă nói tôn kính xui coi.

_ Ồ, làm con tưởng chuyện gì, con không học đâu

_ Không học kệ này, thằng Viên học. Sáng này nói lát này ra chợ trượt patin mà, sao giờ còn ở đây

_ À chú không nhắc con cũng quên, con hẹn tụi thằng Pháo rồi, con đi nha chú

_ Đi đi. Thằng Viên ở nhà phụ chú dọn dẹp rồi ra sau với này!

Thằng Huy xin phép chú Lục xong bật dậy lao vào toilet, rửa mặt đánh răng rồi phi lên con AB chạy thẳng ra chợ. Mặc dù nó biết chú Lục vẫn giấu nó cái gì đó nhưng nó biết tính chú từ khi nó còn nhỏ, chú không bao giờ nhượng bộ với bất cứ ai. Nếu chú đã không muốn nói ra thì có ép chú cũng chẳng được, vì vậy nó giả như tin câu chuyện của chú. Huy dự tính ngay sau khi thằng Viên xong việc nhà và ra chợ Tràm Chim chơi patin với nó, nó sẽ “tra khảo” thằng Viên, vì từ nhỏ đến lớn nó quá thân với thằng Viên rồi, bất cứ lúc nào nó nói dối Huy đều biết.

Chợ Tràm Chim vào buổi tối sôi động hơn buổi sáng, mặc dù buổi sáng có rất đông tiểu thương mang chuột đồng, rắn, ếch, gà và hải sản ra bán. Buổi tối ở chợ là một khu thiên đường đồ ăn vặt, ở đây không những bạn được ăn những món ăn vặt ở Sài Gòn mà còn được ăn các món ăn vặt trừ danh miền Tây như kẹo thốt nốt, dừa sáp miền Tây,.....Ở đây có nhiều quán cà phê cóc là điểm đến lý tưởng cho các cặp đôi, lại có sân patin rất lớn. Thằng Huy hẹn đám thằng Pháo để đi trượt patin, đầu sao ở Tràm Chim bạn có thể trượt patin với giá vé rất rẻ và giá tiền thuê giày trượt cũng chẳng cao như Sài Gòn. Tiếc thay, ngày hôm nay sân trượt không hoạt động do bị vướng lịch cắt điện luân phiên, vì vậy đám thằng Huy đành ra quán cà phê ngồi uống giết thời gian.

Mãi chém gió quên mất thời gian, nhìn lại đồng hồ đã điểm qua 9h30 khiến Huy giật nảy cả mình. Thị trấn Tràm Chim như bao vùng quê khác, dân chúng thường ngủ rất sớm. Tầm 9h họ đã đóng cửa, tắt đèn chìm vào giấc ngủ. Sáng hôm sau 5h30 họ đã dậy, chỉ có đám thanh niên choai choai ăn không rồi nghề như tụi thằng Pháo mới thức đến giờ này. Ở nhưng mà thằng Viên đâu rồi? Nó rửa chén dọn dẹp thôi mà làm gì từ 7h đến 9h30 được, hay nó bị tai nạn giữa đường. Thôi chết rồi, đường xá ở Tràm Chim tuy thông thoáng nhưng lại ít đèn đường, đường thì rộng nên ai đi xe cũng nhanh, lỡ có va chạm mà không ai biết thì sao? Cách đây 4 năm có vụ một chú trong xóm say xin lái xe ngã xuống mương mà tận hôm sau mới phát hiện.

Huy lo lắng vội tính tiền cốc nước, tạm biệt đám thằng Pháo rồi phi lên con AB chạy như điên về nhà chú Lục. Giữa đường đi, nó thấy một cô gái đang đứng trên dốc cầu, mặt hướng ra con sông ra chừng có vẻ tính tự tử. Xe thằng Huy xẹt qua cô gái, đi được một đoạn thằng Huy thấy không ổn, nó không thể thấy chết mà không cứu nên vội quành đầu xe lại chạy đến cầu. Huy đá chống xuống xe rồi nhẹ nhàng tiến đến gần cô gái. Nghe động cô gái quay lại, đó là một cô gái xinh đẹp tuyệt trần, mắt to lông mi uốn lượn cong vút khiến Huy phải đứng hình đôi ba giây, sau đó nó bắt đầu lên tiếng:

_ Em gì ơi

_ Ồ, anh thấy em à?

_ Thấy chứ, em ơi em đừng làm gì dại dột nha, em còn trẻ....

_ Trẻ thì sao hả anh? Đời em đến đây là hết, người em yêu không yêu em

_ Không sao, nó không yêu có thằng khác yêu, em đẹp như vậy chết uống lắm

_ Ai yêu? Anh à?

_ Chắc, thiệt tình là anh có bạn gái rồi,....anh... nói là người khác!

_ Đó, có ai cản em đâu, thôi anh đừng phí sức nữa

_ À, anh có thằng bạn tên Viên, đẹp trai cao ráo, khỏe nữa

_ Anh có thể cho em một ân huệ được không?

_ Được, miễn em leo xuống đi!

_ Anh ôm eo của em được không?

_ Hà? Sao lại ôm?

_ Trước khi anh ta bỏ em, anh ta cũng thường hay ôm eo của em

_ À....thì...được, nhưng em nhớ phải xuống

_ Được em hứa, em sẽ không chết lần nào nữa

Huy hồi hộp bước từng bước lên bậc thềm, rồi leo qua thành cầu tiến sát đến cô gái. Nó hồi hộp với những gì sắp làm, lẽ dĩ nhiên nó không phải chưa từng gần gũi với con gái. Nó từng ôm eo Linh rất nhiều lần suốt 4 năm qua, nhưng việc ôm eo một cô gái lạ, lại xinh đẹp thế này khiến nó cảm thấy kích thích. Nó run run luôn vòng tay sát đến eo của cô gái, một mùi thơm nhẹ nhàng xộc vào mũi của Huy khiến nó phấn chấn hơn hẳn. Vòng tay của Huy siết chặt eo của cô gái hơn, trong khi đó cô ta bấu chặt lấy tay Huy, móng tay cô ta gần như cắm vào từng thớ cơ tay của Huy như thể cô ta đang thể hiện cảm xúc mãnh liệt với người yêu của mình. À, cô gái tên gì nhỉ? Huy vẫn chưa biết tên của cô gái:

_ Em gái, em tên gì?

_ Em tên Diệu

_ Em sẽ không chết nữa chứ?

_ Không, em từng bị người yêu hại

_ Nó hại đời con gái em à?

_ Anh ta là con trai bá hộ, em là người ở! Anh ta ngủ với em rồi cuối cùng cưới con gái sĩ quan

_ “Bá hộ”? “Sĩ quan” nghe giống thời Mỹ vậy em?

_ Chính xác là thời Pháp, em tự tử nhưng lòng vẫn oán hận anh ta, oán hận tất cả đàn ông. Chỉ cần em kéo người chết thay em đủ 9 mạng em sẽ được tái sinh. Anh hãy làm người thứ 9 đi!

Huy nhòe miệng cười, nó cười cô gái này thật biết nói đùa cho đến khi một mùi hôi thối nồng nặc xộc thẳng vào mũi của Huy. Nó tính lấy tay ra che mũi lại tránh cái mùi tanh tươi này thì nó phát giác ra tay của Diệu đang cầm chặt vào bắp tay Huy không gỡ ra được. Diệu từ từ quay mặt lại, khuôn mặt xinh đẹp đã biến mất. Thay vào đó, nước da trắng của Diệu đã chuyển sang tím bầm, đôi mắt to tròn đã co lại một màu đen đặc, đôi môi quyến rũ của Diệu đã trở thành màu đen thẫm, lưỡi Diệu như lưỡi loài bò sát nào đó ngoe nguẩy liếm lên mặt Huy. Đó là cảnh tượng kinh hãi nhất trong đời Huy. Huy hoảng loạn nhìn xuống mặt nước, nó còn phát hiện ra cái mùi tanh tươi nó nghĩ thấy là từ 8 cái xác đang nổi trên mặt sông.

Thằng Huy la hét ầm ĩ vờ vờ tay hi vọng thoát khỏi Diệu và hi vọng có ai nghe thấy tiếng của nó. Tất cả chỉ là vô vọng, Diệu mạnh hơn nó nghĩ rất nhiều, xung quanh lại vắng vẻ không có ai có thể cứu Huy lúc này. Diệu nhẹ nhàng cười, một hàm răng lóe chom đầy xác tôm tép trong miệng rất gớm ghê:

_ Anh ơi, em yêu anh! Anh sống vĩnh cửu với em nhé.

Diệu nắm tay Huy rồi ngã người ra khỏi thành cầu, thằng Huy không thoát được nên cũng bị ép nhảy xuống sông theo.

Ùm! Một tiếng động thật lớn, 2 người rớt xuống lòng sông, có vẻ như việc rớt xuống sông dưới sức nặng của 2 người khiến cái thứ tên Diệu kia lơi tay ra đôi chút. Huy cố sức giật tay khỏi sự khống chế của Diệu, đập thật mạnh vào đầu Diệu rồi bơi một mạch vào bờ. Dù gì Huy cũng từng bơi giữa biển trong cơn bão cấp 10, huống chi con sông nhỏ bé này. Tuy vậy, Diệu không hiểu bằng cách nào, chỉ bằng một cú lộn người đã bắt kịp Huy và nắm chặt chân Huy kéo xuống lòng sông. Dù Huy có vùng vẫy cỡ nào cũng không thoát nổi Diệu, lại còn có những miếng bèo trôi trên sông quấn chặt lấy Huy khiến càng khó thoát hơn.

Thần trí Huy bắt đầu mơ màng, nó thấy từng cảnh, từng cảnh một của quá khứ hiện ra trong đầu nó. Nó thấy cha và anh ruột nó vẫy tay chào nó trước khi ra khơi, thấy cảnh mẹ nó đang nấu chè mừng 5 cho nó, nó thấy cảnh Viên và nó thi nhau bơi đua giữa vùng bão..... Tay Huy dần lơi ra, có lẽ đã là một kết thúc rồi!

_ Kết thúc? Ai cho mi kết thúc? ĐỪNG DẬY CHO TA!

Một giọng nói thô tục trong tận sâu tâm trí của Huy, nó khiến Huy chợt bừng tỉnh trong cơn mê man của quá khứ. Tiếng nói trầm nhưng mạnh mẽ, uy lực đến mức con Diệu đang ôm Huy cũng giật mình thả ra lui ra sau. Tiếp đến, Huy cảm thấy mi mắt mình nóng ngóng, cảnh vật xung quanh chuyển sang một màu đỏ rực như màu máu, Huy cảm thấy mình thậm chí có thể hít thở ở dưới nước, cơ thể của Huy không tự chủ bắt đầu bay lên, lơ lửng giữa không trung phía trên mặt nước. Diệu cũng trôi lên khỏi mặt sông, khuôn mặt quỷ dị của Diệu cũng kinh ngạc trước Huy:

_ Máy là ai? Máy là đạo sĩ à?

_ Yepta han vi gút! Yota kai tens ma ca te yepta ki ru! (Người bán linh lắm! Cả một vị thần cũng dám bắt kính)

_ Cổ.....cổ ngữ? Ngài.....ngài là thần linh? Con....con sai rồi, mong.....mong Ngài tha tội

_ Yepta con quần sát ngante? Bon tha ko ri et ta phom duar (Con Ma Da như mi tính giết ta mà? Được để ta thử tài mi xem sao!)

_ Ngài.....ngài tha cho con, con không hiểu cổ ngữ! Ngài...ngài làm gì vậy?

Huy bây giờ cũng không hiểu mình đang làm cái gì nữa, nó vừa thốt ra một tràng ngôn ngữ mà con Diệu gọi đó là cổ ngữ, nghe y hệt như bác Tám lao công hôm trước nói với thầy Hùng. Nó không giải thích được tại sao nó đang lơ lửng trên mặt nước, cánh tay nó đang siết chặt lại, dòng nước xung

quanh Diệu đang cuộn tròn thành tấm lưới lớn giam Diệu lại. Các giọt nước bay lên lơ lửng trước mặt Huy, nó gần như mất hết ý thức, mất hết khả năng điều khiển cơ thể của nó. Dù vậy, nó vẫn đang quan sát rõ mồn một những gì đang diễn ra, giống kiểu như có ai đang thay nó điều khiển cơ thể này và bắt nó chứng kiến vậy:

_ Xin Ngài tha cho con

_ Te lac, Yepta diar! (Trề rồi, mi chết đi)

Huy vừa dứt lời, hàng loạt giọt nước đang lơ lửng trên không trung đồng loạt bay đến như những viên đạn bắn phá nát cơ thể của Diệu. Diệu vùng vẫy gào thét trong đau đớn trước khi bị những viên đạn nước xé nát thành từng mảnh nhỏ rồi tan thành tro bụi. Huy nhìn xuống nước, linh hồn của 8 người đã chết cúi chào nó, trước khi bay lên trời rồi biến mất. Họ siêu thoát rồi!

Huy bay đáp xuống cạnh bờ sông, lúc này nó mới cảm giác đã lấy được quyền điều khiển cơ thể. Cả thân thể nó đều mệt rã rời, nó có cảm giác như vừa hoàn thành 1000 cái hít đất xong vậy. Nó thở hổn hển nằm lăn ra đất, chép miệng hỏi:

_ Rốt cuộc, tui là ai? Ông là ai?

_ TA LÀ NGƯỜI, NGƯỜI LÀ TA! NHỚ LẤY, TA MỆT RỒI, TA SẼ TÌM NGƯỜI SAU!

_ Khoan đã, khoan đã, tui còn muốn hỏi...ê, đâu rồi?

.....

Đáp lại Huy là sự im lặng! Người đàn ông đó đã đi rồi.....

Bạn đang đọc truyện *Tiền Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Trần Lãm

Thoát khỏi quỷ môn quan, Huy mệt mỏi lê từng bước lên con dốc lên bờ sông. Nó ngồi ở một mỏm đá nhỏ, nhắc điện thoại lên gọi điện thoại cho thằng Viên nhưng thằng Viên không bắt máy. Cuối cùng, Huy quyết định cố gom góp hết sức tàn còn lại đến chiếc AB, Huy muốn thoát khỏi nơi này càng sớm càng tốt. Trên đường đi, Huy vẫn tài nào thoát khỏi chuyện khi này. Huy bắt giắc đưa tay lên mặt, cái cảm giác mà cái thứ tên Diệu lúc này, dùng lưới liếm khắp mặt của nó khiến nó rùng mình lại. Cũng may có người đàn ông bí ẩn đã giúp đỡ Huy chống lại cái thứ tên Diệu kia.

Thật ra ngoài nỗi sợ rùng rợn khi này, Huy vẫn còn nhớ cảm giác trải qua cái chết vẫn rõ mồn một, từng cảnh vật, từng sự việc và từng con người trong cuộc đời Huy trở lại trong trí nhớ của Huy. Một giọt nước chảy trên má Huy, giọt nước mắt của hoài niệm. Huy nhớ người cha mạnh mẽ luôn làm trụ cột của gia đình, nhớ người anh luôn ăn hiếp Huy nhưng thật sự yêu thương đứa em út, nhớ người mẹ tần tảo vất vả luôn ở nhà chờ chồng con mỗi khi đi biển về. Gạt nước mắt, Huy phóng xe như điên về nhà chú Lục, tự nhiên nó có cảm giác không lạnh khi thằng Viên không ra chợ Tràm Chim với nó, lại không bắt máy Huy gọi.

Vừa đến nơi, Huy thấy một người đàn ông tóc bạc trắng đang đứng lóng ngóng trước khu nhà chú Lục. Người này vừa cầm giấy, vừa vòng qua vòng lại nhìn số các nhà. Thành thật mà nói, chỗ khu nhà chú Lục khá tối, đèn đường chỉ có 2 cái chiếu sáng cho cả khu nên muốn dùng mắt mà nhìn số nhà thì khó hơn lên trời. Nếu bạn muốn tìm nhà, tốt nhất là cầm điện thoại bật đèn pin mà soi, không thì gõ cửa hỏi từng nhà cho lạnh. Đó là chưa kể đến không phải nhà nào cũng có số nhà, chẳng hạn như nhà chú Lục. Huy nhanh nhẩu bắt chuyện với người đàn ông:

_ Chú ơi, tìm nhà hà chú?

_ À, cậu cậu. Cho tôi hỏi nhà ông Lục.

_ A, con là cháu của chú Lục

_ Vậy hả? Tốt quá, cậu chỉ giúp tôi được không?

_ Con cũng về đó, để con dẫn chú đi

_ Cảm ơn cậu nhiều

Giờ Huy mới nhìn rõ được mặt của người đàn ông kia dưới ánh sáng loe loét của đèn đường. Dù người đàn ông này có mái tóc bạc trắng nhưng khuôn mặt thì khá trẻ, chỉ trạc 40 tuổi. Sở dĩ người đàn ông này không dùng đèn pin để soi số nhà, vì ngoài cầm giấy ra thì tay còn lại người đàn ông kia đang xách một cái túi da màu nâu đã hơi sờn cũ. Người đàn ông này khoác cái áo măng tô màu xám, giày tây đen bóng lộn, trên mắt là cặp kính dày. Ấn tượng ban đầu của Huy với người đàn ông này, đó là ông ta khá điềm đạm, nho nhã và có phần hiền lành, trông ông ta là biết một người trí thức cao. Huy vừa đi vừa tỏ ra thân thiện với người đàn ông này:

_ À phải, con tên Huy, chú tìm chú Lục có việc gì không chú?

_ A, tôi thất lễ quá! Tôi tên Lãm, Trần Lãm. Tôi là người quen của anh Lục, lâu rồi tôi không thăm anh Lục nên ghé qua thăm

_ Thăm lúc hơn 10h đêm hả chú?

_ Ha, thì cũng giống như cậu, 10h đêm rồi còn đi bơi

_ A.....

Thằng Huy nhìn lại mình, nó giật mình nhận ra từ đầu đến chân nó đang ướt sũng như con chuột lột vậy. Thôi chết rồi, giờ mà để chú Lục nhìn thấy chắc chắn chú sẽ cắt tiết nó, tất cả cũng tại con Diệu. Ô mà khoan, nó là nạn nhân của một vụ giết người suýt xảy ra mà, việc gì nó phải lo lắng nhì. Chú Lục là người có kinh nghiệm trong nghề, chắc chắn chú giúp nó giải đáp được thắc mắc chuyện vừa rồi.

Căn nhà chú Lục ẩn hiện sau bụi cây, đó là căn nhà cấp 4 đơn sơ nhưng ấm cúng. Chỉ khác một điều, cánh cửa nhà chú Lục đã bung bét văng ra, cái bản lề đã bị uốn gãy làm đôi. Chú Lãm và Huy quay qua nhìn nhau rồi không hẹn cả hai cùng chạy hết tốc độ vào trong xem chuyện gì xảy ra. Vừa đến nơi, một cảnh tượng rất khó diễn tả diễn ra trước mắt hai người. Chú Lục đang mặc quần cộc, người ờ trần, đầu đội mũo đạo sĩ, cầm thanh mộc kiếm liên tục chém vào người đàn ông lạ. Người đàn ông kia tuổi trạc 60, râu ria xồm xoàm nhưng nhìn rất uy nghi, tướng cao ráo dũng mãnh. Ông ta mặt rỗng, mày phượng, tướng mạo thập phần hung hãn đang trừng mắt dõi theo chú Lục, mặc cho bị chú Lục liên tục dùng mộc kiếm chém tới tấp.

Bất ngờ, người đàn ông vung tay một cái thẳng vào lồng ngực chú Lục, cũng may chú Lục kịp dùng mộc kiếm đỡ cú đâm vào ngực mình, nhưng dư chấn quả đâm khiến chú bay thẳng đến chỗ Huy. Thằng Huy vội đỡ chú Lục dậy, vừa xoa xoa ngực chú Lục vừa hỏi:

_ Trời đất quỷ thần ơi, ai vậy chú? Ma hả? Sao nó mạnh quá vậy?

_ Ủ, nó mạnh lắm

_ Chú mời Tôn thượng tiên nhập đi

_ Rồi, ta là Tôn thượng tiên đây

_ Hở? Ngài chơi không lại luôn hả?

_ Dùng nhiều lời, tránh ra!

Chú Lục, không, nói đúng hơn là Tôn thượng tiên đẩy mạnh tay thằng Huy ra rồi lao đến chỗ ông già lọi hai kia. Tôn thượng tiên chấp tay làm ấn, niệm chú pháp gì đó, trong khi ông già kia nhoeo miệng cười:

_ Đồ đàn độn, loại tiểu bán tiên như mày cũng đòi đối phó tao sao

_ Thiên địa vô cực, bát hợp đồ trận pháp, cần cần đoàn khôn khảm chấn ly tốn, HỢP ĐỒ!

_ Mi. từ khi nào?

_ Lúc giao chiến với Ngài chứ sao, tưởng ta ngu đến mức đánh điên cuồng vào người Ngài sao?

_ Giới cho tên bán tiên này, thì ra lợi dụng sương mù che mắt tạo trận đồ này giam ta. Nhưng đừng vội mừng, mi nghĩ trận này giam ta được bao lâu?

_ Vừa đủ thời gian cho ta là được

Tôn thượng tiên mỉm cười, thì ra trong lúc giao chiến với người đàn ông hung hãn kia Tôn thượng tiên vừa di chuyển vừa rê kiếm dưới đất vẽ các kí hiệu trong bát trận đồ. Cho đến khi an toàn "rút" khỏi trận đồ bằng cú đâm của ông ta, Tôn thượng tiên mới an tâm dẫn chú pháp, các điểm dưới đất sáng loá lên thành ngôi sao sáu cánh giam ông ta lại. Tôn thượng tiên ngồi xếp bằng xuống đất, quay sang nhìn thằng Huy

_ Nhóc con, ra đây hộ pháp cho ta

_ Hộ....hộ pháp làm sao?

_ Mày bị nước vào đầu à? Hộ pháp là bảo vệ đó

_ Con biết bảo vệ, nhưng bảo vệ làm sao?

_ Đứng chắn trước mặt ta, không để ai làm ta phân tâm

_ Dạ dạ.....

Huy lật đật chạy đến chỗ chú Lục (Tôn thượng tiên), chú Lục đang bắt đầu nhắm nghiền mắt lại, hai tay đặt lên đùi, miệng bắt đầu lầm khà kì lạ:

_ Huỳnh đệ, sao không giúp đại ca một tay đi! Kẻ này không phải âm vong tâm thường đâu

Huy lên nhìn ra phía sau chú Lục, nó thấy hình dáng mờ mờ ảo ảo của ba người đàn ông đang đứng sau lưng chú Lục, cả ba người đều ăn mặc những bộ phục y cổ trang màu vàng. Người đứng giữa hình tượng như sấm thần, cao to lừng lừng, lưng mang thanh đại đao, đứng giữa đang vỗ vai hai người còn lại. Người bên tay trái râu dài tóc dài, tay phải cầm ngọc kiếm, nhìn khá khoan thai và toát ra khí chất phong phạm của tiên nhân. Người bên tay phải tuy không nổi bật như 2 người còn lại nhưng cây chùy to tướng trên tay người đó nhìn cũng rất uy dũng.

Bỗng nhiên, một hòn đá bay xẹt qua người Huy, bay xẹt qua khỏi chú Lục xuyên qua 3 người đàn ông kia. Hòn đá bay trúng ngay chỗ chú Lâm đang đứng sau lưng chú Lục, một tiếng va đập thật lớn khiến chú Lâm bắn như pháo đạn bay thẳng vào tường. Bức tường vỡ vụn nát ra từng mảnh, xem ra lần này chú Lâm không chết cũng tàn phế rồi. Huy run rẩy quay lại nhìn, người đàn ông hung hãn đang bị giam trong trận đồ đang điều khiển một hòn đá khác lơ lửng trên không trung:

_ Thăng nhóc bán tiên, mày may lắm! Lúc tao tung hoành ngang dọc mày chỉ là thằng ranh con biết chút tài phép bên phương Bắc, mày không may được nữa đâu, chết đi!

Dứt lời, hòn đá đang lơ lửng trên không trung bay thẳng với tốc độ chóng mặt lao về hướng thằng Huy và chú Lục. Huy như đứng chôn chân một chỗ, nó không thể di chuyển. Thật ra không phải nó sợ hãi, sợ thì sợ nhưng Huy đủ khả năng lách người tránh hòn đá. Tuy nhiên, nếu Huy tránh ra thì chú Lục phía sau sẽ ăn trọn hòn đá này, mà hậu quả thì nhìn chú Lâm đã rõ. Huy co 2 tay lên lồng ngực, nó dự tính đỡ hòn đá cho chú Lục. Bất ngờ, một bóng đen từ bên phải lao ra đẩy hòn đá bay chệch hướng bay thẳng vào góc tường bên tay trái Huy. Đó là Viên, từ nãy đến giờ nó vẫn chưa xuất hiện, giờ nó bước ra như một vị thần cứu thế. Đây xong hòn đá, nó đứng ra chắn trước mặt Huy, dang 2 tay ra đồng dặc lên tiếng:

_ Ngài đừng làm bậy, đây là người đó!

_ Sao? Thăng lỗi con này à?

_ Không cần phải nhiều lời với ông ta!

Đó là tiếng của chú Lục, chú từ từ đứng lên, 3 người sau lưng của chú Lục đã biến đâu mất. Chú Lục đứng lên tràn đầy sinh khí, thanh mộc kiếm dưới đất tự động bay thẳng lên tay chú. Mặt của chú tràn đầy tự tin. Thăng Viên trở mặt ra nhìn cha của nó:

_ Chẳng lẽ.....triệu hồi Tam tôn?

_ Đúng vậy! Con rùa già kia, về nơi ông ở đi. Trận đồ giải giới!

Thăng Viên giật nảy mình lui ra sau, chú Lục phi đến như tên lửa dùng kiếm đập thẳng vào ông già hung hãn kia. Đúng là Tam tôn gì đó hiệu quả hơn hẳn Tôn thượng tiên, thanh kiếm vừa chạm vào tay lão già kia lập tức một tiếng nổ kinh thiên động địa phát ra. Lão già bị đánh phải bật lùi về sau mấy bước, còn thanh mộc kiếm của chú Lục gãy đôi ra. Chú Lục nhếch mép cười, lấy 2 lá bùa lục chú ra, xoa 2 lá bùa vào lòng bàn tay rồi kéo dài ra thành sợi dây xích hung màu lửa:

_ Mộc kiếm cũng chịu không nổi. Aaaa, lâu rồi không được tung hết sức, vậy dùng hoà xích xem sao

_ Tiểu tử, mày chỉ là bán tiên. May cho mày, phần thân của tao chỉ có 1/10 sức mạnh. Được, xem như mày giỏi, sau này Đại Vương ta đến mi đừng hòng oai phong như giờ!

_ Mời Đại Vương của ông ra đây

_ Được, có gan lắm. Ta đi! Còn thằng nhóc kia, mày nên nhớ mày là ai!

Người đàn ông ôm cánh tay rướm máu chỉ thẳng vào mặt phía của Huy và Viên. Sau đó ông ta vỗ thật mạnh xuống đất khiến đất đá bay lên vây quanh ông ta. Đá cuộn uốn lóp rồi hạ xuống, để lại một không gian tĩnh mịch. Ông ta đã rút đi rồi!

Chú Lục đứng ngây ra đó nhìn, sau đó Huy nhìn thấy từ đỉnh đầu của chú Lục có 3 làn khói trắng thoát ra. Chú Lục khụy xuống đất, máu mũi và miệng chảy ra liên tục, chú bị thương mất rồi. Thăng Huy và Viên lao đến đỡ chú dậy:

_ Cha, cha sao rồi?

_ Không sao, không sao! Mười mấy năm rồi chưa phải thành Tam tôn! Lại còn dính một đám của ông ta nên hơi đuối hàng

Chú Lục nhướn miệng cười, rõ ràng chú đang bị thương nặng lắm nhưng lại cô to ra không có gì, cười cợt nói đùa để trấn an hai thằng con của chú. Huy giật mình, giờ nó mới ra chú Lâm. Hồi nãy vì hòn đá bay lệch hướng mà chú đã ăn cả hòn to vào người bay vào tường. Tường mà còn sập thế kia thì người nào chịu nổi. Nó giật bản dậy, chạy thật nhanh đến chỗ bức tường để xem chú Lâm còn sống không, nếu còn thì đưa đi bệnh viện, nếu không còn báo công an chôn cất chú Lâm.

Vừa đến nơi, nó tròn mắt ra ngạc nhiên, chú Lâm đang đứng ở đó. Cũng không phải, đúng là chú Lâm đang đứng, nhưng là đứng trên không trung. Bức tường nát vụn khi nãy đang từ từ ráp lại với nhau như cũ, hòn đá thổi bay chú Lâm khi nãy cũng bay lơ lửng về chỗ cũ. Điều ngạc nhiên nhất là chú Lâm không có vẻ gì bị một hòn đá to tông trúng cả, không một vết thương, thậm chí một hạt bụi cũng chẳng có. Miệng chú lâm bầm một loại ngôn ngữ rất quen thuộc với Huy:

_ Tan sai, o ro ten, man kai sai to, no no hu to ra (Thở thuật, ta triệu hồi thổ mệnh, ta ra lệnh các người quay về như cũ)

Đó là ngôn ngữ mà theo lời con Diệu gọi tên cổ ngữ, thứ ngôn ngữ mà người đàn ông bí ẩn giúp Huy tiêu diệt con Diệu đã dùng. Đó cũng là thứ ngôn ngữ mà bác Tám lao công đã nói với thầy Hùng. Ở trên không, chú Lâm mở mắt ra nhìn thấy Huy, chú nhẹ nhàng ra hết cỡ lơ là bước từng bước đến chỗ Huy. Khoan thai nhìn từ trên xuống, chú Lâm nở nụ cười thân thiện:

_ Xin trân trọng giới thiệu lại lần nữa, tôi tên Lâm, đến từ IHPD

_ IHPD là cái gì? Ông là ai?

_ Giáo sư Trần Lâm, thuộc tổ chức IHPD, Institute of Human Potential and Development. Viện Nghiên Cứu Về Tiềm Năng và Khả Năng Phát Triển Con Người, trực thuộc bộ Khoa Học và Kỹ Thuật, dưới quyền của chính phủ Việt Nam Xã Hội Chủ Nghĩa.....

Chú thích

IHPD: Viện Nghiên Cứu Về Tiềm Năng và Khả Năng Phát Triển Con Người là tổ chức có thật trực thuộc chính phủ Việt Nam, được thành lập vào năm 1996, các thành viên nổi tiếng nhất là ngoại cảm Phan Thị Bích Hằng, Vũ Thị Hòa

Bạn đang đọc truyện *Tiền Kiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: IHPD

_ Người.người của chính phủ Việt Nam?

_ Có gì đâu mà lạ

Chú Lục lên tiếng xen ngang câu chuyện giữa giáo sư Lâm và Huy, chú lễ từng bước nặng nhọc với sự giúp đỡ của Viên. Chú nhìn giáo sư Lâm rồi nhếch mép cười khê, cái đầu khê lằng lắt tỏ thái độ cười cợt với giáo sư:

_ Tường ai, hoá ra viện phó, quý hoá quá!

_ Ấy da, anh Lục khách sáo quá, tôi nghe tin sợ anh không kham nổi nên đến đây ngay

_ Tiếc thay, viện phó phí công rồi! Đích thân tôi đuổi con rùa già kia về hang rồi!

_ Tôi biết, tôi tận mắt thấy mà. Thú thật tôi cũng nể anh, tuy chỉ là đạo sĩ cấp 2 thôi nhưng cũng có uy lắm

_ Đạo sĩ cấp 2 là gì?

Viên và Huy đồng thanh lên tiếng. Có vẻ như chú Lục và giáo sư Lâm quen nhau đã lâu, nhưng hình như mối quan hệ không được nồng ấm cho lắm, cả hai không quên ném cho nhau những câu nói xỏ xiên nhau khá hiểm. Chú Lục quay sang 2 thằng con rồi ôn tồn giải thích:

_ À, mấy cái cấp này là do cái viện của giáo sư Lâm đề ra, hay phiền giáo sư giải thích giúp tôi nhé?

_ Hân hạnh, hân hạnh! IHPD được thành lập vào năm 1996, trực thuộc bộ Khoa Học và Kỹ Thuật Việt Nam. Ban đầu chính phủ lập ra IHPD với mục đích nghiên cứu các tiềm năng và khả năng phát triển của con người, bao gồm thể chất lẫn tinh thần. Sau đó IHPD mở rộng ra nghiên cứu những dị năng của con người, bao gồm khả năng ngoại cảm. Nhờ có IHPD nên các nhà ngoại cảm như Phan Thị Bích Hằng, Vũ Thị Hoà,đã bước ra ánh sáng, góp phần tìm ra hơn 10.000 xác liệt sĩ đã bỏ mạng trên chiến trường, kể cả các danh tướng và danh nhân như nhà văn Nam Cao, tướng quân Hoàng Công Chất,

_ Rồi rồi, ông bớt khoe khoang đi được không? Nói lẹ vào vấn đề chính đi

_ Ax, anh làm tôi cụt hứng quá anh Lục. Được rồi, ban đầu IHPD nghiên cứu về khả năng tâm linh đơn thuần thôi. Về sau, chính phủ Việt Nam nắm được khá nhiều bằng chứng, khá nhiều thông tin về các hiện tượng lạ, các thông tin lịch sử và các truyền thuyết cần kiểm chứng và bảo mật. Chính vì vậy, IHPD lập ra DMI, Department of Mystery Investigation, Tổ Điều Tra Hiện Tượng Huyền Bí để điều tra các vụ việc trên. Thành viên của tổ chức gồm tôi, các điều tra viên và các cộng tác viên. Cộng tác viên bao gồm các đạo sĩ, pháp sư, nhà tâm linh, thầy bói, người có dị năng.

_ Ô vậy chú Lục cũng thành viên? (Huy lên tiếng)

_ Sai, cộng tác viên thôi. Muốn làm thành viên phải từ đạo sĩ cấp 3 trở lên. Việc chia cấp đạo sĩ được IHPD quy định như sau: Đạo sĩ cấp 1 là đạo sĩ có khả năng về bùa, niệm chú, kết ấn sơ cấp và có hiểu biết nhất định về tâm linh. Đạo sĩ cấp 2 có khả năng thỉnh linh của tổ tiên, tổ sư, bản tiên về hỗ trợ. Đạo sĩ cấp 3 có khả năng thỉnh linh của các vị thần tiên nhỏ hoặc tân thánh như Quan Công, Lã Bố, Trần Hưng Đạo, ... và biết các phép thuật, đạo ấn, bùa chú trung cấp. Đạo sĩ cấp 4 có khả năng thỉnh linh các vị thần lâu năm, danh tiếng nhiều như Thổ Địa, Táo Quân, Thành Hoàng và biết các phép thuật, đạo ấn, bùa chú cao cấp. Đạo sĩ cấp 5 là cao nhất, có khả năng thỉnh linh các vị đại thần quyền năng như Thánh Gióng, Na Tra, Sơn Tinh, Thái Thượng Lão Quân, ... và biết các phép thuật, đạo ấn, bùa chú cao cấp.

_ Ô ra là vậy.....

_ Tuy nhiên tôi xin đính chính, thật ra IHPD đã nhiều lần mời anh Lục làm thành viên. Dù anh Lục chỉ mới cấp 2 nhưng năng lực và kiến thức của anh rất đáng nể. Thực tế một vài đạo sĩ tuy chỉ cấp 2-3 nhưng lại mạnh hơn cả cấp 4.

Giáo sư Trần Lâm say sưa giải thích khiến cho 2 thằng nhóc như Huy với Viên há hốc mồm ra mà nghe. Lần đầu tiên cả 2 thằng con trai mới lớn lại nghe về tổ chức bí hiểm đến kỳ lạ như vậy, thật không ngờ có một tổ chức nghiên cứu về các hiện tượng tâm linh và dị năng y như trong mấy bộ phim X-Men, mà điều càng bất ngờ hơn rằng chú Lục là cộng tác viên của tổ chức ấy. Điều đáng nể nhất với Huy là giáo sư Trần Lâm vừa ăn một hòn đá to tổ tướng thế kia mà ông còn không có lấy một vết xước, chỉ cần vài câu cổ ngữ ông ta hoá giải hết nguy cơ, thậm chí còn sửa chữa mọi thiệt hại. Vậy các thành viên chính thức trong tổ chức còn có bản lĩnh lợi hại đến thế nào nữa đây? Cờ như chú Lục tài giỏi vậy cũng chỉ làm cộng tác viên, bảo sao tổ chức này luôn trong vòng bí ẩn, giả như có điều gì xảy ra chỉ một cái phẩy tay của giáo sư Lâm mọi thứ sẽ trở lại như cũ, như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Chú Lục ho vài cái rồi vung tay khỏi tay thằng Viên, chú cố đứng thẳng hết mức có thể rồi nhìn thẳng vào giáo sư Lâm. Đôi mắt chú khoán sâu vào mắt giáo sư, chú nói một cách rành mạch nhất có thể:

_ Được rồi, mọi thứ đã ổn. Nơi đây cũng không cần anh nữa, mời giáo sư về cho

_ Anh chắc chứ, vừa rồi tôi nghe lão già kia bảo phần thân lão chỉ có 1/10 sức mạnh, đó là chưa kể có cả Đại Vương. Anh đánh một trận đã chết lên chết xuống rồi

_ Không cần phải lo cho tôi, bộ xương già này còn chơi được

_ Anh liều mạng thì là chuyện của anh, nhưng đám nhỏ thì sao?

_ Tụi nó.... Tụi nó tự lo được

_ Anh đừng dỗi lòng nữa! Hồi nãy không phải lão già kia nghi kị anh, mà đánh thêm 10 hiệp nữa khéo anh lên đường chung với Tam tôn rồi

_ Anh.....

_ Anh nên biết, quyền lợi cộng tác viên cũng lắm chỉ được ít lương, có chuyện thì tổ chức cho người trợ chiến, cao lắm anh chết thì an táng cho anh. Còn thành viên thì khác, tôi dám bảo đảm với anh, chỉ cần là thành viên của DMI thì cả IHPD này lo cho anh và bảo vệ cho anh. Trừ khi cả IHPD chết hết, bất kể thành viên hay cộng tác viên cũng phải lao ra bảo vệ cho anh, dĩ nhiên cả gia đình anh cũng vậy!

_ Tôi.....

_ Huống hồ chi, chuyện lần này trọng đại. Lão già kia đâu phải loại cô hồn các đảng yếu nhót, chưa kể các thế lực khác. Anh tính để con anh chết cả 2 thằng à?

_ Haizzza, thôi được! Tôi cần nơi trị thương

_ Tốt, chốt rồi nha! Duin takos mata minra masatk bao rota min sa to (Phong thuật, ta triệu hồi phong mệnh, bay lên cho ta)

Giáo sư Trần Lâm vừa dứt lời, một trận cuồng phong uy vũ thổi đến. Trận cuộn phong mạnh đến nỗi khiến đất đá cát bụi bay mịt mù cả một vùng trời. Trận gió thổi xoáy quanh 4 người, tuy đứng khá yên trong tâm trận gió nhưng Huy có cảm giác như bị trận gió nhấc bổng cả cơ thể lên. Mặc dù gió cát bụi mịt mù khiến Huy không thể nhìn rõ được mọi vật xung quanh, Huy có thể xác định được mình đứng cạnh chú Lục lúc này nhờ đang nắm vào tay chú, trong khi Viên đang đứng cạnh dựa sát vai vào vai trái của nó. Trận gió kéo dài tận hơn 20 phút mới tan đi hẳn, khi trận gió kết thúc thì đất đá bụi đều tan đi, để lại khung cảnh kinh ngạc tốt độ cho Huy và Viên (Chú Lục bình chân như vại).

Trước mặt Huy và Viên, đó là một toà nhà cao tầng. Toà nhà 15 tầng này nhìn khá hiện đại và bắt mắt, nằm giữa trung tâm Sài Gòn. Sở dĩ Huy biết nó đang ở Sài Gòn vì nó thấy được nóc của toà nhà Bitexco, điều làm nó ngạc nhiên là làm cách nào chỉ trong vòng 20 phút ngắn ngủi mà giáo sư Lâm đã “nhấc” 4 người từ Trầm Chìm đến Sài Gòn? Thằng Huy run rẩy xen vào đó là chút phấn khích, nó quay sang nhìn thằng Viên. Thằng Viên lúc này cũng đang ngơ ngác nhìn xung quanh. Thằng Huy vỗ vai Viên, reo lên:

_ Là Sài Gòn mày ơi, là Sài Gòn!

_ Tao biết, con người giờ lợi hại quá mày ơi!

_ Tao cũng mới biết, trời đất quỷ thần ơi. Còn ghê hơn Tam tôn của cha mày nữa

_ Ghê cái gì, cha tao thua đứt đuôi

_ E hèm, 2 thằng ôn con này, mới thấy chút phép thuật hệ đã nói ăn đứt của tao. Mấy trò vật ảo thuật này lúc thực chiến thì làm ăn gì được

Chú Lục giận lấy rồi! Tuy vậy nhưng nói thật chứ thật ra Tam tôn nhập thân của chú Lục hồi nãy cũng rất ra dáng uy phong, có điều phép thuật ảo diệu từ giáo sư Lâm mới choáng ngợp thật sự. Điều mà giáo sư Lâm làm Huy thấy khâm phục nhất là dù bất cứ hoàn cảnh nào, giáo sư luôn rất điềm tĩnh và nho nhã, không xô bồ cũng chẳng hấp tấp. Cổ ngữ mà giáo sư dùng chắc chắn có liên hệ với người đàn ông bí ẩn đã giúp Huy, nhất định giáo sư có thể giúp đỡ Huy tìm hiểu về những chuyện lạ gần đây đang xảy ra với nó, chưa biết chừng giáo sư có thể dạy Huy vài chiêu cổ ngữ để phòng thân chẳng hạn.

Lúc này giáo sư Lâm đang tiến về phía trước, được hơn 10 bước thì giáo sư dừng lại, quay về phía đám chú Lục, thằng Huy và Viên. Giáo sư dang rộng tay ra, nói thật đông đặc:

_ Đây là toà nhà của bộ Khoa Học và Kỹ Thuật. DMI nằm ở tầng 4. Các vị, chào mừng đến với Viện Nghiên Cứu Tiềm Năng và Khả Năng Phát Triển Con Người!

Bạn đang đọc truyện *Tiền Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Trụ sở DMI

Giáo sư Lâm dẫn ba người đi vào trung tâm toà nhà, bước qua cánh cửa kéo tự động xong có hai bảo vệ đi ra chặn đám người lại. Huy để ý thấy hai anh bảo vệ này hông một bên thì giắt loại đèn pin chuyên dụng khi cần có thể sử dụng như một chiếc dùi cui, bên kia giắt súng bắn điện trông khá ngẫu và sau lưng thì giắt mấy bộ đàm. Đúng chất của một bộ Khoa học và Kỹ Thuật cần bảo mật thông tin, đến bảo vệ cũng được trang bị đến tận răng. Một anh bảo vệ trông có vẻ trẻ, chắc chỉ lớn hơn Huy và Viên vài tuổi hắng giọng hỏi:

_ Giáo sư, quy định dẫn người ngoài vào phải ra bàn trực đăng ký, sau đó phát thẻ khách mời đeo.

_ Mời mời cái đầu cậu! Tân thành viên của DMI đây!

_ Hờ, sao con chưa nghe thông báo gì hết vậy giáo sư

_ Mới bổ nhiệm, giấy tờ theo quy trình đến sau.

_ Ai bổ nhiệm mới được?

_ Là tôi chứ ai? Anh quên tôi là viện phó à?

_ À con quên, con quên. Xin lỗi giáo sư, để con lấy thẻ nhân viên mới cho ba vị đây.

Anh bảo vệ trẻ lật đật chạy đến bàn trực nói gì đó với nhân viên, sau đó anh tắt tá chạy ra tay cầm 1 xâu 3 cái dây đeo thẻ đến chỗ mọi người. Anh lần lượt phát cho chú Lục, Huy và Viên rồi cúi đầu khẽ chào tất cả mọi người. Giáo sư Lâm tiếp tục dẫn mọi người đến chỗ thang máy, tại đây có một anh bảo vệ khác đang đứng trước cửa thang máy, anh này thậm chí còn ngẫu hơn khi dưới ống quần lộ ra thứ gì đó trông giống.....khẩu súng ngắn. Anh chấp tay lên ngực trái, cúi đầu chào giáo sư Lâm:

_ Chào giáo sư, hôm nay có nhân viên mới ạ?

_ Đúng vậy, thành viên mới của DMI

_ Chúc mừng các anh, chào mừng các anh đến với IHPD

_ Cảm ơn anh, chào anh (Chú Lục lịch sự đáp lại)

Bước vào thang máy, Huy tự nhiên cảm thấy hồi hộp thật sự. Toà nhà của bộ Khoa Học và Kỹ Thuật đã bảo mật đến thế này rồi thì tầng 4, trụ sở của DMI ở đẳng cấp thế nào đây nhỉ? Nó hít một hơi rồi thở phào ra, giáo sư Lâm đứng kế bên nở nụ cười hiền hậu:

_ Hồi hộp hả? Cũng phải, lần đầu tiên tôi cũng vậy mà

_ Giáo sư Lâm.....

_ Gọi chú Lâm đi cho thân thiện

_ Dạ chú Lâm, sao thang máy không có nút số 4?

_ À số 4 theo văn hoá phương Đông mình là Tứ, gần với chữ “Tử” nên không có nút số 4

_ Vậy văn phòng trụ sở ở tầng 5?

_ Không, ở tầng 4

_ Hà? Là saooooo? Nút số 4 không có sao nhấn tầng 4?

_ Ha, hỏi hay lắm! Đây, nhìn một lần cho kỹ sau này nhớ tự đi nhá

Nói đoạn, giáo sư Lâm đứng tránh ra khỏi bàn bấm số thang máy, chủ yếu là để ba người còn lại có thể nhìn rõ hơn thao tác của giáo sư. Vừa nói, giáo sư vừa thao tác bấm vào bảng số, đầu tiên giáo sư bấm vào số 8, sau đó giáo sư bấm vào số 2, rồi giáo sư bấm vào số 12 rồi chú bấm vào số 3. Cuối cùng, giáo sư bấm vào nút chuông báo động tạm dừng thang máy khiến thang máy dừng lại đột ngột. Giáo sư Lâm quay sang mỉm cười nhìn tất cả mọi người:

_ Đã thấy rõ thao tác rồi chứ

_ Rồi ạ (Thăng Viên và Huy đồng thanh)

_ Tốt, giờ bấm chặt thanh thanh vịn

_ Bấm làm chi chú? Ế aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa

Giáo sư Lâm vừa bảo mọi người bấm vào thanh vịn dọc xung quanh thang máy, thang máy bỗng nhiên chuyển động khiến cả đám nháo nhào la hét. Sở dĩ cả nhóm (trừ giáo sư) la hét là vì thang máy đang.....rơi xuống, nói đúng hơn thì thay vì nó đi lên thì thang máy lại trôi tụt xuống dưới khiến họ giật mình, chưa kể đến trọng lực đột ngột thay đổi nữa. Chỉ đến khi thang máy dừng lại hẳn thì nhóm của chú Lục mới đứng vững được, cả nhóm trút hết hơi thở ra ngoài nhẹ nhõm vì tưởng thang máy rơi thật thì toi mạng cả lũ. Giáo sư Lâm cười nhún nhún:

_ Đúng lính mới, lần đầu ai cũng quèo càng vậy hết tã

_ Chú chú, thang máy nãy di chuyển xuống chứ đâu có lên đâu hả chú

_ Ủ, tầng 4 nằm ở dưới toà nhà này! Khoảng cách từ tầng 4 đến tầng trệt dày bằng 3 tầng nhà.

_ Woaaaaaaaaaaaaa, chất quá

Thăng Huy và Viên reo lên khi thang máy mở ra, một không gian văn phòng hiện đại nhưng cũng rất cổ quái hiện ra. Văn phòng nhìn cũng bình thường như bao văn phòng làm việc khác, nhưng nhìn khá trang trọng và chuyên nghiệp, với dòng chữ IHPD to tướng mạ vàng gắn lên tường. Lôi đi vào khu văn phòng 2 bên có hơn 10 bảo vệ đứng xếp thành hàng, mỗi người đều trang bị “đồ chơi” đến tận răng kể cả dao găm và súng ngắn. Cánh cửa đi vào khu văn phòng là cửa kính kéo tự động, ai muốn vào thì phải dùng thẻ từ quét băng để vào. Tuy nhiên, điều đặc biệt không phải là những thứ trên, mà là văn phòng được bài trí như một chốn cung đình cổ xưa, có nhiều bức tranh vẽ, bình gốm, guom đao,..... những thứ thuộc về lịch sử, về truyền thuyết, về những vị thần tiên và quái vật.

Huy và Viên hồi hộp, cả hai thằng đứng như trời trồng nhìn ngó xung quanh. Mọi người trong văn phòng nhìn thấy giáo sư Lâm dắt ba người vào cũng khẽ gật đầu rồi nhìn sầm soi cả ba, điều này khiến Huy và Viên cảm thấy ngại ngại, trong khi chú Lục tỏ ra khó chịu thấy rõ. Chú Lục nhanh hỏi thúc giáo sư Lâm:

_ Lâm, người ở đây ai cũng bất lịch sự vậy à?

_ Anh thông cảm, họ chỉ là dân văn phòng, làm nhiệm vụ hành chính giấy tờ. Thấy thành viên thực địa mới của đội phải tò mò chứ

_ Tò thì tò chứ ai nhìn dò xét người ta dữ vậy

_ Khác gì hai thằng con của anh, kêu tụi nó lau nước miếng đi ghê quá

_ Dắt tụi tui vào văn phòng anh nhanh đi

_ Okay

Giáo sư Lâm nhắc nhở mới khiến hai thằng ôn thần kia quay về với thực tại. Tụi nó quê quá thôi không đi lung tung ngắm nhìn văn phòng nữa. Bước qua dãy hành lang dài khu hành chính, giáo sư Lâm dẫn cả đám đến với một văn phòng khá to. Văn phòng này khác biệt đôi chút khi cửa văn phòng làm bằng.....kim loại chứ không phải bằng kính. Trên cánh cửa có khắc trở hình một con mãng xà to tướng, dòng chữ DMI phía dưới và dòng chữ nhỏ hơn “Trực thuộc IHPD”. Giáo sư Lâm quét thẻ, sau đó ấn dấu vân tay rồi bấm dãy số “1003” trên bảng số khoá điện từ:

_ Ngày Giỗ Tổ

Chú xoay sang nhắc mọi người về mặt khẩu rồi bước vào trong. Đó là một văn phòng với 2 dãy bàn, mỗi dãy có 20 chỗ ngồi trang bị đủ máy tính, điện thoại, bàn làm việc, kệ đựng hồ sơ và ngăn tủ chứa đồ. Giáo sư Lâm lướt ngang nhanh qua khu dãy bàn làm việc, vừa đi giáo sư vừa tranh thủ nói thật nhanh

_ Đây là khu làm việc của đội thực địa DMI. Khi này là khu hành chính, DMI chiếm hết tầng 4 này

_ Lại tưởng DMI to bằng cả toà nhà này cơ đấy (Chú Lục châm chọc)

_ Thật ra IHPD chỉ chiếm tầng 4 này, tầng 10, 11, 12, 13, 14 thôi. Tầng 10-11-12 là 3 tầng các bộ phận khác của IHPD. Tầng 13 và 14 gồm 30 căn hộ dành cho nhân viên IHPD. DMI có 8 suất nhà, dành cho nhân viên những ai cần được bảo vệ! Thành viên của DMI trải dài từ Bắc đến Nam có gần 90 nhân viên thực địa, đây là trụ sở miền Nam với tôi đứng đầu, cũng là viện phó của IHPD. Phía Bắc hiện đang đứng đầu là anh Nguyễn Đ.

_ Nguyễn gì cơ?

_ Nguyễn Đ

_ Tên gì lạ thế? Đờ à?

_ Không phải Đờ, mà là Đ

_ Thì là Đờ chứ còn gì

_ Không phải, Đ là Đê, chữ Đê trong La Tin ấy

_ À vậy gọi Đê đi chứ Đờ Đờ cái gì

_ Ờ Nguyễn Đ.

Giáo Sư Lâm thôi không tranh cãi với chú Lục nữa, vì hiện tại mọi người đã đến trước một căn phòng bằng kính. Cửa kính được dán phủ bằng giấy bóng mờ nên không nhìn rõ được bên trong, trên cánh cửa phòng có dán dòng chữ “Phòng Đội Trưởng- Giáo Sư Trần Lâm”. Giáo sư Lâm quay sang nhìn mọi người, mỉm cười chỉ vào từng chữ tên của mình, cốt để khoe giáo sư đứng đầu tổ DMI này. Chú Lục làm ra vẻ khó chịu lên khuôn mặt khiến giáo sư thôi không cười khoe khoang nữa, đẩy cánh cửa đi vào trong.

Vừa vào trong, cả nhóm-bao gồm giáo sư Lâm- đứng hình mất mấy giây khi thấy một người đàn ông đang ngồi ở bàn làm việc của giáo sư, chân anh ta gác lên bàn còn mặt thì đang đeo miếng.....che mắt để ngủ, miệng anh ta ngáy khò khò. Giáo sư Lâm giận đỏ cả mặt, giáo sư cố nén cơn giận, miệng bật ra từng tiếng thật rõ ràng, dù không phải là hét âm ỉ nhưng nghe âm ngữ có thể thấy giáo sư đang sôi máu lên:

_ Hoà Long

_.....*Khòoooooooooooo*

_ HOÀ LONG

_ Ó, ớ sắp về, sắp về!

Anh thanh niên giật mình kéo miếng che mắt ra, anh giật mình nhận ra giáo sư Lâm đang đứng trước mặt mình, lật đật ngồi dậy giờ tay chào giáo sư Lâm theo đúng kiểu quân đội. Thăng Huy và Viên suất phá lên cười nếu không phải nghĩ giáo sư Lâm đang điên tiết lên, chúng nó mà cười khéo giáo sư mất mặt quá lại tăng huyết áp không chừng.

Mà quả thật cái anh tên Hoà Long này buồn cười vô cùng, tuy đã đứng thẳng dậy nhưng anh ta mặc áo sơ mi vạt áo bỏ trong có cái bỏ ngoài quần, dây nịt còn mở bung ra và dưới chân thì đang mang dép bông đi trong nhà hình con thỏ. Ăn mặc đã buồn cười đã đành, lại còn cái dáng vẻ ngái ngủ mép còn dính ke và tay giờ lên đầu chào kiểu quân đội nhìn buồn cười vài lông, đến chú Lục cũng phải bùm miệng lại cười. Giáo sư Lâm nén cơn giận xuống, quay qua nhìn mọi người cố gắng giấu mặt ra cười thật tươi, mà khi đang giấu khuôn mặt giáo sư cười nhìn như thằng hề trong mấy bộ phim kinh dị:

_ Xin trân trọng giới thiệu, đây là thành viên thực địa của DMI, anh Trịnh Hoàng Long! Còn đây là thành viên mới của đội thực địa mình, anh Cao Lục! Hai người đứng cạnh là con và cháu của anh Lục, Cao Kim Viên và Chu Võ Đức Huy.

_ Hân hạnh! Hân hạnh! (Tay Hoà Long thân thiện cúi đầu chào)

_ Anh Trịnh Hoàng Long là một pháp sư hệ ngũ hành nhưng anh ta giỏi nhất là hệ hoá. Hoá thuật của anh Long đã đạt đến mức thượng thừa nên anh em gọi vui anh ta là Hoà Long! Sau này mọi người cứ gọi anh ta như vậy là được

_ Giỏi là giỏi đến mức nào? (Chú Lục lên tiếng mỉa mai)

_ Anh từng thấy Ngũ Sắc Hoà chưa?

Bạn đang đọc truyện *Tiền Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Bí mật của chú Lục

_ Ngủ sắc? Đó giờ chỉ nghe lửa đỏ thôi

_ Anh không chịu cập nhật kiến thức khoa học gì hết. Lửa màu đỏ tối là lửa ở khoảng 525 độ C, lửa màu đỏ sáng là 925 độ C, lửa màu cam rơi vào khoảng 1100-1200 độ C, lửa màu xanh là khoảng 1500 độ C, còn khi chuyển sang màu sáng trắng thì 2000 độ C. Lửa của Hoà Long là lửa 5 màu kể trên, loại lửa hiếm trong thiên hạ.

_ Ghê dữ! Hay mần thử coi sao đi Long

_ Bộ anh tính đốt trụ sở hả? Biết có chuông báo cháy không?

_ Ở ờ ha

_ Thôi, Long dắt ba người họ lên tầng 13 nhận phòng 1314 đi, tôi còn báo cáo với IHPD!

Giáo sư Lâm cùng Hoà Long dắt mọi người ra thang máy, giáo sư bấm liên tiếp số 13 và 15, có lẽ tầng 15 là tầng của các lãnh đạo cấp cao của IHPD làm việc. Hoà Long dắt mọi người đến căn hộ số 1314, đó là một căn hộ cũng khá to, có thể ở được 5-6 người. Căn hộ đầy đủ tiện nghi và ấm cúng, Huy nghĩ nếu có thể trở thành một thành viên của DMI nhất định nó sẽ chuyển hẳn về đây ở, vừa tiện đi học lại vừa sang trọng. Hoà Long chào mọi người xong ngáp ngắn ngáp dài bước đi, thật chẳng hiểu nổi một tổ chức chuyên nghiệp như IHPD lại nhận một gã lười thôi như vậy làm thành viên, trong khi chú Lục bao năm qua lại là cộng tác viên.

Ba người chia nhau đi tắm, thay đồ rồi Viên gọi điện thoại cho canteen order thức ăn cho buổi tối. Chú Lục lấy từ đâu ra chai rượu tây, chú rủ Viên và Huy cùng uống thâu đêm suốt sáng. Hai thằng nhóc nhìn nhau, chúng nó hiểu chú Lục tâm trạng đang không vui, có lẽ chú tính lấy rượu để đủ dùng cảm nói chuyện với hai đứa, chứ trước giờ chú không bao giờ rủ hai thằng uống rượu bao giờ. Không khí bữa ăn khá trầm lắng, chú Lục nhấp từ ly rượu này đến ly rượu khác, thằng Viên sốt ruột quá nên can chú ra:

_ Cha, bị thương uống rượu tổn hại lắm

_ Kệ cha, đừng quan tâm

_ Nhưng ...

_ Thôi, hai đứa mày có gì muốn hỏi không?

_ Con muốn hỏi (Thằng Huy chen vào)

_ Hỏi gì hỏi đi, hôm nay chú cho mày đầu tổ chú

_ Con muốn biết tất cả mọi chuyện

_ Chuyện gì mới được?

_ Chuyện là thế này, con có giấc mơ.....

Thằng Huy bắt đầu kể chuyện những cái gần đây nó bắt đầu gặp, từ lúc gặp giấc mơ kì lạ kia đến thầy Hùng, rồi bác Tám lao công, tên Minh hotboy rồi con Diệu, người đàn ông bí ẩn đã giúp nó giết con Diệu, rồi chuyện chú Lục giao chiến với lão già mặt rồng mày phượng kia. Chú Lục vừa nghe chốc chốc lại nhấp ly rượu cái ực những khúc gay cấn nhất. Chú nhìn chai rượu tây thần thờ đôi chút rồi bắt đầu gục gặc cái đầu:

_ Ngày xưa, lúc chú mới 27 tuổi, chú là một đạo sĩ trẻ, chú nông nổi, liều mạng và xấc xược

_ Dạ, thì liên quan gì chuyện của con?

_ Nghe chú nói hết, có một lần chú thấy một người phụ nữ mang thai, cô ta đi từ mặt biển lên bờ cát trở dạ. Cô ta mang trong mình linh khí đặc biệt

_ Từ mặt biển? Sao lại từ mặt biển?

_ Đó, chú cũng nghĩ như con. Chú nghĩ cô ta là vong hồn thiếu phụ nào đó, vào bờ để hại người, dụ dỗ người ta giúp cô ta sinh con rồi bắt xuống biển

_ Rồi sao nữa chú?

_ Chú lập tức thỉnh Tôn thượng tiên ra đánh đuổi đi, nào ngờ cô ta quá mạnh, ta bị đánh bại!

_ Ghê vậy

_ Mặc dù cô ta đánh bại chú nhưng cô ta không có ý truy sát chú. Chú cho rằng cô ta sĩ nhục chú nên miễn cưỡng triệu hồi Tam Tôn. Quả nhiên, Tam Tôn đã đánh bại giết chết cô ta

_ Hay, chú giết âm vong hại người

_ Không, không phải, hức...

Chú Lục khẽ lắc lắc đầu, nước mắt tràn trên khoé mắt. Trán chú nhăn lại, miệng chú mếu máo như đứa trẻ bị mất đi đồ chơi. Chú lại rót một ly rượu rồi nốc cạn, chú thở dài thườn thượt nhìn sang hai đứa con, cổ nuốt nước mắt, nén cảm xúc lại để kể chuyện một cách rành mạch nhất có thể:

_ Khi cô ta chết đi, mới hiện chân thân là một con rùa biển

_ Rùa? Rùa tinh à?

_ Không, là rùa thần. Cô ta là vợ của Kim Quy Vương, tức sứ giả Thanh Giang đã từng trao cho Kinh Dương Vương nỏ thần.....

_ Haaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa? Thần Kim Quy?

_ Chú biết, ban đầu chú cũng không hiểu. Cho đến khi mây gió nổi lên, bầu trời đen kịt, sấm chớp đúng đùng, một con rùa vàng to bằng toà nhà xuất hiện! Con rùa hoá thân thành một người đàn ông, ông ta lao đến ôm xác con rùa kia khóc lóc thảm thiết! Chú học đạo, đã từng nghe nhắc đến Thần Kim Quy nên biết ngay mình đã phạm tội tày đình.

_ Rồi sao nữa chú? Ông ta có trả thù không?

_ Có chứ, ông ta dẫn quân lính đến bắt chú, dẫn xuống cung điện dưới biển, giam cầm tra tấn chú mỗi ngày để tha đi nỗi căm hận.

_ Trời! Rồi sao chú sống nổi?

_ Vào một ngày, ông ta cho giải chú đến trước mặt ông ta. Ông ta bảo “Này tên con người khốn kiếp kia, mi có biết mi giết vợ ta đã khiến ta đau khổ thế nào không?”

_ Rồi chú trả lời ra sao?

_ Chú không nói được. Thật ra lúc triệu Tam Tôn, vì miễn cưỡng nên chú bị phản phệ, dẫn đến câm.

_ Câm? A, hèn gì hỏi đó mẹ con nói chú là Đạo Sĩ Câm nổi tiếng nước tiếng miền Tây

_ Ủ, triệu Tam Tôn là thuật thỉnh linh tối cao của môn phái thầy. Nếu chưa đủ linh khí tuyệt đối không được miễn cưỡng triệu hồi, nếu phạm phải sẽ trả giá đắt.

_ Vậy sau đó sao nữa chú?

_ Ông ta thấy chú không trả lời, chỉ ngồi đó nhìn chú. Một giờ sau, ông ta bắt đầu nói: “Ta có một đứa bé, nó rất quan trọng với ta. Vào năm 25 tuổi sẽ gặp đại kiếp nạn! Ta sẽ tha cho ông nhưng có điều kiện, ta muốn ông thu nhận nuôi nó như con, sau đó dạy cho nó hết tài phép của ông, vào năm 23 tuổi ta sẽ cử người đón nó về cung”

_ Chẳng lẽ.....là con?

_ Chính là con. Năm đó chú được thả về đất liền, một tay ôm con, một tay xách đạo cụ chu du trừ tà kiếm cơm. Sau đó chú trao con cho gia đình của Chu Minh Hiền nuôi dạy. Chú đã bị câm, lại chẳng ổn định nên chú dự tính nhờ họ nuôi dạy con thay chú, đến khi con 15 tuổi sẽ đón con về dạy cho đạo thuật. Tiếc thay, cha và mẹ con mất quá sớm!

Nước mắt của Huy đã trào ra rồi, thì ra chú Lục đã gặp nó từ khi nó còn đỏ hỏn, bấy lâu nay cha và mẹ của nó không phải cha mẹ ruột của nó, điều đó cũng có nghĩa nó cũng chẳng có cha mẹ, anh hai hay gia đình gì cả,,.....Nhưng tâm trạng của nó nhanh chóng chuyển sang nghi ngờ, nó thấy nhức đầu và chóng mặt. Đầu óc nó mấy ngày nay đã quay mòng mòng vì thấy được vong, rồi gặp những người kì lạ như bác Tám hay Minh rồi, nay lại nghe thêm câu chuyện choáng ngợp như vậy, nó không nuốt hết nổi. Mình có liên hệ với Thần Kim Quy sao? Đó là một vị thần, một vị thần cơ đấy! Chẳng lẽ vợ của Thần Kim Quy, mang thai sinh trên bờ, đứa trẻ sinh ra chính là mình?

Đầu óc Huy như rối tung rồi mù lên, nó chỉ ước gì lúc này mọi thứ chỉ là giấc mơ, nó sẽ bừng tỉnh như cái giấc mơ bị cái tên nhìn giống Tây Sở Bá Vương đâm vào đỉnh đầu. Huy cố hít thở một ít oxy vào cơ thể, không khí xung quanh nó như đặc quánh lại. Huy ngước mặt lên nhìn chú Lục, nó nghẹn ngào nấc lên:

_ Con xin lỗi chú, nhưng câu chuyện khó tin quá!

_ Không sao, chú cũng không mong con tin. Con nghe tiếp chứ?

_ Tiếp đi chú, rồi con sẽ cố gắng tiếp nhận từ từ

_ Đừng ép mình quá!

_ Cứ tiếp đi!

_ Chú nhận con về nuôi lại sau khi cha mẹ con mất, lúc đó chú cũng hồi phục khả năng giao tiếp rồi. Chú giao con cho mẹ thằng Viên, đến năm 15 tuổi chú đón con và Viên về nhà chú học đạo. Tiếc là con không tin chú, không chịu học nên chú dốc lòng dạy cho Viên. Tư chất Viên không tệ nhưng nó thấy con không học nên cũng xiu xiu ềnh ềnh theo. Hôm qua Thần Kim Quy cử Thác Trung tướng quân đến đón con, cũng chính là lão rùa già hôm qua.

_ Vậy Đại Vương ông ta nói là.....

_ Là Thần Kim Quy, ông ta là vua của Quy tộc.

_ Vậy còn tên Vương giết con trong mơ?

_ Chú chịu, những gì chú biết chỉ có vậy.

_ Vậy sao hôm qua con rùa già kia đánh với chú?

_ Ông ta biết con và Viên không học được gì cả từ chú nên nổi con xung thiên, đòi giết chú cho hả giận

_ Con hại chú rồi....

_ Không sao, là chú hại con mới đúng

Huy lại khóc, chú Lục cũng khóc. Hai chú cháu ôm nhau khóc kể khổ cũng không hết, Huy thì nghĩ phải chi ngày xưa mình chịu khó theo chú học đạo thì chú Lục đã không phải chịu cảnh bị truy đuổi như bây giờ, đến mức phải gia nhập DMI trốn chui trốn nhủi cầu người khác bảo vệ. Chú Lục thì nghĩ phải chi năm xưa mình chịu dạy dỗ Huy nên người thì xem như trả phần nào món nợ giết vợ của Thần Kim Quy. Thằng Viên cũng không chịu nổi oà khóc ôm chặt lấy hai người thân của nó.

Căn phòng trở nên kì lạ khi tràn ngập tiếng khóc của ba người đàn ông. Chú Lục quệt đi nước mắt, chú nức nở nói trong tiếng nấc:

_ Huy...Huy...Huy ơi, con tha lỗi cho chú

_ Chú có lỗi gì đâu

_ Chú mà...dạy..con đàng hoàng...giờ con đã thành tài rồi.

_ Chú ngố quá, là tại con mà...

_ Ngoanngoan...sau này chú sẽ dạy cho con hết.

_ Con sẽ học, chú yên tâm...

_ Con cũng học đàng hoàng nữa (Thằng Viên chen vào)

_ Tốt, ngày mai bắt đầu học, trước năm 25 tuổi hai đứa con sẽ còn giỏi hơn cha cả trăm lần

Bạn đang đọc truyện *Tiền Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Học đạo

Giáo sư Lâm cũng khá rộng rãi khi cho chú Lục 1 tháng để tịnh dưỡng vết thương rồi mới trình diện tổ chức, nhận các nhiệm vụ của DMI. Giấy tờ quyết định thành viên của chú Lục đã có, phía IHPD chấp nhận chú làm thành viên với số hiệu 087, có nghĩa chú là nhân viên thứ 87 của DMI. Mọi việc chỉ rắc rối đôi chút khi giáo sư Lâm buộc phải giải trình với các cấp cao của IHPD về việc cấp cho chú Lục một căn hộ và đất theo hai thằng con đi cùng. Cuối cùng giáo sư khéo léo giải thích rằng 2 thằng con là “đạo đồng của anh Lục”, hay thời nay còn gọi là trợ lý ấy. Một tháng, không phải quá dài cũng chẳng phải quá ngắn, chú Lục muốn trong thời gian này có thể dạy Huy và Viên ít nhất cũng phải có khả năng thực chiến được với bọn âm vong loại nhỏ.

Sáng nay chú hẹn cả hai đứa con đến sân tập của IHPD nằm ở tầng 16, đây là tầng tập luyện tổng hợp bao gồm phòng tập gym, phòng tập võ và phòng “DMI”. Sở dĩ DMI có một căn phòng riêng biệt vì thành viên DMI cần một căn phòng chuyên biệt, phục vụ cho tập thực chiến mà thành viên của đội không đạo sĩ cũng pháp sư hoặc kẻ có dị năng. Nếu để học tập ở phòng bình thường thì khéo họ phá nát cả toà nhà mất. Căn phòng này được đúc bằng thép, bên trong có đủ các loại vũ khí như dao, gương, súng, giáo, cung tên, bùa....Tuy nhiên, hôm nay chú Lục không dạy cho Huy và Viên thực chiến, mà muốn giảng giải cho chúng nghe về môn phái Tôn Tiên của chú:

_ Hai đứa nói cha biết, Thái Bình Đạo là gì?

_ Là cái gì vậy cha? (Viên thắc mắc)

_ Có từng nghe về loạn Hoàng Cân?

_ Nghe quen quen ta? (Huy vén cằm suy nghĩ)

_ Máy cái thằng.....giặc khấn vàng trong Tam Quốc Chí, nghe chưa?

_ Aaaaaaaaaaaaa, 3 cha nội bị Đồng Trác xử nè

_ Ăn nói tôn kính cái đi. Tam Tổ của tụi mày đó

_ Haaaaaaaaa?

_ Để cha nói tụi mày nghe, năm 184 Tam Tổ là Trương Giác, Trương Lương và Trương Bảo nổi dậy chống nhà Hán. Ban đầu Tam Tổ đã chọn ra ngày 5/3 âm lịch năm Giáp Tý (năm 184) ngày đẹp để khởi binh, tiếc thay một tên đệ tử đã bán đứng Tam Tổ, triều đình điều quân đánh Tam Tổ khiến họ phải khởi binh sớm hơn dự định

_ Rồi sao nữa cha?

_ Tam Tổ thấy không yên, vội dùng đạo thuật thỉnh Đông Hoàng Thái Nhất về xin gieo quẻ về tương lai

_ Đông Hoàng Thái Nhất là ai? (Huy thắc mắc)

_ Là tổ sư của Âm Dương Gia, người đặt nền tảng cho Âm Dương lý luận thuyết, Thái Bình Đạo Kinh mà Tam Tổ lấy làm gốc thờ phụng Đông Hoàng Thái Nhất. Tam Tổ sau khi thỉnh xong đã biết kết quả, chính là “Bại Vong”

_ Hờ? Vậy sao còn khởi binh sau đó? (Huy và Viên đồng thanh)

_ Sau đó Tổ sư Trương Giác bàn bạc cùng hai vị huynh đệ, ông sẽ giả lâm bệnh chết! Rồi Tổ sư Trương Lương và Trương Bảo lên lãnh đạo thay, khi Hoàng Cân bại thì tổ sư Trương Giác sẽ tương cứu. Cả ba giả chết về vùng núi hoang vu tiếp tục tu đạo.

_ Vậy liên quan gì môn phái của mình vậy cha?

_ Tam Tổ vì tránh tai mắt nhà Hán, nên lập môn phái mới lấy tên là Tôn Tiên. Bản thân tổ sư Trương Giác lấy danh Tôn Thượng Tiên, tổ sư Trương Lương lấy hiệu Tôn Thành Tiên còn tổ sư Trương Bảo là Tôn Lập Tiên. Tam Tổ đã dạy ra rất nhiều đệ tử xuất sắc, có những người thành danh đã khai môn lập phái truyền Thái Bình Đạo và Đạo Giáo ra khắp thiên hạ, nổi tiếng nhất có lẽ là Lưu Bá Ôn. Bản thân Tam Tổ được đời đời xưng tụng là Tam Tiên, khi còn tại thế tu luyện đã đạt đến cảnh giới Bán Tiên, tức là tài phép đã không thua gì các thần tiên nhỏ hoặc tân thánh. Khi mất thân xác được hoá táng và thờ phụng đời đời

_ Ra là vậy, ủa nhưng sao Tôn Tiên phái lại lưu lạc tận Việt Nam?

_ Tất cả lại tại tên chó má Hồng Tú Toàn, thằng này là đệ tử duy nhất của Tôn Tiên phái, nhưng lại nhiễm đạo Thiên Chúa của Tây phương. Nó kết hợp lý luận của Thái Bình Đạo với Thiên Chúa Giáo, tự xưng Thiên Vương hạ phạm, dạy đạo thuật cho mọi người. Nó vọng tưởng nhà nhà biết đạo thuật, người người biết đạo thuật thì sợ gì nhà Thanh. Nó khởi nghĩa chống lại nhà Thanh rồi chuốc bại vong, thằng điên đó đầu thế ngờ đầu phải ai cũng học đạo được. Cuối cùng một trong những thuộc hạ của nó may mắn thoát chết, đã chạy đến Việt Nam và khai sinh Tôn Tiên phái ở Việt Nam. Hiện tại chú là truyền nhân duy nhất.

_ Woaaaaaaaaaaaa, ảo diệu vãi nổi!

_ Hai đứa nghe cho kỹ, năm 26 tuổi cha bắt đầu học đạo, nửa năm sau đã triệu được Tôn thượng Tiên! Năm 29 tuổi đã triệu hồi Tam Tôn hoàn chỉnh. Giờ cha sẽ dạy cho hai đứa, trong vòng một tháng học triệu được một trong ba tổ sư

_ Há? 1 tháng sao học kịp? Cha còn mất nửa năm nữa là

_ Không sao, cha có cheat code

_ Há? Cheat code gì nữa?

_ Cái này là cấm kỵ nha, chỉ khẩn cấp mới dùng, cha phải thề với Tam Tổ đó, ten ten ten...

Chú Lục lấy từ trong cái túi chú xách theo ra ba cái bình gốm nhỏ, mỗi bình trên đó đều khắc một chữ Tàu. Vậy mà Huy tưởng chú mang túi đồ ăn theo chứ. Chú lấy tay xoa xoa từng cái bình một, miệng lầm bầm gì đó rồi lấy khăn lau cho sạch bụi từng cái bình. Đoạn chú xoa tay, chắp hai tay khấn lạy ba cái bình khiến Huy và Viên vô cùng tò mò:

_ Đây là tro cốt táng của Tam Tổ

_ Hờ? Cốt táng ở đâu ra đây?

_ Ở nhà mình chứ đâu, tao chôn ở dưới nền nhà cái bàn thờ. Báu vật của môn phái nha mậy

_ Ủa bữa chú Lãm “nhắc” mình về sao chú lấy kịp?

_ Tao mới nhờ cha Lãm mang qua đây chứ đâu

_ Ô, ra là vậy, vậy giờ tụi con làm gì với mấy cái bình? Mà cheat code là sao?

_ Nghe cho rõ đây! Từ đây trở đi bất kể đi ăn đi uống đi ngủ, trừ đi ì đi tè ra, tụi mậy cũng phải mang cái bình theo. Bình này làm bằng gốm Bát Tràng loại siêu dày, không vỡ được đâu trừ khi dùng búa tạ. Tụi mậy chọn một sư tổ đi, rồi sau này luyện thành tổ sư đó thì có tro cốt của tổ sư đó bên cạnh linh hồn.

Huy và Viên nhìn nhau, hai thằng chưa từng nghe đến phương pháp tập luyện nào quái lạ và bất tiện thế này. Mỗi ngày sinh hoạt bình thường ra còn phải vác thêm cái bình chứa tro cốt người khác. Lạ hèn, nếu không phải đây là môn phái đạo thuật thì phương pháp tu luyện khác gì phường tà đạo luyện vong thuật.

Thế là một tháng của Huy và Viên bắt đầu! Lịch của hai thằng nhóc khá kín, mỗi ngày cả hai phải thức dậy vào lúc 4h sáng, hai thằng được một giáo viên của DMI dạy cho môn Parkour (Chạy nhảy trên mái nhà) ở khu nhà chợ Dân Sinh. Đến 6h sáng, Huy và Viên lên tầng 16 tập gym và tập võ thực chiến. Lúc 8h, hai đứa được chú Lục dạy cho các kiến thức lý thuyết về tâm linh chẳng hạn như vong sợ gì, giờ nào là giờ vong xuất hiện, bùa gì có tác dụng gì... Đến 11h thì hai đứa ăn cơm, nghỉ trưa. Đến 2h, chú Lục dạy cho vẽ bùa, làm bột trừ tà, lập bàn cúng... Đến 5h thì hai đứa lại ăn cơm và nghỉ ngơi chút trước khi bắt đầu tập thành linh vào lúc 7h đến 10h thì đi ngủ. Thành thạo trong giờ nghỉ giữa giờ, Huy và Viên có lần la đến chỗ giáo sư Lãm nhờ chỉ giáo thêm về thế giới tâm linh cũng như cơ cấu của tổ chức DMI.

Thì ra tổ chức DMI kéo dài từ Bắc đến Nam với gần 90 thành viên, ở phía Bắc là 46 thành viên còn phía Nam là 42 thành viên và chỉ riêng Sài Gòn đã có đến 14 thành viên. Giáo sư Lãm hiện là tổng đội trưởng khu vực phía Nam và đội trưởng khu vực Sài Gòn, trong khi Hoà Long là đội phó của khu vực Sài Gòn. Các thành viên của DMI được tự do ăn ở, thậm chí hành nghề trừ tà kiếm cơm thoải mái. Tuy nhiên, khi có sự điều động của DMI thì họ phải tập trung ưu tiên cho nhiệm vụ. Ngoài mức lương hàng tháng 20 triệu/tháng ra thì thành viên DMI được thưởng theo nhiệm vụ. Nhiệm vụ ở mức D sẽ thưởng 0,2 x lương tháng, mức C là 0,5 x lương tháng, mức B là 1 x lương tháng và mức cao nhất, A thì 2 x lương tháng. Mức độ A-B-C-D của nhiệm vụ được chia dựa trên tính chất nguy hiểm và mức độ bảo mật của nhiệm vụ, dĩ nhiên chỉ các thành viên cấp cao cỡ giáo sư Lãm hay Hoà Long mới đủ khả năng nhận nhiệm vụ cấp A

Một tháng trôi qua, thời hạn chú Lục phải trình diện với đội trưởng Trần Lãm đã đến. Chiều hôm đó, chú Lục dẫn Huy và Viên đến văn phòng của DMI. Vừa bước vào phòng, Huy và Viên kinh ngạc khi căn phòng đã có vài người ngồi sẵn, đếm sơ sơ cũng có 7-8 người đang đợi. Giáo sư Lãm đứng giữa 2 dãy bàn, trước cái bàn trắng cười tươi nhìn ba người vừa bước vào:

_ Vào đây, vào đây! Mọi người đợi cả rồi

_ À, tôi đến trễ, xin lỗi!

_ Không sao, tôi cũng vừa đến! Đây, để tôi giới thiệu. Xin trân trọng giới thiệu với toàn thể thành viên DMI khu vực Hồ Chí Minh, đây là anh Cao Lục, thành viên mới nhất của chúng ta. Anh Lục hiện được DMI xếp vào dạng đạo sĩ cấp 2, tuy nhiên đừng coi thường anh ta. Chỉ riêng kiến thức tâm linh thì anh ta đã đáng xếp vào đạo sĩ cấp 4, còn khả năng thực chiến tôi tin anh ta không ngán bất kì đạo sĩ cấp 3 nào. Bên cạnh anh đây là hai trợ lý đặc biệt, Cao Kim Viên và Chu Võ Đức Huy, cùng là đạo sĩ cấp 1. Mọi người nhiệt liệt vỗ tay nào

Bóp bóp bóp

Sau lời giới thiệu khá hoành tráng của giáo sư Lãm, tất cả mọi người đều vỗ tay chào đón bộ ba kẻ trên. Lẽ dĩ nhiên, một người được đích thân đội trưởng của họ mời về và đảm bảo về năng lực, thì đáng được hi vọng và chào đón. Chú Lục cười tươi bước lên chào tất cả thành viên trong phòng:

_ Tôi tên Cao Lục, năm nay 50 tuổi, đã có thâm niên hành nghề đạo sĩ 24 năm nay, anh em trong giới đặt biệt hiệu là Đạo Sĩ Câm

_ À, cháu biết cái tên này nè, hồi xưa bố cháu hay kể

Một cô gái trẻ lên tiếng, cô ta là một trong những thành viên của DMI đang ngồi ở dưới. Cô ta nhìn chùng chùng chỉ trạc tuổi Huy và Viên, ăn mặc khá thời trang cá tính với áo thun ba lỗ, khoác bên ngoài là áo khoác da màu đen và zip da ngắn màu da bò, cùng với đó là đôi boots cao màu xanh lá mạ. Cô gái có khuôn mặt xinh xắn nhưng cũng khá láu lỉnh, tóc ngắn và đôi mắt to tròn. Thật ra từ nãy đến giờ Huy và Viên đã để ý đến cô gái này rồi nên hai đứa nó nhìn khá kĩ, chắc có lẽ kể từ khi đến DMI đến giờ hai đứa chưa thấy được cô gái nào vừa mất chúng nó cả, kể cả đám nữ nhân viên hành chính giấy tờ của DMI. Giáo sư Lãm tươi cười nhìn cô gái:

_ À tôi giới thiệu, đây Tuyệt! Tuyệt là thành viên nữ duy nhất của DMI Hồ Chí Minh. Bố của Tuyệt từng là thành viên đời đầu tiên cùng thời với tôi. Anh ta là người dị năng xuất sắc, chẳng may hi sinh trong khi làm nhiệm vụ

_ Hi sinh? (Viên xoay sang nhìn giáo sư)

_ Dĩ nhiên rồi, cậu tưởng ở đây đi bán cá ngoài chợ sao? Nhiệm vụ của DMI có cái nào mà không khó nhằn.

_ Vậy bạn Tuyết đây cũng có dị năng? (Huy chen vào)

_ Tuyết dĩ nhiên có dị năng mới ngồi đây, nhưng dị năng của Tuyết khác với bố. Bố của Tuyết có dị năng điều khiển các loại côn trùng, còn Tuyết có dị năng thôi miên.

_ Thôi miên à? Có giống Matrix không?

_ Có, ví dụ sống động đây. Ví dụ như cậu đang không tự chủ tự tụt quần ra kìa

Huy giật mình nhìn xuống, không hiểu từ lúc nào quần của nó tuột xuống, dây nịt bung ra rồi khoá quần thì mở sẵn, lộ ra cái quần cộc hình vua sư từ màu xanh dương bên trong của nó. Mọi người trong phòng cười ồ lên thật lớn trong khi nó luống cuống kéo quần lên trong sự ngỡ ngàng. Thằng Huy quay sang nhìn con bé Tuyết, nó tức giận lớn tiếng hỏi:

_ Cô...cô chơi gì kì vậy

_ Ahiihi

_ Từ khi nào?

_ Lúc anh hỏi, tôi thôi miên anh làm anh không tự chủ tự cởi quần

_ Đồ...đồ kì cục! Cô nhớ đây

_ Thích tự cởi áo múa sexy không?

_ Cô.....

_ Thôi đừng cãi nhau nữa, để tôi giới thiệu các thành viên khác của DMI

Giáo sư Lâm lên tiếng can ngăn cuộc cãi nhau giữa Huy và Tuyết, trước khi nó vượt khỏi tầm kiểm soát. Dĩ nhiên tầm kiểm soát ở đây không phải Huy mà là Tuyết, giáo sư sợ Tuyết điên lên lại thôi miên bắt Huy trần truồng chạy nhong nhong khắp IHPD lần nữa thì chắc DMI phải đi giải trình với IHPD. Huy không quên ném cho Tuyết cái nhìn toé lửa như cảnh báo “Tôi sẽ trả thù”, còn Tuyết thì khinh khinh cười đáp lại như thể “Mời”.

Có vẻ như ở DMI này Huy đã tìm ra oan gia đầu tiên!

.....

Chú thích:

_ Thái Bình Đạo, loạn Hoàng Cân, Trương Giác, Trương Lương, Trương Bảo là những nhân vật và sự kiện có thật trong lịch sử thời Tam Quốc.

_ Âm Dương Gia và Đông Hoàng Thái Nhất là tổ chức và nhân vật có thật thời Chiến Quốc.

_ Hồng Tú Toàn là nhân vật có thật thời nhà Thanh đã lập ra nhà nước Thái Bình Thiên Quốc chống lại nhà Thanh

Bạn đang đọc truyện *Tiền Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Nhiệm vụ đầu tiên

_ Hiện tại các thành viên thực địa của DMI một số người đang làm nhiệm vụ hoặc có lý do chính đáng không đến được. Tôi xin giới thiệu những người còn lại: Trung-Người dị năng thấu thị thấy trong tương lai gần, Y Văn-Pháp sư/Đạo sĩ Tân Bà La Môn, Hải-Nhà tâm linh có thể thấy và giao tiếp với vong, Minh-Đạo sĩ cấp 3 hệ bùa chú, Phú-Đạo sĩ cấp 5 hệ thành linh, Hoá-Người dị năng chữa vết thương và Hoá Long-Đạo sĩ cấp 5 hệ ngũ hành

_ Hân hạnh!

Giáo sư Lâm giới thiệu từng thành viên một đang có mặt tại văn phòng, mỗi người đều đứng lên gật đầu tươi cười với nhóm chú Lục. Có lẽ ngoại trừ các dạng người có dị năng như Tuyết, Hoá hay Trung thì những người còn lại đều xếp trên trình độ của chú Lục. Sau buổi ra mắt chào đón, các thành viên của DMI nhanh chóng giải tán, người thì tiếp tục theo nhiệm vụ mình được giao, người thì quay trở về công việc thường nhật của mình.

Giáo sư Lâm gọi ba chú cháu vào phòng, đồng thời gọi anh Trung-dị năng thấu thị và Y Văn- anh Pháp Sư/Đạo sĩ Tân Bà La Môn vào trình diện. Điều

mà mọi người thắc mắc nhất là việc Pháp sư là Pháp sư, Đạo sĩ là Đạo sĩ, chứ có sao lại là Pháp sư-Đạo Sĩ như kiểu Y Văn. Thắc mắc nhanh chóng được giáo sư Lâm giải thích:

_ Đạo sĩ là những người tu theo đạo, thường dùng đạo làm chân lý để tu. Đạo sĩ thường dùng bùa, ấn chú hoặc thỉnh linh để đánh. Còn Pháp sư thường thờ cúng các vị thần, họ thường dùng chú ngữ hoặc ấn chú để thi triển, về cơ bản thì Pháp Sư linh hoạt hơn Đạo Sĩ ở chỗ không cần dựa vào dụng cụ hỗ trợ nhiều. Y Văn có cả 2 hệ trên nên gọi như thế. Vì vậy Y Văn không được chia cấp đạo sĩ

_ Vậy chú Lâm thì sao? Cái thần chú chú đọc là của Pháp sư hả?

_ Tôi là nhà khoa học thôi (Giáo sư Lâm cười)

_ Vậy anh Y Văn rất bá rồi (Viên chen vào)

_ Dĩ nhiên lợi hại, vì đây là nhiệm vụ đầu của anh Lục nên phải có người có kinh nghiệm và năng lực hỗ trợ

_ Nhiệm vụ gì thế chú?

_ Đây là một nhiệm vụ cấp D.

Viên và Huy quay qua nhìn nhau thờ dài, rõ ràng đây là nhiệm vụ cấp thấp nhất của DMI. Tuy nhiên, chúng nó thừa biết chú Lục là lính mới, cần những nhiệm vụ nhẹ nhất để còn tránh gặp sai sót và còn có thể học tập. Giáo sư Lâm cũng cực kỳ cẩn thận nên mới sắp xếp một người có năng lực như anh Y Văn theo sát chú Lục trong nhiệm vụ này. Giáo sư Lâm nhanh chóng nhận ra thần sắc thất vọng của hai đứa nhóc, chú nhanh chóng trấn an chúng nó:

_ Yên tâm, cấp D nhưng cũng khó nhằn lắm à nha. Ráng được khá khá kinh nghiệm đi chú giao cho cấp C, rồi B-A

_ Rồi anh nói đi (Chú Lục sốt ruột)

_ Thế này, cách đây 4 tuần trước, DMI chúng ta nhận được thư yêu cầu giúp đỡ từ Bộ Công An về một trường hợp, có một tên tội phạm ma túy xuyên quốc gia mà họ truy nã, hần tên Dân

_ Ma túy thì liên quan gì tâm linh với DMI?

_ Họ nhờ chúng ta hỗ trợ bắt hần

_ Chúng ta thành cục chống ma túy rồi à? (Y Văn lên tiếng)

_ Không, vấn đề ở đây là họ không tài nào bắt được hần! Không phải họ bắt tài, mà là theo biên bản báo cáo thìđể xem.để xem nào.....hần luôn biến mất khi bị công an ập đến bắt.

_ Nhà nó có lối đi bí mật nào không?

_ Không, có lần bắt trên biển, ập lên tàu còn không thấy mà

_ Lạ vậy nhỉ? Hay nội bộ công an có nội gián

_ Đã từng nghĩ đến, đã từng điều tra và thanh lọc bót! Nhưng kết quả vẫn là zero.

_ Vậy..... tôi phải bắt nó?

_ Phải, anh và Trung. Trung có khả năng thấu thị có lẽ sẽ giúp được. Y Văn làm giám sát nhiệm vụ này.

_ Chắc là ổn, nghe nhiệm vụ hơi lạ lùng!

_ À tôi quên nói lý do vì sao chọn anh trong vụ này. Theo tài liệu mà phía Bộ Công An cung cấp, trong vài trăm tấm ảnh mà tôi và Hải- nhà tâm linh đã xem, có một vài tấm có vẻ như sau lưng của tên Dân có một đứa nhóc đang đứng.

_ À vong âm à, nghề của chàng mà

_ Được rồi, giải tán đi! Chiều nay bắt đầu nhiệm vụ, đầu mối của chúng ta sẽ liên lạc với anh để làm việc với Bộ Công An. Y Văn ở lại gặp tôi

Giáo sư Lâm cho mọi người giải tán rồi giữ Y Văn lại, có lẽ giáo sư cần căn dặn anh Y Văn một vài thứ về nhiệm vụ lần này. Độ hồi hộp và sự chờ đợi của Viên và Huy giảm đi đôi chút khi hai đứa biết Y Văn chỉ làm giám sát cho nhiệm vụ lần này, cũng có nghĩa sẽ không thấy Y Văn tri thi triển pháp thuật của Tân Bà La Môn được rồi. Công bằng mà nói, thật ra nhiệm vụ này ngoài việc chống lại tên trùm mà tuý Dân và bè lũ đàn em của hần có trang bị vũ khí đến tận răng, thì còn lại chẳng có gì gọi là đặc sắc lắm, bảo sao chỉ mang cấp D. Tất nhiên, việc bảo an và đảm bảo cho nhóm của chú Lục và anh Trung tiếp cận tên trùm ma túy này sẽ thuộc về Bộ Công An.

Huy vừa bước ra khỏi khu văn phòng của đội thực địa DMI, nó đã gặp ngay con Tuyết. Con bé đang trao đổi gì đó với nhân viên hành chính. Con Tuyết thấy nó vội làm hành động kéo zip lên, ý chọc Huy vụ tụt quần khi nãy. Huy liếc xéo nó một cái rồi bỏ đi một mạch không thèm đôi co với Tuyết. Huy

thừa sức hiểu nó hiện tại chỉ một đạo đồng còn con của chú Lục, nó còn chưa phải một thành viên chính thức của DMI thì dĩ nhiên sẽ bị kẻ khác xem thường. Và lại, nó thật ra cũng ngăn cái trò thôi miên của Tuyết, ngộ nhờ nó thôi miên cho nhảy sexy giữa chốn đông người thì mất mặt lắm.

Trưa hôm đó, chú Lục gọi Huy và Viên lên phòng tập DMI để gặp mặt trước khi lên đường. Chú Lục muốn xem hai đứa đã đạt đến trình độ nào, các bài thi vẽ bùa, làm bột trừ tà, lập bàn cúng thi triển đạo thuật, đấu đối kháng và thỉnh linh được hai đứa thực hiện. Nói về vẽ bùa thằng Huy vẽ rất ngọt, chỉ ít cũng vẽ được 9/10 loại bùa được chú Lục ra đề thi. Còn Viên tuy chỉ vẽ được 7/10 lá nhưng thật ra thằng Viên vẽ tỉ mỉ và đẹp hơn Huy, có khi còn đẹp hơn chú Lục.

Phản trộn bột trừ tà và làm các pháp bảo trừ tà, Huy gây ấn tượng với chú Lục bởi món “Pháo trừ tà” mà nó tự chế ra, với một ít bột photpho trộn cùng vỏ cánh dâu mài nhuyễn, máu gà và ít nước tiểu mèo đực. Đây là thành quả của bao nhiêu năm miệt mài theo đuổi môn Hoá học của Huy, trong khi Viên vẫn trung thành với loại túi bột truyền thống hỗn hợp của gạo tẻ + muối + máu chó + nước tiểu trẻ em.

Ở phần lập bàn cúng thi Huy thua đứt đuôi thằng Viên, dấu sao bao nhiêu năm nay người đi theo phụ chú Lục hành đạo cũng là Viên. Nó làm nhiều đến nỗi nó cóc cần đọc sách, nhắm mắt cũng xếp được bàn cúng đến mấy kiểu. Ở phần kết ấn và bày trận pháp cũng vậy, Huy không có tuổi để so với Viên. Bù lại ở phần thực chiến, với kinh nghiệm học võ Vovinam cộng thêm khá nhanh nhẹn, Huy liên tục ép Viên vào góc, ra đòn không chừa Viên liên tục. Tuy nhiên, chú Lục thừa biết thằng con trai mình không có ý đánh nhau thật với thằng bạn thân của nó.

Cuối cùng, đến phần quan trọng nhất, đánh dấu cả một quá trình một tháng nay Huy và Viên đã cực khổ thức sớm ngủ trễ tập luyện. Huy là người chú Lục kì vọng nhất, bởi lẽ nó cho thấy sự siêng năng của mình. Huy cảm giác kiếp nạn vào năm 25 tuổi của nó nhất định không tầm thường, nhất là trong giấc mơ nó bị một kẻ tự xưng là "Vương" dùng gurom đâm vào đỉnh đầu nó. Huy quyết tâm tu luyện thỉnh linh và đặt mục tiêu một năm sau có thể triệu hồi Tam Tôn.

Huy tự tin bước lên, nó dạng rộng hai chân ra và chắp tay đặt lên trán bắt đầu kết ấn. Hai ngón tay trỏ và ngón giữa tay trái chỉ vào lòng bàn tay phải, trong khi ngón trỏ và ngón giữa bàn tay phải chỉ lên trời. Động tác này nó đã tập đi tập lại cả ngàn lần rồi, tuy có lúc linh có lúc không linh nhưng nó tự tin mình có thể làm được. Huy bắt đầu khấn:

_ Đệ tử Chu Võ Đức Huy, đệ tử chân truyền đời 19 của Tôn Tiên phái. Đệ tử xin thỉnh tổ sư Tôn Thành Tiên đại giá quang lâm, giúp đệ tử trừ diệt tà ma giúp kẻ yếu thế.

Họa Linh phù Tiên sư Tổ sư chứng giám.

Ấn Thiên linh linh.

Ấn Địa linh linh.

Ngã linh Thần phù lai ứng hiện.

Ấn Thiên viên – Địa phương – Thập nhị công chương.

Thần Phù đảo thử trừ Tà ma, Quỷ mị bắt đảo vãng lai.

Trừ bá bệnh, trừ tai ương.

Nhập!

Huy neoh một mắt mở lên, nó nhìn cảnh vật xung quanh rồi nhìn sang chú Lục. Chú Lục lúc này cũng đang nhìn đông nhìn tây khắp nơi xem tổ sư Tôn Thành Tiên có chú nhập vào Huy hay không. Mọi thứ vẫn chẳng có gì thay đổi, thất bại rồi! Huy ráng đứng giữ tư thế chút nữa, chân nó dậm mạnh xuống đất hô lên “Nhập” liên tục ba lần nhưng bất thành. Chú Lục chắp tay ra sau nhìn thẳng Huy:

_ Thôi diễn trò đi! Hạ thế đi! Làm lại!

_ Dạ dạ. E hèm! Đệ tử Chu Võ Đức Huy, đệ tử chân truyền đời 19 của Tôn Tiên phái. Đệ tử xin thỉnh tổ sư Tôn Thành Tiên đại giá quang lâm, giúp đệ tử trừ diệt tà ma giúp kẻ yếu thế.

Họa Linh phù Tiên sư Tổ sư chứng giám.

Ấn Thiên linh linh.

Ấn Địa linh linh.

Ngã linh Thần phù lai ứng hiện.

Ấn Thiên viên – Địa phương – Thập nhị công chương.

Thần Phù đảo thử trừ Tà ma, Quỷ mị bắt đảo vãng lai.

Trừ bá bệnh, trừ tai ương.

Nhập!

Chú Lục thở dài lắc đầu thất vọng! Lại thất bại nữa rồi! Thật ra cả tháng nay tập luyện thăng Huy rất quyết tâm, nó ngoài tập từ 7 giờ tối đến 10 tối với chú Lục ra, rạng sáng 2-3h nó cũng thức dậy tập. Nó nghe nói vong linh hay xuất hiện vào rạng sáng nên nó nghĩ việc tập luyện này sẽ nhanh có kết quả hơn. Dù đôi ba lần nó may mắn được Tôn Thành Tiên tổ sư nhập nhưng số lần thất bại nhiều hơn thành công.

Chú Lục chấp tay đi vòng quanh chỗ Huy đứng đang tạo dáng, mặt chú tỏ ra nghiêm trọng khi nhìn xung quanh chỗ Huy đứng, miệng chú lầm bầm liên tục:

_ Tại sao? Tại sao vậy ta?

_ Sao là sao chú?

_ Không có gì, thua rồi! Lần này chú cho mày nợ, ra kia đứng đi

_ Dạ

_ Viên, tới con

Chú Lục xoay sang thẳng Viên nhìn nó. Thật ra thì Huy cũng không rõ thật ra Viên có luyện thành linh thuật thành công hay không, vì khi tập mỗi đứa đều chui vào phòng riêng mà tập. Tuy nhiên, Huy biết thẳng Viên không bao giờ thức vào rạng sáng như nó để tập luyện, vì vậy rất có thể Viên đã tắc đạo rồi chẳng? Viên đi ra giữa phòng, nó không dạng hai chân rộng ra như Huy, cũng không chấp tay kết thủ ẩn giấu như Huy, nó chỉ chấp hai tay lại trước ngực, tay trái nắm lấy tay phải, còn hai ngón trỏ và ngón giữa tay phải chỉ lên trời. Viên bắt đầu lầm bầm:

_ Đệ tử Cao Kim Viên, đệ tử chân truyền đời 19 của Tôn Tiên phái. Đệ tử xin thỉnh tổ sư Tôn Lập Tiên đại giá quang lâm, giúp đệ tử trừ diệt tà ma giúp kẻ yếu thế.

Họa Linh phù Tiên sư Tổ sư chứng giám.

Ấn Thiên linh linh.

Ấn Địa linh linh.

Ngã linh Thần phù lai ứng hiện.

Ấn Thiên viên – Địa phương – Thập nhị công chương.

Thần Phù đảo thử trừ Tà ma, Quỷ mị bắt đảo vắng lai.

Trừ bá bệnh, trừ tai ương.

Nhập!

Viên đứng yên ra đó sau khi đọc chú thuật. Sau đó, nó từ từ mở mắt ra, đôi mắt của nó chuyển sang màu đỏ ngầu, nó nhẹ nhàng quay sang nhìn chú Lục và Huy mỉm cười. Sau đó khuôn mặt của Viên chuyển sang giận dữ, nó bắt đầu quát tháo:

_ Lũ đồ tôn khốn kiếp, gặp tổ sư không kính cần bái lạy

_ Ó, Tôn Lập Tiên tổ sư hả? (Huy kinh ngạc)

_ Chả lẽ ông nội người? Gọi ta ra đây có việc gì?

_ Tổ sư thứ cho, đệ tử Cao Kim Viên đang luyện thuật thành linh trừ danh bản phái nên đã làm phiền đến tổ sư, mong tổ sư xá tội

_ Thành linh thuật? Hẳn chọn ta làm nguyên thần để nó thỉnh?

_ Bẩm tổ sư, phải ạ!

_ Hay, hay! Tên tiểu tử này có tuệ nhãn lắm! Khi hắn tỉnh lại cho ta gửi lời khen!

_ Tạ ơn tổ sư!

Tổ sư Tôn Lập Tiên vừa dứt lời, Viên đã khụy một đầu gối xuống đất. Nó thở hổn hển như trâu rồi ngước mặt lên nhìn chú Lục và Huy đang chạy đến lo lắng. Quệt mồ hôi trên trán, Viên nhìn chú Lục nhăn nhó:

_ Đạt yêu cầu không cha?

_ Mới 1/2

_ Ủa sao sao có phân nữa?

_ Thăng đầu đất này, mây mờ vong linh của tổ sư nhập là để trợ chiến cho mây. Ai đòi mời người ta xong người ta chiếm luôn xác mây.

_ Ặc, hèn gì con không nhớ thỉnh làm sao

_ Còn chửi cha mây khôn kiếp nữa kia!

_ Há? Có nữa hả?

_ Không tin hỏi thăng Huy. Thôi dẹp dẹp, vụ lần này tao làm, hai đứa mây phụ! Đang tính để hai đứa mây ra tay đỡ bản tay tao ba cái nhiệm vụ tầm xàm này. Huy, tuy con không thỉnh thành công nhưng nhìn Viên mà rút ra bài học. Dù bất kỳ hoàn cảnh nào thỉnh linh con phải làm chủ được bản thân, hiểu chưa?

_ Dạ hiểu!

Huy lòng buồn tênh, nó chẳng hiểu sao dù nó tập luyện cực lực thế nào vẫn không triệu hồi được một vị tổ sư nào. Thăng Viên tuy chỉ thành công được một nửa nhưng vẫn là thành công. Huy không hiểu vấn đề nằm ở đâu, là tư chất mình non kém hay do Viên có nhiều năm theo cha phụ giúp nên nó nhạy với linh khí hơn chăng. Năm 25 tuổi liệu mình còn sống hay không? Huy thờ dài.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Kiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Dịch chuyển tức thì

Chiều cùng ngày, ba chú cháu cùng với Y Vãn và Trung đến địa điểm đã hẹn sẵn, chờ đầu mỗi phía DMI cung cấp để làm việc với Bộ Công An. Hồn của Huy vẫn còn lơ lửng trên mây, nó nhớ lại cái lúc đầu đầy thất vọng của chú Lục, nó nhớ lại cảnh Viên thỉnh được nguyên thần của tổ sư Tôn Lập Tiên thành công. Huy cảm thấy tức giận và căm phẫn chính bản thân của mình, tại sao mình lại vô dụng như vậy chứ? Huy thấy điên tiết lên, nó ước gì ngày xưa nó đừng cứng đầu, tự tin mình biết tất cả nên cố chấp không theo chú Lục học đạo. Nếu nó học sớm hơn có lẽ hiện tại nó đã triệu hồi được cả Tam Tôn cũng nên. Viên dĩ nhiên hiểu rõ tâm trạng của người bạn thân nó, Viên cố gắng trò chuyện, lái sang chuyện khác tránh cho Huy khỏi dằn vặt bản thân mình nữa:

_ Ê nói chứ đầu mỗi mình là trai hay gái mây?

_ Sao tao biết được, hỏi nhầm shit

_ Biết đầu gái đẹp mây. bữa giờ dzô DMI toàn thứ gì đâu không

_ Mây làm quá, tụi hành chính cũng có mấy con đẹp đẹp đó

_ Đẹp thì đẹp nhưng toàn gái già không à, được mỗi con Tuyết, mà nó thì.

_ Thôi dẹp má, bỏ con đó qua bên giùm tao. Con gái con đứa gì đẹp thì đẹp nhưng vừa vô duyên vừa damdang

_ Damdang?

_ Không lẽ damdang má, bộ mây trên núi xuống hả? Nó tụt quần tao không damdang chứ là gì

_ À damdang.vậy còn đầu mỗi vụ này?

_ Làm việc với công an thì chỉ có nước được rửa râu ria xôm xoàm thôi.

_ Các anh bên DMI ạ? Các anh đến lâu chưa?

Một giọng nói của gái miền Bắc trong trẻo vang lên. Giọng nói ấm áp nhưng thuần khiết, nó khác hẳn với cái giọng nói nhẹ nhàng và lạnh lạnh mang đậm nét miền Tây của Linh, cũng khác với giọng nói cá tính và mạnh mẽ của Tuyết. Viên và Huy cùng quay lại, đó là một cô gái mặc trên mình bộ cảnh phục màu xanh của lực lượng công an vũ trang Việt Nam. Cô gái có nụ cười tươi, hàm răng trắng và đều như bắp, mái tóc dài đã được búi lên giúp cô gái mang nét đẹp của người con gái thanh lịch mà mạnh mẽ, tràn đầy tự tin và cứng cỏi. Viên và Huy phải chớp chớp mắt một lúc mới quay hồn về thực tại, khi anh Y Vãn chủ động bắt chuyện với cô gái:

_ Chào em, anh là Y Vãn, còn đây là anh Lục và Trung, phía kia là Huy và Viên. Tụi anh đến từ DMI

_ Vâng, chào các anh. Em tên Hương, Đỗ Thiện Hương. Em hiện thuộc đội phòng chống tội phạm kinh tế PC46, em cũng đồng thời là cộng tác viên của DMI. Nhiệm vụ lần này em là đầu mối phụ trách hỗ trợ các anh làm việc với Bộ Công An ạ.

_ Tốt rồi, anh lại sợ đầu mối là ai chứ người trong ngành là ngon.

_ Vâng, em sẽ đưa các anh gặp chỉ huy chiến dịch nhé!

Huy và Viên lại chớp mắt thêm lần nữa, cả hai tên con trai mới chớm lớn như bị hớp hồn bởi cô gái vừa xinh lại vừa khéo ăn nói này. Huy phải tự trấn an mình đến mấy lần rằng nó đã có bạn gái là Linh rồi, trong khi Viên thì chết đừ đừ bởi cô công an xinh đẹp kia. Cả nhóm nhanh chóng được Hương sắp xếp gặp gỡ thượng tá Lương, chỉ huy chiến dịch truy bắt lần này. Thượng tá Lương trông khá hiền lành, dáng người nhỏ nhỏ và khuôn mặt có nét khắc khổ. Tuy nhiên, đừng nhìn ông ta như vậy mà đánh giá thấp ông ta, thật ra thượng tá Lương khá dữ dằn với nhiều chiến tích triệt phá nhiều đường dây tội phạm xuyên quốc gia. Thượng tá bắt tay anh Y Văn, cười nói:

_ Chào các đồng chí, tôi là Lương, chỉ huy chiến dịch lần này!

_ Chào thượng tá Lương! Hân hạnh, đã nghe danh ông từ lâu.

_ Gọi tôi là Lương thôi. Tôi muốn hỏi kế hoạch các anh thế nào?

_ Tụi tui dự tính lần đột kích này tụi tui sẽ đứng ngoài quan sát. Tụi tui cần biết cách thức tên Dân này trốn thoát thế nào rồi mới tính phương án đối phó.

_ Cũng được, thật ra lần này các anh ủng hộ công rồi!

_ Há? Sao vậy?

_ Vì nhiệm vụ lần này sẽ thành công, chúng tôi đã có tay trong. Cần gì phải tâm linh để giải quyết vụ này, các sếp lớn khéo lo.

_ Vậy à? Nếu vậy xem ra lần này tụi tui ngồi chơi xơi nước rồi, hahaha

_ Hahahaha, chuyện thường ngày ở huyện, hahahaha

Cả thượng tá Lương và anh Y Văn đều ngửa mặt lên cười lớn, Huy và Viên thật chẳng hiểu nổi thể giới của người lớn này thế nào nữa. Thượng tá Lương từng lời nói của ông ta như có gấu dao ở trong tay áo, rõ ràng ông ta không có thiện cảm với DMI. Còn anh Y Văn cũng biết ông ta xem thường DMI thế nào rồi, nhưng vẫn phải giả là cười to như thể ả ý “Được, để xem các ông có tài cán gì”.

Cả nhóm sau đó nhanh chóng được Hương sắp xếp nhận phòng nghỉ ngơi ở một khách sạn nhỏ trên đường Sư Vạn Hạnh quận 10. Theo như Hương, tên Dân cùng nhóm đàn em hơn chục tên của hắn cũng đang thuê một phòng khách sạn khác nằm trên đường này. Hắn tổ chức ăn nhậu đập đá ăn mừng chuyến hàng thành công trong vụ lần trước. Vụ lần trước chính là lần thượng tá Lương ập bắt hắn ở trên biển ở Vịnh Thái Lan, nhưng không hiểu bằng cách nào hắn cùng đám đàn em lần 4 tấn mã tuý tình luyến đều bốc hơi không một dấu vết.ở giữa biển, bắt chấp bị bỏ rập vầy bắt không còn đường thoát thân.

Cũng chính vì vụ lần trước, Bộ Công An phải liên lạc với Chính Phủ mong nhận được sự giúp đỡ. Chính Phủ giới thiệu DMI để hỗ trợ vụ này. Tuy Bộ Công An chủ động liên lạc nhờ giúp đỡ, nhưng không có nghĩa cấp dưới của họ, ở đây là thượng tá Lương đồng ý điều này. Đối với những người như thượng tá Lương, đó là điều si nhục khi phải nhờ một tổ chức tâm linh điên khùng hoang tưởng nào đó hỗ trợ, khác gì bảo lực lượng công an vũ trang vô dụng.

Hương chào tạm biệt cả nhóm rồi đi về. Cô ta không quên dặn dò rằng cô ta sẽ quay lại đây đón mọi người vào lúc 1 h đêm để tham gia chiến dịch truy kích tên Dân mang tên “DD51”. Viên lấy có tiền Hương về nên bật dậy đuổi theo cô ta ra tận cửa:

_ Để con tiễn cô về!..... Tui tiễn cô nha.

_ Cảm ơn anh, anh lịch thiệp quá

Chú Lục và Huy vừa dọn quần áo trong vali ra vừa nhìn nhau thâm cười, thằng Viên chết mê cô gái này rồi. Trong khi đó, Y Văn xếp bằng trên nệm, nhắm mắt bắt đầu thiền. Đó là thể loại thiền tu của Tân Bà La Môn, một thể loại thiền giúp người tu nhanh chóng thu liễm tinh thần và nâng cao sự tập trung. Anh Trung thì mở lại các hồ sơ báo cáo về vụ tên Dân để xem và phân tích. Trên đường đi xuống tiền sảnh khách sạn, Viên gần như không nói được lời nào, nó chẳng biết phải mở miệng ra nói cái gì nữa. Hương thì khác, cô gái này đủ nhạy cảm để biết anh chàng cao to đi cạnh mình đang có “cảm giác” với mình, Hương chủ động bắt chuyện trước:

_ Anh nhìn còn trẻ quá ha, vậy mà đã là thành viên DMI rồi, giỏi ghê!

_ Phải, à không, mà cũng phải,.....ý quên, không phải!

_ Cái gì mà phải với không phải! Phải là phải, không phải là không phải chứ vừa phải vừa không là sao?

_ À không, thực ra tui cũng không phải thành viên, tui đi theo hỗ trợ thôi

_ A vậy anh cũng là cộng tác viên giống em hả? (Mặt Hương rạng rỡ)

_ Phải,mà cũng không đúng! Không phải....

_ Vậy anh là thành viên rồi! (Sad face)

_ Không phải..... đúng rồi, là chưa phải.

_ Trời, anh làm em rối nha. Phải rồi không phải rồi chưa phải là sao? Vậy anh phải hay không?

_ Phải, là thành viên nhưng chưa chính thức, còn chờ thử thách.

_ Ra là vậy, không chính thức nhưng cũng rất ghê gớm rồi, anh giỏi ghê!

_ Cũng bình thường à, thực ra tui muốn hỏi cô! Cô...à ừm...cô...

_ Cô cái gì, anh đàn ông con trai sao ăn nói nhất gừng ghê

_ Cô bao nhiêu tuổi?

Hương tròn mắt ra nhìn Viên, sau đó cô ta phá lên cười ha hả. Nét hồn nhiên và đáng yêu của cô gái này khiến cho tim của Viên loạn nhịp. Thật ra Viên cũng biết về tuổi tác chắc chắn Hương lớn tuổi hơn Viên, nhưng Viên muốn biết khoảng cách tuổi tác liệu có là rào cản hay không, chí ít nếu Hương không lớn tuổi hơn Viên nhiều thì Viên còn có hi vọng. Hương cười chảy cả nước mắt rồi quệt đi, quay sang hỏi Viên:

_ Anh biết hỏi tuổi phụ nữ là bất lịch sự lắm không?

_ Tui...tui...à tui.... Tui xin lỗi!

_ Anh đúng cù lần, bên DMI ai cũng vậy hả trời!

_ Không phải....chỉ có tui cù lần thôi

_ Hahaha, anh đừng chọc cười em nữa! Anh ngổ quá đi mất!

_ Ừ thì tui ngổ mà....

_ Ngổ nhưng dễ thương! Nói nghe nè, nếu vụ này DMI giải quyết xong thì em cho anh biết tuổi của em, được không?

_ Thiệt hả?

_ Thiệt, ngoắc ngoéo không?

_ Ngoắc....

Viên cảm thấy phấn chấn, ít nhất Hương cũng cảm thấy nó “dễ thương”, chứ không chê nó là cù lần, ngổ rùng hay dằn độn. Từ khi ra đời đến giờ, Viên chỉ có hai đời bạn gái và đều cùng bị đá bởi cùng lý do: Cù lần. Bạn gái của Viên đều bỏ Viên để theo các gã bad boy biết ăn nói, khéo chiều lòng bạn gái hoặc nhà giàu. Nhiều lúc nó nghĩ nó thà sống với cha, thà thân thiết với Huy còn hơn dính vào phụ nữ.

Hương đã đi rồi nhưng mùi thơm thoang thoảng từ làn tóc, nụ cười hồn nhiên và sự dịu dàng của Hương vẫn còn ở trong tâm trí Viên. Viên đẩy cửa phòng vào, nó thấy chú Lục và Huy nằm trên giường. Huy làm trò để một tay lên má, mắt chớp chớp quay sang lấy tay còn lại nựng má chú Lục:

_ Anh Viên ơi, anh đẹp trai quá à

_ Anh sao đẹp bằng Hương, em là thần vệ nữ của đời anh

_ Anh Viên ơi, chúng ta đến zoi nhao đi!

_ Em yêu của anh

_ Nèeeeeeeeeeeeeee

Viên cúi lên, nó chụp lấy cái gối gần nhất ở giường của anh Y Vãn, lao đến đánh thẳng Huy và chú Lục khiến cả căn phòng trở nên ồn ào, ầm ĩ. Bỗng nhiên, anh Trung, người đang xem nghiên cứu các tài liệu được cung cấp từ nãy đến giờ, anh ta ngẩng đầu lên cất ngang trận “chiến tranh gối” của ba cha con chú Lục:

_ Ngừng ngừng! Bớt ồn đi, rắc rối rồi.

_ Rắc rối làm sao? Chết nè mậy! (Chú Lục vừa đánh Viên vừa hỏi)

_ Em vừa xem tài liệu, tự nhiên có hình ảnh thẩu thị!

_ Thẩu thị là sao anh? (Huy thắc mắc)

_ Là những hình ảnh rời rạc, không rõ ràng của tương lai. Anh thấy được vài chuyện có vẻ không hay lắm

_ Anh thấy cái gì?

_ Một căn phòng, có tên Dân trong đó.....một đội công an di chuyển vào toà nhà.....sau đó tên Dân cười.....rồi một vụ nổ xảy ra.....rất nhiều người chết và bị thương, bao gồm thượng tá Lương.....

_ Chà, có vẻ căng căng (Chú Lục véo cằm)

_ Chưa hết, tên Dân bằng cách nào đó, cùng đàn em đứng ở nóc bệnh viện 115 quan sát tất cả.....

_ Hà? Cuối cùng là sao?

_ Dịch chuyển tức thì chứ làm sao.

_ Haaaaaaa?

Bạn đang đọc truyện *Tiền Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Kumanthong

Dưới đại dương, một con rùa màu đen lặng lẽ bơi trong lòng biển xanh thăm thẳm, nó tiến sát vào một khối kiến trúc lớn. Đó là một cung điện nguy nga, tráng lệ với mái vòm hình mai rùa và cánh cửa được chạm khắc tinh xảo. Phía trên cánh cửa, một tấm bảng bằng vàng rồng hằn lên dòng chữ "Kim Quy Điện" lấp lánh khiến cung điện trở nên trang trọng và rực rỡ hơn. Bỗng nhiên, con rùa già màu đen hoá thân, biến thành một vị nam tử trung niên, mặt rồng mây phượng uy nghi lẫm liệt bước vào bậc thềm cung điện. Vị nam tử này vô cùng thân thuộc, ông ta chính là Thác Trung tướng quân, người đã giao chiến với chú Lục đạo trước. Thác Trung tướng quân bước vào chánh điện, ông ta hành lễ quý xuống, chấp tay phải vào tay trái, kính cẩn hô lớn:

_ Thần, Thác Trung! Xin được bẩm báo! Đại Vương vạn tuế!

_ Đứng dậy đi Tiểu Ô! Có gì cần bẩm báo?

_ Đại Vương người xem, thần đã hơn 2000 tuổi mà ngài còn gọi thần là Tiểu Ô!

_ Ha, ta quên mất Tiểu Ô ngày nào của ta đã trở thành Thượng Tướng Quân của Kim Quy Điện

Người đàn ông vừa cười vừa nói, đôi mắt ông ta neho lại nhìn Thác Trung tướng quân. Người đang thượng tọa ở ngai vàng không ai khác chính là Kim Quy Vương, tức Thần Kim Quy, sử giả Thanh Giang đã trao cho An Dương Vương nỏ thần. Thần Kim Quy tuy không dùng mãnh uy nghiêm như Thác Trung tướng quân, nhưng ông ta mang phong phạm của vị quân vương hiền lành và gần gũi. Tuy Thần Kim Quy có bề ngoài nhìn đã lớn tuổi và chậm chạp, nhưng tác phong của ông ta vẫn rất minh mẫn. Thác Trung tiếp tục cúi đầu, chấp tay với Đại Vương của ông ta:

_ Bẩm, thần nhận được mật báo từ bọn Thử tình, “Ngài” ấy đã xuất hiện

_ Thử tình? Lũ chuột cắn bã dơ bẩn có đáng tin cậy không?

_ Bẩm Đại Vương, mặc dù bọn chúng dơ bẩn, nhưng trải dài khắp thiên hạ nơi đâu cũng có chúng, thần tin bọn chúng không dám mạo phạm với Quy tộc đâu ạ!

_ Tốt! Tiểu Ô, ta lệnh cho mi dẫn 100 thân tộc tướng lĩnh đi mời “Ông ta” và nhi tử của ta về, sẵn bắt cả tên Đạo Sĩ Cầm về để ta hỏi tội hần

_ Thần, Thác Trung lĩnh chỉ!

Quay trở về nhân vật chính của chúng ta, Huy và Viên đang tập parkour qua các mái nhà của khách sạn. Khách sạn cả nhóm nằm trên đường Sur Vạn Hạnh, con đường nổi tiếng với rất nhiều khách sạn ở quận 10, Sài Gòn. Vì các khách sạn, quán ăn, karaoke nằm san sát nhau nên nơi đây rất lý tưởng cho Huy và Viên tập parkour, nhất là sau khi những gì anh Y Văn nói. Theo như anh Y Văn, rất có thể tên Dân có khả năng dịch chuyển tức thì, thậm chí hần còn có thể dịch chuyển một số lượng lớn người đi cùng. Vấn đề ở đây là làm cách nào để hần biết công an sẽ ập vào bắt hần để dịch chuyển?

Mọi phương án đã được tính đến: Công an có nội gián, Dân biết trước tương lai, Dân có nuôi âm binh,..... phương án đáng sợ nhất là hần biết trước tương lai. Nếu hần có 2 khả năng trên cùng lúc thì việc bắt hần còn khó hơn lên trời. Dĩ nhiên, phương án này có xác suất thấp nhất, vì nếu biết trước

tương lai thì hẳn đã không từng bị tai nạn giao thông dẫn đến bị gãy một chân. Hai phương án còn lại, dùng phương pháp loại trừ thì việc hẳn nuôi âm binh hợp lý nhất. Anh Y Văn đã cùng anh Trung đến gặp thượng tá Lương để trao đổi thêm, nhất là việc anh Trung thấy hình ảnh căn phòng khách sạn phát nổ gây thương vong lớn.

“Tao Bắc Nam làm gì khi cũng máu đỏ da vàng, có khác là tao thờ, cờ đỏ sao vàng.....”. Tiếng nhạc chuông điện thoại của Huy reo lên, thì ra là chú Lục gọi. Huy vội nhấc điện thoại lên nghe:

_ Hai thằng quý, trốn đâu rồi vậy? Sao tao gọi thằng Viên không được?

_ À tụi con tranh thủ parkour một tí, nãy giờ nhảy đâu có ai nghe máy chi. Giờ con đang đứng nghỉ mới nghe chú gọi nè

_ Tập hợp! Tập hợp nhanh lên!

_ Mới 9h30 mà chú, tụi con nhảy thêm xíu

_ XUỐNG!

_ Rồi, 5 phút xuống liền!

Tất máy, Huy nói cho Viên nghe chỉ thị của chú Lục, hai đứa nhảy về khách sạn nơi mình ở. Vừa đến nơi, hai đứa nó thấy anh Y Văn đang trầm tư suy nghĩ, trong khi anh Trung thì bốp trán ra chiều gặp chuyện gì rắc rối lắm. Chú Lục thờ dài lắc đầu:

_ Cái thằng cha Lương này, cứng đầu cứng cổ.

_ Sao rồi cha?

_ Nãy Trung và Văn tới, nói hết cho cả nghe. Chả hỏng nghe thì thôi, còn chửi cả đám bị khủng, rồi cấm tụi mình tới gần tham gia vụ này

_ Hà? Không đến gần thì làm sao quan sát (Huy giật mình)

_ Thì đó, cũng may có người yêu thằng Viên, năn nỉ một hồi thằng cha cho ở phòng chỉ huy quan sát

_ Người yêu con là ai? (Viên thắc mắc)

_ Thì con bé Hương đó

_ Ặc, đừng đồn bậy bạ nha ông già

_ Già thằng cha mày, tao đánh chết cha mày bây giờ

_ Cha con là cha chứ ai?

_ Cấm cãi, tao thích đánh ai thì tao đánh

_ Rồi vụ này sao đây cha?

_ Tới đâu hay tới đó

Thằng Viên thờ dài trong lòng, hồi nãy nó đã ngoắc ngoéo với Hương, nó hứa DMI sẽ giải quyết vụ này và cô ta sẽ cho Viên biết tuổi. Vậy mà chưa gì vụ này đã rắc rối đến vậy rồi, không khéo có khi phải đứng nhìn tên Dân chạy trốn đi mất. Cả nhóm thay quần áo, thu xếp đồ đạc rồi xuống tiền sảnh khách sạn đợi Hương.

Đúng giờ, Hương đã xuất hiện. Vì đây là nhiệm vụ ngầm, nên Hương không mặc quần áo cảnh phục nữa. Cô ta mặc áo thun màu xám, với quần jeans xanh nhìn khoẻ khoắn và năng động. Hương cũng không búi tóc cao lên nữa mà để xoã xuống, mái tóc dài óng ả mà theo Huy là “chỉ thua Linh của tao chút chút”. Hương dẫn mọi người đến văn phòng bộ chỉ huy, vốn nằm ở căn phòng cao nhất của một khách sạn đối diện chỗ tên Dân ở cùng đàn em. Thượng tá Lương không có mặt trong phòng, ông ta đã thay áo chống đạn và chuẩn bị vũ khí, đích thân ông ta sẽ chỉ huy chiến dịch trấn áp mang tên “DD51” lần này.

Chú Lục quay sang nhìn Y Văn, anh ta lúc này khá trầm lắng:

_ Nói chứ Y Văn, chú em tính vụ này làm sao?

_ Em chưa rõ, có lẽ tịnh quan kì biến thôi anh

_ Nhưng nếu vụ nổ xảy ra thật, sẽ có người chết đó!

_ Đành chịu thôi! Ông ta không tin mà, nếu có ai chết là lỗi của ông ta

_ Nhưng.

_ Anh tiết kiệm hơi, lo quan sát nóc bệnh viện 115 giúp em, còn em sẽ quan sát căn phòng! Nhiệm vụ chúng ta là bắt tên Dân, những thứ khác đừng quan tâm lĩnh mới à!

_ Được!

Chú Lục cũng không thể nói thêm gì nữa, rõ ràng về kinh nghiệm ở đây anh Y Văn và Trung đều hơn chú Lục. Chú Lục lấy cái ống nhòm phát cho Huy và Viên, đó là loại chuyên dụng có tầm nhìn khá xa và có thể nhìn xuyên đêm. Chú Lục cần xác định xem khi Dân xuất hiện ở nóc bệnh viện 115, liệu hắn có nuôi âm binh nào ở cạnh không

Đúng 12h đêm, tổ đột kích bắt đầu hành động. Thượng tá Lương nhanh chóng đưa lệnh khám khách sạn và thẻ công an cho quản lý, sau đó dẫn đội biệt kích với đầy đủ súng ống tiến sát lên phòng của Dân. Anh Y Văn và Trung vẫn quan sát căn phòng, tên Dân vẫn chưa hay biết gì cả đang cùng đàn em chơi đánh bài. Bỗng nhiên, hắn đứng phắt dậy nói cái gì đó, tất cả đàn em trật tự đứng lên nắm lấy tay nhau, tên cuối cùng nắm lấy tay tên Dân, một ánh sáng chói lòa phát ra khiến Y Văn và Trung không quan sát tiếp được nữa. Đến khi có thể quan sát lại, Y Văn phát hiện ra căn phòng đã trống không.

Ở ngoài căn phòng, thượng tá Lương vẫn chưa biết gì. Cánh cửa phòng bật ra và một tiếng nổ lớn chói chói phát ra. Khói bụi mịt mù khắp căn phòng, nơi mà vài giây trước đây tên Dân và đàn em còn trú ngụ. Chú Lục, Huy và Viên phát hiện ra nhóm của Dân đang ở trên nóc bệnh viện 115, lẽ dĩ nhiên hắn đang đứng ở đó cười nhìn tác phẩm của chính mình. Hắn nhanh chóng quan sát thấy phòng chỉ huy, nơi có ba cha con chú Lục đang giờ ống nhòm nhìn hắn. Tên Dân nở nụ cười ngụy dị, hắn đưa ngón tay cái xuống đất tỏ vẻ xem thường tất cả, rồi một ánh sáng chói lòa phát ra từ hắn. Tất cả biến mất!

Theo báo cáo, đội đột kích tổn thất 1 thành viên hi sinh và 3 người khác bị thương. Cánh cửa phòng khách sạn đã bị nhóm của Dân gài lựu đạn từ trước, cửa chỉ có thể mở ra từ bên trong. Bọn chúng hạn chế ra ngoài, nếu có ai ra ngoài khi vào lại phải nói đúng mật khẩu, người bên trong sẽ mở cửa cho vào. Tay trong mà phía công an cài vào thật ra đã bị thủ tiêu sau khi báo cáo với thượng tá Lương, xác của anh ta cũng nằm dưới giường căn phòng nơi Dân trú ẩn.

Điều may mắn duy nhất là thượng tá Lương, ông ta nghe Y Văn và Trung cảnh báo, nên thay gì dẫn đầu đội đột kích thì ông ta ở phía sau. Vụ nổ đã không ảnh hưởng gì nhiều đến ông ta ngoại trừ mấy vết xước nhỏ. Thượng tá Lương nhanh chóng liên hệ hẹn nhóm DMI đến, thành thật nhận lỗi cùng họ:

_ Tôi xin lỗi, tôi sai rồi! Cũng may có các anh.

_ Không sao, chuyện qua rồi, bây giờ vấn đề là ta đã mất dấu của thằng Dân

_ Không! Tôi có nguồn tin mật khác. Nó đã trở về nhà mẹ vợ ở quận 5

_ Hừm, vậy thì đến vấn đề khác, làm sao nó đoán trước được mọi việc?

_ Thằng chó điên đó có một đứa con nít. Đứa nhỏ đã ở cạnh thằng Dân lúc nó mới xuất hiện ở nóc 115 (Chú Lục chen vào)

_ Sao? Vong con nít à?

_ Không phải vong, kể nghe cũng lạ. Đứa nhỏ này trên đầu có hào quang, cả thân hình màu vàng óng. Mắt nó màu xanh dương, kẻ mắt màu đỏ. Nó chỉ hiện ra vài giây rồi biến mất.

_ Rồi, Kumanthong.

Bạn đang đọc truyện *Tiền Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Bắt Kumanthong

_ Kumanthong à? Có nghe qua, Quý Đồng Tử hả?

_ Quý mà cũng là Thần, theo văn hoá người Thái thì Kumanthong cũng là vị Thần Tài trong nhà.

_ Vậy đó là lí do nó có thể biến mất khỏi pháp nhãn của anh hả chú?

_ Ừm, về cơ bản Kumanthong là loại thuật luyện quý! Các pháp sư Thái thường lấy các bào thai đã chết, mua về phơi khô, vẽ chú thuật lên xác bào thai, sơn vàng và điểm nhãn luyện hoá thành Kumanthong. Cũng có một vài nơi còn bọc gổm xác bào thai để giữ gìn!

_ Có cả loại gổm ghiec này sao anh Y Văn? Vậy mà gọi là Thần Tài à? (Huy bĩu môi)

_ Ha, anh nói rồi, đó là quỷ luyện nhưng cũng xem là thần luyện! Nó mang may mắn, tiền bạc lại cho người nuôi. Gia đình nào nuôi Kumanthong phải xem nó như con ruột trong nhà, chơi với nó, trò chuyện với nó, cho nó thức ăn, đồ chơi,...nếu không nó sẽ tức giận trả thù.

_ Hà? Nó có giết mình không? (Viên thắc mắc)

_ Không, nó chỉ làm mình gặp vận xui thôi! Muốn thoát khỏi thì mang lên chùa, nhờ các nhà sư tụng kinh siêu độ.

_ Đùa chứ giờ tạo ra vị thần mà bằng bàn tay con người, hahaha

_ Bởi vậy anh nói nó là loại thần cấp thấp nhất trong cấp thấp nhất, hahaha

Anh Y Văn vừa cười vừa với lấy cái khăn tắm lau khô đầu tóc, lúc này cả nhóm đã quay về căn phòng khách sạn sau khi gặp thượng tá Lương. Sau khi tắm đầu tóc anh Y Văn dài rũ rượi, nhìn anh ta khác hẳn. Bình thường anh ta có nước da màu nâu sạm màu nắng, đôi mắt khoắn sâu vào trong và mái tóc xoăn được búi cao lên búi gọn gàng. Anh Y Văn nhìn bề ngoài mang nét đàn ông mạnh mẽ, thuộc tuýp người của hành động nhưng thật ra anh có kiến thức rất uyên bác về giới tâm linh.

Trong khi đó, ngược lại với Y Văn, anh Trung trông giống một gã sinh viên đại học gương mẫu với cặp kính cận tròn, mái tóc được cắt tỉa gọn gàng và luôn mặc áo sơ mi đóng khuy thẳng tắp. Anh Trung sở hữu một năng lực đáng nể là thấu thị, một khả năng cho người sử dụng nhìn thấy các hình ảnh ngẫu nhiên, rồi rạc trong tương lai giúp đưa ra các dự đoán có độ chính xác lên đến 90%. Anh Trung gấp quyển hồ sơ dày bằng cuốn niên giám điện thoại lại, đẩy cái kính lên nhìn anh Y Văn:

_ Theo hồ sơ thì mỗi lần có chuyện, thằng Dân đều kéo về nhà mẹ vợ nó ở quận 5. Nếu nó có nuôi Kumanthong thì khả năng đây là nơi nó nuôi.

Ku Viên vừa nghe vừa vén cằm, mắt nó trợn ngược lên trần nhà ra chiều đang vắt óc suy nghĩ đến tột độ. Các nếp nhăn trên trán Viên cứ nhăn lại làm Huy nhớ đến đợt nó thi môn Xác suất thống kê. Viên ngửa cổ ra lặc hai lần rồi đột nhiên bật dậy reo lên:

_ A, nếu vậy chỉ cần “xử” nó là thằng Dân hết bài, lúc đó tha hồ đột kích nó!

_ Dễ ă như em nói thì gọi nó là thần làm gì

_ Hờ? Thì dùng trận pháp bắt nó là xong mà

_ Chiêu hồn đồ của đạo thuật hả? Ăn bọm âm vong yếu sinh lý thì được, chứ Kumanthong là bán thần không ăn thua đâu!

_ Vậy tìm chân thân của nó là được chứ gì

_ Em tìm làm sao? Nó ở trong nhà, em bước tới cổng nó đã báo thằng Dân, a lè hấp, dịch chuyển đi, xong phim!

_ À.....

Thằng Viên ngồi phịch lại xuống giường, khuôn mặt nó tỏ rõ ra vẻ thất vọng. Đúng là vấn đề nan giải, Kumanthong luôn theo sát chủ nhân của nó, nó cũng có khả năng trốn khỏi pháp nhãn của đạo sĩ do nó là bán thần chứ không phải vong âm. Vì nó là bán thần, nên các loại pháp bắt ma, bắt quỷ hay trận đồ đều không làm gì được nó trừ khi tìm được chân thân. Huy thấy không khí căng thẳng quá, nó héch mặt lên nói đùa:

_ Dùng đồ chơi dụ nó được không?

_ Tào lao nữa, nó là thần chứ con nít hả? (Chú Lục gạt phăng đi)

_ Không tào lao đâu, có thể đó! (Anh Y Văn chen vào)

_ Có thể à? (Chú Lục và Huy đồng thanh)

_ Nó là thần nhưng vẫn là đứa con nít. Dùng đồ chơi, kẹo, bánh, mớ bàn cúng mời nó đến ăn! Sau đó giam nó lại rồi dẫn lời oanh diệt nó! Cũng có hi vọng lắm

_ Ô...phư phư phư phư

Cả căn phòng rộ lên tiếng cười, không ngờ câu nói đùa chơi của Huy lại là sáng kiến trong ngõ cụt. Ngày hôm sau, anh Y Văn đã liên lạc với giáo sư Lâm, đề nghị DMI hỗ trợ về trang thiết bị cũng như báo cáo về tiến độ công việc. Giáo sư Lâm nhanh chóng gửi đến cho chú Lục một bộ bàn ghế để lập bàn cúng, ít lưu huỳnh loãng, “Pháo trừ tà ” mà Huy đã chế ra hôm trước và cùng với đó là list đồ chơi, bánh kẹo con nít mà anh Y Văn yêu cầu.

Đúng 11h đêm hôm đó, cả nhóm di chuyển đến nhà mẹ vợ của tên Dân. Đó là một căn nhà nhỏ gần chân cầu Chà Và, nằm ở trên Đại Lộ Võ Văn Kiệt đoạn kênh Tàu Hủ quận 5. Vì tránh để kinh động đến Dân, phía Bộ Công An yêu cầu DMI lập bàn cúng ở đoạn trên Đại Lộ Võ Văn Kiệt, đích thân thượng tá Lương chỉ huy đội phong toả tuyến đường đi này để chú Lục tự do thi đạo. Nhiệm vụ lần này là nhiệm vụ đầu tiên của chú Lục, vì vậy anh Y Văn sẵn lòng để chú Lục giải quyết con Kumanthong này, dẫu sao anh chỉ được giáo sư Lâm giao nhiệm vụ giám sát.

12h20 sáng, công tác bày bàn cúng, trận pháp và chuẩn bị dụng cụ hành đạo đã xong, Huy và Viên đã lo đầu vào đầy. Bàn cúng mà Viên đã xếp là bàn cúng thỉnh chư thần giáng lâm, đây là loại bàn dùng để mời các vị thần nhỏ hoặc thần tiên bản địa đến để hỏi đáp hoặc cúng lễ. Trong khi đó, phía trước

bàn cúng, Huy đã xếp dưới đất đủ trái cây, bánh kẹo và đồ chơi, đồng thời xếp 8 lá bùa nhỏ tạo thành bát trận đồ của đạo giáo.

Chú Lục, mặc áo đạo bào chương môn phái Tôn Tiên, tay phải cầm mộc kiếm, tay trái cầm xấp bùa “Thỉnh Thần Thư” mà chú vừa về hồi chiều, đầu đội mũo hùng đứng bước lên. Chú bắt đầu xoay cổ tay, múa thanh mộc kiếm uốn lượn theo bộ pháp Minh Lễ cổ thập nhị thần tông, chân di chuyển về theo Lạc Vãn, tay phải cầm xấp bùa tung lên rồi dùng mộc kiếm trảm những lá bùa đang rơi xuống. Chú bắt đầu khấn:

_ Bần đạo Cao Lục, nay có chút lễ vật mong ngài Kumanthong nhận quá cho, thỉnh Ngài đại giá quang lâm cho kẻ hèn mọn này được khai phong tuệ nhân!

Bát tổ tam tề hội lễ Thần

Cần cổ minh nguyệt chứng bạch vân

Ấn Thiên linh ngã

Ấn Địa linh ngã

Khẩn Thần tái thể quang trùg hiện

Ấn báo Nghĩa trọng quyết bất từ

Hiện!

Chú Lục chỉ thẳng thanh mộc kiếm vào đám lễ vật đang được để trên mặt đất. Tất cả mọi người xung quanh đều nín thở chờ đợi, cả các anh trong đội phòng chống ma tủy đang làm nhiệm vụ bảo an cũng ngoái đầu lại nhìn. Chú Lục nhìn ngó xung quanh trước khi quay sang nhìn anh Y Vãn:

_ Thua rồi, chắc bọn thần Thái Lan nó cầu kiểu khác

_ Lại lần nữa đi! Trung có hình ảnh thấu thị là nó xuất hiện

_ OK. Bần đạo Cao Lục, nay có chút lễ vật mong ngài Kumanthong nhận quá cho, thỉnh Ngài đại giá quang lâm cho kẻ hèn mọn này được khai phong tuệ nhân!

Bát tổ tam tề hội lễ Thần

Cần cổ minh nguyệt chứng bạch vân

Ấn Thiên linh ngã

Ấn Địa linh ngã

Khẩn Thần tái thể quang trùg hiện

Ấn báo Nghĩa trọng quyết bất từ

Hiện!

Chú Lục vừa dứt lời, chỗ thanh mộc kiếm chú Lục đang chỉ bỗng nhiên xuất hiện một tiếng *Bụp* nhỏ, một làn khói trắng toả ra tụ hình lại thành một sinh vật màu vàng óng, mắt của nó màu xanh với viền ngoài màu đỏ, Kumanthong xuất hiện rồi! Nó mừng rỡ bóc một quả chuối ra ăn, rồi vừa lật từng món đồ chơi lên xem vừa cười khúc khích. Cảnh tượng lạ lùng này khiến tất cả mọi người đứng ngây ra, không ngờ thuật triệu một vị thần tiên lại có tác dụng thật. Một vài anh công an cũng đứng như trời trồng, họ không hiểu sao các món đồ chơi và thức ăn lại đang lơ lửng trên không trung, vì cơ bản họ không thấy được Kumanthong. Anh Y Vãn kịp thời nhắc nhở mọi người:

_ Huy! Nhanh! Trước khi nó gom hết!

_ A..... Thiên địa vô cực, bát hợp đồ trận pháp, cần cần đoàn khôn khảm chấn ly tổn, HỢP ĐỒ!

Cũng may nhờ có anh Y Vãn nhắc, tên Kumanthong đã gom hết đồ ăn và đồ chơi trên tay kẹp vào hai nách. Nó chấp hai tay lại cúi đầu thi lễ cảm ơn theo kiểu bọn người Thái hay làm và chuẩn bị chuẩn êm. Huy lập tức khởi tề bát hợp trận đồ, ngôi sao sáu cánh từ 8 lá bùa của Huy sáng lên tạo thành bức tường giam Kumanthong lại.

Nó ngơ ngác nhìn quanh trước khi tỏ ra tức giận khi biết mình bị lừa. Con Kumanthong thả đám đồ đang kẹp nách ra và liên tục đập vào bức tường ánh sáng trong bát trận đồ, miệng tru tréo những âm thanh đáng sợ:

_ Crécecece, crécecece....créc créc

_ Đệ tử Cao Kim Viên, đệ tử chân truyền đời 19 của Tôn Tiên phái. Đệ tử xin thỉnh tổ sư Tôn Lập Tiên đại giá quang lâm, giúp đệ tử trừ diệt tà ma giúp kẻ yếu thế.

Họa Linh phù Tiên sư Tổ sư chúng giám.

Ấn Thiên linh linh.

Ấn Địa linh linh.

Ngã linh Thần phù lai ứng hiện.

Ấn Thiên viên – Địa phương – Thập nhị công chương.

Thần Phù đảo thử trừ Tà ma, Quỷ mị bắt đảo vắng lai.

Trừ bá bệnh, trừ tai ương.

Nhập!

Thằng Viên không bỏ lỡ thời cơ, nó lập tức thỉnh Tôn Lập Tiên tổ sư nhập thân, trợ sức cho nó sử dụng tuyệt chiêu Thiên Lôi Oanh Diệt, thỉnh sấm sét từ trời cao đánh chết con Kumanthong này. Con Kumanthong mở to đôi mắt xanh ra nhìn Viên, nó tuy không hiểu thằng Viên dự định làm gì nhưng nó biết điều đó sẽ bất lợi cho nó, Bỗng nhiên, con Kumanthong thôi không đập phá bức tường đang giam giữ nó nữa. Nó lùi ra giữa trận đồ, nhìn xung quanh trước khi nhìn thẳng vào đám người đang giam giữ nó, nó nở nụ cười nguy hiểm:

_ Créc.....lũ ngu xuẩn!

_ Ờ, nó biết tiếng người à? Ồ, nó đâu mất rồi?

Thằng Viên đang triệu dẫn Thiên Lôi Oanh Kiếp, nó bị con Kumanthong phản tâm khi con Kumanthong nói tiếng người. Tiếp đó, con Kumanthong từ từ mờ đi rồi biến mất hẳn, cứ như nó tan biến trong không khí vậy. Chú Lục, Viên, Huy và anh Trung nghếch mặt ra chẳng hiểu cái gì nữa. Chú Lục lắp bắp nhìn sang Huy:

_ Mà...mày bày trận đúng không Huy?

_ Đúng mà, con thể (Huy sửng sốt)

_ Đúng thì nó đi đâu? Thần cấp cao như Thác Trung tướng quân còn giam được, con bán thần bán quỷ này sao thoát ra nổi?

_ Con không biết, để con kiểm tra. Bát Hợp Đồ, giải giới!

_ KHOAN....

Người vừa nói là anh Y Văn, anh từ nãy đến giờ đứng yên lặng quan sát. Anh thấy Huy giải trận nên nói to can đảm Huy dừng lại. Tuy nhiên, mọi thứ đã trễ, trận đồ đã được giải. Anh Y Văn đỏ hết mồ hôi nhìn về phía trận đồ vừa giải. Một khuôn mặt từ từ xuất hiện, từ mờ ảo đến khi hiện ra rõ ràng với đôi mắt xanh đang nhoen nhoen cười. Con Kumanthong, là con Kumanthong! Nó xuất hiện ngay chỗ nó đứng khi nãy. Anh Y Văn thét to lên:

_ NÓ CÓ PHÉP ẤN THÂN! MAU! BÁT TRẬN... ..

Anh Y Văn còn chưa kịp nói bát trận đồ, con Kumanthong đã xoay người bay thẳng về phía nhà của mẹ vợ tên Dân. Viên, mang trong mình nguyên thần của Tôn Lập Tiên tổ sư, phi thân bay theo giật lấy thanh mộc kiếm của chú Lục chặn đường con Kumanthong. Viên dùng kiếm trăm một nhát, con Kumanthong chịu một kiếm của Viên, nhưng nó không hề hấn gì mà còn khiến thanh kiếm bật ra khỏi tay Viên. Đó là điều tất nhiên bởi con Kumanthong này là bán thần, trong khi mộc kiếm của đạo sĩ có tác dụng với âm vong là chính. Bất ngờ, tiếng của một người đàn ông vang lên:

_ ប្រាប់អំណាចដើម្បីប្រយុទ្ធប្រឆាំងនឹងសត្រូវនេះ..... ប្រាប់អំណាចដើម្បីប្រយុទ្ធប្រឆាំងនឹងសត្រូវនេះ (“Ta triệu hồi Đấng Thần Linh... Triệu hồi Thần Kumanthong nhập thể”)

Bạn đang đọc truyện *Tiên Kiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 15: Tân Bà La Môn

Kumanthong sau khi hất văng thanh mộc kiếm của Viên, nó lao đi với tốc độ tên bắn bay về phía nhà mẹ vợ tên Dân. Nếu để nó trốn thoát, tên Dân ắt hẳn biết chuyện hấn và con Kumanthong đang gặp nguy hiểm, hấn sẽ dịch chuyển tức thì trốn thoát đi. Khi Kumanthong tiến sát đến gần căn nhà, anh Y Văn bỗng nhiên đọc một câu chú văn nào đó khiến cơ thể của nó dừng lại giữa không trung. Con Kumanthong ngoái đầu lại nhìn, cơ thể của nó không tự chủ đang bị hút ngược về phía Y Văn dù cho nó có cố bay tiếp thế nào.

Chú Lục, Huy và Viên há hốc mồm nhìn mọi việc đang diễn ra, làm cách quái nào mà Y Văn có thể hút ngược con Kumanthong quay lại cơ chứ? Anh Trung chạy đến chỗ ba chú cháu đang đứng, khẩn trương đề nghị:

_ Viên, Thiên Lôi Oanh Diệt! Nhanh!

_ Chuyện gì...

_ Đừng hỏi gì hết! Nghe kĩ đây, Viên thi triển Thiên Lôi Oanh Diệt! Trước khi lôi oanh em ra hiệu, anh sẽ đánh anh Y Văn bất tỉnh

Nói đoạn anh Trung tất tả đi về phía một anh chiến sĩ công an mượn cây dùi cui, anh quay lại đứng ra phía sau anh Y Văn. Lúc này, anh Y Văn đang mắt nhắm nghiền lại, miệng tiếp tục lầm bầm những gì từ nãy giờ anh ta nói:

_ ្រាប់អំណាចដើម្បីប្រយុទ្ធប្រឆាំងនឹងសត្រូវន..... ្រាប់អំណាចដើម្បីប្រយុទ្ធប្រឆាំងនឹងសត្រូវន (“Ta triệu hồi Đấng Thần Linh... Triệu hồi Thần Kumanthong nhập thể”)

Càng khẩn, lực hút của Y Văn càng mạnh hơn khiến con Kumanthong phải bay ngược lại, hai tay của nó cào cấu xuống đất tạo thành những vết móng tay dài đến đáng sợ. Viên dùng hai lá bùa chú lục văn, xoa vào nhau rồi kéo dài ra thành một thanh gươm dài. Thanh gươm này đặc biệt ở chỗ lưỡi gươm uốn cong nhìn như tia sét. Huy nín thở nhìn Viên thi pháp, xen lẫn trong đó là sự ghen tị vì Viên có thể thi pháp tốt như vậy. Viên chỉ kiếm lên trời, bắt đầu khấn:

_ Bần đạo Cao Kim Viên-Bần đạo Tôn Lập Tiên, xin thỉnh Lôi Thần hiện thể tru diệt kẻ tà ma ngoại lai này

Phách Lôi trùng hiện diệt nga quỷ tà thần

Thỉnh Lôi Thần giáng lâm tế thể cứu thiên hạ

Ấn Thiên linh linh

Ấn Địa linh linh

Thỉnh Lôi Thần đưa ác giả về niết bàn

Tru diệt vọng tái khởi an dật quang hưng

Diệt!

Viên quay sang nhìn anh Trung, tay anh đã lăm lăm dùi cui sẵn sàng đánh vào anh Y Văn. Viên khẽ gạt đầu một chút, anh Trung hiểu ý dùng dùi cui đập thật mạnh vào sau gáy Y Văn khiến anh ta ngã lộn ra bất tỉnh. Viên cùng lúc đó hạ thanh gươm xuống dẫn sấm sét từ trời cao đánh thẳng vào con Kumanthong đang gào thét gấy giữa. Một tiếng nổ lớn phát ra, ánh sáng chói lòa và con Kumanthong nổ tan xác thành hàng trăm mảnh. Huy và chú Lục phải lặn ra đất để tránh dư chấn của vụ nổ, còn Viên cũng bị vụ nổ thổi ngã chổng gọng ra phía sau.

Lát sau, tên Dân từ nhà chạy ra, hấn ôm trong tay chân thân của Kumanthong, xác của bào thai sơ sinh đã bị vỡ vụn từng mảnh nhỏ. Hấn ngửa mặt lên trời, nước mắt chảy ra từng dòng trên má tru lên:

_ Con ័័័័័័័័័័័័

_ Đứng yên, anh đã bị bắt! Giờ tay lên! Mọi lời anh nói có thể làm bằng chứng trước toà!

Thượng tá Lương chìa súng vào tên Dân đang quỳ mọp dưới đất, tất cả các thành viên khác của lực lượng phòng chống tội phạm ma túy thận trọng tiến về phía tên Dân. Tên Dân vẫn đang rống lên những tiếng khóc thê lương, miệng hấn lăm bầm liên tục:

_ Là bố, bố hại con! Là bố hại con! Con ơi!

Hấn ngước mặt lên nhìn xung quanh, đôi mắt hấn trở nên như điên như dại nhìn mọi người. Từ đang khóc, khoé miệng hấn nở ra nụ cười man rợ, như thể hấn đang cười tất cả mọi người xung quanh, cho đến khi ánh mắt hấn dừng lại ở Viên. Thằng Viên sau khi thi triển Thiên Lôi Oanh Diệt, lúc này nó đã kiệt sức khiến cơ thể nó mềm nhũn ra đang nằm dưới đất. Tên Dân ném ánh mắt căm giận lên Viên, hấn hét thật lớn rồi bật dậy xông đến chỗ Viên

Đoàng đoàng đoàng...

Một loạt tiếng súng chát chúa vang lên, toàn bộ công an có mặt đều phát súng nổ khiến tên Dân như tổ ong ngã vật ra đất. Hương chạy đến bên Viên, đỡ Viên dậy nắm chặt lấy cánh tay của Viên. Hương bẽn lẽn cười nhìn Viên, có lẽ cô ta đã “đỏ” sau màn ra mắt quá hoành tráng vừa rồi của Viên mất rồi. Chuyện án đã kết thúc tốt đẹp, nhiệm vụ đầu của chú Lục ở DMI đã thành công mỹ mãn!.....

_ Cao Lục! Bồn tướng đến thu phục mi về chịu tội! Thần xin thỉnh “Ngài” và Thái Tử về gặp Đại Vương!

Một giọng nói vang vọng khắp bốn bề khiến tất cả mọi người phải giật mình. Giọng nói uy nghi và vang vọng đến nỗi khiến người nghe cảm giác như nó đến từ trời xanh. Thượng tá Lương và các chiến sĩ công an đề cao cảnh giác, chìa súng khắp nơi xem kẻ nào đang bày trò. Một làn sương trắng toả ra,

bay lướt qua tất cả mọi người. Làn sương lạnh lẽo khiến thượng tá Lương nổi hết da gà, ông ta phải tự nói lớn để trấn tĩnh mình:

_ Đừng sợ, sương mù thôi! Ai đó? Ai giả thần giả quỷ bước ra đây!

Làn khói sương từ từ tan đi, thượng tá Lương giật mình phát hiện ra chú Lục, Huy, Viên, Y Văn, Trung và cả cô Hương đã biến mất. Chớp mắt đến, chớp mắt lại đi, người của DMI quả nhiên thần thông quảng đại!

Trong khi đó, thật ra những người có liên quan vẫn còn ở trong làn sương khói. Họ vẫn đang ở trước nhà mẹ vợ tên Dân trên Đại Lộ Võ Văn Kiệt, phía trước mặt họ vẫn là con kênh Tàu Hủ. Điều khác biệt ở đây là họ đang ở một thế giới khác được tạo bởi kết giới. Phía trước mặt họ là một đạo quân vài chục đến trăm người, dẫn đầu bởi Thác Trung tướng quân, đang đứng trên mặt nước kênh Tàu Hủ. Thân tộc của ông ta dàn quân ra trước mặt họ trông rất hùng dũng. Chú Lục mặt tái xanh, chú biết thế nào rồi ngày này cũng đến nhưng không ngờ lại đến sớm như vậy.

Chú lướt mắt nhìn tình hình xung quanh, anh Trung thì không thể chiến đấu, anh Y Văn thì vừa ăn một gậy vào đầu vẫn còn đang choáng váng ngồi dưới đất, Viên thì kiệt sức. Trở trêu thay, chú Lục gia nhập DMI chỉ mong sự bảo trợ của họ, mà bây giờ chú lại phải tự thân chiến đấu. Thác Trung tướng quân nhìn anh Y Văn, tay ông ta bắt đầu vỗ *bóp bóp*:

_ Tiểu tử tóc búi! Khi nãy ấn tượng lắm! Mi phải chăng dùng là tà ma ngoại đạo của ngoại bang?

_ Tà cái đầu ông! Phải là đạo thuật cổ của Tân Bà La Môn thuộc vương quốc Champa

_ Ấn tượng lắm! Ta sẽ tha cho mi và tiểu tử mất kính kia, còn lại phải ở lại (chỉ anh Trung)

_ Đồ thần kinh, ông tưởng ông là ai?

Anh Y Văn cố gắng đứng lên một cách cực nhọc, bám víu lấy tay anh Trung đứng dậy. Kề ra anh Y Văn cũng khoẻ thật, ăn quả dúi cùi vào đầu thế kia mà tỉnh dậy ngay ra được, để là người khác có khi sáng hôm sau mới tỉnh. Y Văn thấy Viên và Huy nhìn mình đầy lo lắng, anh nhún nhử cười:

_ Tụi khờ! Anh có sao đâu

_ Anh không sao thiệt chứ?

_ Tại mày hết đó Huy, tự nhiên mở lòng cho con Kumanthong chạy, làm anh mày phải dùng thuật triệu hồi thần linh nhập thân của Tân Bà La Môn.

_ Éc, vậy anh kêu con Kumanthong nhập vào anh hả?

_ Ủ, anh là Đại Tư Tế (pháp sư) của Tân Bà La Môn, miễn là thần thì anh triệu hồi được

_ Vậy khi nãy sao anh Trung phải đập anh?

_ Không cắt đứt liên kết của anh với nó cho sét đánh anh luôn hả thằng đầu đất?

_ À ra vậy.....

Thác Trung tướng quân mặt đỏ gay! Từ khi được phong tước thành thượng tướng quân của Kim Quy Điện đến giờ chưa ai dám xem thường ông ta. Lần này dẫn 100 thân tộc đi theo, ông ta quyết cho người trong Quy tộc phải thấy bản lĩnh của bậc trưởng lão như ông ta là như thế nào, kéo có kẻ dèm pha ông ta nhờ mối quan hệ với Kim Quy Vương mới được vị trí này.

Vậy mà những kẻ người trần mắt thịt, phàm phu tục tử trước mặt ông ta lúc này thậm chí còn không để ông ta vào mắt. Điều này khiến ông ta giận sôi máu lên, huyết quản trong từng thớ cơ căng phồng ra. Bình thường ông ta đã mặt rùng, mày phượng rồi mà lúc này cơ mặt lúc nổi gân xanh lúc nổi gân đỏ trông rất dữ dằn. Thác Trung tướng quân gầm lên:

_ Lũ súc sinh! Các ngươi xem ta là ai hả?

_ Thì là rùa đen

_ Mi.....mi....

_ Mi mi cái gì? Muốn nuôi mèo hả? Nhà tui có con mèo tên Mimi cưng lắm!

_ TA GIẾT MI!

_ Gì mà đòi chém đòi giết kinh quá! Anh Lục, anh thế nào rồi?

_ Tam Tôn triệu hồi đã xong!

Huy và Viên giật mình quay lại, chú Lục từ từ đứng lên, mặt chú tràn đầy sinh khí và tự tin. Lúc mọi người không để ý thì chú đã triệu hồi Tam Tôn thành công. Chú lấy hai lá bùa xoa trong lòng bàn tay, kéo ra một sợi xích hung màu lửa tỏ thái độ sẵn sàng ứng chiến. Viên vội chấp tay thành ấn trước ngực khấn:

Là người bảo vệ luật Rita toàn năng của vũ trụ, một vị thần cổ của Ấn Độ trong tín ngưỡng của Tân Bà La Môn (Ấn Độ Giáo). Nhờ có luật Rita, các hiện tượng tự nhiên và đời sống của con người trong xã hội mới được điều chỉnh. Đứng trong cung điện bầu trời của mình, Varuna chú ý quan sát những gì xảy ra trong thế giới. Nó biết tất cả và nhìn thấy tất cả, không có gì lọt qua khỏi mắt nó. Với tư cách là quan tòa của bầu trời, Varuna nghiêm khắc

trừng phạt những người vô trách nhiệm, có thói hư tật xấu. Tuy nhiên, nó cũng tỏa ra nhân hậu, sẵn sàng tha thứ cho những người phạm tội biết hối cải.

Bạn đang đọc truyện *Tiền Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Chênh lệnh

Trận chiến đã bắt đầu!

Sau tiếng hô “Sát” của Y Văn, các chiến binh Veda xông đến rất dũng mãnh lao về phía Thác Trung tướng quân. Dĩ nhiên, thân tộc của Thác Trung cũng không hề tỏ ra kém cạnh, đó là 100 trong số hàng ngàn chiến sĩ Quy tộc được đích thân ông ta đào tạo, họ có tài phép và khả năng chiến đấu ở đẳng cấp xuất sắc. Khác với các chiến binh Veda với giáp bạc, mũ sắt quần vải ni trắng và sử dụng giáo lười móc câu tấn công tầm xa, các chiến sĩ Quy tộc trang bị bên mình bộ giáp vàng với khiên hình mai rùa và đại đao, khả năng chiến đấu của họ đặc biệt hiệu quả ở các trận chiến xáp lá cà

Thế trận đặc biệt nghiêng hẳn về Quy tộc, khi các chiến sĩ Quy tộc gần như “1 chấp 10” người của phe bên Y Văn. Các chiến sĩ Veda dù chiếm ưu thế về số lượng nhưng các chiến sĩ Quy tộc chỉ cần một đao là chiến sĩ Veda tan thành bụi, trong khi họ có thể chịu vài giáo của chiến sĩ Veda mà không hề hấn gì. Thế trận chỉ được vớt vát ít nhiều khi Y Văn, chú Lục và trưởng Viên đích thân ra tay trừ bớt đi vài tên Quy tộc. Thác Trung tướng quân ung dung đứng sau các chiến binh của mình, ông ta vuốt râu ra chiều đắc ý, miệng cười thật sảng khoái:

_ Phư phư phư, đã thấy uy lực của Quy tộc chưa? Ta còn chưa ra tay bọn mi đã khốn cùng rồi

_ Con rùa đen kia, ông đừng đắc ý! (Anh Y Văn đáp trả)

_ Mi... được, đại nhân há nào chấp tiểu nhân. Cho mi nếm ít đau khổ sẽ biết thân phận mình đứng đâu thôi

_ Đồ con rùa già! Chiến binh Veda chỉ là tàn hồn của hàng ngàn năm trước, còn bọn rùa con này ít nhiều cũng là thần, dĩ nhiên đánh không lại quân ông

_ Biết thế là tốt, hay mi đầu hàng, đầu quân vào Quy tộc ta sẽ khẩn cầu Đại Vương thu nạp mi nhỉ?

_ Đồ chấp mắt! Ta đường đường là Thần Không Gian Varuna, ta quy thuận tộc nhà rùa làm cái gì?

_ Mi...mi...đồ khốn, mày cũng chỉ là tàn hồn thôi chứ thần cái thá gì?

_ Một phần hồn của một vị thần cấp cao như ta cũng ăn đứt cái thứ hồn rùa hạ đẳng như ông. Tưởng mạnh là ngon hả? Vậy thì ta áp đảo bằng số lượng

Dứt lời, Y Văn-Thần Không Gian Varuna lại giơ tay lên trời nắm chặt lại, ba quân sĩ khí chấn hưng gầm vang cả bầu trời. Một đội quân chiến sĩ Veda khác đáp lại tiếng gầm vang của đồng đội, hàng quân từ trên bầu trời xuống tiếp khiến quân số Veda tiếp tục gia tăng. Các chiến sĩ Quy tộc vừa giết được 3-4 lính Veda thì phải đối mặt thêm 4-5 kẻ thù mới xuất hiện.

Chú Lục dùng sợi dây xích hung lửa quấn chặt cổ một gã Quy tộc, sau đó dùng thân hắn làm vũ khí xoay một vòng điên đảo đất trời, đánh những gã Quy tộc khác ngã chổng gọng. Nhờ phép triệu hồi Tam Tôn, chú có thể dùng phi hành thuật bay lên không trung, dùng sợi xích lửa đập vào đám Quy tộc phía dưới. Dù trúng hay không trúng, sợi xích của chú Lục cũng chấn nhiếp tinh thần của những gã Quy tộc, khi sợi xích đập đến đâu nơi đó đất đá nứt vỡ ra, miệng vết nứt còn xì xì khói còn đá gạch xung quanh còn đỏ hồng màu lửa.

Viên thì lợi hại không kém, dù chưa có phi hành thuật nhưng thanh kiếm hình tia sét trong tay nó lượn đến đâu cũng lấy không ít huyết của chiến sĩ Quy tộc đến đấy. Một quả đấm của nó bình thường đã lợi hại lắm rồi, dưới trợ giúp của tổ sư Tôn Lập Tiên, nay còn lợi hại hơn. Gã xấu số nào trúng đấm của Viên không bay như điều đứt dây thì cũng nằm gục tại chỗ. Chưa kể đến anh Y Văn sử dụng pháp thuật của Thần Varuna còn kinh khủng hơn, chỉ một cái phẩy tay đã ném bay 2-3 tên Quy tộc va vào nhau bôm bốp. Với tốc độ này, chẳng mấy chốc có khi Huy khò ra tay nữa cũng nên. Không ổn rồi, Huy không thể đứng đó triệu hồi Tôn Thành Tiên tổ sư nữa, nó quyết định gia nhập vòng chiến.

Huy xoa hai đạo bùa lục chú vào tay, kéo dài ra thành hai cây song tiết côn rồi lao vào trận chiến. Dù không có nguyên thần của tổ sư hỗ trợ nhưng những bài tập parkour cũng khá có tác dụng. Nó nhào người sang trái cho tên Quy tộc gần nhất ăn cú chỏ vào đầu, rồi lộn sang phải tung cú đá móc số 4 vào gã còn lại trước khi lộn ngược ra sau xoay đầu côn lại đâm mạnh vào cổ họng của tên trước mặt. Huy dự tính tiếp tục giao chiến tiếp, tự nhiên nó phát hiện ra điều gì đó không ổn. Huy thấy Viên đang đứng kế cạnh, nó vội mở đường máu đánh thêm vài gã rồi đứng kề sát lưng vào Viên:

_ Ê ku

_ Mi gọi ai là ku? Dám gọi tổ sư của mi như vậy ư?

_ Ặc Ặc, tổ sư Tôn Lập Tiên hả? Cho con số rì mà

_ Tao giồn đó, tao nề ba

_ *** má, thằng quỷ làm tao sợ hết hồn.

_ Chuyện gì? Nói đi

_ Mà thấy gì lạ hông?

_ Cái gì lạ mới được?

_ Sao tao cảm thấy.....nói sao ta? Tụi rùa này không đánh tao với mày, gặp tao với mày tụi nó hoặc tránh né hoặc đánh cũng không nhiệt

_ Ủ, tao cũng thấy vậy. Mà vậy thì tốt chứ sao, quỷ nhiệt tình lên sợ gì bọn nó nữa

_ Bọn này dù sao cũng cóc ké, tao với mày mở đường lên đập con rùa già kia

_ Thác Trung đó hả? Mày có điên không? Ông là thần cấp cao chứ có phải đám rùa yếu nhót như đám này đâu. Mày còn chưa thành được..... ê ê đi đâu vậy?

Không đợi Viên nói hết câu, Huy đã cầm song tiết côn lao lên tiếp tục xuyên thẳng đám Quy tộc để tiến đến chỗ Thác Trung tướng quân. Đúng như Huy dự đoán, đám lính Quy tộc vừa thấy Huy thì lảng tránh sang một bên, có đứa đứng lại chặn đánh cho có lệ, ăn một côn của Huy rồi nằm xuống sau đó đứng lên chiến đấu tiếp. Viên bắt đầu dĩ phải đuổi theo sau Huy, cuối cùng cả hai đứa đã đứng trước mặt Thác Trung. Ông ta vuốt bộ ria mép đen bóng, mắt lơ lơ nhìn hai đứa nhóc vừa xuất hiện, thể hiện thái độ khinh khinh đáng ghét:

_ A....Thái tử điện hạ

_ Ê, ông nói ai vậy mày? (Huy quay sang hỏi Viên)

_ Ai mà biết ba (Viên nhún vai)

_ Thần tự hỏi không biết liệu ngài có phải muốn cùng thần gặp Đại Vương?

_ Phải, đề tui dẫn ông đi gặp

_ Há? Phải là thần dẫn ngài mới đúng chứ?

_ Không cần, tui tui đánh bẹp dí ông rồi lính đưa ông về gặp Đại Vương ha

_ Ngài.....

Huy buông ra lời khiêu khích khiến Thác Trung nổi giận, ông ta siết chặt tay lại tính lao lên. Viên hiểu ý của Huy, nó cũng lao lên dùng gươm chém mạnh về phía Thác Trung. Ông ta thậm chí không xem Viên ra gì dùng một tay đỡ kiếm, dư chấn mạnh đến nỗi thanh gươm của Viên văng ra khỏi tay. Viên biến chiêu vội dùng đôi song thủ liên tục đâm vào Thác Trung khiến ông ta phải đưa tay lên đỡ, bị Viên đẩy lùi ra phía sau.

Huy tranh thủ thời gian vội dùng bùa lục chú, xoa vào nhau tạo thành các cây cọc gỗ nhỏ. Nó chạy vòng quanh Viên và Thác Trung, cắm từng cây cọc gỗ nhỏ xuống đất, sau đó nó lấy bút ra vẽ các kí hiệu Hán tự lên từng cây cọc gỗ. Lúc này, Thác Trung không nhận được nữa, ông ta vùng đôi song thủ ra, gầm lên một tiếng đáng sợ:

_ CÚT

Cú vùng tay khiến Viên bị đẩy bay ra phía sau, khi nó chạm chân xuống đất dư chấn khiến nó ngã lộn nhào thêm 4 vòng nữa. Thác Trung cúi mặt xuống, thờ phỉ phò từng hơi một, khuôn mặt ông ta đỏ gay lên, ông ta trừng mắt về phía Viên tỏ vẻ giận dữ cùng cực:

_ Thần xin lỗi! Đáng ra hạ thần không được bất kính với ngài, nhưng ngài cứ cứng đầu như vậy thì lão già này đành thay Đại Vương giáo huấn ngài một trận

_ Kẻ nào chạm đến con trai ta, CHẾT!

Bỗng nhiên, sau tiếng nói hùng hồn vừa rồi, một sợi dây xích hung màu lửa đỏ bay đến đập thẳng vào mặt Thác Trung khiến ông ta bay ngược ra kênh Tàu Hủ chìm xuống nước. Cứu tinh đã đến rồi, chú Lục đã đến. Chú lơ lửng trên bầu trời, mắt nhìn hai đứa con của mình rồi hạ thân xuống đất. Chú nhìn thẳng Viên hỏi:

_ Có sao không Viên?

_ Dạ không, chỉ bị đẩy một cái

_ Hai đứa đàn độn này, tụi mày một đứa mới thành một tổ sư, một đứa chưa thành được dám chơi tay đôi Thác Trung. Bộ chán sống rồi hả?

_ Không sao đâu chú Lục, con thấy thăng chả cũng không mạnh lắm (Huy chen vào)

_ Đồ ngu! Bộ tướng thần yếu như bọn vong âm hả? Con rùa già đó.....

Chú Lục còn chưa nói dứt câu, mặt nước kênh Tàu Hủ bắt đầu dậy sóng. Bọt nước nổi lên ùng ục, một cái đầu bắt đầu trôi lên khỏi mặt nước, đó chính là Thác Trung. Mặt của ông ta vẫn còn hằn y nguyên dấu vết của sợi xích mà chú Lục đập vào mặt ông ta, nhưng tuyệt nhiên nhìn ông ta không có vẻ gì là bị trọng thương cả. Thác Trung nhoen miệng cười nhìn chú Lục:

_ Chiêu vừa rồi cũng ra dáng đấy!

_ Đa tạ! Ông xem ra còn gân lắm, chưa già đâu

_ Haha, lần trước ta chỉ là một phân thân chỉ có 1 phần sức mạnh. Lần này ta đích thân hiện thân, xem mi có 3 đầu 6 tay gì đánh được ta.

_ Để rồi xem

Chú Lục không chậm trễ, lập tức phi thân lên không trung, ném sợi xích sắt xuống chỗ Thác Trung đang đứng. Thác Trung khẽ nhích thân hình sang bên tránh được sợi xích. Đầu xích đập xuống mặt nước khiến nước bắn tung toé lên. Chú Lục tiếp tục đập thêm hàng trăm xích xuống Thác Trung, mặt nước hồ tung toé kinh khủng đến mức không khác gì một vụ nổ lớn. Thác Trung không hề hấn gì trong khi chú Lục bắt đầu có dấu hiệu thở dốc, việc liên tục ra đòn khiến chú xuống sức thấy rõ. Thác Trung trông thấy ra giọng mỉa mai:

_ Ha, mi nói ta già. Vậy mà mi thở dốc còn hơn ta, không rõ ai già hơn ai

_ Thượng tướng quân Quy tộc cái mốc gì

_ Mi nói cái gì?

_ Ta nói đường đường Thác Trung tướng quân của Kim Quy Điện, mà một tên bán tiên ra đòn cũng không dám đỡ, chỉ giòi tránh né!

_ Được, mi toàn lực đánh đi, ta sẽ đỡ!

_ Quân tử nhất ngôn!

Kể khích tướng thành công, chú Lục vận hết sức mạnh, tay nắm chắc sợi xích vận 12 thành công lực quật quả xích về phía Thác Trung. Một tiếng động va chạm lớn diễn ra, uy lực của cú tấn công này lớn đến nỗi mặt nước xung quanh chân Thác Trung bắn tung toé, quả này Thác Trung không tết đầu thì cũng mẻ trán rồi.

Khi các bọt nước tan đi, Huy và Viên tất ngẩn ngơ cười. Thác Trung tướng quân không sao cả, tay ông ta đang nắm chặt sợi xích hung lửa, cú đánh vừa rồi của chú Lục đã bị ông ta bắt gọn. Thác Trung khẽ mỉm cười nhìn chú Lục:

_ Sao? Hết phép rồi nhì? Tàn hồn của ba tên tiểu bán tiên mà đòi địch lại một vị thần toàn vẹn sức mạnh sao? XÉO RA ĐÂY CHO TA! AI CHO PHÉP MI Ồ TRÊN ĐẦU TA!

Thác Trung tướng quân hét lớn, giật sợi xích khiến chú Lục đang lơ lửng trên cao cũng bị kéo xuống chỗ ông ta. Thác Trung tung một quả đấm khai sơn phá địa vào giữa ngực chú Lục khiến chú bay đi như điều đứt dây. Một làn máu đỏ bắn ra từ miệng chú Lục, Thác Trung được thể không tha, tiếp tục ghim chặt sợi xích, kéo chú Lục bay lại chỗ ông ta lần nữa.

BÓP

Một quả đấm khác đến từ Thác Trung tướng quân, nguyên thân Tam Tôn mà chú Lục triệu hồi suốt bay luôn khỏi cơ thể chú, nếu không phải chú cắn răng cố gắng giữ họ lại. Chú Lục nằm vật ra đất, ngực của chú đau nhức ê ẩm, có vẻ như xương lồng ngực đã rạn rồi. Thác Trung tiến đến chỗ chú Lục đang nằm dưới đất, Viên lập tức lao lên tính cứu chú Lục nhưng nó bị Huy nắm tay cản lại. Huy thì thâm nhò hết sức có thể với Viên:

_ Khoan, cho tao chút thời gian!

_ Rồi ai cho ông già tao thời gian? Mày điên à? Không được, tao phải.....

_ Chênh lệch vậy sao mà chơi, nghe tao đi, tao có cách

_ Cách gì nói mau?

_ Cách là thế này.....thế này....thế này.....

Bạn đang đọc truyện *Tiền Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Tuyên Kỳ Bát Quái Linh Không Trận

Viên sau khi nghe Huy trình bày kế hoạch xong, nó quay sang nhìn Thác Trung. Ông ta lúc này trông giống như một ác thần và cuồng chiến đến đáng sợ. Viên lại xoay sang nhìn Huy, nó nhìn thẳng vào đôi mắt thẳng bạn thân của nó rồi nhìn về phía cha nó-Chú Lục. Chú đang nằm thoi thóp, thi thoảng lại nhổ ra ngụm máu tươi ho sặc sụa. Thể trạng của chú bây giờ có lẽ cũng lắm chịu được một đám của Thác Trung mà thôi. Anh Y Văn thì xem như bị đám lính Quy tộc chặn đường không thể ứng cứu kịp. Viên giờ nắm đầm của nó sang trái, nhìn thẳng Huy đầy hi vọng:

_ Tao tin mày! Lên!

_ Quẩy lên!

Huy cụng tay vào tay của Viên rồi cả hai nhất tề xông lên. Thác Trung tướng quân buộc phải hướng sự chú ý của ông ta lên hai gã nhóc liều mạng đang xông đến. Dù thế nào đi nữa, thật ra Thác Trung cũng không muốn lấy mạng của ai, kể cả chú Lục. Ông ta chỉ muốn lấy lại uy phong và mặt mũi, cũng như dạy cho lũ người phạm biết khoảng cách giữa thần và người là như thế nào mà thôi.

Viên lao đến ôm chú Lục, xóc chú lên rồi lùi về sau. Trong khi đó, Huy lao đến ném một thứ tạp vật vào mặt Thác Trung khiến ông ta phải đưa tay lên đỡ.

Bùm

Một tiếng nổ nhỏ vang lên, một thứ bụi mịn che mắt Thác Trung khiến ông ta phải nhắm tịt mắt lại lùi ra sau. Huy đắc thủ không ham tấn công, nó vội tháo lui về cạnh Viên và chú Lục. Thác Trung tay quờ quạng khắp nơi, ông ta điên tiết lên vì Huy dám dùng thứ thủ đoạn hạ đẳng như vậy tấn công ông ta. Thác Trung gào lên:

_ Cái quái gì vậy?

_ Thích không? “Pháo Trừ Tà” made by Huy đó, thương Trung quá à, chội ôi quờ quạng thấy ghê hôn

_ Pháo cái gì bụi cay mắt quá vậy?

_ Có gì đâu, Phốt Pho, Lưu Huỳnh, nước tiểu mèo đực, máu bò và chút tiêu, hì hì. Tuy không ăn thua gì tục tung nhưng cũng cay mắt lắm à nha!

_ Đồ...đồ chơi bẩn! Tưởng như vậy là thoát ta sao?

_ Ahihi, vô độc bất trượng phu. Ai cần trốn, ông mới là người cần thoát thân đó! Xem ta đây:

Càn Địa Lôi Chấn Quái

Khôn Chiến Ư Hành Dĩ

Càn Quái Chuyển Đầu Li

Tuyên Kỳ Bát Quái Linh Không Trận

Khởi trận!

Huy lấy ngón tay, chích máu rồi chấm vào cọc gỗ gần chỗ nó nhất. Đây là một trong những cọc gỗ mà Huy đã di chuyển cấm khi nãy, thừa lúc Viên và Thác Trung đánh nhau. Một bức tường mờ ảo dần hiện lên, kết nối giữa các cây cọc gỗ đang cắm dưới đất bao vây Thác Trung lại. Thác Trung lúc này mắt cũng còn hơi cay cay, dù chỉ nhìn thấy mọi thứ mờ mờ nhưng ông ta cũng đoán ra có điều gì đó không ổn.

Những cây cọc gỗ này thật ra là do ban đầu Huy tính dùng để giam khốn Thác Trung khi ông ta giao chiến với Viên, nhưng bị chú Lục đến can thiệp nên bất thành. Cũng may vừa rồi, khi chú Lục bị ông ta đâm bay xuống đất, vị trí của chú Lục lại vô tình nằm giữa trận pháp. Huy bàn bạc với Viên kéo chú Lục ra để Huy thi triển trận pháp. Lúc này chú Lục được Viên đỡ ngồi dậy, chú chớp chớp mắt mấy lần rồi nắm lấy vai thẳng Huy:

_ Huy, con học cái này ở đâu?

_ Trong cuốn sách của chú chứ đâu!

_ Thiên tài! Thiên tài! Mày là thiên tài Huy ơi!

_ Xời, cần gì chú nói, ai chả biết con thiên tài từ nhỏ!

_ Mày bớt tào lao giùm chú cái! Có biết trận vừa rồi mày bày, là phiên bản nâng cấp của Bát Hợp Đồ trận không? Phái mình cả trăm năm nay chưa ai bày nổi

_ Con thấy dễ mà, cầm cọc, cầm tay lấy máu, đọc đạo chú. ...

_ Không phải, vấn đề là trong thực chiến nó mất thời gian bày trận lắm. Mà đúng là thiên tài thực chiến đó Huy!

_ Quá khen, quá khen, để coi con rùa già này sao mà thoát!

Đúng như lời Huy nói, khi Thác Trung bắt đầu lấy lại thị lực, ông ta giật mình nhận ra mình đang ở trong một kết trận khác. Nó khác hẳn với Bát Hợp Đồ trận pháp mà tên Đạo Sĩ Cẩm Cao Lục bày ra, kết trận này là một không gian khá.lãng mạn với một khu rừng đầy cây cỏ xung quanh, bầu trời chói nắng và chim chóc hót líu lo. Thác Trung lia mắt nhìn xung quanh, ông ta biết rõ nếu không tìm ra cách thoát khỏi trận pháp này thì trừ khi người bày trận giải trận, còn không ông ta phải ở đây cả đời.

Không cần suy nghĩ nhiều, Thác Trung lập tức lao về một hướng để thoát khỏi khu rừng. Vừa bước qua một cái cây, Thác Trung giật mình nhận ra trên thân cây sáng lên một dòng chữ Hán nhỏ: “Chấn Lôi Trận”. Một dòng điện đánh từ không trung quán vào tận não Thác Trung khiến ông ta lăn lộn gào thét chịu dòng điện chạy khắp cơ thể. Ở phía ngoài, Huy thấy trung tâm trận liên tục xẹt lên các tia điện và giọng kêu gào của Thác Trung, nó nhoèn miệng cười:

_ Chui vào Chấn Lôi Trận rồi, khà khà. ...Tuy không nặng như Thiên Lôi Oanh Diệt nhưng cũng khó chịu lắm à nha.

Khó khăn lắm, Thác Trung mới bò được ra khỏi Chấn Lôi Trận. Dòng điện vẫn còn thấm thấu trong thân thể khiến ông ta vô cùng khó chịu. Thác Trung thét lên một tiếng, giải trừ toàn bộ điện lưu còn sót lại trong thân.

Ông ta khó nhọc đứng lên, quyết định đi về phía đối diện hướng đi vào Chấn Lôi Trận khi nãy. Bước qua một cái cây, một dòng chữ ánh lên khiến ông ta phải giật mình xoay ngang xoay dọc cảnh giới: “Càn Thiên Trận”. Một trận gió vũ bão thổi đến, gió mạnh đến nỗi cuốn Thác Trung vào trong tâm trận lốc xoáy. Ông ta bị quay mòng mòng đến nỗi buồn nôn chóng mặt muốn lộn cả ruột gan ra.

Huy đứng ở ngoài, nó thấy trong tâm trận pháp nổi gió lên thì cười đắc ý. Nó quay sang nhìn chú Lục, chú Lục cũng đang há hốc mồm ra quan sát. Chú Lục lắp bắp lên tiếng:

_ Càn Thiên Trận phải không?

_ Đúng rồi chú

_ Mà là thiên tài trăm năm có một Huy à

_ Chú quá khen.

Hai chú cháu còn chưa nói xong, phía trong trận pháp bắt đầu có biến chuyển. Mặt đất đang rung lắc dữ dội, đất đá cát lún thành một cái hố khổng lồ. Ở bên trong, Thác Trung đang bám lấy thành của một cái hố to, ở phía dưới hố là dòng dung nham nóng chảy sẵn sàng nuốt chửng ông ta.

Thì ra Thác Trung khi bị con lốc cuốn, ông ta may mắn bám được vào một cành cây, bám từng chút một thoát khỏi trận gió. Vừa thoát khỏi Càn Thiên Trận, xui rủi thế nào ông ta lại rơi vào Khôn Địa Trận với một cái hố dung nham đang đợi sẵn ông ta.

Thác Trung thét một tiếng thật lớn, móng rùa của ông ta quán chặt mặt đất, vận hết hơi sức bật ra khỏi hố rơi xuống đất. Ông ta thở phào nhẹ nhõm, đứng dậy thì phát hiện ra mình lại quay về chỗ cũ tâm trận pháp. Thác Trung nhìn xung quanh rồi nhẹ nhàng cười:

_ Đồ khốn, tưởng cái trận hạ đẳng này giam được ta sao? Đông không ra được, Tây không ra được,..... thì còn trên trời. Ta bay lên là xong, các người đợi đấy!

Nói là làm, Thác Trung nhún người một cái, bay thẳng lên trời xuyên qua khỏi trận pháp. Thác Trung cười thật to vì sự cơ trí của mình và ông ta tưởng tượng đến khuôn mặt thất thần của cha con tên Cao Lục.

Nụ cười tắt ngấm khi ông ta phát hiện ra một cây đại thụ cao khổng lồ, dù ông ta có bay cao thế nào cũng không bay cao hơn ngọn cây ấy. Trên thân cây sáng lên ba chữ “Khảm Thủy Trận”, một trận mưa đá rơi xuống cản hướng ông ta bay lên. Ban đầu chỉ là vài cục đá nhỏ, sau đó là những hòn đá to bằng cả thân người rồi cuối cùng là tảng đá to bằng toà nhà cao tầng rơi xuống. Thác Trung ăn đá đến sứt đầu mẻ trán, choáng váng rơi như con chim gãy cánh xuống đất.

Ở phía ngoài, chú Lục yên tâm bắt đầu ngồi xếp bằng xuống đất, bắt đầu điều trị vết thương. Huy hoan hỉ xoa tay nhìn thành tựu của mình. Viên không giấu nổi sự ngạc nhiên và ngưỡng mộ với Huy:

_ Mà giỏi thiệt nhà Huy, vậy mà cũng làm được!

_ Chứ sao, tao đâu có khùng mà đi đánh với cha rùa đó. Mà nghĩ coi lính gác thường tao đánh còn không xi nhê, không có tổ sư nhập thân sao ăn thua

_ Mà cũng liều thiệt đó

_ Quan trọng là phải có cái đầu, tao tuy không đánh được nhưng cũng đâu phải phế nhân!

Bỗng nhiên, trong trận pháp có biến chuyển. Một tiếng nổ thật lớn hát Huy và Viên tung lên trời rồi rớt xuống đất như cá mè. Thác Trung tưởng quân từ

từ bước ra, khuôn mặt ông ta nổi gân xanh gân đỏ đầy giận dữ. Huy kinh ngạc không hiểu bằng cách nào ông ta giải được trận pháp này. Thác Trung gần từng chữ một trong miệng:

_ Ngạc nhiên chứ hả? Cửa ra là Tồn phải không? Bí pháp của trận này là dưới lòng đất

_ Sao...sao ông tìm ra?

_ Ta cũng thật, bị bọn mi đánh cho ngu người. Năng lực của Quy tộc ta đâu phải là trị Thủy, mà là trị Thổ mới đúng. Nơi đâu có đất nơi đó bọn ta điều khiển được hết, hahahahaha

Bạn đang đọc truyện *Tiền Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Thần thoại tái hiện

Thác Trung từng bước từng bước đến chỗ chú Lục!

Viên và Huy nhanh chóng xuất hiện đứng chặn trước hấn. Thật ra hai cậu trai này chặn thế thôi, chứ thực sự cả Huy lẫn Viên đều đang run rẩy kinh sợ trước sức mạnh kinh thiên bạt địa của Thác Trung. Hiển nhiên, một vị thần đã ở một đẳng cấp khác nhân loại rồi, huống chi một trưởng lão của Quy tộc, một thượng tướng quân hàng đầu của Kim Quy Điện, đối đầu với ông ta há nào lấy kiến chọi với voi. Thác Trung lúc này không khác gì tên hung thần cuồng sát, khuôn mặt lúc xanh lúc đỏ của ông ta mỉm cười khoái trá:

_ Cũng phải đa tạ trận pháp vừa rồi! Đúng là cửa sinh nếu ở dưới đất sẽ chẳng có ai thèm tìm đến, người ta có xu hướng tìm các cửa dễ đi nhất. Có phải không thưa ngài?

_Ông...ông sao tìm ra được?

_ Ha, cửa sinh mà nằm dưới lòng đất, dù có tìm ra cũng tốn công đào bới lên. Vừa rồi ăn trận thủy thạch của ngài, ta rơi xuống mặt đất. Nằm ở đó, ta ngửi thấy mùi thoang thoang của đất, nghe tiếng rì rào trong từng lớp thổ nhưỡng.....ta mới nhận ra, ta là người của Quy tộc, Quy tộc khả năng thiên phú là điều khiển Thổ nguyên tố, vì những lý do sâu xa nên Quy tộc của ta mới phải ra Thủy quốc mà sống. Nhờ có khả năng này, ta xác định được cửa sinh ở đâu! Nói cho ngài biết, trước khi có cái gọi là Âm Dương, Càn Khôn, Bát Phương, Thất Thập Nhị Tinh,..... thì sức mạnh tứ nguyên tố đã làm chủ đại địa này hàng vạn năm!

_ Đồ...đồ điên! Gì mà thủy với chà thổ

_ Không cần phải e sợ! Ta sẽ không hại ngài đâu! Giờ thì.....tránh sang một bên

Thác Trung bỗng phát tay một cái, đất đá xung quanh chỗ Huy đứng bỗng uốn lên cuốn Huy văng sang một bên. Đất đá cuộn tròn lại thành cái kén giam Huy lại, cách li nó khỏi mọi thứ xung quanh. Dù rằng Thác Trung ra tay không sát thương Huy, nhưng Huy vẫn vô cùng hoảng sợ gào thét đập vào thành chiếc kén đất điên cuồng. Thác Trung trông thấy Viên nhìn cái kén đầy lo lắng, lão ta nhếch miệng cười bật thành tiếng sáng khoái:

_ Khả khả, ta không mạo phạm ngài ta đâu, mi đừng lo!

_ Thác Trung, thật ra ông muốn gì?

_ Đáng lẽ ta chỉ muốn cho các ngươi chút bài học nhỏ, nhưng các ngươi xem, các ngươi đánh ta không ra con người thế này, ta tất phải có chút lễ mọn đúng không nhỉ?

_ Ông...ông mà làm hại cha ta thì Kim Quy Vương không tha cho ông đâu!

_ Cha? Hahahaha, Thái Tử điện hạ, ai là cha của người mà người không biết sao? Hahaha

_ Ta...ta....

_ Được! Ta sẽ giết tên Đạo Sĩ Cầm trước, xong đến ngươi, đồ tạp chủng lai nhân tộc. Đại Vương xem mi là hài tử, chứ trong mắt Thác Trung ta ngươi chỉ là con lai.

_ Ông dám sao?

_ Có gì mà không? Cùng lắm ta bắt mi và Đạo Sĩ Cầm mà chết không theo. Đại Vương chỉ cần ông ta chứ cần gì thứ nghiệt chủng như mi!

_ Ông.....ta liều với ông!

Dứt lời, Viên xông đến chỗ Thác Trung. Viên tung một đám thôi son thẳng vào mặt Thác Trung nhưng bị ông ta lập tức tóm lấy cổ tay. Thác Trung từ từ siết chặt tay lại, một tiếng “Cróp” giòn tan vang lên, Viên rống lên thảm thiết. Cổ tay của Viên lần chiếc vòng gia bảo của nó bị Thác Trung bóp nát vụn như bột. Ở trong kén, Huy nghe rõ mồn một từng tiếng động một. Nó nghe thấy tiếng gào thét giữa điên cuồng của Viên, nó càng đập vào kén mạnh hơn để mong thoát ra. Tuy nhiên, tất cả là vô vọng, cái kén bằng đất đá này đâu dễ gì phá bằng sức người.

Viên sau khi bị bóp nát cổ tay, nguyên thần của tổ sư Tôn Lập Tiên cũng rời khỏi thân nó, Thác Trung vung tay vút Viên bay rơi xuống kênh Tàu Hủ. Chú Lục đang trị thương, chú thấy cảnh con trai mình bị bẻ gãy tay nên bị phân thần, thổ huyết tươi ra gục ra đất. Chú bò lồm cồm ra phía bờ kênh, miệng chú nói từng chữ khó nhọc:

_ Viên!... Viên! Con... trả... lỗi... cha

_ Đến lượt mì!

Thác Trung tóm lấy vạt áo của chú Lục, ông ta nhắc chú Lục lên rồi tung một đám cực mạnh khiến nguyên thần hai người trong Tam Tôn bay khỏi người chú Lục, chỉ còn sót lại mỗi Tôn Thượng Tiên tổ sư ở lại. Anh Y Văn từ xa thấy mọi việc, anh nghiêng rằng kén kẹt nhưng không thể tương cứu, anh bị hàng chục chiến sĩ Quy tộc cản đường không đến được. Thác Trung giờ tay chuẩn bị cho cú đâm tiếp theo, xem ra lần này lành ít dữ nhiều rồi

Ở trong kén, Huy cố gắng thỉnh Tôn Thành Tiên tổ sư lần thứ 3 rồi vẫn không thành công. Nó sót ruột đến mức miệng cắn chặt môi đến chảy cả máu. Nó biết rõ nếu nó không mời được nguyên thần của tổ sư nhập thân thì còn lâu mới phá được cái kén này. Nó thử sức một lần nữa:

_ Đệ tử Chu Vô Đức Huy, đệ tử chân truyền đời 19 của Tôn Tiên phái. Đệ tử xin thỉnh tổ sư Tôn Thành Tiên đại giá quang lâm, giúp đệ tử trừ diệt tà ma giúp thế.

Họa Linh phù Tiên sư Tổ sư chứng giám.

Ấn Thiên linh linh.

Ấn Địa linh linh.

Ngã linh Thần phù lai ứng hiện.

Ấn Thiên viên – Địa phương – Thập nhị công chương.

Thần Phù đảo thử trừ Tà ma, Quỷ nị bất đảo vắng lai.

Trừ bá bệnh, trừ tai ương.

Nhập! Chớ chết! Làm ơn đi! Ai nhập cũng được!

_ Mi vừa nói ai nhập cũng được?

_ Là ông? Tui nhận ra ông rồi, ông mau giúp tui đi!

_ Được, vậy thì đọc lại câu chú văn lúc nãy, ba chữ “Tôn Thành Tiên” đổi thành.....xxx..... cho ta

_ Há?

_ Đọc nhanh đi, không lão đạo sĩ kia chết đấy!

Nói về phần của Hương, lần đầu tiên Hương chứng kiến trận chiến như vậy khiến cho cô ta rụng rời tay chân, đầu óc choáng váng đến mức chỉ chực chảy nước mắt ra vì kinh sợ. Khi thấy Viên bị lão già Thác Trung bóp nát cổ tay, trang nam tử kiêu dũng oai hùng trong lòng cô ta phải gục ngã kêu gào thảm thiết, Hương suýt chút nữa không cầm được lòng chạy đến. Cũng may bên cạnh Hương còn có anh Trung, anh ta kịp chặn Hương lại trước khi cô gái ngớ ngẩn này xông thẳng vào chốn gươm đao loạn lạc. Cuối cùng Hương chịu không thấu, cô ta ngã ra ngất tại chỗ.

Thác Trung tóm chú Lục trên tay, ông ta ngoảnh nhìn tình thế xung quanh. Già Thần ngoại lai Y Văn đang bận tay đánh với chiến sĩ Quy tộc, dù già khá lợi hại nhưng sau khi giết tên Đạo Sĩ Cam xong ông ta sẽ đích thân ra lĩnh giáo hấn. Tên Thái Tử Cao Kim Viên xem như đã tàn phế, xong mọi việc ông ta sẽ uy phong lẫm liệt quay về Kim Quy Điện, từ đây những kẻ dèm pha Thác Trung phải kính nể ông ta và tôn trọng dòng họ Ô Quy của ông ta.

Bỗng nhiên, bất thành linh một tiếng nổ chói chói phát ra, sau lưng ông ta đất đá bay ngổn ngang từng mảnh nhỏ. Thác Trung đổ một giọt mồ hôi xuống, phía sau ông ta là một thứ áp lực khủng khiếp không giải thích được.

Bộp *Bộp* *Bộp*

Tiếng bước chân mỗi lúc mỗi lớn hơn, Thác Trung lần đầu tiên trong đời lại sợ hãi như vậy. Thân là thượng tướng quân của Kim Quy Điện, đại trưởng lão của Quy tộc, Thác Trung nam chinh bắc chiến khắp vùng Thủy quốc, kẻ duy nhất có thể làm ông run sợ chỉ có Thủy quốc Bá Vương, đến cả Kim Quy Vương cũng phải nể ông ta ba phần. Thác Trung nuốt nước miếng, từ từ xoay người lại, ông ta lập tức thả chú Lục khỏi tay và đầu gối ông ta suýt nữa run lấy bầy đến quý mọp xuống đất

Chú Lục rơi xuống đất, chú vội ngẩng đầu lên xem điều gì khiến Thác Trung bàng hoàng như vậy. Trước mắt chú Lục, cả một vùng trời màu tím xuất hiện. Chú cũng choáng váng suýt ngã tại chỗ, chú phải tự tát vào mặt mình 2 cái rồi lắp bắp:

_ Từ...từ..... từ khi đông lai! Huy....con là Huy phải không? Con thỉnh linh à? Con thỉnh ai vậy?

Người đến Từ Vi mạng tôn quý, thần hồn linh tính bất đồng với nhân loại, trời sinh mệnh lực hơn người, là bá giả của thiên hạ. Đừng nói Tam Tôn của Tôn Tiên phái, đến cả thượng tướng quân của Kim Quy Điện như Thác Trung cũng chỉ là con rùa con trong mắt của người này, họa chăng chỉ có gã mất màu tím đầu búi tóc (Y Văn) đang ở xa xa kia có thể gọi là ngang địa vị với ông ta.

Người đến là Huy, nhưng cũng chẳng phải là Huy. Mắt của Huy rực một màu đỏ như huyết tương, thân mình toát ra khí tức vô địch thiên hạ. Huy bước thêm một bước nữa đến trước mặt Thác Trung, ông ta hoảng sợ phải bay lui ngược ra sau mười thước. Chú Lục trân trân nhìn Huy, chú nắm lấy cánh tay của nó:

_ Huy, phải là con không? Chú đây, chú Lục đây...

_ Cảm ơn! Tên tiểu tử Huy đã giao thân xác cho ta, ta không phải Huy.

_ Trời, thằng đàn, đã bảo thỉnh linh phải làm chủ bản thân mình mà nó không nghe.

_ Hử? Mi là.....à, ta biết mi rồi! Mi!

_ Tui?

_ Ta không nói mi! Ta nói nguyên thần của cái gã đang ở trong thân mi

_ Ông nói Tôn Thượng Tiên tổ sư?

_ Phải! Bảo hấn về bảo hai tên huynh đệ của hấn luôn, ta không cần biết là tên nào, từ đây về sau dám tìm cách nhập vào tên tiểu tử Huy nữa thì ta đánh cho hồn phi phách tán, nghe rõ chưa?

_ A.....thì ra đó là lý do Huy mãi không thỉnh được Tôn Lập Tiên tổ sư

_ TA HỎI MI NGHE RÕ CHƯA?

_ Rõ!

Huy gằn giọng lên hỏi, khí tức bá giả càng phát ra mạnh hơn, chú Lục cảm thấy đến cả nguyên thần của Tôn Thượng Tiên tổ sư trong người chú cũng run bần bật lên rồi thoát luôn khỏi người chú. Hơn 20 năm hành nghề, trải qua bao nhiêu trận chiến diệt vong âm, yêu ma lớn nhỏ, bản thân thành danh Đạo Sĩ Cam uy trấn khắp miền Tây, đây là lần đầu tiên chú Lục thấy cảnh nguyên thần của một vị bán tiên chưa đánh đã quay đầu chạy trốn.

Những chiến sĩ Quy tộc cũng đã dừng đánh, họ đồng loạt quay lại nhìn Huy mà không dám vọng động. Y Văn-Thần Không Gian Varuna cũng bị khí tức thu hút buộc phải dừng tay lại bay đến gần. Rút cuộc kẻ đến là ai? Thác Trung tướng quân đứng từ xa, ông ta phì phò điều tức hơi thở cổ trần tĩnh lại bản thân. Sau một hồi điều tức ông ta mới bình tĩnh lại, ông ta giờ tay lên trời, hô to:

_ Ngũ Thiên Cân Song Chuỷ!

Một đôi chuỷ sắt phá nước mà bay lên, bay vút lên không trung lượn quanh trước khi bay về tay của Thác Trung. Từ đầu trận chiến đến giờ, Thác Trung chưa hề dùng qua vũ khí, nhưng kẻ vừa đến ở đẳng cấp khác nên ông ta không thể khinh địch. Đôi chuỷ đúng như tên gọi, mỗi chuỷ nặng lên năm nghìn cân, cả hai cây là mười nghìn cân, khí thế truy phong bạt tụy cả vùng trời. Huy, nói đúng hơn là nguyên thần trong người Huy trông thấy chỉ mỉm cười:

_ Chuỷ ngũ thiên? Không phải chứ, thời đại nào rồi còn dùng thứ binh khí cổ đại như vậy?

_ Cổ nhưng còn dùng tốt lắm. Ngài đã thức tỉnh rồi mau theo ta gặp Kim Quy Vương

_ Ta sẽ gặp tên phản bội đó nhanh thôi! Lấy mạng mi xong ta sẽ lật tung cái Kim Quy Điện rồi giết hết những kẻ đã phản bội ta

_ Nếu vậy, lão già này buộc lòng phải chặn ngài tại đây!

_ Không tự lượng sức!

Huy vừa dứt lời, nó đưa tay về phía bờ kênh Tàu Hủ, nó xoay cổ tay giữa lòng bàn tay lên trời, mặt nước kênh Tàu Hủ bỗng động lên dữ dội. Chín cột nước bắn lên cao tạo thành bức tường nước cao đến hải hùng! Từ các cột nước, chín con thủy long uốn lượn giương móng như răng gặm vàng cả một vùng trời. Tiếng gầm lớn đến nỗi Hương đang bất tỉnh cũng phải giật mình tỉnh dậy, sợ hãi chui rúc vào lòng anh Trung. Y Văn-Thần Không Gian Varuna bay đến gần Huy, ông ta đến bây giờ mới thật sự có một kẻ xứng đáng lọt vào mắt:

_ Mi là ai? Bốn thần lâu rồi chưa thấy ai mạnh như mi!

_ Thanh Lang Bá Hoàng của Thủy Quốc, Chiến Long vô địch của tam giới:

Chương 19: Thanh Lang Bá Hoàng-Chiến Long Vô Địch

Huy, không, nói đúng hơn là nguyên thần của Lạc Long Quân trong người Huy, vừa có một màn ra uy hoàn hảo. Ngoại trừ Y Vãn- Thần Không gian Varuna ra, tất cả mọi người có mặt đều bị chấn nhiếp tinh thần bởi chín con thủy long đang giương móng nhe răng gầm rống cả một vùng trời. Dĩ nhiên, đối thủ của Huy, Thác Trung tướng quân càng kinh hãi hơn, nhưng vì danh dự của một vị thượng tướng quân của Kim Quy Điện không cho phép, nếu không có lẽ ông ta đã quay đầu chạy trốn rồi. Thác Trung hít một hơi dài rồi hét lên một tiếng

_ Yaaaaaaa

Ông ta bay đến chỗ Huy, vung tay tung quả chùy năm nghìn cân xuống, một tiếng va đập khủng khiếp vang lên, khói bụi đất đá bay kín cả một vùng. Tất cả mọi người đều hồi hộp theo dõi, liệu Lạc Long Quân có thật sự là Thanh Lang Bá Hoàng như ông ta nói không? Khói bụi từ từ tan ra, Thác Trung giật mình khi nhìn thấy quả chùy đang cắm sâu dưới đất, ở đó không hề có một ai khác cả. Ông ta khần trương nhìn xuôi nhìn dọc, rồi thẳng thốt nhận ra Huy đang ở phía sau ông ta, cách ông ta hai mươi thước từ khi nào. Huy ung dung bê tay, vươn vai rồi lắc cái cổ phát ra tiếng “Crôm Crốp”. Huy nhìn xung quanh chợt nhận ra tất cả đều đang hướng sự chú ý đến nó. Huy mỉm cười:

_ Lâu rồi không được đánh hết sức. Lần trước tên oắt con này suýt chết, bốn vương mới thừa cơ xuất hiện, đánh được một chút đã muốn rã rời tay chân. Lần này nó đích thân triệu bốn vương, ta phải chơi cho đã. Ể, Thác Trung, sao mi chậm chạp vậy? Bốn vương khởi động xong rồi đây

_ Đừng nghĩ mình giỏi! Tả hữu song kích!

Dứt lời, Thác Trung lại bay đến, lần này ông ta bay đến với tốc độ nhanh hơn, song chùy phải trái hợp kích dự tính một chiêu đập nát Huy

Bang

Chặn lại rồi! Tả hữu song kích của Thác Trung dễ dàng bị Huy chặn lại, tay phải Huy chặn chùy trái, tay trái Huy chặn chùy phải, mỗi tay chặn đứng một quả chùy năm nghìn cân khiến hiện trường chết lặng cả đi. Chú Lục là người ngạc nhiên nhất, kể cả triệu thỉnh Tam Tôn nhập thân dùng hai tay chủ cũng không dám đỡ một chùy của Thác Trung. Chú lăm bắm trong miệng đầy kinh ngạc:

_ Mày...mày là cái thứ quái vật gì vậy Huy? Thỉnh được Lạc Long Quân.....làm sao...?

Quay trở lại trận chiến, Huy dùng tay trái vỗ mạnh vào quả chùy phải của Thác Trung khiến quả chùy bay ra kênh Tàu Hủ. Một trong chín con thủy long bay lên giương vuốt tóm lấy quả chùy kim loại, cuộn tròn dùng móng xâu xé bóp nát quả chùy khiến cả con thủy long lẫn quả chùy tan tành thành từng mảnh. Thác Trung run lên, ông ta vừa giận dữ vừa kinh ngạc, xen vào đó là nỗi kinh sợ trước sức mạnh trác tuyệt bá giả chiến long vô địch của Lạc Long Quân. Huy ngửa cổ lên trời cười sáng khoái:

_ Hahahaha, còn nói là ngũ thiên cân chùy, binh khí cổ đại như vậy mà chỉ một con thủy long của bốn vương đã phá nát!

_ Ông...

_ Bốn vương không ngại nói cho người biết! Tên tiểu tử này thân phàm xác thịt yếu kém, bốn vương miễn cưỡng dùng 5 thành sức mạnh thôi! Mi còn muốn đánh tiếp hay quỳ xuống nhận tội?

_ Sĩ khả sát bất khả nhục!

Thác Trung vẫn không bỏ cuộc, ông ta dùng chùy còn lại, hai tay dồn hết sức bình sinh, giáng xuống đầu của Huy. Nhờ đứng cạnh Huy nên Thác Trung lập tức đắc thủ, quả chùy trúng vào đỉnh đầu, xuyên qua và phá nát thân người Huy khiến chú Lục giật thót cả mình. Mặc dù đắc thủ, Thác Trung bản thân nhìn về phía bờ kênh Tàu Hủ, Huy đang đứng trên một cột nước cao ngạo ngễ nhìn xuống Thác Trung. Thì ra vừa rồi ông ta chỉ đánh trúng tàn ảnh còn lưu lại của Huy, tốc độ của Huy nhanh đến nỗi di chuyển tránh cú đánh của Thác Trung mà thân không biết, quý không hay.

Thác Trung cảm giác bị Huy đùa bỡn như một con rùa nhỏ, ông ta gầm lên như con thú bị thương dồn đến chân tường:

_ Khốn kiếp, lão phu không tin không đánh nổi ông! Thỏ mệnh! Thỏ Quy Hình Biến!

Thác Trung vỗ mạnh tay xuống đất, đất đá xung quanh ông ta mười trượng cuộn tròn lên, hoà vào nhau thành một khối lớn. Chú Lục cảm thấy đất đá dưới chân mình như có sinh mệnh, tự di chuyển khiến chú cũng bị kéo đi theo, nếu không thoát ra chú cảm chắc cái chết khi bị kéo vào đồng hỗn tạp đang trộn lại với nhau kia. May sao còn có Y Vãn, anh dùng sức mạnh của Thần Không Gian Varuna nhắc bóng chú lên đưa về phía an toàn.

Đám đất đá dần dần định hình, biến thành con thỏ quy khổng lồ uy dũng thiện chiến. Thỏ quy này trông còn to hơn cả thủy long của Huy, nó gầm rống lên một tiếng lớn khiến mặt nước kênh Tàu Hủ dao động liên tục. Thác Trung hướng mắt về phía Huy, buông giọng thách thức:

_ Về đấu kỹ ta không bằng ngài! Về thần kỹ ta tuyệt không thua, ngài dám tranh phong với ta không?

_ Mi đủ tư cách sao? Nhị-Tam-Tứ, lên!

Huy phát tay một cái, ba con thủy long khác gầm lên xông đến nơi con thỏ quy đang đợi sẵn. Con thủy long đầu tiên lao đến, nó bị thỏ quy khổng lồ cắn trúng thân tan tành thành những bọt nước. Thỏ quy đắc thủ bỗng nó rống lên đầy đau đớn, thì ra con thủy long thứ hai đã bay đâm xuyên thân nó khiến nó chao đảo, bản thân con thủy long cũng tan tành theo. Con thủy long cuối cùng lãnh trách nhiệm kết thúc, nó bay đến từ phía sau bổ thẳng vào đầu thỏ quy khiến cả hai nát vụn ra.

_ Thỏ quy.....

Thác Trung thảng thốt vì thỏ quy ông ta gọi ra thậm chí còn chưa chạm được vạt áo của Lạc Long Quân đã bị thủy long đánh cho tan tác. Mặt ông ta tối sầm lại, từng gân xanh gân đỏ lại hiện ra. Thác Trung chỉ thẳng tay về phía Lạc Long Quân, ông ta quyết định thí tậ:

_ Lạc Long Quân, có giỏi thì hiện chân thân ra đấu với ta!

Thác Trung vận khí, tướng giáp của ông ta bị khí áp thổi nát thành từng mảnh. Thác Trung bắt đầu có biến đổi, ông ta vươn người bò ra đất, mũi ông ta bắt đầu tẹt xuống sát mặt, đầu ông ta dài ra và cơ thể căng phồng lên chiếc mai rùa. Chẳng mấy chốc, ông ta hoá thành con đại ô quy khổng lồ. Con đại ô quy này thân hình to lớn, có thêm chiếc đuôi dài, cuối cái đuôi có quả cầu thịt lớn và trên lưng có lớp mai rùa dày màu đen. Nó gầm gừ nhìn Huy!

Ở trên cao, Huy cũng sững sốt không kềm, không ngờ Thác Trung lại đi đến nước này. Huy hást hàm hỏi Thác Trung:

_ Lão già kia, mi tưởng mi hiện chân thân là đánh bại được bốn vương sao?

_ Lão thí cái mạng già này với ông, có giỏi thì hiện chân thân ra

_ Mi là cái thá gì ta phải hiện chân thân? Vọng tướng! Ngũ-Lục-Thất-Bát-Cửu, đề bẹp con rùa đen này cho ta!

Năm con thủy long còn lại nhất tề xông lên tấn công Thác Trung. Con thủy long đầu vòng ra sau lưng Thác Trung, mưu đồ tính từ trên cao lượn xuống đâm sau cổ của đại ô quy. Tuy nhiên, Thác Trung dùng đuôi quật một cái, quả cầu ở đuôi đại ô quy đánh nát thủy long. Con thứ hai bay thẳng vào mai rùa của đại ô quy, nhưng nó đâu ngờ rằng đại ô quy không phải như thỏ quy, mai rùa rắn chắc hơn nhiều khiến con thủy long tan tành thành bọt nước mà không ích lợi gì.

Con thủy long thứ ba xông trực tiếp thẳng vào chính diện đại ô quy, mục đích đồng quy tự tậ với kẻ địch. Thác Trung gầm lên âm thanh lớn, âm thanh đinh tai nhức óc khiến con thủy long nát thành từng bọt khí:

_ Đồng quy tự tậ? Vọng tướng! Gràoooooooooooo

Thác Trung đắc thủ nhưng ông ta chưa kịp mừng đã thấy dưới chân đau nhói. Nhìn kỹ lại con thủy long thứ tư đã bay xuống cắn vào một chân trước bên trái của đại ô quy. Con thủy long gồng người hết cỡ, một chiêu đoạt luôn chân của đại ô quy rồi nổ tung thành từng mảnh. Thác Trung gào lên thảm thiết, thân hình mất một chân không tự chủ ngã lăn ra đất bất tỉnh tại chỗ. Chân thân Thác Trung biến mất, hoá thành nam tử trung niên khuyết mất một tay.

Con thủy long cuối cùng bay lượn trên không chực chờ tung chiêu kết liễu, lao thẳng xuống Thác Trung. Xem ra, lần này Thác Trung vong mạng rồi!

_ DỪNG TAY

Bỗng một tiếng nói lớn, bao hàm nội lực trầm hùng xuyên không phá tung con thủy long đang bay đến. Con thủy long nổ tung thành các giọt nước rơi xuống mặt Thác Trung khiến ông ta tỉnh dậy. Thác Trung nhìn về phía kênh Tàu Hủ, một ông lão lồm khồm bước từng bước khó nhọc trên mặt nước đang đến gần ông ta. Ông lão râu tóc bạc phơ nhưng vẫn toát lên thần thái đế bá vương giả. Thác Trung sững sốt ngừng đầu lên nhìn ông lão, miệng lắp bắp kinh ngạc:

_ Đại...Đại Vương? Sao.. Sao... Sao Đại Vương lại ở đây?

_ Tiểu Ô, khổ cho ngươi rồi!

_ Thần....thần....phụ lòng Đại Vương!

_ Ta miễn tội cho ông! Ôi, ngươi xem! Xem ra sau này ta nên gọi ngươi là Khuyết Chi Ô Quy!

_ Hahaha, Đại Vương nói đúng lắm! Ta tàn phế rồi!

_ Sai! Ông tàn chứ không phế! Lỗi tại ta, ta quá chủ quan! Đáng ra đích thân ta nên đón đại ca mới đúng!

Người đến, lẽ dĩ nhiên là Thần Kim Quy, tức Kim Quy Vương của Kim Quy Điện, tộc trưởng của Quy tộc. Ông ta xoay người nhìn lên phía Huy, Huy đang đứng trên cột nước cao nhìn xuống, ánh mắt ánh lên trăm ngàn nỗi to và khó nói. Kim Quy Vương chấp tay vào nhau, thi lễ với Huy:

_ Đại ca! Nhị đệ vẫn an đại ca!

_ Mi? Nhị đệ? Mi xem ta là đại ca? Tiểu Kim Quy, ta hỏi mi! Năm xưa tại sao mi cùng tam đệ, tứ đệ và tướng quốc hãm hại Long tộc ta? Tại sao mi đồ sát cả Long tộc?

_ Đệ.....

_ Đệ? Mi không có tư cách xưng huynh đệ với ta. Mi là Kim Quy Vương cao quý của Kim Quy Điện, ta chỉ là một nguyên thần bị huynh đệ và thân tín phản bội!

_ Đệ có thứ muốn cho huynh xem!

Kim Quy Vương vỗ tay, bốn tên trong Quy tộc từ mặt nước nổi lên, bay lên mang theo một thùng gỗ đến trước mặt Huy. Huy-Lạc Long Quân kẻ chau mày nhìn vào cái hộp, ông ta phát tay khiến chiếc hộp bung nắp ra, hiện ra bên trong là hai cái mai rùa lớn. Mai rùa ở đây cũng đồng nghĩa chủ nhân của mai rùa này đã chết. Việc này nhất thời khiến Lạc Long Quân cũng ngỡ ra, ông ta không hiểu dụng ý của Kim Quy Vương là gì:

_ Đây là.....

_ Là đại hoàng tử và nhị hoàng tử.....

Người vừa lên tiếng là Thác Trung, ông ta khó nhọc đứng lên nhìn Huy. Kim Quy Vương nước mắt giàn giụa, ông ta không thể nói nên lời. Thác Trung thay mặt Đại Vương ông ta giải thích tiếp:

_ Trước khi giải thích tiếp, ta có chuyện muốn hỏi ông

_ Mi cứ hỏi?

_ Năm xưa việc ông làm có sai mệnh trời không?

_ Việc ta làm thì liên quan gì đến ông?

_ Ngài cứ trả lời!

_ Có, ta làm sai mệnh trời, nhưng ta....

_ Không cần nói thêm! Câu thứ 2: Nếu đổi ngược lại người sai là Đại Vương và Thần Đế lệnh cho ngài phải chấp pháp, ngài có làm hay không?

_

_ Có hay không?

_ Có!

_ Tốt! Vậy tại sao ngài còn căm hận Đại Vương?

_ Nhưng ai sai người đó chịu, tại sao các ngươi liên thủ diệt Long tộc của ta? Còn 50 đứa con của ta, chúng có tội tình gì?

_ Nếu ta nói đó là mệnh lệnh của Thần Đế thì sao?

_ Mi nói cái gì? Ta không tin!

_ Ngài có biết Đại Vương ta nhất quyết chống đối mệnh lệnh này không? Đại hoàng tử, nhị hoàng tử và ta thì sợ bị Thần Đế trách phạt nên đã khởi binh! Đúng, nhị vị hoàng tử và ta đã liên kết đánh tộc của ông! Đại Vương tức giận mang cả nhị vị hoàng tử trăm đầu, lão thất phu ta nếu không phải lập nhiều chiến tích cho Đại Vương có lẽ cũng bị trăm đầu rồi.

_ Mi....mi....đồ dối trá! Thần Đế công tư liêm minh, ngài ta không bao giờ.....

_ Ông không tin? Được! Nếu ông cần thì tính mạng ta ở đây! Ta chết xong xem như trả món nợ của Quy tộc cho ông, Đại Vương không liên quan gì cả!

_ A.....

Lạc Long Quân thấy choáng váng! Bao lâu nay ông cứ ngỡ Kim Quy Vương cùng hai vị huynh đệ khác của mình thừa lúc ông ta bị trừng phạt, phát động tấn công lật đổ Long tộc. Bấy lâu nay, ông ta chưa từng có giây phút nào thôi căm hận Thần Kim Quy, vị huynh đệ kết nghĩa của mình. Ông ta cũng không ngờ, người ông ta sùng bái nhất, tin tưởng nhất là Thần Đế lại phản bội ông ta như vậy.

Trời đất như quay cuồng! Lạc Long Quân cảm thấy không điều khiển nổi bản thân nữa. Ông ta hét lên thật lớn:

_ Giết! Ta giết hết tất cả các người! Đừng hòng có ai thoát! Trời đến giết trời, thần đến giết thần! Hôm nay ta đại khai sát giới!

Bạn đang đọc truyện *Tiền Kiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Thái tử chiến Bá Hoàng

Một, hai, ba, bốn.hai mươi ba. không đếm nổi số thủy long mà Lạc Long Quân triệu hồi nữa rồi. Lạc Long Quân lúc này đã mất kiểm soát, số thủy long ông ta tạo ra, đừng nói là giết Kim Quy Vương hay Thác Trung, số lượng này thậm chí còn đủ bình địa cả khu vực này. Anh Y Văn vội tóm lấy cổ áo của chủ Lục, bay về hội họp nhóm lại cùng Hương và anh Trung. Kim Quy Vương cũng không dám khinh suất, ông ta hô lớn:

_ Thổ Giáp Thập Tầng!

Đất đá xung quanh Kim Quy Vương lập tức bay về phía ông ta, cuộn tròn lại thành quả cầu 10 lớp. Lạc Long Quân đảo mắt nhìn xung quanh, đôi mắt ông ta đỏ ngầu lên, miệng mỉm cười đầy khoái trá. Chủ Lục trông thấy cảnh tượng đó lòng đau như cắt! Viên đã tàn phế không rõ còn sống hay chết, nay đứa con còn lại đã nhập vào con đường ma đạo, hiểu sát cuồng đồ!

Huy ở trên không, chiến ý hoá chiến hình, chân long đích thực đứng giữa hàng trăm thủy long, phất tay ra hiệu như thiên tướng hạ phàm, hơn trăm thủy long bay xuống liên tục công kích vào quả thổ cầu phía dưới. Ban đầu, quả thổ cầu vững chãi như thạch, hơn chục thủy long cùng xuất kích chỉ khiến nó lăn qua lăn lại như trái dưa nhỏ trôi nổi giữa sóng biển. Về sau, lớp đất đầu tiên bắt đầu bung ra, rồi lớp đất thứ hai, thứ ba, thứ tư. cho đến lớp đất cuối cùng vỡ vụn. Kim Quy Vương đứng thẳng thôi cũng khó nhọc, phải bám vào Thác Trung, tạo thành khung cảnh kẻ già yếu phải bám vào tên cụt tay trái khuỷu vô cùng.

Huy ở bên không mỉm cười thoải mái, lúc này Lạc Long Quân đã bị tâm ma điều khiển hoàn toàn. Nổi đau mất con, nổi đau thân tộc bị diệt tuyệt, nổi đau bị người tin tưởng nhất phản bội khiến ông ta cuồng sát hiểu chiến. Huy không nói thêm gì nữa, nó phất tay cho sáu con thủy long đội thẳng xuống đầu Kim Quy Vương và Thác Trung. Khi thủy long bay đến, Kim Quy Vương nắm chặt vai Thác Trung, nơi đã khuyết đi một cánh tay, lệ tuôn rơi gât đầu như một lời tri ân với thượng tướng quân trung thành nhất của mình.

Bỗng nhiên, một bóng đen vụt qua kéo cả hai thoát khỏi quỹ môn quan. Sáu con thủy long đồng loạt đánh xuống đất, tan thành từng bọt nước. Mặt đất nơi Kim Quy Vương và Thác Trung đứng khi nãy bị đánh lõm xuống, nếu họ trúng chiêu ắt hẳn thịt nát xương tan. Kim Quy Vương choáng váng, mắt ông mờ đi, ông nhìn hình ảnh một trang nam tử to cao lực lưỡng đang đứng trước mặt ông ta. Người vừa cứu ông ta và Thác Trung, chính là Cao Kim Viên.

Chủ Lục sững sờ khi thấy Viên còn sống. Sững sờ ở đây là hình dáng của Viên thay đổi chút ít, tóc nó dựng đứng, cơ bắp nảy nở ra và quan trọng nhất là cánh tay bị Thác Trung bóp nát đã hồi phục như cũ, không, thậm chí còn hoàn hảo hơn trước. Viên đứng thẳng dậy, thần thái toả ra khí thế trầm hùng vương giả, ánh mắt sắc bén xen lẫn bi thương nhìn Kim Quy Vương. Viên nhìn ông ta hồi lâu, rồi nó bắt đầu nói:

_ Sao ông không phản công?

_ Ta.ta không thể

_ Ông là Kim Quy Vương, mà còn kém hơn cả Thác Trung

_ Mi im đi đồ con lai! Đại Vương vì giống nhân tộc các người nên đã đem tặng bộ móng cho tên An Dương Vương. Mất bộ móng thì Quy tộc chỉ còn một phần sức mạnh thôi! (Thác Trung căm phẫn)

_ A.

Viên nhất thời không thể nói thêm gì nữa, dù rằng từ nhỏ đến lớn nó ở bên Cao Lục, xem ông ta như cha, nhưng không thể phủ nhận rằng người đàn ông gầy gò, run rẩy trước mặt Viên cũng chính là cha ruột của nó. Bốn mắt chạm nhau nhất thời không thể nói ra lời nào, cuối cùng Thần Kim Quy nắm lấy cánh tay phải của Viên:

_ Chiếc vòng gia bảo của con, là ta trao cho Đạo Sĩ Cầm. Nó có tác dụng phong ấn quy hồn của con! Nó đã vỡ rồi, xem ra con đã sẵn sàng

_ Tại sao ông lại đem ta cho cha tui nuôi dạy?

_ Năm xưa ông ta giết thân mẫu con, con trong bụng thân mẫu chỉ còn nửa mạng! Vì vậy ta quyết định dùng Ngự Linh Thuật, tách quy hồn của con gá vào thân của vợ tên Đạo Sĩ Cầm cũng đang mang thai. Con không trách ta chứ?

_ Vậy tại sao khi tui ra đời ông không đón tui về? Không gặp tui?

_ Bởi vì ta không phải người phụ thân tốt! Ta hại chết huynh đệ của ta! Ta giết hai đứa con ruột của ta! Ta là kẻ đáng bị nguyên rủa! Ta mang con giao cho Cao Lục, chỉ mong hắn dạy con nên người, con cùng đại ca ta khôn lớn, trở thành huynh đệ tốt của nhau, xem như ta đã trả đủ cho tội lỗi của mình

_.....

Viên không nói thêm được gì nữa, nó quay lưng về phía Kim Quy Vương, hướng ánh mắt về Huy. Thật ra nó đang khóc, từng giọt huyết lệ nam nhi chảy xuống. Năm 20 tuổi, Viên đã biết về thân thế thật của mình. Nó không ngừng tự hỏi vì sao Kim Quy Vương lại giao nó cho chú Lục nuôi. Nó cũng biết chuyện Cao Lục của mình đã giết mẹ của mình thế nào, nhưng ở với chú Lục đã lâu, tình cảm con người là không thể phai nhạt. Sự thật nay đã rõ, nó cũng nhẹ lòng đi đôi chút!

Lúc này Huy đang chuyển sang điều khiển thủy long đồ sát người của Quy tộc, sẵn tiện tấn công về phía nhóm của chú Lục. Y Văn- Thần Không Gian Varuna phải rất vất vả chống chọi, nếu chỉ có mình ngài ta thì không sao, nhưng ngài ta phải bảo vệ cho 3 người nữa thì là chuyện khác. Viên nhìn Huy, đôi mắt sắc bén của nó chạm đôi mắt cuồng sát của Huy. Viên lấy 10 tờ bùa lục chú, xoa vào tay kéo ra một cây cung dài và 3 mũi tên lớn. Viên giương cung, nhắm thẳng rồi phát tam tiễn hướng về Huy, mũi tên bay xuyên qua những con thủy long bay đến. Viên hét lên một tiếng dũng mãnh:

_ HUY!

Huy giật mình, nó cảm nhận được sát khí đến gần, vội đổi trận cho thủy long ra chắn trước mặt nó. Ba mũi tên trúng các con thủy long khác nhau nổ tung tại chỗ. Viên không nản lòng, nó tiếp tục tạo thêm 3 mũi tên khác, giương cung lên phát tiễn về Huy. Một lần nữa, Huy-Lạc Long Quân lại cho các con thủy long đứng chặn lại:

_ Thái tử của Quy tộc chỉ có vậy sao? Có sức mạnh nhưng không có đầu óc! Hạng hữu dũng vô.....

Huy chột cứng họng, ba mũi tên Viên phát ra thay đổi thứ tự nối đuôi nhau thành một đường thẳng. Tam tiễn nhất tề xuyên qua lớp thủy long phía trước, bay thẳng về phía Huy khiến nó không thể không tránh

Xoẹt

Một âm thanh rộn người vang lên! Dòng máu đỏ chảy xuống! Là máu của Huy! Dù đã lách người tránh nhưng mũi tên của Viên vẫn kịp để lại một lần máu cho Huy. Lúc này, Lạc Long Quân nổi giận thật rồi, ông ta gào lên:

_ Thái tử Quy tộc? Được! Đánh rất hay! Để bốn vương lãnh giáo mi

Huy-Lạc Long Quân gầm lên, một bức tường nước khổng lồ dựng lên sau lưng ông ta, còn cao hơn cả chín cột nước khi này. Bức tường nước uốn lượn tạo thành con đại thủy long khổng lồ, to gấp 10 lần những con thủy long nhỏ nhoi trước kia. Viên thu người lại, nắm chặt tay, nó biết chắc lần này lãnh ít dữ nhiều. Dầu cho nó có là kẻ kế thừa của Quy tộc, năng lực của nó đâu bị phong ấn dồn ép bao năm nay đã tăng vọt, nhưng đã là gì trước sức mạnh của kẻ từng làm chủ tể của Thủy quốc suốt hàng vạn năm

Huy đang vận sức mạnh, bỗng từ đâu một quả cầu lửa bắn trúng Huy khiến nó rơi xuống nước. Quả cầu xuyên đến phá nát luôn cả con đại thủy long khổng lồ khiến hiện trường tất cả mọi người đều thẳng thốt kinh ngạc. Kim Quy Vương run run lên tiếng:

_ Đại...Đại ca! Ai? Là ai vừa ra tay?

_ Là chúng tôi

Y Văn hết sức mừng rỡ, vì người vừa lên tiếng là giáo sư Trần Lâm. Đi cùng ông ta là Hoà Long, anh ta cũng là người vừa tung quả cầu lửa khổng lồ thổi bay cả Lạc Long Quân lẫn con đại thủy long. Hoà Long nhìn hiện trường rồi lấp bấp:

_ Sếp....sếp... em...em đánh...đánh trúng Lạc...Lạc...

_ Lạc Long Quân chứ gì? Cậu đánh đẹp lắm!

_ Nhưng...nhưng...nhưng ông...là...là

_ Là thần, cậu cà lăm tôi một quá! Thần nhưng chỉ có 5 phần sức mạnh thì chỉ là bán thần thôi, không cần lo!

_ Nhưng...

_ Suyt! Im đi! Takon masai tos maroo, jantai wakino tatu! (Ta triệu hồi phong mệnh! Phi phong thuật!)

Giáo sư Trần Lâm đọc cổ ngữ, một trận gió nổi lên cuốn giáo sư bay đến chỗ của Kim Quy Vương. Giáo sư chấp tay, cúi đầu thành kính thi lễ với Kim Quy Vương:

_ Thần Kim Quy, đã lâu không gặp!

_ Trần Lâm? Ha, trông ngài còn phong độ hơn chục năm trước!

_ Ngài cũng vậy! Kể từ năm 2006 đến giờ chúng ta đã lâu rồi chưa gặp nhau nhỉ?

_ Cổ thuật mi dùng xem ra đã thuần thực hơn trước nhiều!

_ Đa tạ! Cũng nhờ ngài chỉ bảo! Nhưng ngài có nhiều điều cần giải thích với DMI và IHPD đấy! Giờ ngài đi đi, lần sau chúng tôi sẽ liên lạc mời ngài đến trao đổi thêm!

_ AI CHO CÁC NGƯỜI ĐI! KẸ NÀO VỪA ĐÁNH BỐN VƯƠNG?

Tiếng nói gầm vang như đến từ bốn phương tám hướng giáng thẳng vào đại địa. Hoà Long suýt nữa ngã bật ngựa ra đất khi hắn thấy toàn bộ nước trên lòng kênh Tàu Hủ dâng lên cuộn tròn thành một chánh điện to lớn giữa bán không. Thuy cung này có đủ cánh cổng, bậc thang, lối đi, toạ kỷ,.....có hai con thuy long uốn lượn xung quanh thuy cung này. Trên toạ kỷ, Huy chễm chệ ngồi trên, một chân co lên đặt trên toạ kỷ, một chân duỗi thẳng xuống, tay chống cằm ngạo nghễ nhìn xuống đám người phía dưới.

_ Mẹ nó! Còn dám nói 5 phần không đáng lo! Ăn quả cầu lửa 7 thành công lực của ta mà còn khoẻ thế kia! Trâu chó vãi lông ra!

Gã Hoà Long lau bầu trong miệng, hắn thấy xui xẻo vì khi nãy nghe lời đội trưởng Lâm tung đòn ra đánh Huy. Dĩ nhiên, lời lầm bầm này không thoát khỏi tai của Trần Lâm, ông ta đột nhiên quay sang nở nụ cười tươi rói với Huy:

_ Lạc Tỏ, Lạc đại gia! Lạc Vương! Chiến Long vô địch! Danh tiếng ngài đến còn trước khi cả ngài hiện thân

_ Mi là ai? Mi vừa đánh lên bốn vương phải không?

_ Ấy, tiểu nhân nào dám! Kẻ đánh là hắn!

Giáo sư Lâm chỉ ngón trỏ vào thẳng Hoà Long, khác nào dùng gươm chia một nhát xuyên tâm hắn. Gã cũng bất ngờ trước màn “đấu tố”, “gấp lửa bỏ tay người” cao tay ẩn của giáo sư Lâm. Hắn nhìn Huy lấp bắp:

_ Tôi... à tôi.....à tôi...thật ra...tôi...

_ Là mi đánh bốn vương?

_ Đúng....à không...là... bị xúi...

_ Bốn vương hỏi: LỬA LÀ AI ĐÁNH RA?

_ Tôi!

_ Tốt! Đánh với bốn vương trăm hiệp phân thắng bại xem!

_ Thôi bỏ mẹ rồi!

Bạn đang đọc truyện *Tiền Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Ngoạ Long

_ Sếp! Sếp nữ nào đẩy em vào tử địa? Huhuhu...

Hoà Long nghe Lạc Long Quân buông lời thách thức phân thắng bại trăm hiệp xong, mặt hắn xanh như tàu lá chuối, nước mắt nước mũi lòng thòng quay về nhìn giáo sư Lâm cầu cứu. Quả thật, nếu đối thủ là Lạc Long Quân thì đừng nói trăm hiệp, trụ được mười hiệp đã là tài. Giáo sư Lâm vẫn giả lơ không quan tâm khiến Hoà Long càng gào to hơn:

_ SẾPPPPPPPP!

_ Gào cái gì mà gào? Thì cứ ra đánh đi.

_ Sếp điên à? Lạc Long Quân đấy! Lạc Gia đấy! Lạc Tỏ đấy! Lạc....

_ Lạc hay vừng gì cũng đánh!

_ Sếp nữ nào bán đứng em?

_ Tôi hỏi cậu: Mạng cậu là ai cứu về?

_ Sếp!

_ Vậy tôi hỏi tiếp: Ai cuu mang cậu, cho cậu đi học đạo ở miếu Bà Ngũ Hành?

_ Thì sếp!

_ Thế ai cho cậu chỗ ở, cái ăn cái mặc, địa vị hiện tại và thu nhập?

_ Thì cũng sếp!

_ Ai dạy cho cậu kiến thức về tâm linh, lịch sử, văn hoá?

_ Sếp nót!

_ Tôi nuôi cậu từ khi cậu còn găm ổ bánh mì trong thùng rác, mà con quái gì nuôi chả đẻ thịt, bán đứng bán nằm gì có giá bán hết!

_ SÉPPPPPPPPPP!

_ Ôn ào quá, tôi rút đây, đánh cho đẹp mắt vào Đội phó DMI TP.HCM!

Giáo sư Lâm cóc thèm nói với Hoả Long nữa, ông ta đọc cổ ngữ rồi bay đi ra chỗ an toàn, hội họp với Y Văn, chú Lục, anh Trung và Hương. Trong khi đó, Viên đứng chắn trước mặt Thần Kim Quy và Thác Trung, lãnh nhiệm vụ hộ pháp cho hai người đồng tộc của mình. Hoả Long thấy giáo sư Lâm bỏ đi, hần biết sếp mình quyết tâm đẩy mình ra trận nên chỉ biết lấy tay quệt bớt nước mắt nước mũi, lau cái mặt tèm lem như mặt mèo của hần.

Huy-Lạc Long Quân ngao nghể nằm nghiêng mình trên toạ kỷ trên thủy cung, một tay chống xuống toạ kỷ đỡ đầu ông ta tạo tư thế như đang nằm tắm biển, một tay che miệng ngáp ngáp dài tỏ vẻ phải chờ đợi lâu. Ông ta hỏi vọng xuống Hoả Long đang run cầm cập phía dưới:

_ Mi xong chưa? Bồn vương cho mi khởi động mà sao đứng nói chuyện suốt thế?

_ Đợi...đợi...đợi xú coi!

_ Nhanh lên! Bồn vương đợi chán rồi!

Hoả Long lau mặt mũi sạch sẽ xong, hần lấy trong túi ra 5 lá cờ chi cao chừng hơn 1 gang tay, mang 5 màu khác nhau, nhìn sơ qua có thể đoán đại diện cho ngũ hành, pháp thuật đã giúp Hoả Long thành danh đạo sĩ cấp 5 của DMI. Tiếp đó, Hoả Long lấy 5 lá cờ cắm ra sau cổ áo sau lưng hần, rồi lấy ra một dây đeo lưng 5 ngăn quần chặt người. Cuối cùng, Hoả long đưa tay lên đầu, vuốt tóc dựng ngược ra sau, khuôn mặt nghiêm chỉnh, hào khí ngút trời uy phong lẫm liệt nhìn chính diện Huy ở trên.

Hoả Long tiện tay ném một ống sớ thư dài bay lơ lửng trước mặt, tay kết ấn miệng bắt đầu niệm chú văn:

_ Kim - Mộc - Thủy - Hỏa - Thổ

Phản hươg chí kính chí thành

Tấu văn cung thỉnh Ngũ Hành nương nương!

Bề tôi Trịnh Hoàng Long khấn cầu

Đức Thánh Mẫu phù lai ứng hiện

Giáng cõi trần gian hành thiện

Trừ bá bệnh, trừ tai ương!

Đức Đệ Nhất Kim Tinh thần mẫu

Kim lệnh kỳ! Xuất!

Hoả Long vừa dứt lời, cây cờ màu vàng sau cổ hần rời khỏi, bay vút lên trời cao cho đến khi khuất hần tầm mắt. Huy-Lạc Long Quân trên toạ kỷ vẫn đưa tay che miệng ngáp, ông ta cao ngạo đến mức nhường hần cho Hoả Long xuất chiêu trước nhưng không để Hoả Long vào mắt.

Bỗng nhiên, từ trên cao lá cờ màu vàng rơi xuống cắm xuống đất trước mặt Hoả Long, chỉ khác biệt một điều lá cờ không còn cao chỉ 1 gang tay nữa, mà nó đã trở thành lá cờ cao 2 mét phấp phới bay. Cú va chạm xuống đất tạo thành con địa chấn nhỏ vừa đủ để gây sự chú ý cho Lạc Long Quân. Ông ta ngồi thẳng dậy chăm chú nhìn vào lá cờ:

_ Ô, khi bốn vương bị phong ấn, xem ra thiên địa đã có thêm vài tên tân thần mới thì phải?

_ Đúng, Ngũ Hành nương nương chỉ mới xuất hiện hơn 100 năm trở lại đây

_ Không rõ tân thần có bao nhiêu bản lĩnh để so với thần cổ đại như bốn vương nhỉ?

_ Thử sẽ biết!

Hoà Long lập tức xuất chiêu, hần mở một ngăn túi trong sợi dây đeo quần ngang bụng, rút ra xấp bùa có ghi chữ “Kim”, một tay kết ấn vẽ vào cỏi không trung theo Kinh Dịch, hô to:

_ Bề tôi kính thỉnh Đức Đế Nhất Kim Tinh thần mẫu trợ sức,

Hành Kim tam thập lục biến

Vạn kim tuyệt đao trăm!

Hoà Long ném xấp bùa lên, lá cờ vàng đang cắm dưới đất nổi gió thổi những lá bùa bay về phía Lạc Long Quân. Hàng chục lá bùa bỗng từ giấy biến thành những lưỡi đao kim loại sắc bén, nhất tề bốn phương tám hướng trăm về Lạc Long Quân. Lạc Long Quân nhún người một cái, ông ta bay ra khỏi thủy cung, lưng nhìn toạ kỷ của mình bị loạn đao trăm nát thành bọt nước. Ông ta mỉm cười:

_ Đánh rất hay! Bốn vương không nhanh chân có lẽ đã nát thân vạn mảnh rồi!

_ Lạc gia quá khen! Hình như.....áo của Lạc gia.....

_ Sao?

Quả thật, trên vai của Lạc Long Quân, có một vết cắt nhỏ khiến vai áo bị rách ra. Thật không ngờ tuy đã nhanh chóng bay lên tránh chiêu thức hiểm độc vừa rồi, vậy mà vẫn có lưỡi đao trăm trúng Lạc Long Quân. Ông ta nhìn vào vai áo của mình, mặt sa sầm lại rồi lại bật cười lớn:

_ Hay! Hay! Bốn vương đã đánh giá thấp mi! Nhưng mi cũng không cần nương tay với bốn vương, mi nghĩ bốn vương là phế vật sao?

Lạc Long Quân vừa nói, một quả thủy cầu chỉ bằng nắm tay lơ lửng cạnh ông ta. Ông ta giờ nắm tay đâm lên rồi mở bụng lòng bàn tay ra, quả thủy cầu lập tức vỡ tung, bắn ra các hạt nước li ti. Những hạt nước li ti vỡ ra bắn trúng hàng chục mục tiêu xung quanh chỉ cách Lạc Long Quân chừng một cánh tay, đó là các lưỡi đao! Các lưỡi đao bị bắn gãy nát rơi là tả xuống mặt nước. Hoà Long sững sờ không nói nên lời. Lạc Long Quân tiếp tục giờ giọng cao ngạo:

_ Xuất chiêu rất kì công! Ngoài hữu hình đao vừa rồi còn tồn công sức tạo ra các vô hình đao bao quanh bốn vương! Vừa rồi bốn vương đã tạo ra kết giới bảo vệ, không may để lọt một lưỡi đao cắt trúng vai áo! Tuy nhiên, bốn vương có lời khen cho mi! Đánh rất hay!

Hoà Long tái mặt lại, khuôn mặt tự tin, khí thế bất phàm khi nãy không rõ biến đi đâu mất, hần trở lại thành con mèo bệnh sợ hãi và run rẩy. Bị bắt bài, hần không biết làm thế nào tiếp theo, ngoài đầu nhìn ra sau cầu cứu giáo sư Lâm. Giáo sư biết hần nghĩ gì nên vội lên tiếng trấn an:

_ Đừng sợ, còn tứ hành còn lại!

_ Nhưng...

_ Đừng khinh địch, đánh hết sức đi!

_ Hết sức? Bộ nó chưa đánh hết sức hả?

Chú Lục ngạc nhiên nhìn giáo sư Lâm. Nói theo giáo sư, Hoà Long vẫn chưa tung hết sức ra sao? Đúng về lý thì Hoà Long chỉ mới dùng kim nguyên tố để ra đòn, nhưng Lạc Long Quân có thể hoá giải dễ dàng như vậy thì hi vọng gì 4 nguyên tố còn lại. Giáo sư Lâm lơ đi câu hỏi của chú Lục, giáo sư quay sang bên trái nói vào không trung:

_ Cậu thấy vụ này thế nào hả Tuyên? Cậu là chuyên gia mà

_ Hoà Long chỉ có 40% lật kèo thôi!

Một giọng nói the thé từ hư không khiến tất cả mọi người giật mình, cả Kim Quy Vương lẫn Thác Trung cũng sững sờ không kém, chứng tỏ họ không biết kẻ vừa nhận định Hoà Long có 40% lật kèo là ai. Nói là tất cả chứ thực ra chỉ có những người ngoài hoặc mới gia nhập DMI sững sờ, còn những người đã ở DMI lâu năm như giáo sư Lâm, Y Văn hay Trung thì không tỏ vẻ ra bất ngờ chút nào.

Một hình bóng từ từ xuất hiện! Đó là một người đàn ông trung niên nhỏ thó, dáng đứng khúm núm và yếu ớt. Mắt ông ta xéch lên, môi mỏng và mũi tẹt! Nhìn ông ta cộng thêm giọng the thé vừa rồi, ta có thể liên tưởng đến những tên hoạn quan trong triều đình phong kiến ngày xưa. Người này tiếp tục nói bằng cái giọng the thé của mình:

_ Xin chào, tôi là thành viên đội thực địa DMI, tôi tên Trương Tuyên! Tôi là người đã phá kết trận của Thác Trung đại tướng quân.

_ Anh...anh có mặt từ khi nào? Sao không ai thấy anh? (Chú Lục ngạc nhiên)

_ À chính xác là từ 19 phút 44 giây trước. Sở trường của tôi là đánh lừa thị giác, tôi có thể xác định điểm mù võng mạc của quý vị đây rồi bước vào đó

nên không ai thấy tôi, dù tôi đứng cạnh họ!

Trương Tuyền thật sự là một gã khó chịu, hắn tạo cảm giác ban đầu cho những ai gặp hắn cảm giác chán ghét, thậm chí có phần sồn da gà khi nói chuyện, dù cho hắn đã cố gắng tỏ ra nho nhã và lịch sự đến thế nào. Gã đàn ông này, đôi mắt lơ đãng của hắn khi nói chuyện, luôn lia qua lia lại khiến cho người đối diện có cảm giác không tự nhiên, bị soi mói từng điểm trên cơ thể. Hương là con gái, cô ta nhạy cảm nhất nên cô ta nép người sát vào anh Trung. Điều này không qua được cặp mắt cáo của Trương Tuyền, hắn nhe hàm răng lộ chỗ ra cười:

_ Đừng sợ! Tôi tuy không xuất hiện nhưng tuyệt không sàm sỡ ai đâu!

_ A....

Trương Tuyền càng nói, Hương càng sợ càng lẩn tránh hắn. Cô ta bước lùi ra sau lưng của anh Trung rồi quay đầu chạy về phía Viên. Cô ta muốn tránh xa hắn càng sớm càng tốt. Chú Lục dù cũng chẳng ưa tên Trương Tuyền này lắm nhưng chú vẫn khá chú ý lời nhận xét của hắn:

_ Này anh nói Hoà Long có 40%, căn cứ vào đâu?

_ Vào mắt và kinh nghiệm chứ sao

_ Đùa à? Nếu vậy căn cứ 24 năm làm đạo sĩ, tôi đoán Hoà Long có chưa đến 5% cơ hội

_ Anh Lục chưa biết rồi (Giáo sư Lâm chen ngang)

_ Biết cái gì?

_ Trương Tuyền là chuyên gia thực địa, khả năng của anh ta giúp do thám, theo dõi rất tốt nhưng để chiến đấu thì gần như vô dụng. Anh ta cũng không biết đánh nhau. Bù lại, tổ chức đánh giá anh ta rất cao ở khả năng phân tích, ghi nhớ và suy luận. Về kiến thức tâm linh thì tôi cũng phải nể anh ta ba phần. Kết giới của Thác Trung tướng quân là do anh ta phá đấy!

_ Lợi hại vậy sao?

_ Có biết DMI chúng tôi đặt biệt danh cho Trương Tuyền là gì không?

_ Biệt danh? Là gì?

_ Ngoại Long Trương Tuyền

Ngoại Long? Há chẳng phải so sánh ông ta với Gia Cát Lượng thời tam quốc sao? Bàn lĩnh ông ta đến mức vậy sao? Giáo sư Lâm nói khiến mọi người phải hồ nghi về con người mang tên Trương Tuyền này. Lúc này, gã ta đang nhoen miệng cười đắc chí, nhưng vẫn tỏ ra là người khiêm tốn rộng lượng:

_ Anh Lâm nói quá rồi! Thật ra tôi là chuyên gia phân tích bản giấy của DMI thôi!

_ Vậy.....vậy sao anh nói Hoà Long có 40%?

_ Tay Hoà Long này tuy nhìn lơ đãng, nhiều khi như đứa con nít, lại dằn dặt, háu ăn, mê gái, lấm mồm.....

_ Đủ rồi! Vào vấn đề chính đi Tuyền (Giáo sư Lâm cắt ngang)

_ À xin lỗi, tôi đi quá đà! Nhưng Hoà Long có khả năng chiến đấu vào hàng tốt nhất DMI. Nói không quá đáng.....

_ Cậu ta chỉ tung hết sức khi bị dồn đến đường cùng, đó là lý do tôi chỉ mặt cậu ta cho Lạc Long Quân đấy (Giáo sư Lâm lại chen ngang)

_ Cảm ơn anh đã bổ sung! Cậu ta khi bị ép, tung hết sức ra cũng được 3-4 thành sức mạnh của Lạc Long Quân. Còn cậu Huy kia hiện nay chỉ mới có 5 thành, rõ ràng Hoà Long vẫn có 40% cơ hội thắng

_ Há? Hoà Long được 3-4 thành của Lạc Long Quân?

_ Lý thuyết là vậy! Tôi căn cứ vào biểu hiện của Huy mà tính 10 thành của Lạc Long Quân.

_ Còn Thác Trung?

_ Chắc nửa thành

_ Còn tôi?

_ Anh lấy nửa thành chia cho 10 thử xem

_ $0.5/10 = 0.05?$

_ Chuẩn rồi!

Đùng

Một tiếng nổ chát chúa phát ra khiến mọi người tạm ngưng câu chuyện, Hoả Long bị Lạc Long Quân dùng một sợi thủy tiên (roi nước) siết cổ ném thẳng vào cầu Chà Và, khiến cả cây cầu đổ sập xuống. Từ đồng đất đá, Hoả Long khó nhọc đứng lên, đầu chảy máu đầm đìa, cánh tay trái thì gãy! Tình hình này đừng nói 40%, có khi 1% cũng chẳng có cơ hội để lật kèo....

Hoả Long sắp thành Tù Long mất rồi.

Chú thích: Bà Ngũ Hành (Ngũ Hành nương nương)

Từ thời Trung Hoa cổ đại, Ngũ Hành vốn là một khái niệm siêu hình học nền tảng trong các học thuyết về Âm Dương/Ngũ Hành của Khổng tử và Lão tử. Ngũ Hành là năm loại vật chất căn bản, gồm: Kim (kim loại), Mộc (gỗ), Thủy (nước), Hỏa (lửa) và Thổ (đất).

Tiếp nhận thuyết Ngũ Hành từ phương Bắc, rồi hòa quyện vào những tín ngưỡng dân gian đã có trước, người Việt cổ đã đưa thuyết này vào thờ phụng với những nhận định thực tiễn, giản dị. Tuy nhiên, đến tận năm Duy Tân thứ năm (tức năm 1911), triều đình nhà Nguyễn mới sắc phong chung cho Ngũ Hành nương nương là các “Đức Thánh Nương, Trứ Phong Dực Bảo Trung Hưng Thượng Đẳng Thần”, phân ra là: Thổ Đức Thánh Mẫu, Hoả Đức Thánh Mẫu, Kim Đức Thánh Mẫu, Thủy Đức Thánh Mẫu và Mộc Đức Thánh Mẫu.

Bạn đang đọc truyện *Tiền Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Đội phó DMI TP.HCM

_ Có....có..có lẽ tôi đánh giá thấp Huy!

Giáo sư Lâm bắt đầu lấp bắp sau khi chứng kiến Huy-Lạc Long Quân dùng thủy tiên (roi nước) ném Hoả Long vào cầu Chà Và như ném một con cún nhỏ. Cú ném mạnh đến mức cầu Chà Và bị vỡ một lỗ lớn, Hoả Long mặt đầm đìa máu ôm cánh tay khó nhọc đứng lên, khéo tay trái gãy thật rồi. Cả nhóm không hẹn cùng nhau lao đến chỗ Hoả Long, giữa chừng Hoả Long thét lên cảnh lại:

_ SẾP ĐỪNG ĐẾN!

_ Hà? Tay cậu?

_ Chưa gãy đâu, đau tí xịu thôi! Sếp tranh xa chỗ này ra!

_ Cậu còn tỉnh táo chứ?

_ Còn, tin em đi! Em biết mình đang làm gì

Ái chà, xem ra Hoả Long vẫn còn bảo lưu thực lực. Vết thương có vẻ không nặng như vẻ bề ngoài, anh ta còn đuổi giáo sư Lâm và mọi người ra tránh liên lụy. Trương Tuyên vỗ vai giáo sư Lâm, trấn an giáo sư:

_ Anh xem, Hoả Long còn được lắm, không sao đâu! Đội phó DMI Sài Gòn mà. Minh lui ra xịu đi anh

_ Ủ!

Lạc Long Quân tỏ ra hơi bất ngờ vì Hoả Long còn trụ vững được sau đòn có mức độ sát thương lớn như vừa rồi. Ở trên bán không, ông ta vỗ tay mỉm cười nhìn Hoả Long:

Bóp bóp

_ Có can đảm lắm! Bồn vương đánh giá cao mi!

_ Đội tui đánh bại ông đi rồi đánh giá!

_ Khẩu khí lớn lắm! Bồn vương cho mi điều tức rồi tiếp tục!

Hoả Long lấy từ trong túi ra chiếc khăn mùi xoa, hần lấy khăn lau mặt mũi toàn máu là máu rồi quay về phía giáo sư Lâm nháy mắt đầy tình nghịch. Có vẻ như đòn vừa rồi không ăn nhằm mấy với Hoả Long, xem ra tất cả mọi người phải có cách nhìn khác về gã đạo sĩ khủng khủng điên điên này.

Cuộn văn thư khi nẩy như có thần giao cách cảm với Hoả Long, mặc cho chủ nhân của nó vừa bị ném xa cả đoạn, nó tự động bay lơ lửng về trước mặt Hoả Long. Gã rút từ túi ra xấp bùa có chữ “Thỏ”, khăn trương hô to:

_ Đức Đệ Nhất Thỏ Tinh thần mẫu

Thỏ lệnh kỳ! Xuất!

Bè tôi kính thỉnh Đức Đệ Nhất Thỏ Tinh thần mẫu trợ sức,

Hành Thỏ tam thập lục biến

Thỏ thỏ hợp nhất lộ!

Lá cờ màu nâu bay vút lên trời cao rồi cắm xuống đất cạnh lá cờ màu vàng khi nẩy, Hoả Long ném những lá bùa có chữ “Thỏ” lên không trung, các lá bùa bỗng bay lượn hợp với nhau thành một con đường bậc thang cao lơ lửng trên không trung.

Hoả Long phi thân đạp trên các bậc thang đi thẳng về phía Lạc Long Quân, mặt đất trên con đường bậc thang nơi Hoả Long đi qua tự động rã ra thành các lá bùa chữ “Thỏ” khi nẩy. Các lá bùa rã ra tự động bay lên trước mặt Hoả Long tổ hợp thành con đường bậc thang mới dẫn Hoả Long đi lên cao. Lạc Long Quân tỏ ra thích thú trước kĩ thuật chiến đấu biến hoá của Hoả Long, ông ta nói lớn với giọng run run đầy phấn khích:

_ Lên đây! Cho bốn vương tận tình dùng sức nào!

_ Như ý ông muốn!

Đức Đệ Nhất Mộc Tinh thần mẫu

Mộc lệnh kỳ! Xuất!

Bè tôi kính thỉnh Đức Đệ Nhất Mộc Tinh thần mẫu trợ sức,

Hành Mộc tam thập lục biến.

Mộc tiên trận! (Roi mộc)

Sau khi lá cờ màu xanh lá sau cổ Hoả Long bay lên cắm xuống đất, anh ta ném xấp bùa chữ “Mộc” về phía Lạc Long Quân. Những lá bùa được ném ra lập tức biến thành các sợi dây thừng bằng gỗ mây, chắc chắn và dẻo dai quấn chặt tay chân của Lạc Long Quân. Lạc Long Quân tỏ ra ngạc nhiên khi mình bị phong toả một cách dễ dàng đến thế, ông ta vờn tay bứt đứt các sợi dây bằng mây, tuy nhiên cứ đứt một dây thì lại có một sợi dây mới xuất hiện trôi ông ta tiếp. Hoả Long quay về phía giáo sư Lâm thét lớn:

_ Sếp! Mau!

_ Hả? Cái gì mau?

_ Tất cả xuất chiêu đi, em trôi ông lại rồi!

Đức Đệ Nhất Thủy Tinh thần mẫu

Thủy lệnh kỳ! Xuất!

Bè tôi kính thỉnh Đức Đệ Nhất Thủy Tinh thần mẫu trợ sức,

Hành Thủy tam thập lục biến.

Thủy di thuật!

Hoả Long đọc chú văn, xuất lệnh kỳ màu xanh ngọc xong, dán lá bùa chữ “Thủy” lên trán rồi nhảy ùm xuống kênh Tàu Hủ trước sự ngỡ ngàng của mọi người. Chính giáo sư Lâm cũng chẳng hiểu cái gì đang xảy ra, ông đứng như trời trồng nhìn Lạc Long Quân bị trôi giữa không trung. Bỗng nhiên, Lạc Long Quân thét lớn:

_ Long Ngâm! Goàmmmm...

Sau chiêu Long Ngâm vừa rồi, ông ta khiến tất cả mộc tiên trận bị phá nát hoàn toàn. Lạc Long Quân sau khi thoát khỏi mộc tiên trận xong không nói không rằng gì cả, ông ta chấp tay ra sau nhìn xuống kênh Tàu Hủ.

Lát sau, Hoả Long từ kênh Tàu Hủ bơi lên bờ, hẩn ngược nhìn lên không trung thấy Lạc Long Quân vẫn không hề hấn gì còn đang chăm chăm nhìn mình, hẩn tá hoá tâm linh chạy đến giáo sư Lâm chất vấn:

_ Sếp! Sếp! Sao sếp đứng yên vậy?

_ Cậu...cậu trói Lạc gia lại làm gì?

_ Thì em hợp đồng với sếp rồi mà!

_ Hợp đồng cái quái gì? Đang giao chiến cậu trói người ta lại xong lặn xuống là sao?

_ Nãy đó, trước khi đánh em nháy mắt với sếp! Em trói ông lại, sếp dùng cổ thuật quất ông, Y Văn gọi Varuna quất ông, anh Lục thỉnh Tam Tôn đánh ông, Viên lấy cung bắn ông.

_ Vậy...vậy hoá ra nãy giờ cậu câu giờ đó hả?

_ Chứ sếp nghĩ em tuổi gì đánh Lạc Long Quân?

_ Thất vọng về cậu quá đi mất!

_ Hai tên nhãi con mi nói xong chưa?

Người chen ngang vào cuộc nói chuyện là Lạc Long Quân, khuôn mặt ông ta lúc này trông khá bình tĩnh, chứ không giống lúc bị Thần Kim Quy cho biết sự thật nổi điên lên. Tuy nhiên, hiện trường xung quanh không khí như đông cứng lại, ai cũng rõ ông ta cảm thấy mình đang bị Hoả Long đùa bỡn trong lòng bàn tay. Hoả Long sợ quá muốn tụt huyết áp ngất xỉu tại chỗ, trong khi giáo sư Lâm cũng phải nuốt nước bọt mới đủ can đảm kính cẩn thưa chuyện Lạc Long Quân:

_ Lạc đại gia! Lạc Tổ! Thanh Lang Bá Hoàng! Ngài đừng nóng, thật ra Hoả Long còn chưa đánh hết sức

_ Bỏn vương cần mi dạy sao?

_ Không không, là tôi hồ đồ! Lạc Vương dạy chỉ phải!

_ Thăng nhóc con ngu hành kia, mi vút cái kim mộc thủy thổ đi, dùng hoả mà đánh! Đánh ra quả cầu lửa khi nãy cho bỏn vương! Nếu không bỏn vương san bằng nơi đây!

Từ đầu đến giờ, Lạc Long Quân vẫn chưa quên quả cầu lửa khi nãy mà Hoả Long dùng từ hồi đầu tiên. Hoả cầu này là 7 thành công lực của Hoả Long đánh ra, đánh nát cả con đại thủy long mà Lạc Long Quân tạo nên. Quả thật, ban đầu giáo sư Lâm giới thiệu Hoả Long với cha con chú Lục, giáo sư từng nói Hoả Long giỏi nhất là Hoả thuật, nên mới được DMI gọi là Hoả Long thay vì tên thật.

Hoả Long khề nhìn giáo sư Lâm, hần biết lần này không đánh cũng chết, đánh cũng chết, hần đành gọi cuốn sổ văn thư bay lại, sử dụng nốt tẩy cuối:

_ Đức Đệ Nhất Hoả Tinh thần mẫu

Hoả lệnh kỳ! Xuất!

Bề tôi kính thỉnh Đức Đệ Nhất Hoả Tinh thần mẫu trợ sức,

Hành Hoả tam thập lục biến.

Hoả thạch trận!

Lá cờ duy nhất còn sót lại của Hoả Long bay vút lên trời rồi cắm xuống đất, Hoả Long ném loạt bùa có chữ “Hoả” bay lên, gió từ lá cờ màu đỏ đưa những lá bùa bay qua khỏi Lạc Long Quân lên trời cao. Lạc Long Quân vẫn không thèm màng đến những lá bùa, ông ta nhìn chăm chăm vào Hoả Long. Thấy cảnh đó, Thác Trung tướng quân khề roi một giọt nước mắt. Kim Quy Vương ở cạnh hiểu chuyện, ông ta vội an ủi Thác Trung:

_ Đừng buồn Tiểu Ô! Về người tu luyện lại, ta tin rồi người sẽ trở lại uy phong như xưa thôi

_ Đại Vương đừng an ủi thần nữa! Thần đã mất một tay, mà kẻ có đủ tay cũng không bằng tên đạo sĩ nhỏ nhoi kia! Hần ta còn được Chiến Long vô địch xem trọng hơn một thượng tướng quân như thần. Thần cảm thấy hổ thẹn!

_ Ôi Tiểu Ô!

Quay trở lại trận đấu, những lá bùa chữ “Hoả” mà Hoả Long ném đi, biến thành những tảng đá lửa lớn rơi xuống hướng về phía Lạc Long Quân. Những tảng đá bay chệch hướng rơi xuống đất tạo thành những hố lửa rộng 5 trượng, lửa khói nghi ngút. Trong khi đó, những tảng đá rơi trúng phía Lạc Long Quân đều bị thủy kết giới vô hình của Lạc Long Quân chặn lại, phát nổ cách Lạc Long Quân chừng một cách tay. Lạc Long Quân nói đầy giận dữ:

_ Mi gọi đây là hoả? Khốn kiếp! Bỏn vương muốn quả cầu lửa khi nãy! Chỉ hoả cầu khi nãy mới phá được thủy kết giới này!

_ Thì...thì hoả thuật đó!

_ Mi tưởng mi giấu được bốn vương sao? Vừa rồi ăn quả cầu lửa đó bốn vương đã nhận ra khí tức quen thuộc lắm, phải chăng mi chính làoimmm

Lạc Long Quân chưa kịp nói hết câu, một quả cầu lửa ngũ sắc to bằng nắm tay đã bắn thẳng vào mặt của ông ta. Mọi người định thần lại mới phát hiện ra người bắn quả cầu lửa vừa rồi là Hoả Long. Khuôn mặt gã ta lúc này đang đầy giận dữ, không hiểu lí do gì khiến hắn lại như vậy. Cú bắn khiến Lạc Long Quân bật ngửa ra sau rơi xuống kênh Tàu Hủ, rồi ông ta đứng dậy, khuôn mặt thoả mãn hiện ra:

_ Bốn vương biết mà! Vừa rồi bốn vương chưa dám khẳng định nhưng ăn quả cầu lửa này...hừm...mùi vị này...bốn vương đã ăn bao nhiêu lần rồi nhỉ? Ta nhận ra mi rồi!

_ Y Vãn, Varuna! Lục, Tam Tôn! Viên, Thổ thuật!

Bỗng nhiên giáo sư Lâm thay đổi quyết định, ông ta quyết định toàn bộ nhóm DMI tham chiến! Lạc Long Quân bật cười khanh khách khi thấy giáo sư Lâm khản trương:

_ Hahaha, nhân loại mà bảo vệ cho thằng nhãi con này à? Tốt! Lên đi, sẽ vui lắm đây!

Bạn đang đọc truyện *Tiên Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Nhiệm vụ kết thúc

Viên hơi giật mình, nó không giật mình vì giáo sư Lâm lại đột ngột thay đổi, quyết định toàn đội tham chiến, bởi lẽ nó cũng chẳng đồng tình việc giáo sư ép Hoả Long phải ra thí trận 1vs1 với Huy-Lạc Long Quân. Nó cũng ngứa ngáy chân tay muốn tham chiến lắm rồi, lại vừa muốn cứu thằng bạn thân nhất cuộc đời nó, thoát khỏi việc bị một ông thần cổ đại điên khùng điều khiển thân xác. Nó giật mình là bởi nó không biết dùng.....thổ thuật như đồng tộc của nó. Viên nhất gừng hỏi:

_ Chú...Lâm...

_ Sao? Dừng thổ giáp bảo vệ mọi người đi Viên!

_ À...thì...con làm gì biết thổ thuật

_ Hà? À...

Giáo sư Lâm nhìn Viên đầy ái ngại, ông ta cũng quên đi mất Viên mới lấy lại sức mạnh của nó cách đây vài phút trước thì làm sao nó nhanh chóng thích nghi khả năng của nó được. Giáo sư ậm ừ đôi chút rồi tiếp tục chỉ huy đội hình:

_ Viên, bắn tên, không cho Huy đến gần! Y Vãn, Varuna chắn đòn tầm xa của Huy! Lục, Tam Tôn bảo hộ tôi! Hoả Long, bung hết sức đi, tôi và cậu tấn công!

_ Anh biết anh đang làm cái gì không hả? Tôi không còn sức đâu(Chú Lục thắc mắc)

_ Tôi nghĩ kĩ rồi! Dầu sao Lạc Long Quân đến đây qua việc Huy triệu hồi ông ta! Hiện tại tạm thời ông ta nắm quyền điều khiển Huy, nhưng Huy mới là chủ nhân của thể xác cậu ấy. Nếu đánh bất tỉnh Lạc Long Quân thì Huy sẽ giành lại quyền kiểm soát!

_ Sếp nói nghe dễ nhỉ? Em đây tung hết bài có ăn đâu (Hoả Long cau mày)

_ Tại cậu không chịu dùng “Hoả của cậu”, dùng Hoả ngũ hành thì ăn nhằm gì? Này nhé, Varuna, Hoả của cậu, cổ thuật của tôi, quy hồn của Viên.... Huy chỉ có 5 thành sức thôi, không khó đâu

_ Tôi có ý khác....

Giọng nói the thé phát ra từ sau lưng của mọi người là của Trương Tuyền, nhưng lúc này mọi người chỉ nghe thấy tiếng không thấy bóng người. Tên mất lơn này xem ra lại dùng đánh lừa thị giác để lẫn trốn để khỏi luyện luy bản thân rồi. Giáo sư Lâm cũng chẳng để ý việc này cho lắm, thật ra hắn hay anh Trung cũng có khả năng chiến đấu gì đâu. Giáo sư hỏi luôn:

_ Anh có đề nghị gì?

_ Thay gì tốn sức đánh với Huy vô ích, thử làm cậu ta bất tỉnh bằng cách nhẹ nhàng hơn đi!

_ Cách gì? Thuốc mê à?

_ VADJA!

Sau tiếng hô, Y Văn-Indra một đòn giáng thẳng những tia sét màu đỏ xuống đầu của Lạc Long Quân. Sấm sét đánh nát cả những mảng đất đá đang giữ chân ông ta lại. Lạc Long Quân gào thét đau đớn, rồi bay vút lên trời cao, truyền âm thanh chấn động bốn góc trời:

_ Muốn đuổi bốn vương đi! CÒN LÂU! Aaaaaaaaaaaaaa.

Lạc Long Quân bị sét đánh, cuối cùng thân xác máu thịt chịu không nổi đã ngắt đi rơi xuống đất. Huy bất tỉnh ngay tại chỗ, mọi người vội chạy đến xem Huy thế nào. Giáo sư Lâm sau một hồi xem xét ngẩng đầu lên nhìn mọi người:

_ Không sao! Mạch hơi yếu nhưng chưa chết được đâu! Tuyền, phá kết giới đi!

_ Giờ làm gì tiếp đây sếp? (Hoà Long gãi đầu hỏi)

_ Còn làm gì nữa, về viết báo cáo nộp cấp trên, nhiệm vụ lần này kết thúc!

Chú thích:

Thần chính của vạn thần miếu Veda là Indra – thần sấm và mưa. Chiến tích của Indra là bắt được Vitra – biểu tượng của sức mạnh hỗn loạn và mờ ám. Indra giết chết Vitra, giải phóng ra khỏi quyền năng của quỷ dữ các dòng sông tươi đẹp. Indra được xem là người che chở cho các chiến binh: cầu vị thần này sẽ giành được chiến thắng. Nếu Indra chấp thuận lời cầu xin thì vị thần này sẽ đưa ra thứ vũ khí đáng sợ đó là “vadja - tia chớp, kim cương”. Đối với thứ vũ khí này thì không có gì thoát khỏi và kẻ thù của người cầu xin sẽ bị thất bại.

Đây là vị cổ thần được Tân Bà La Môn (Ấn Độ giáo) thờ cúng

Bạn đang đọc truyện *Tiền Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Ra đi

Ánh nắng chói chang len qua khe cửa sổ, đổ dài trên chiếc chăn bông màu trắng, khẽ chạm lên khuôn mặt sạm màu nắng của Huy khiến nó bừng tỉnh giấc. Huy mở mắt dậy nhìn lên trần nhà, nó nhận ra mình đang nằm trong phòng của mình ở căn hộ 1314 thuộc trụ sở DMI. Đầu Huy đau như búa bổ, Huy hầu như chẳng nhớ gì nhiều chuyện vừa rồi, Huy chỉ nhớ mang máng rằng, cảnh vật bỗng chuyển sang một màu đỏ, nó đánh bại Thác Trung, rồi Viên bắn tên vào nó, rồi giáo sư Lâm và Hoà Long xuất hiện, cuối cùng Huy chẳng nhớ gì nữa.

_ Dậy rồi à? Đánh răng rửa mặt ra bếp ăn sáng đi, mày ngủ 4 ngày nay rồi!

Huy khẽ nghiêng đầu sang trái, thằng Viên đang gấp chăn gối, nệm dưới đất lại. O thằng Viên có phòng riêng mà nhí, sao nó lại nằm ngủ ở đây? Nó chăm sóc cho mình à? Mình đã nằm đây tận 4 ngày? Huy chưa kịp hỏi gì thêm thì Viên đã đứng dậy ôm chăn gối nệm ra ngoài.

Huy khó nhọc đứng lên bước vào WC, nó cảm thấy chân mình như tê dại đi, hậu quả của việc nằm suốt trên giường tận 4 ngày. Huy nhìn vào gương và phát hiện ra mình tiêu tụy đi hẳn. Việc thỉnh linh hôm trước rút của nó quá nhiều sức

Vệ sinh cá nhân xong xuôi, Huy bước ra phòng ăn đã thấy chú Lục có mặt từ lúc nào, còn Viên đang làm trứng ốp lết cho nó ở gian bếp. Huy kéo ghế ngồi cạnh chú Lục. Chú lúc này nhìn già hẳn dù chỉ mới có 4 ngày trôi qua, mặt chú đăm chiêu ra chiều khó nghĩ.

Huy tính hỏi điều gì đó nhưng lại thôi, thật ra nó cũng không biết phải bắt đầu hỏi từ cái gì nữa. Giờ trong đầu Huy mới nhớ ra, khoảnh khắc khi anh Y Văn hỏi nó là ai, nó, nói đúng hơn là người đàn ông trong cơ thể nó, đồng dạng nói lên những dòng chữ đủ để chấn động cả thiên hạ: “Thanh Lang Bá Hoàng của Thủy quốc, Chiến Long vô địch của tam giới: LẠC-LONG-QUÂN”. Lạy trời đất hồi!

_ Huy.... Huy.... Huy à!

_ Ó, sao hả chú?

_ Gì mà nhập tâm dữ vậy?

_ À...không...con đang cố nhớ lại chuyện bữa trước!

_ Ừ....chú có chuyện muốn nói với mày! Bữa chú còn giấu mày một chuyện...

_ Chuyện con có Lạc Long Quân trong thân hả?

_ Không, chuyện đó đòi ông cố nội tao nằm mơ cũng không nghĩ ra thì sao tao biết

_ Thế chuyện gì?

_ Về con của Thần Kim Quy....lúc chú giết vợ ông ta....đứa trẻ trong bụng của bà ta còn nửa mạng. Nếu trong vòng 1 tháng không có cách bảo dưỡng nó thì nó chết chắc

_ Sao nữa chú?

_ Ủ thì...lúc Thần Kim Quy thả chú ra, ngoài chăm sóc con còn một điều kiện nữa....

_ Điều kiện gì?

_ Ông ta đã lấy đứa bé ra khỏi bụng vợ ông ta, dùng thuật Ngự Linh Thuật, chuyển sinh cho con ông ta nhập vào cơ thể của một phụ nữ đang mang thai. Người phụ nữ đó sau khi sinh con ra thẳng nhóc sẽ là con của ông ta.

_ Viên?

_ Ủ, là Viên

Xoảng

Viên nghe đến đoạn này, có lẽ nó xúc động quá nên làm rơi chiếc đĩa chứa cái trứng ốp lết xuống sàn. Viên hơi bối rối!

Dù biết chuyện này từ trước, nhưng khi nghe lại sự việc lần nữa đối với Viên như ngày đầu xảy ra vậy. 4 ngày chăm sóc cho Huy, thật ra Viên không ngày nào quên được cuộc gặp gỡ ngày hôm trước, lần đầu tiên nó được gặp cha ruột, được chạm vào ông ta, được ông ta khoả sâu hình ảnh của mình vào đôi mắt. Viên lật đật cúi xuống thu dọn bát đĩa rồi chạy vào bếp làm đĩa ốp lết mới. Chú Lục nhìn theo Viên thở dài:

_ Haizzza, cái thằng... lớn 23 tuổi rồi mà như đứa con nít! Thật ra nó là con của ông ta, cũng là con của chú thôi!

_ Điều kiện là vợ chú phải sinh ra Viên hả? Vậy sao sinh xong Thần Kim Quy không đón Viên về?

_ Không, điều kiện là chú nuôi lớn cả con và nó, dạy chúng mày học đạo rồi đúng năm 23 tuổi ông ta sẽ đón 2 đứa về.

_ Sao lạ vậy? Đúng ra ông ta nhiều tài phép hơn chú chứ?

_ Ai biết được, có thể ông ta muốn 2 đứa học được đạo phép của nhân loại trước chăng? Dù gì đi nữa không thể phủ nhận 2 đứa đã là anh em thân thiết của nhau, đúng không?

_ Dạ.....

Huy nhúng tay vào cốc nước, vẽ một vệt dài lên bàn. Nó cũng không rõ nó đang vẽ cái gì nữa, hình vẽ trừu tượng và mờ mờ lung lung y như cái tương lai trước mắt của nó. Viên làm xong phần ốp lết mới đặt lên bàn cho Huy, kéo ghế ngồi cạnh, vỗ vai Huy mỉm cười an ủi. Huy cũng mỉm cười đáp lại rồi hỏi tiếp:

_ Vậy Viên nó giống Thác Trung, sống dưới nước và điều khiển đất hả chú?

_ Cái này chú không rõ....năm nó 6 tuổi nó nhấc được cả chiếc ba gác lên...chú sợ quá tìm Thần Kim Quy, ông ta trao cho chú cái vòng đeo tay, dặn chú đeo cho Viên nó sẽ không có thần lực nữa.....Chú đeo cho nó nói dối là vòng gia bảo. Trận vừa rồi Thác Trung bóp nát cái vòng nên nó mạnh trở lại rồi!

_ Vãi, trâu chó vậy mày! Hèn gì tay mày khoẻ như vâm (Huy quay sang nhìn Viên ngạc nhiên)

_ Ku Vâm mà (Chú Lục xoa đầu Viên cười)

_ Vậy là nó chỉ có khoẻ thôi hả chú?

_ Tạm thời chú biết chỉ có vậy! Bữa Viên con thử sức con sao rồi?

_ Dạ con nâng thử được chiếc Mercedes 16 chỗ là hết mức (Viên gãi đầu)

_ Vaaaaaaaaaaaaaaaa, superman hả mày?

_ Hahaha

Không khí gia đình trở nên vui vẻ trở lại, chỉ ít Huy cũng biết nó không phải là đứa bất bình thường duy nhất trong căn nhà này. Chú Lục và Viên vẫn là gia đình của nó, dù có điều gì xảy ra nó biết khi nó quay đầu lại, họ vẫn ở cạnh nó và sát cánh cùng nó. Món ốp lết, dù không phải cao sang mỹ vị, nhưng đậm vị tình thân. Chú Lục cười chảy cả nước mắt, rồi chú quệt đi, đẩy kính lên khuôn mặt trở nên nghiêm túc như thường lệ:

_ À quên, còn chuyện này chú cần nói! Chắc chúng ta rút khỏi DMI

_ Haaaaaa?

_ Ủ, chú không tin Trần Lâm, từ đầu đã không tin, về sau càng không tin

_ Nhưng họ vừa cứu tụi mình mà ba (Viên phân trần)

_ Ủ thì cứu, lẽ ra có thể cứu sớm hơn

_ Là sao hả chú? (Huy thắc mắc)

_ Lúc Trương Tuyên giải phong ấn, ở ngoài có cái con Tuyết bữa thôi miên Huy và thằng Hoá trị thương, nhớ không?

_ Dạ nhớ, thì sao chú?

_ Thằng Hoá lỡ miệng nói sao vào đó tận 2 giờ mới ra, khó khăn lắm à

_ Rồi thì sao chú?

_ Huy mày thì không nhớ cũng đúng, Viên, mày nhớ lúc tao hỏi Trương Tuyên có mặt lúc nào, mày nhớ thằng chả trả lời sao không?

_ Hình như 19 hay 20 phút gì đó

_ Chính xác là 19 phút 44 giây trước. Đánh xong thằng Huy đi ra cũng thêm có 30 phút, làm gì tới 2h. Chú ngờ là Trần Lâm đã có mặt từ trước nhưng ẩn thân để xem tình hình. Đó là chú chưa kể lão ta biết Thần Kim Quy từ trước mà giả như không biết về thằng Viên

_ Ra là thế! Vậy thôi, nghỉ khoẻ đi!

Cả ba chú cháu vén cằm suy nghĩ, xem ra giáo sư Lâm không phải một kẻ đơn giản như mọi người đã nghĩ. Đằng sau khuôn mặt luôn tươi cười hiền lành, cặp kính cận dày trĩu tóc là một kẻ có nhiều tâm địa.

Đến chiều, gia đình chú Lục quyết định xuống tầng 4, gặp giáo sư Lâm để nói rõ quyết định rút khỏi DMI của mình. Đẩy cửa vào, Viên sững sờ kinh ngạc khi thấy người ngồi đối diện giáo sư Lâm trong văn phòng, là một cụ già hom hem, tóc bạc phơ nhưng vẫn toả ra khí thế đế vương bức người. Đó là Thần Kim Quy! Giáo sư Lâm trông thấy vội nở nụ cười thân thiện:

_ Mời ngồi! Tôi và Kim Quy Vương cũng đang bàn về việc của các người đây

_ Thôi khỏi! Chúng tôi đến đây để báo sẽ rút khỏi DMI (Chú Lục sẵn giọng)

_ Ô, vậy....anh có vui lòng nghe tôi kể cho anh và 2 cháu nghe câu chuyện?

_ Chuyện gì? Chúng tôi không có nhiều thời gian

_ Chuyện về Huy và Lạc Long Quân....

Chú Lục hơi khựng lại, chú quay qua nhìn Huy. Lúc này ánh mắt Huy ánh lên sự tò mò, sự thôi thúc đi tìm bản thân nó là ai. Chú Lục dĩ nhiên là hiểu, Huy có quyền được tìm ra bản thân của nó thật sự là ai, chú không có quyền cấm cản nó. Chú chỉ sợ kẻ mang tên Trần Lâm kia quá khôn ngoan, lợc lợ để đưa thằng con mình vào tròng.

Quả thật, Trần Lâm như biết trước chuyện cha con chú Lục sẽ bỏ đi, không sớm không muộn ông ta canh ngay khi Huy tỉnh dậy đã mời Thần Kim Quy đến. Sự xuất hiện của Thần Kim Quy lập tức khiến cả Viên lẫn Huy khó mà rời đi lúc này. Mọi việc nhìn thì ngẫu nhiên nhưng thực ra đã nằm trong lòng bàn tay của Trần Lâm. Hơn ai hết, chú Lục biết rõ Trần Lâm là kẻ khó lường như thế nào. Chú Lục thở dài, nhìn về phía Huy và Viên hỏi:

_ Chắc hai đứa cũng muốn biết

_ Dạ (2 đứa đồng thanh)

_ Rồi, Lâm, tôi tin anh lần này! Đừng giờ trò như lần trước!

_ Tôi giờ trò hồi nào nhĩ?

_ Trời biết! Đất biết! Lòng anh tự biết!

_ Okay, xem như mọi việc tôi sai. Trước hết, mọi người xem cái này đã.

Giáo sư Lâm đứng lên, ông ta tháo bức tranh sau lưng xuống. Bức tranh đó là bức tranh miêu tả về trận đánh mà Hưng Đạo Vương Trần Hưng Đạo đã

tiêu diệt quân Mông cổ xâm lược, một lần giáo sư Lâm đã tự hào khoe với Huy và Viên. Bức tranh hạ xuống, lộ ra một cánh cửa nhỏ với khoá từ số và quét vông mộc. Giáo sư Lâm nhanh chóng mở khoá, mở cánh cửa và lấy ra một quyển sách dày, có lẽ phải bằng niên giám điện thoại hoặc hơn. Huy không nhận nổi tò mò, nó hỏi thẳng:

_ Sách gì đây chú Lâm? Liên quan gì chuyện của con?

_ À...đây là....tạm gọi thế nào nhỉ.....Đế Vương Dị Sử!

Bạn đang đọc truyện *Tiền Kiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Đế Vương dị sử

“Đế Vương Dị Sử” mà giáo sư Lâm vừa mang ra dày phải bằng, có khi hơn cả cuốn niên giám điện thoại, cỡ cả ngàn trang trở lên. Cuốn sách tuy dày nhưng được bọc bằng bìa sách cứng, bằng kim loại màu vàng và nhìn chắc chắn. Chỉ riêng cái tên “Đế Vương Dị Sử” thôi đã đủ gây tò mò cho người khác rồi, bìa sách bằng kim loại màu vàng này được khắc hình ảnh năm con kim long uốn lượn, tạo ra khí thế vương giả sang trọng cũng đủ để thu hút những ánh mắt chú ý. Giáo sư Lâm nâng niu quyển sách, đặt nó nhẹ nhàng lên bàn, ngược mặt lại nhìn những khuôn mặt háo hức của Huy, Viên và chú Lục, mỉm cười:

_ Trước khi kể chuyện, tôi muốn hỏi có ai biết gì về chữ Nôm không?

_ Là chữ vẹo gữ? (Chú Lâm lắc đầu chịu thua)

_ Là chữ của Việt Nam hồi xưa nè (Viên chen vào)

_ Vậy có từ khi nào?

_ Ặc, chú hỏi gì khó vậy (Huy bĩu môi)

_ Okay, okay, thế câu hỏi nhẹ nhàng hơn nhé! Bộ sử sách đầu tiên của Việt Nam là gì? Có từ khi nào?

Câu hỏi giáo sư Lâm đưa ra, câu nào cũng học búa và khó nhớ. Quả thật, lịch sử là cái môn mà không chỉ chú Lục, Viên hay Huy, tất cả mọi người đều tránh xa. Lịch sử của Tàu hay châu Âu, có khi còn được mọi người biết đến nhiều hơn cả lịch sử Việt. Đó là nỗi đau, cũng là nỗi trăn trở của biết bao nhiêu con người yêu nước, một đất nước có bề dày hơn 3000 năm lịch sử. Giáo sư Lâm thở dài, ông ta lắc đầu trước kiến thức dưới mức “phổ thông” của cha con nhà chú Lục:

_ Chán mọi người quá! Thôi tôi nói luôn, bộ sách lịch sử đầy đủ và chính xác nhất là Đại Việt Sử Ký Toàn Thư của Ngô Sĩ Liên vào năm 1697, ghi chép lại đầy đủ từ thời các vua Hùng dựng nước cho đến thời nhà Hậu Lê.

_ Ồ, ra đó là cuốn cổ nhất (Huy vén cằm cố ghi nhớ)

_ Tầm bậy! Bộ chứ không phải cuốn, mà bộ đó chưa cổ nhất

_ Hả, có bộ cổ hơn hả?

_ Haizza, ôi giới trẻ! Bộ này lại biên soạn dựa trên bộ “Đại Việt Sử Ký” của Lê Văn Hưu và Phan Phu Tiên vào năm 1427, viết từ thời Triệu Vũ Vương đến khi Lê Lợi đánh bại quân Minh lập ra nhà Hậu Lê...

_ Ồ, ra đó mới là bộ đầu tiên

_ Lại tào lao! Bộ này còn biên soạn dựa trên hai bộ khác nữa tên Việt Chi của Trần Phô và bộ An Nam Chí Lược viết vào khoảng năm 1333..

_ Hả.....đâu ra nhiều vậy?

Giáo sư Lâm lại lắc đầu thở dài, ông ta cảm thấy bất lực trước 2 đứa nhóc ngu dốt lịch sử như Huy và Viên. Mà thật ra giới trẻ hiện nay đều thế, bảo sao sử sách Việt Nam không ngày càng mai một đi, bảo sao bọn trẻ biết Tần Thủy Hoàng, Tống, Minh còn nhiều hơn Đinh, Lý, Trần. Giáo sư tiếp tục bực bực:

_ Bối tuổi trẻ dốt sử... An Nam Chí Lược được viết bởi một người Việt gốc Hán tên Lê Tắc soạn ra. Người này vốn tổ tiên là Hán tộc, phụng sự nhà Hán sang làm thứ sử Đại Việt hay Việt Nam ta sau này. Đến đời ông ta thì hồi hương làm quan nhà Nguyên, viết bộ An Nam Chí Lược từ thời vua Hùng dựng nước đến thời nhà Trần.

_ Ừa mà khoan, nãy chú nói...Triệu Vũ Vương? Là ai? Triệu Quang Phục hả?

_ Bậy bạ! Tào lao! Triệu Quang Phục là Triệu Việt Vương! Có biết Bình Ngô Đại Cáo của Nguyễn Trãi không?

_ Dạ có, mà sao chú?

_ Có đoạn thế này: “Từ Triệu, Đinh, Lý, Trần; bao đời xây nền độc lập; Cùng Hán, Đường, Tống, Nguyên; mỗi bên hùng cứ một phương;”. Triệu Việt Vương còn chưa được xem là một vương triều thì sao xứng đứng ngang hàng các triều đại, đúng không?

_ Dạ đúng, vậy Triệu Vũ Vương, phải chăng là.... Triệu Đà?

_ Đúng!

_ Haaaaaaa?

Cả ba cha con chú Lãm đồng thanh hét lớn. Chẳng phải Triệu Đà là nhà Tần của Trung Quốc cử sang xâm chiếm Đại Việt sao? Sử sách có ghi rõ ông ta đánh bại An Dương Vương để cướp nước và thần phục nhà Tần. Còn trong truyền thuyết, An Dương Vương được sứ giả Thanh Giang, tức Kim Quy Vương tặng cho nỏ thần, chẳng phải cuối cùng bị Triệu Đà dùng gian kế cướp mất nỏ dẫn đến mất nước đó sao? Ông ta rõ ràng là giặc, là tặc tử của Trung Quốc có sao lại tôn sùng ông ta? Giáo sư Lãm lại cười, ông ta lắc lắc cái đầu, đẩy cặp kính lên tỏ vẻ buồn cười lắm:

_ Chú biết mấy đứa nghĩ gì, nhưng Triệu Đà, không, Triệu Vũ Vương là một triều đại trong lịch sử Việt Nam. Ông ta tuy ban đầu được nhà Tần cử sang nhưng sau tự thoát li ra, xưng hiệu Vũ Vương, xây dựng đất nước một cách độc lập, lo cho cơm ăn áo mặc đầy đủ, trọng dụng người tài và bảo vệ chủ quyền dân tộc trước nhà Hán sau này!

_ Nhưng ông ta đánh bại An Dương Vương....

_ Thì An Dương Vương cũng đánh bại triều đại Hùng Vương thôi! Mạnh được yếu thua!

_ Nhưng ông ta là người Tàu.....

_ Tàu thì sao? Mấy đứa có biết từ 4500 năm trước người Trung Quốc cổ đã băng đèo đội suối đến Thái Lan, đẩy lùi người Khmer và Môn để trở thành người Thái Lan như bây giờ không? Mấy đứa có ai dám chắc An Dương Vương hay Đinh Tiên Hoàng không phải người Trung Quốc di cư không?

_ Dạ....không...

_ Đứng trên góc độ lịch sử, đừng nhìn vào gốc gác mà hãy nhìn vào việc họ làm, những gì họ đóng góp và tình cảm họ dành cho mảnh đất này, hiểu chưa?

_ Dạ hiểu!

Giáo sư Lãm mỉm cười khoan khoái, ông ta cảm giác mình vừa “minh oan” thành công cho Triệu Vũ Vương Triệu Đà. Huy cảm thấy cảm phục giáo sư, dù rằng như chú Lục nói, giáo sư Lãm không hoàn toàn là con người đáng tin cậy, nhưng lòng yêu lịch sử Việt, lòng yêu nước của giáo sư không hề giả dối được. Đến chú Lục thấy giáo sư Lãm giảng giả say sưa, chú cũng phải có cái nhìn khác về con người này, đúng là trong trăm điểm tốt cũng phải có một điểm tốt chứ. Chú Lục, trong một lần hiếm hoi, nở một nụ cười thân thiện cảm phục giáo sư Lãm:

_ Lãm! Anh giỏi thật!

_ Ha, quen nhau ngót mấy chục năm, lần đầu thấy anh khen tôi đấy!

_ Tui có gì nói đó, anh giỏi tui nói anh giỏi! Mà liên quan gì vụ Huy?

_ Đây, tôi nói tiếp! Cuốn An Nam Chí Lược vẫn chưa phải bộ cổ nhất!

_ Hả, có thứ cổ hơn nữa sao?

_ Năm 187, nhà Đông Hán cử Sĩ Nhiếp sang làm thái thú cai trị quận Giao Chỉ, tức Đại Việt đấy. Ông ta là người mang lại văn hoá nho học, truyền bá chữ Hán sang nước ta. Do nhiều từ ngữ ở nước ta không có trong chữ Hán, nên bắt đầu nhiều từ mới được thêm vào, từng bước từng bước tạo ra chữ Nôm mà tôi hỏi anh và 2 cháu ấy!

_ Ô, thần kỳ vậy! Rồi sao nữa?

_ Sĩ Nhiếp là người rất sùng tâm linh! Khi ông ta sang đây đã thấy rất nhiều chuyện kì dị xảy ra ở đây, nên cho người viết một bộ mang tên “Giao Chỉ dị truyện”. Mục đích ông ta muốn tổng hợp những chuyện kì lạ trong thiên hạ, tổng hợp thành một bộ dâng cho vua Hán. Rất tiếc chưa viết xong ông ta đã mất, con ông ta Sĩ Huy vì muốn nổi loạn nên bị nhà Hán giết!

_ Vậy đó mới là bộ cổ nhất à??

_ Đúng! Người phụ trách viết bộ này là Tiêu Bá Vân, sau khi Sĩ Huy bị giết ông ta thay tên đổi họ thành Phạm Siêu chạy trốn, rong ruổi khắp thiên hạ ghi lại chuyện kì lạ, tâm linh trong thiên hạ. Đến đời nhà Đinh, hậu nhân của ông ta tên Phạm Hạp cùng em tên Phạm Cự Lạng phò tá Đinh Bộ Lĩnh đánh bại

12 sứ quân, trở thành công thần của nhà Đinh và dâng cho Đinh Tiên Hoàng bộ sách này. Đinh Tiên Hoàng rất ưng ý, đổi tên thành “Đại Cồ Việt Dị Kỳ”.

Cha con chú Lục nghe giáo sư Lãm kể chuyện thu hút đến nỗi, họ quên hết mọi cái trên đời, quên đi nốt chuyện họ muốn rời khỏi DMI, quên luôn người đàn ông trước mặt mình đã lừa mình thế nào. Ban đầu, họ chỉ muốn nghe chuyện của Huy và Lạc Long Quân, tuy nhiên họ gần như bị hút hồn bởi “tiết học lịch sử của giáo sư Lãm. Trần Lãm uống nốt cốc nước, từ nãy đến giờ ông ta là “đạo diễn chính” của câu chuyện ngày hôm nay. Ông ta mỉm cười nhìn ba cha con chú Lục, ông ta biết mình đã thắng. Giáo sư Lãm liếc nhìn Thần Kim Quy, khẽ gật đầu đầy ẩn ý. Giáo sư tiếp tục bài giảng:

_ Từ thời nhà Đinh, đến thời tiền Lê, Lý, Trần, Hồ, hậu Lê, Nguyễn. ... sau này, bộ sách này là quốc báu của các vị hoàng đế! Mỗi thời đại đều xuất hiện những câu chuyện tâm linh, kì truyện, ... các hoàng đế cho người phụ trách thu thập câu chuyện, ghi lại rồi lọc ra, chỉ những truyện thật hay, thật rùng rợn và bí ẩn mới được cho vào bộ sách. Đến đời nhà Nguyễn thì dừng hẳn

_ Dừng hẳn à? Sao thế chú (Viên thắc mắc)

_ Vì các vua Nguyễn đời sau như Duy Tân, Thành Thái không tin vào tâm linh nữa. Sau khi Bảo Đại mất thì bộ sách bị thất lạc sang Pháp rồi Mỹ. Đến năm 1991, bằng phương pháp ngoại giao chúng ta đã “chuộc” bộ sách về rồi đổi tên thành “Đế Vương Dị Sử”

_ Quàooooooooo!

Bỗng nhiên, chú Lục đứng lên đi vòng quanh bàn của giáo sư Lãm, chú nhìn chăm chú vào quyển sách. Sau đó, chú lấy tay gõ nhẹ lên bìa quyển sách, lật quyển sách ra chăm chú nhìn từng trang một, rồi đột nhiên ngừng đầu lên hỏi:

_ Bìa bằng vàng à? Giấy bằng gỗ bách tùng? Có cả bộ sách như vậy?

_ Ha, quả là anh có mắt tinh tế! Quyển này là quyển thứ 2 trong bộ 3 quyển, mỗi quyển hơn 1500 trang!

_ 1500 trang? Cả gia tài đấy!

_ 1 quyển tầm vài trăm tỉ đồng thôi! Nhưng giá trị là nội dung của nó!

_ Tôi không hiểu lắm, khoảng vài chục trang đầu tiên là chữ gì tôi không hiểu, còn lại là chữ Hán hay Nôm gì đó

_ Đời vua Lý Thái Tổ, tức Lý Công Uẩn, Sư Vạn Hạnh đã tìm ra 288 văn bia cổ bằng đồng, khắc lại các kí hiệu chữ viết tượng hình, ngôn ngữ mà thời vua Hùng dựng nước đã dùng trước khi có chữ Nôm. Các bản khắc ghi lại các sự tích, truyền thuyết kì lạ thời điểm đó.

_ Tức là khoảng 2000 năm?

_ Đúng! Lý Thái Tổ sai người bổ sung phần còn thiếu vào bộ “Đại Việt Dị Truyện”. Quyển sách này còn có một điều rất thú vị...

_ Là gì?

_ Bộ sách này viết được viết bởi nhiều tác giả của các triều đại khác nhau, cứ mỗi lần viết những trang mới sẽ kẹp vào thành trang sách mới. Do tính chất bảo mật, mỗi người viết có cách viết khác nhau, thậm chí là chơi chữ

_ Chơi chữ? Cụ thể đi nào?

_ Ví dụ như thời nhà Đinh, Phạm Hạp là người chấp bút, thủ pháp viết từ trên xuống. Đến thời nhà Lý, Mạc Hiến Tích được giao viết bộ này, những trang sách do ông chấp bút đều viết dọc từ dưới lên. Thời nhà Trần, Mạc Đình Chi là người chấp bút, trang nào ông ta viết đều đọc ngang từ phải sang ở dòng lẻ và viết từ trái sang phải ở dòng chẵn. Đến thời nhà Hồ, đích thân vua Hồ Quý Ly viết, ông ta theo kiểu ghép chữ đầu trang với chữ cuối trang. Đến thời hậu Lê, Nguyễn Trãi chấp bút, cứ chữ lẻ bỏ không đọc đến chữ chẵn, ghép những chữ chẵn lại mới ra một chữ có ý nghĩa. Còn rất rất nhiều vị danh sĩ nữa chấp bút: Ngô Sĩ Liên, Cao Bá Quát, Nguyễn Du, ... phải đến hơn 300 tác giả khác nhau, mỗi vị một kiểu. ...

_ Vi diệu...vi diệu! Vậy...anh có hiểu hết không?

_ Hơn 4500 trang? Ha, tôi mất 21 năm chỉ mới hiểu hơn 1957 trang thôi đấy!

_ KINH! @@

_ Ngoài kiến thức về chữ Nôm, chữ Hán ra còn phải hiểu quy tắc, còn phải nghiên cứu ý nghĩa và lịch sử nữa chứ đùa!

_ Thế chuyện của Huy thì liên quan gì bộ sách này?

_ Có chứ! Huy là kiếp thứ 5 của Lạc Long Quân!

_ Whattttttttttttttttttt?

Chú thích

Ngoại trừ Tiêu Bá Vân, hay còn gọi là Phạm Siêu ra, những nhân vật kể trên là những nhân vật có thật trong lịch sử:

Các đời vương triều ở Việt Nam trong lịch sử: Vua Hùng, An Dương Vương, Triệu, Đinh, tiền Lê, Lý, Trần, Hồ, hậu Lê, Tây Sơn, Nguyễn

Chap này tương đối “nặng”, nặng vì do đã lâu chúng ta không có thói quen tìm hiểu lịch sử Việt Nam. Lời khuyên chân thành của mình là các bạn nên đọc chap này từ từ, xem từng nhân vật một, google search và tìm hiểu thêm. Đặc biệt chú ý các thời đại theo dòng thời gian của Trung Quốc để dễ hiểu:

_ Vua Hùng/An Dương Vương - Nhà Tần (Tần Thủy Hoàng với Lã Bất Vi trong "Cổ máy thời gian" ấy)

_ Triệu Đà (Triệu Vũ Vương)/Hai Bà Trưng (Trưng Vương) - Nhà Hán (Vua Hán là Lưu Bang trong Hán-Sơ triều hùng ấy)

Bà Triệu - Nhà Ngô (Ngô của Chu Du bên Tam quốc nhé)

_ Lý Bí (Lý Nam Đế)/Triệu Quang Phục (Triệu Việt Vương)/Lý Phật Tích - Nhà Lương

_ Mai Hắc Đế/Phùng Hưng (Bố Cái Đại Vương) - Đường (Đường của mụ Võ Tắc Thiên ấy)

_ Ngô Quyền (Ngô Vương) – Nhà Nam Hán

_ Đinh Bộ Lĩnh (Đinh Tiên Hoàng)/Lê Hoàn (Tiền Lê)/Lý Công Uẩn (Lý Thái Tổ của nhà Lý) – Nhà Tống (Tống của Bao Thanh Thiên, Dương Quá, Cô Long, Tiểu Phong, Đoàn Dự ấy)

_ Nhà Trần (Trần của Trần Hưng Đạo) – Nhà Nguyên (Của con quận chúa Triệu Mẫn vợ Trương Vô Kỵ)

_ Hậu Lê - Nhà Minh (Của Chu Nguyên Chương, Tiểu Ngạo Giang Hồ, Lệnh Hồ Xung nhé)

_ Chúa Nguyễn/Chúa Trịnh/Nhà Mạc/Nhà Lê – Nhà Thanh (Ung Chính, Tuyết Sơn Phi Hồ các kiểu)

_ Nhà Tây Sơn (Vua Quang Trung, Nguyễn Nhạc, Nguyễn Lữ) – Nhà Thanh (Đời Càn Long, Tiểu Yến Tử, Ngũ A Ca nhé)

_ Nhà Nguyễn – Nhà Thanh (Đời Từ Hy thái hậu)

Bạn đang đọc truyện *Tiền Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Gặp Lạc Long Quân

Điều điên rồ! Chắc có lẽ đây là điều điên rồ nhất mà cha con chú Lâm từng nghe. Một vị cô thần, một người được xem như tổ tiên của người Việt cổ ở trong người Huy thôi đã điên rồ lắm rồi, nay Huy lại còn lại là kiếp thứ 5 của ông ta. Thế giới này điên thật rồi! Trần Lâm vừa nói ra một điều, có lẽ những ai điên rồ nhất cũng chẳng dám tưởng tượng ra. Chú Lục há hốc miệng, đảo mắt sang nhìn Kim Quy Vương và suýt ngã ra ngất luôn tại chỗ khi Kim Quy Vương khẽ gật đầu xác nhận. Chú lão đảo vài vòng nên Huy và Viên phải đỡ chú không kéo chú ngã quỵ xuống:

_ Cái...cái...cái này quá sức tưởng tượng rồi Lâm!

_ Tôi biết! Tôi cũng đâu muốn tin...

_ Anh...anh đào đâu ra thông tin này

_ Đế Vương Dị Sử, trang 42! Đây là trang vẽ lại nguyên bản của 1 trong 288 bản đồng khắc, kể về việc Lạc Long Quân bị Thần Đế trừng phạt

_ Thần Đế?

Huy nghe đến cái tên này khiến nó giật nảy mình. Trong giấc mơ mà nó thường gặp gần đây, một gã tự xưng là Vương, thay mặt Thần Đế dùng gươm đâm xuyên đỉnh đầu nó. Chẳng lẽ...giấc mơ của nó, cảnh vật nó thấy là cảnh Lạc Long Quân bị xử tội? Viên cũng nhớ có lần Huy kể về giấc mơ của Huy, về Thần Đế. Nó vỗ nhẹ vai của Huy, cả hai trao cho nhau ánh mắt lo âu. Giáo sư Lâm tỉnh ý biết ngay có chuyện không ổn:

_ Sao? Đã từng nghe ngóng ở đâu hả?

_ À...thì...con có giấc mơ. Trong mơ, có kẻ đâm con...nói đại diện Thần Đế gì đó....

_ Hừm, đó là hình phạt Ngũ Mệnh Cửu Kiếp Phục Linh! Đó là... à mà thôi... cái này để Thần Kim Quy kể rõ hơn!

Trần Lâm nhanh chóng kết thúc bài thuyết trình, ông ta đá quả bóng sang Thần Kim Quy. Kim Quy Vương đứng lên, khẽ rướn người vուն vai một chút cho đỡ mỏi, rồi bước từ chỗ ngồi lên phía trước, nhìn mọi người tiếp tục câu chuyện:

_ Là thế này, ở thiên giới người chịu trách nhiệm cai quản chúng sinh là Thần Đế, vợ ông ta là Thần Hậu. Ngài có ba thuộc hạ trung thành nhất, mạnh mẽ nhất gọi chung là Tam Quân.

_ Cho con hỏi, Lạc Long Quân là một trong ba người phải không thưa sứ giả Thanh Giang?

Huy kính cẩn hỏi Thần Kim Quy, khiến ông ta hơi bối rối. Dẫu sao, người trong thân thể của Huy vẫn là Lạc Long Quân, đại ca của ông ta. Giờ thấy đại ca kính cẩn lễ phép với mình, thật Thần Kim Quy cảm thấy không quen. Ông ta dừng lại vài giây nhìn Huy, trước khi mỉm cười:

_ Gọi ta là Kim Quy Vương được rồi. Phải, họ phụ trách tam giới, Lạc Long Quân cai biển Thủy quốc, Diêm La Quân quản lý Địa quốc và Đồng Cổ Quân hay con người các ngươi còn gọi là Thần Đồng Cổ hoặc Thiên Hạ Minh Chủ Vương ấy.

_ Vậy Diêm La Quân chắc là Diêm Vương hả Kim Quy Vương?

_ Đúng rồi! Còn Thần Hậu có 3 đệ tử chân truyền là Âu Cơ, Chử Đồng Tử và Tản Viên Sơn Thánh

_ Sơn thánh là Sơn tinh thưa Kim Quy Vương?

_ Ừ Sơn Tinh đấy. Vì nhiều lý do, Thần Đế và Thần Hậu có nhiều bất đồng trong việc cai quản tam giới, cuối cùng đã không ở bên nhau nữa

_ Nghe giống li dị quá ta?

Cả ba cha con chú Lục cười ồm ồm, đến cả giáo sư Lâm đang lắng nghe ở cạnh cũng phải phì cười vì cái phát ngôn linh tinh của Huy. Mà quả thật, lần đầu tiên mới nghe thấy cái danh Thần Đế và Thần Hậu, nay lại nghe nói họ bất đồng ở xa nhau ra khác gì cặp vợ chồng đi li dị. Kim Quy Vương cũng mỉm cười đồng ý:

_ Ừ, theo ngữ cảnh của bọn mi, là li dị! Đồng thời họ lập ra lời thề, người của Thần Đế và Thần Hậu, vĩnh viễn không được quan hệ với nhau, kết bạn cũng không

_ Há? Vậy sao....

_ Sao đại ca ta đến được với tẩu tẩu chứ gì? Họ lén lút yêu thương nhau, bởi vậy, haizzaa....

Kim Quy Vương thở dài, ông ta bồi hồi nhớ lại những chuyện đã qua. Dù đã ngàn năm trôi đi nhưng với ông ta chỉ như mới ngày hôm qua. Kim Quy Vương rung rung, ông khẽ lau đi giọt nước mắt rồi nhìn sang Huy. Có lẽ do cảm thấy mình nợ Lạc Long Quân quá nhiều, nên ông ta nắm lấy tay Huy bọc bạch:

_ Đại ca, đệ xin lỗi!

_ Ấy, con phải Lạc Tổ đâu!

_ Ừ...ừ, ta nhập tâm quá! Sau đó Thần Đế và Thần Hậu biết chuyện, bắt hai người họ phải tách nhau ra! Chuyện sau đó các người đã biết, đại ca dẫn 50 con xuống biển, tẩu tẩu dẫn 50 con lên rừng núi....

_ Vậy còn chuyện Ngũ Mệnh Cửu Kiếp gì đó?

_ Chuyện sau đó mới đáng nói! Chuyện của đại ca và tẩu tẩu, bọn ta đã sớm cảnh báo nhưng đại ca nhất quyết không nghe...

_ Bọn ta? Có phải hai người huynh đệ còn lại của Lạc Tổ?

_ Phải, bốn huynh đệ bọn ta, là vương của bốn tộc lớn nhất Thủy quốc: Long, Quy, Hải Sa và Chương Ngự....

_ Hải Sa? Chương Ngự?

_ Cá mập và bạch tuộc ấy. (Trần Lâm chen vào)

Kim Quy Vương khẽ gật đầu với giáo sư Lâm cảm ơn. Đúng là cần một ai đó như giáo sư giải thích những điều khó hiểu cho cha con chú Lục. Chính Kim Quy Vương cũng không đủ khả năng nói thứ ngôn ngữ mà có thể nói cho tường nếu không có người như Trần Lâm. Ông ta tiếp tục:

_ Thuở đó, ngoài ba huynh đệ bọn ta ra, đại ca còn rất tin tưởng một thuộc hạ xuất sắc. Người này văn võ toàn tài, thần uy chỉ đứng sau đại ca và trên cả bọn ta. Tuy nhiên người này xuất thân từ một gia tộc nhỏ, lại từng bại trận trước Long tộc dẫn đến dòng tộc không được ra biển sống, chỉ chui rúc ở sông ngòi.....

_ Ai thế nhỉ? Nghe có vẻ hay hay

_ Ù, hần được đại ca phong làm Tướng Quốc của Thủy tộc, tương đương Nguyên Soái đấy. Cũng chính hần, hần là người đã hãm hại đại ca đi đến con đường vạn kiếp bất phục.

_ Thăng nào ăn cháo đá bát dữ vậy trời?

_ Hần là vương của Giao Long tộc, tức tộc

_ Giao Long là cá sấu nhé! (Trần Lâm bổ sung thêm)

_ Cảm ơn, hần là Tướng Quốc-Thủy Tinh.

_ Há? Thủy....thủy.....

Huy lấp bắp không nói nên lời! Cùng một ngày nó nhận được biết bao nhiêu thông tin mà nó cũng không tưởng tượng ra nổi. Minh là kiếp thứ 5 của Lạc Long Quân, mình bị trừng phạt vì yêu Âu Cơ, rồi mình bị vị thần trong truyền thuyết là Thủy Tinh phản bội. Ôi, vậy mà khi này mình còn gọi ông ta là ăn cháo đá bát, phui phui cái mồm nó. Huy nuốt nước miếng rồi bắt đầu hỏi tiếp:

_ À vậy... có khi nào ...hiều lắm gì ở đây không chú...à con lộn...Kim Quy Vương

_ Gọi ta là chú Quy cũng được (Kim Quy Vương mỉm cười)

_ Dạ... chú Quy!

_ Ù! Thủy Tinh hần...ôi...uổng công đại ca trọng dụng hần! Sau khi Thần Đế và Thần Hậu bắt đại ca và tẩu tẩu xa nhau... Hần lợi dụng một ngày đại ca đi vắng, giết chết đại trưởng lão của Long tộc rồi đổ cho tứ đệ là Chương Ngự Vương, khiến đại ca và tứ đệ giao chiến.

_ Rồi sao nữa chú?

_ Tứ đệ sao là đối thủ của đại ca, hần bị đánh bại phải chạy khỏi Thủy quốc. Sau đó tức giận vì bại trận, Chương Ngự bần bạc mặt cáo lên Thần Đế, vu khống đại ca có ý đồ làm phản muốn đánh lên núi Tản Viên

_ Núi Tản Viên? Núi đó thì liên quan gì ở đây?

_ Liên quan đến đại tẩu! Năm xưa tẩu tẩu dẫn 50 con lên núi, Thần Hậu đã lấy đi cốt tiên và đuổi 50 người con về sống với nhân giới. Còn tẩu tẩu bị giam trong lòng núi Tản Viên sám hối tội lỗi của mình.....

_ A....

Huy thấy lồng ngực nó như co lại! Một cảm giác đau, đau từ trong tận đáy lòng nó phát ra. Huy cảm nhận được nỗi đau đó đến từ Lạc Long Quân, ông ta vẫn ở trong thân thể nó bấy lâu nay, ông ta thấy hết, cảm nhận được hết những gì Huy trải qua, có chăng ông ta không thể nói ra thôi. Tim của Huy đập càng nhanh hơn, lồng nó tràn ngập đầy bất an và khó chịu. Huy lấy tay, vuốt nhẹ lên ngực, trong tận tâm trí của nó phát ra những âm thanh an ủi cho Lạc Long Quân:

_ Con hiểu mà Lạc Tổ! Ngài đừng lo!

Không biết là nhờ những gì nó nghĩ trong đầu đã truyền đến Lạc Long Quân hay không, nó thấy lồng nó dịu lại hần. Có lẽ nó và Lạc Long Quân có tâm trí tương thông nhau chăng. Kim Quy Vương nhìn Huy đây lo lắng:

_ Huy, có sao không?

_ Dạ không chú...con ổn, tiếp đi chú!

_ Ù! Thủy Tinh giết trưởng lão Long tộc chưa đủ, sau đó hần lại ra tay giết 50 người con của đại ca nữa....ôi các cháu của ta....

_ Aaaaaa

Huy bỗng thấy ngực mình lại đau dữ dội hơn, nó cảm giác như trong lòng đang cầm phần cực độ! Lạc Long Quân đang điên cuồng gào thét trong thân nó, chỉ chờ chờ xé nát lồng ngực của Huy để bước ra trả thù Thủy Tinh. Nó cảm giác thần trí nó như mơ hồ lại, không khí xung quanh khó thở khiến nó không làm chủ được bản thân, lao đảo rồi ngã âm xuống đất. Trong lúc mơ màng, nó vẫn cố gắng giữ mình tỉnh táo nhất có thể:

_ Không được, không được xui! Lỡ Lạc Long Quân ra thì...ơ

Huy bất tỉnh thật rồi! Thần trí nó chìm vào cõi mộng mị, nó sợ Lạc Long Quân sẽ chiếm lại thân xác của nó mất. Khi Huy giật mình tỉnh dậy, nó đang ở một vùng đất tối đen như mực. Huy chỉ thấy được chính bản thân nó ở trong vùng đen tối này và một bóng người ở xa xa. Huy vội chạy đến gần người đó để hỏi:

_ Xin lỗi chú! Con đang ở đâu vậy chú biết không? Chú chỉ đường ra giúp con với con cảm ơn!

_ Ở điểm giao nhau của chúng ta!

_ Hà? Giọng nói này....Lạc Tổ?

_ Là ta đây! Chào Huy, kiếp thứ 5 của ta!

Bạn đang đọc truyện *Tiên Kiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Trở về

Huy lúc này cũng chẳng biết nói gì, cổ họng nó khô ran lại, miệng cứng đờ không nói nên lời. Người đàn ông trước mặt nó là một thần thoại, một vị cổ thần sáng thế của dân tộc Việt và là tổ tiên của trăm vạn họ. Cảm giác của Huy lúc này là hồi hộp, xen lẫn chút kính nể và sợ hãi trước người đàn ông này. Ngoại hình của Lạc Long Quân càng có phần bí ẩn khiến Huy lo lắng hơn.

Lạc Long Quân đang ngồi một trên một chiếc toạ kỷ bằng đá, lưng tựa vào thành ghế, ánh sáng heo hắt từ vùng bóng tối xung quanh không đủ để Huy nhìn rõ mặt ông ta, trừ đôi mắt sáng quắc lên đầy thần khí. Ông ta tuy ngồi trên toạ kỷ nhìn uy nghi nhưng Huy cảm thấy có gì đó không ổn, đôi tay ông ta bám chặt trên hai thanh tay cầm ghế điểm xuyết đầu rồng tinh tế, nhưng có vẻ như nó bị bó chặt bởi cái gì đó. Lạc Long Quân thấy Huy nhìn chăm chăm vào đôi tay mình, ông ta bất ngờ cười lớn:

_ Haha, nhận ra rồi à?

_ Ngài... bị trói?

_ Bỏn vương tuy tự do, nhưng thật ra là chẳng tự do! Ta bị trói buộc trên chiếc long kỷ này!

_ Ngài....có cần....con giúp mở ra không?

_ Không cần! Thật ra mi đã giúp bỏn vương mở ra 2 lần rồi, mi nhớ chứ?

_ A.....

Hai lần mà Lạc Long Quân nói, một lần là Huy suýt bị con Diệu giết khiến Lạc Long Quân phải xuất hiện cứu mạng nó. Lần thứ hai là đích thân Huy đã triệu hồi ông ta ra dẫn đến mất kiểm soát, suýt giết Kim Quy Vương, Thác Trung tướng quân, Viên, chú Lục, anh Y Văn, anh Trung và Hương. Huy bắt giác nhớ lại lần thứ hai khiến nó rùng mình không tự chủ lùi vài bước ra sau. Lạc Long Quân như có tâm tư thông tuệ với Huy, ông ta vội trấn an nó:

_ Không phải sợ! Bỏn vương không ấu trĩ nữa đâu.

_ Dạ... dĩ nhiên Ngài là Lạc Tổ, Ngài làm sao mà....

_ Lạc Tổ? Lũ nhĩ tử của bỏn vương giỏi thật, đến giờ vẫn có kẻ tin bỏn vương là tổ tiên của nhân tộc...

_ Hà? Là sao?

_ Thôi, chuyện đó ta sẽ kể sau! Lạc Tổ thì Lạc Tổ, chả lẽ Lạc Tổ không từng sai? Lạc Tổ không ấu trĩ? Lạc Tổ chưa từng đau? Lạc Tổ chưa từng rơi nước mắt?

_ Ngài đừng nói vậy.....

Huy cũng chẳng biết nói gì thêm nữa. Ánh sáng heo hắt không đủ để nó nhìn rõ mặt của Lạc Long Quân, nhưng Huy biết đối diện Huy là khuôn mặt đượm buồn, có muôn vàn nỗi đau và nỗi lòng khó nói. Lạc Long Quân tuy không rơi nước mắt nhưng giọng ông ta run run như đang khóc trong lòng. “Đàn ông không đồ lệ ra mắt chỉ trần lệ khoé tim”, Huy cảm thấy mình hiểu Lạc Long Quân như thấu hiểu chính bản thân mình vậy. Lạc Long Quân hít một hơi sâu, trước khi ông ta tiếp tục:

_ Mấy hôm mi ngủ say, bỏn vương ở nơi đây đã suy nghĩ rất kỹ....

_ Ngài suy nghĩ điều gì ạ?

_ Bỏn vương đã nhớ ra mọi chuyện! Ký ức bỏn vương bị Ngũ Mệnh Cửu Kiếp Phục Linh phong ấn, qua từng mệnh bỏn vương lại khai mở được một phần...

_ Hình phạt đó là thế nào ạ?

_ Hình phạt đó là hình phạt nặng thứ hai của Thiên quốc! Cứ 9 kiếp đến kiếp thứ 10 bốn vương sẽ thức tỉnh một phần ký ức, kèm theo đó là sức mạnh và trí tuệ của bốn vương.

_ Cửu Kiếp? Vậy chẳng lẽ Ngũ mệnh là ứng kiếp thứ 10, 20, 30, 40 và 50?

_ Phải! Đến kiếp thứ 50 hay là mệnh thứ 5, bốn vương sẽ thức tỉnh hoàn toàn

_ Rồi sau đó?

_ Sau đó thì trước năm 25 tuổi, bốn vương phải đến trước nhục thân của mình, rút thanh kiếm phong ấn khỏi người thì nguyên thần của bốn vương sẽ quay về nhục thân, tái sinh trở lại thành Chiến Long vô địch của Tam giới

_ Thanh kiếm bằng đá, có chữ tượng hình trên thanh kiếm, khi đọc chú ngữ phát sáng lên...

.. Nó hiện cảm trên đỉnh đầu nhục thân của Ngài?

_ Hà? Mi từng thấy nó rồi à?

_ Trong giấc mơ! Con từng nằm mơ thấy cảnh Ngài bị phong ấn, cảm giác đau buốt không thể tả...

_ Ha! Hai chúng ta tâm trí tương thông, tuy hai mà một! Mi có thấy ký ức đó cũng là điều bình thường!

Hèn gì Huy lại có giấc mơ thật như vậy. Giấc mơ của Huy cũng chính là ký ức của Lạc Long Quân, vì vậy nên cảm giác lờ mờ xuyên qua đỉnh đầu quán chặt vào não và xuyên qua từng thớ thịt lại sống động đến thế. Huy cứ tưởng mình bị ám ảnh tự kỷ bởi mấy bộ phim TVB mất rồi chứ. Huy nghĩ ngợi đôi chút rồi ngẩng mặt lên nhìn Lạc Long Quân:

_ Vậy giờ con phụ Ngài đi tìm nhục thân là được phải không?

_ Chưa phải lúc! Mi còn yếu lắm

_ Hà? Yếu là sao? Bữa trước chẳng phải Ngài mượn thân con biểu diễn múa nước rất bá đạo sao?

_ Múa nước? Biểu diễn? Ngôn ngữ loài người các ngươi lạ thật!

_ Ý con là Ngài thi triển thần uy kinh thiên bạt địa (Huy cố nhớ mấy từ ngữ trong phim TVB)

_ Mi tưởng thân xác mi là của thần thật sao? Lần trước bốn vương miễn cưỡng lắm chỉ dùng được 5 thành, mi đã ngủ suốt 4 ngày 4 đêm. Bốn vương còn dùng nữa khéo ngươi ngủ đến suốt đời, có may mắn tính lại cũng tàn phế hoặc điên khùng.

_ Sao ghê vậy? Ngài đừng hù... ủa lộn đừng đe dọa con à nha

_ Bốn vương dọa mi làm gì? Còn nữa, kẻ dùng gươm đâm ta mà mi thấy, chính là Thủy Tinh. Dù mi có dùng được 5 phần sức mạnh của bốn vương thì cũng không phải đối thủ của hắn, nói chi còn Chương Ngự và Hải Sa...

_ Chắc.... khó nghĩ vậy!

_ Mi thật sự muốn giúp bốn vương?

_ Dạ, con muốn! Ngài đã chịu quá nhiều nỗi đau rồi

_ Ha! Một tên nhân tộc lại đồng cảm nỗi đau của bốn vương, còn huynh đệ ta thì.... Thôi! Mi đi đi, ta có món quà dành cho mi

_ Món quà gì ạ?

_ Khi tỉnh dậy mi sẽ biết.... Có người đến! Mi mau tỉnh dậy!

_ Khoan đã, con còn đi.....

Huy còn chưa kịp nói hết câu, nó đột ngột nhận ra Lạc Long Quân càng ngày càng xa tầm mắt của nó. Huy như bị kéo khỏi vùng tâm tối xa xăm đến nơi khác. Huy quay đầu lại nhìn, sau lưng nó là một vùng ánh sáng chói lòa khiến Huy không thể nhìn thấy gì nữa. Khi ánh sáng tan đi, Huy mở mắt ra thấy nó đang nằm trên giường bệnh. Dù căn phòng hơi tối nhưng nhờ ánh sáng từ hành lang hắt vào, Huy xác định được bên cạnh Huy là chú Lục.

Chú đang mặc trên mình bộ đạo bào màu vàng của Tôn Tiên phái, nở nụ cười với Huy giúp nó bình tĩnh hơn. Huy nhận ra mình đã trở về thực tại, có lẽ đây là ở trung tâm y tế của DMI ở tầng 16.

Huy cũng mỉm cười lại nhìn chú. Bất chợt, Huy cảm giác có gì đó không ổn lắm. Chú Lục đang đứng trước mặt tạo cho Huy cảm giác là lạ. Căn phòng tuy tối nhưng có vẻ như nước da của chú có màu hơi xanh xao. Chú Lục bắt đầu giơ một tay lên, vạt áo đạo bào rũ xuống lộ ra bàn tay xù xì ghê rợn. Nó thấy mất chú Lục bắt đầu lùi ra và vùng bàn tay dài nhọn hoặc những chiếc móng nhọn xuống đầu mình

Huy chỉ kịp thét lên kinh hãi trước khi nghiêng đầu sang một bên kịp tránh một thủ đao sắc bén của “chú Lục”. Thủ đao sắc bén đến nỗi đâm xuyên qua xích toạc lớp nệm rồi cắm sâu vào mặt giường bằng kim loại, nếu trúng cú này bảo đảm nát đầu như chơi.

Huy bật dậy toan chạy trốn thì phát hiện ra cơ thể mình bị nối bởi những thiết bị dây đo nhịp tim, huyết áp và nước biển. Các dây quấn chặt vào nhau khiến Huy bị trói ngay tại chỗ, “chú Lục” không bỏ lỡ cơ hội rút tay khỏi giường tung một chém dứt toàn bộ dây đang cắm trên người Huy. Mũi thủ đao cắt sâu vào cơ thể khiến Huy tổn thương và có cảm giác đau rất thốn lên tận não, áo của nó rách làm đôi.

Huy đau đớn ôm ngực, cơ thể không tự chủ ngã bật người ngả vào bức tường phía sau. Tên “chú Lục” được thể không tha, giơ tay lên lần nữa toan một đòn cắt đôi đầu Huy, xem ra lần này hết chơi rồi. Bỗng nhiên, một vật thể không xác định từ ngoài phá cửa bay thẳng vào tông trúng ngay “chú Lục” khiến hắn đau đớn thét lên. Cú va chạm khiến hắn bay như điều đứt dây, tông thùng cả tường văng ra ngoài rơi xuống mặt đất từ tầng 16.

Huy ngơ ngác nhìn lại, thứ vừa tông trúng “chú Lục” bay ra ngoài đang lăn lóc dưới đất là một cây đại chùy. Ô, nhìn sao giống Ngũ Thiên Cầm Song Chùy của Thác Trung thế nhỉ? Từ ngoài cửa, một người đàn ông bước vào mặt rỗng mảy phượng, uy nghi lẫm liệt lại vô cùng quen thuộc khiến Huy lắp bắp không nói nên lời:

_ Thác...Thác....Thá...

_ Thần! Thác Trung! Thủy quốc Bá Vương vạn tuế! Bá Hoàng vô địch vĩnh viễn của Thủy quốc, Chiến Long thiên hạ vô song của Tam giới!

_ Ông...ông...làm gì ở đây?

_ Bẩm, hạ thần phụng lệnh Đại Vương, đến đây bảo vệ Bá Vương và dạy dỗ Thái tử cách đấu kỹ!

_ Cái...cái quái gì vậy? Còn tay ông?

Huy bất ngờ vì Thác Trung có mặt tại đây. Mới cách đây ít ngày thôi ông ta như hung thần ác sát đến đòi mạng cha con nhà chú Lục. Giờ ông ta nhìn thuần phục và vâng lời như một con rùa con vạy. Điều ngạc nhiên nhất là cánh tay ông ta đã bị Lạc Long Quân đánh nát, nay đã hồi phục lại như cũ. Phía sau Thác Trung, lúc này chú Lục, giáo sư Lâm, Viên, Hoà Long, Kim Quy Vương và Hương đã chạy đến. Chú Lục và Viên lao đến chỗ Huy nhìn khắp cơ thể nó:

_ Huy! Huy! Có sao không con?

_ Dạ không! Nãy có thằng giả dạng chú đánh con..

_ Cha chả to gan, nghiệt súc dám giả danh chú.sao rách hết áo cả này, rồi giường sao nát hết vậy?

_ A...ủa? Nãy nó quất con, con tưởng ngực bụng bị rách lòi hết phero phổi ra rồi chứ? Sao rách có áo không vậy ta?

_ Đâu có, bụng mảy có cái lằn đỏ nè (Viên chỉ vào bụng Huy)

_ Éo hiểu, giường sắt nó còn đâm lủng, sao tao chỉ thấy rách rách vậy ta?

_ Xem ra có đứa thức tỉnh rồi!

Người vừa lên tiếng là giáo sư Lâm! Ông ta mỉm cười nhìn Huy khi thấy những gì vừa xảy ra. Huy tính hỏi thêm nữa rồi lại thôi, nó chợt nhớ lại lời Lạc Long Quân nói khi nãy trước khi chia tay. Chẳng lẽ đây là món quà mà ông ta trao tặng cho nó. Chú Lục cũng ngơ ngác nhìn Trần Lâm rồi chú nhìn Huy, dường như chú đã hiểu ra vài chuyện. Chú đặt tay lên vai Huy rồi nói một cách dứt khoát:

_ Huy!

_ Dạ sao chú?

_ Chú nghĩ kỹ rồi! Chúng ta sẽ rời DMI

_ Hà? Vãn rời hả chú? Chúng ta rời đi đâu?

Bạn đang đọc truyện *Tiên Kiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Cuộc sống mới

_ Gì mà phải hoảng lên thế? Ý chú Lục của mấy đứa nói là tạm thời trở về thôi!

Giáo sư Lâm chen ngang khiến Huy chưng hửng. Nó quay sang nhìn Viên, có vẻ như ku Vâm biết trước mọi chuyện rồi hay sao nên khá bình tĩnh đón nhận tin này. Huy tiếp tục quay sang nhìn chú Lục, hi vọng chú cho nó câu giải thích rõ ràng một chút. Chú ôn tồn mỉm cười nhìn nó:

_ Chuyện của mày, chú đã nghe Kim Quy Vương và Trần Lâm nói tiếp... thì ra kiếp trước mày khổ như vậy. Bộ “Đế Vương Dị Sử” này chú không chắc đáng tin được bao nhiêu nhưng lời Kim Quy Vương có thể tin được!

_ Vậy... ý chú là sao?

_ Trần Lâm và chú đã bàn bạc kỹ! Vụ này vượt khỏi giới hạn của chú rồi! Ở lại DMI thì không phải lúc nào họ cũng cử người bảo vệ mày khỏi tụi kia được...

_ Tụi kia? Là tụi nào?

_ Thì đám nào hại Lạc Long Quân đó.... Sơ sơ nè: Thủy Tinh, Hải Sa Vương, Chương Ngự Vương, Thần Đế,..... bla bla bla

_ *Ừc* (Huy nuốt nước miếng)

_ Mà mày là người thân của chú, chẳng lẽ chú bỏ mày, đúng không?

_ Dạ!

_ Trần Lâm đã đề nghị với chú, hai đứa sẽ thành thành viên chính thức của DMI. Mọi tư liệu, tài liệu của DMI sẽ được chia sẻ tụi mày, sẽ có người dạy dỗ bọn mày tiếp thành tài, vượt qua giới hạn để đối đầu với những thằng kia

_ Tụi mày? Sao có Viên ở đây? Nó nó, chuyện này là của con, chú và Viên....

_ Của mày con mồi xì! Thành viên gia đình mà nói vậy à?

_ Vậy... sao mình còn rời đi?

_ Chứ bộ mày tính bỏ học luôn hả? Thằng Viên với mày cũng cần tốt nghiệp chứ

_ A.....

Huy quên mất, nó và Viên vẫn còn đang là sinh viên, còn đang đi học. Việc đi theo DMI là quyết định bộc phát ban đầu của hai đứa, chứ thật ra hai đứa vẫn chưa nghĩ đến việc có bỏ học theo DMI luôn hay không. Đột rồi về quê thăm chú Lục là vì hai đứa được tạm nghỉ hai tháng không có khoá học. Giờ thời gian cũng xem như đã tới, đến lúc hai đứa phải quay lại trường học rồi. Huy ngăn người ra, giờ nó cũng không biết phải quyết định thế nào nữa. Giáo sư Lâm mỉm cười trấn an nó:

_ Yên tâm! Hai đứa về học cũng là lúc phải chọn đề tài thực tập rồi nhỉ?

_ Dạ đúng rồi!

_ Về trường đi, chọn DMI thực tập, chú viết giấy nhận hai đứa gửi trường luôn cho

_ Há? DMI sao thực tập được? Chẳng phải mình là tổ chức tuyệt mật sao?

_ DMI tuyệt mật chứ IHPD có đâu? IHPD là tổ chức bề nổi nên vẫn có người biết, DMI mới là bề chìm

_ À!

_ Còn nữa, ít ngày trước chú cho người về nhà anh Lục kiểm tra phát hiện gói chuyển phát nhanh, từ đứa nào tên Kiều Hồng Linh.....

_ Á! Chết mẹ rồi! Quên mất em Linh...

_ Chết cụ mày rồi con (Viên chêm thêm vào)

Không khí cả căn phòng rộn lên tiếng cười. Ai cũng biết chọc giận con gái là điều kinh khủng nhất, có lẽ nếu điều này có mặt trong hình phạt của Thiên giới thì Ngũ Mệnh Cửu Kiếp Phục Linh phải rớt xuống hạng ba mất.

Ngày hôm sau, chú Lục, Huy và Viên chuẩn bị hành lý quay về. Chú Lục sẽ không ở căn nhà ở Tràm Chim nữa, DMI sắp xếp thuê một căn hộ cho chú và hai đứa con ở chung. Căn hộ này khá gần trụ sở DMI, quan trọng nhất là ở chung với Y Văn-Đạo sĩ/Pháp sư Tân Bà La Môn và Phú-Đạo sĩ hệ thành linh cấp 5. Y Văn xem như không cần phải lo về đạo hạnh, còn Phú đứng vị trí đạo sĩ cấp 5, e rằng cũng phải từ Hoà Long trở lên. Nhắc đến Hoà Long mới nhớ, nhà của gã này lại đối diện nhà của cha con chú Lục. Giáo sư Trần Lâm đặc biệt sắp xếp bảo an cho gia đình chú Lục khá nhiều.

Một tuần sau, Huy và Viên bắt đầu đi học lại. Huy dự tính sau giờ học sẽ tìm Linh để xin lỗi, con bé tặng cho nó chiếc áo hình con thỏ bảy màu rất kute nhưng nó bật vô âm tín cả tháng nay. Bỗng nhiên, loa nhà trường thông báo Huy và Viên có mặt trên phòng hiệu trưởng gấp làm cả lớp ồn ào. Thầy

Hùng, giáo viên dạy thể thao về khó chịu nhưng cũng buộc phải để hai sinh viên của mình có mặt.

Vừa bước vào phòng, Huy và Viên suýt ngã bật ngửa ra sau khi ngồi đối diện thầy hiệu trưởng là... giáo sư Lâm. Giáo sư mỉm cười nháy mắt đầy tình nghịch với hai đứa, khiến hai đứa há hốc miệng đứng như trời trồng. Thầy hiệu trưởng bắt đầu lên giọng:

_ À hai cậu đến rồi! Tôi chả hiểu hai cậu có gì đặc biệt!

_ Là... là sao thầy?

_ Còn giả ngu ngơ? Giáo sư Trần Lâm đây là một người trọng vọng trong giới sử học và khoa học, tôi chả hiểu bằng cách nào hai cậu được đích thân giáo sư mời về IHPD

_ Ó.....

_ Này nhé, bằng tốt nghiệp của hai cậu in sẵn để trên bàn tôi rồi! Cầm đi! Hai cậu tốt nghiệp!

_ What? Là sao?@@

_ IHPD bảo đảm cho hai cậu! Giờ cầm bằng về, thích thì đi học, không thích thì ở nhà! Đến lễ tốt nghiệp cứ lên đăng ký nhận áo mũ tốt nghiệp.....Giờ ra đi tôi còn trao đổi thêm giáo sư Lâm

_ @@

Huy và Viên bước ra khỏi phòng, hai đứa cầm cái bằng tốt nghiệp trên tay chẳng hiểu nổi cái gì vừa xảy ra nữa. Hai đứa chưa thực tập, cũng chưa làm đề án tốt nghiệp, chưa học xong mà giờ đã tốt nghiệp. Huy và Viên đứng tần ngần ra đó hết 5-10 phút, tay dụi dụi mắt xem mình có nằm mơ hay không. Viên cầm bằng tốt nghiệp nhìn rồi quay sang nhìn Huy lấp lấp:

_ Nhận cái này rồi...lấy cái gì mà ăn mày?

_ Thì đi xin việc làm!

_ Xin bằng cách nào? Nhiều môn còn chưa học xong, chưa từng đi đâu làm...

_ Tao biết!

_ Hai đứa dở người à? Làm ở DMI 20 củ/tháng còn làm cái gì nữa?

Viên và Huy giật mình, giáo sư Lâm đã đứng sau lưng họ từ khi nào. Sau đó, giáo sư dẫn hai đứa dạo một vòng quanh trường, vừa đi vừa giải thích cho chúng nó hiểu mọi chuyện. Trong thời gian tới, Huy và Viên sẽ quay lại DMI với danh nghĩa thực tập sinh cho IHPD. Trong thời gian này, Thác Trung tướng quân theo uỷ thác của Kim Quy Vương, sẽ dạy cho Viên khả năng của Quy tộc. Trong khi đó, Viên sẽ được giáo sư Lâm và một vài người khác của DMI dạy thêm về pháp thuật và khả năng chiến đấu.

Còn Kim Quy Vương thì sao? Theo như ông ta nói, sau khi Lạc Long Quân chịu hình phạt Ngũ Mệnh Cửu Kiếp Phục Linh, Thủy Tinh đã trở thành Thủy quốc Bá Vương mới. Thủy Tinh lấy cớ bảo quản nhục thân cho Lạc Long Quân, hẳn ta giấu nhục thân Lạc Tổ đi đâu không rõ. Kim Quy Vương bấy lâu đã cải khá nhiều mặt thám xung quanh bộ ba Thủy Tinh, Hải Sa Vương và Chương Ngự Vương, ông ta sẽ cố gắng nội trong hai năm tìm ra nhục thân của Lạc Tổ. Một điều ông ta tiết lộ nữa là nếu trước năm 25 Huy không giải phong ấn cho Lạc Long Quân, hoặc nếu nó chết, Lạc Long Quân sẽ lần nữa chịu hình phạt Ngũ Mệnh Cửu Kiếp Phục Linh. Đó là lí do lần trước có kẻ cố giết nó! Nó buộc phải cẩn thận và không được tin bất cứ ai đáng ngờ, đồng thời phải nâng cao thực lực bản thân.

Đến buổi chiều, Huy hẹn Linh ra canteen gặp ăn yogurt. Con bé mặt phụng phịu, đòi chia tay với Huy vì Huy đã phớt lờ con bé tận cả tháng trời. Huy phải tìm mọi cách giải thích, dĩ nhiên là trừ việc nhắc đến DMI hay thân phận thật của nó. Cũng may có thêm thằng Viên phụ họa, hai thằng đực rựa khua tay múa chân liên hồi mới khiến Linh nguôi cơn giận. Rắc rối ở chỗ, Linh cũng đang tìm chỗ thực tập nhưng tìm chưa được, Huy thấy cơ hội vừa đến, nó lập tức tung chiêu:

_ Em yên tâm! Anh có chỗ cho em

_ Há? Thật không?

_ Thật! Anh có lừa em bao giờ không?

_ Vậy em tin anh! Anh lừa dối em thì chúng ta chia tay

_ Ô tô kê

Chết con mẹ nó rồi! Thằng Huy chỉ tính lấy số với Linh thôi, nó dự tính hỏi giáo sư Lâm một chân kế toán bên IHPD. Dù gì IHPD cũng là bể nổi, có lẽ giáo sư không tính toán nhiều với Huy. Nhưng lỡ như ông ta không chịu, chả lẽ Huy chia tay với Linh thật sao? Đã 1 tiếng đồng hồ kể từ khi gặp Linh, Huy vẫn đang vẩn vơ nghĩ cách. Viên cũng đoán ra Huy nghĩ gì, nó hỏi:

_ Ê mày nói lo chỗ cho Linh, mày tính ở đâu?

_ Còn ở đâu nữa, tao với mày biết có một chỗ mà

_ DMI hả? Điền hả mày?

_ Mày mới điền! DMI làm như có slot? Tao nói IHPD

_ IHPD? Mày có chắc kèo không hứa ngon vậy?

_ Cha Lâm là viện phó, không lẽ không được?

_ Viện phó thì viện phó, nhiều lãnh đạo mà mày! Chưa kể viện trưởng!

_ Thì tao cũng đang rầu thúi ruột nè! Đĩ mẹ ai ngờ há lớn mắc quai!

_ Cho chết mẹ mày đi!

_ Con chó! Còn mày?

_ Tao thì sao?

_ Êm Hương đó! Êm sao rồi?

_ À tao quên nói mày... thì ra Hương mấy lần xin vào DMI mà không được. Ông nội của Hương từng là thầy của giáo sư Lâm đó

_ Hà? Ghê vậy?

_ Ủ, sau này trong một chuyến khảo cổ, giáo sư Lâm, ông nội của Hương và cha của Tuyệt...

_ Tuyệt?

_ Con cho mày tụt quần đó, đừng nói quên rồi nha?

_ Có, tao nhớ! Sao nữa?

_ Ủ, ba người gặp tai nạn! Chỉ có giáo sư Lâm còn sống!

¬ _ Vậy à?

_ Ủ! Sau đó lớn lên Hương muốn vào DMI theo nghiệp ông nội... nhờ đó mê tâm linh lắm, nhưng không có khả năng gì hết sao mà vào...

_ Rồi sao nữa?

_ Bữa tao và cha xin cho nó quá trời, cuối cùng giáo sư Lâm cho nó vào tổ hành chính.... Hương nói như vậy cũng được, nhờ mẫn nguyện rồi!

_ Ghê ghê, ghê nha! Ghi điểm với người đẹp!

_ Hé hé, chứ sao? À mà nhỏ đó mới 24, hơn tao có 1 tuổi à mày!

_ Ngon vãi nòi!

_ Mày đó, ráng lo con Linh đi! Nhưng tao nói trước, số phận của mày như vậy. tao e...

_ Không cần nói nữa, tao biết rồi!

Huy thở dài! Kể từ khi biết thân phận thật sự của bản thân, nó biết nó khó mà quay về cuộc sống vô tư không lo âu như trước. Sắp tới, cuộc sống của Huy là sóng gió mà có lẽ, Linh không nên ở bên cạnh của nó. Nó chỉ mong ước sao, có thể tận hưởng chút thời gian còn lại với Linh, rồi Huy sẽ lao vào cuộc sống giành giật từng sự sống một của nó...

Cuộc đời Huy chuẩn bị bước sang trang mới, một cuộc sống mới!

Bạn đang đọc truyện *Tiền Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Hai tháng luyện tập

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Hai hôm sau, Huy đứng trước phòng của giáo sư Lâm, nó lăm bằm một mình luyện tập nói sao cho tròn trịa ngọt nước nhất có thể. Huy muốn xin giáo sư cho phép Linh, người yêu của nó thực tập tại IHPD. Điều này có lẽ không thành vấn đề với địa vị của giáo sư, vấn đề ở chỗ ngộ nhờ giáo sư Lâm lắc đầu thì phiền to, vì nó lỡ “nô” là lo được chỗ thực tập cho Linh. Huy gõ tay lên tính gỗ cửa, bất ngờ cánh cửa bật ra, một người đàn ông với mái đầu bạc trắng, cặp kính cận hiển lảnh tươi cười hiện hậu đứng trước mặt Huy: giáo sư Lâm. Giáo sư mỉm cười:

_ Sao ông cứ đứng mãi trước cửa phòng tôi thế này ông tưởng?

_ À...hà? Sao chú biết?

_ Camera trước cửa kia kìa

_ Hà? DMI gắn camera nữa hả chú?

_ Có chứ, phải theo dõi xem có ai lười biếng không, phải không HOÀ LONG nhỉ?

_ Dạ...oàm. ực dạ sếp! Em đang làm báo cáo! (Hoà Long nuốt vội)

_ Tốt! Vào phòng nào!

Giáo sư Lâm khoác tay ra hiệu cho Huy đi theo ông ta. Huy lén ngoái đầu lại phía sau, nó không nhìn nổi cười tay Hoà Long đang cố nuốt trọn miếng bánh bao to dùng vào mồm, tay thì lóc cóc gõ báo cáo, trong khi ít phút trước thôi Huy còn thấy hắn đang lướt facebook. Bước vào phòng, Huy lăm nhăm lại trong miệng mấy câu nói mà nó đã luyện tập cả đêm với thằng Viên. Tổ cha nó chứ! Thằng Viên nó éo nghiêm túc gì cả, bảo nó giả làm giáo sư Lâm mà cứ ngồi chọc cười Huy. Giáo sư Lâm nhìn Huy đôi chút rồi ôn tồn nói:

_ Sao? Cần nhờ vả chuyện gì?

_ Dạ con tính nhờ... ủa sao chú biết?

_ Miệng lảm bả lảm bằm cái gì mà...”trống một chỗ” rồi “nhận vào”, xin việc cho ai à? DMI không phải cái chợ đầu nhé

_ Dạ không, con tính xin giùm bạn vào IHPD

_ IHPD cũng không phải nhà tình thương muốn nhận ai là nhận đâu...

_ Dạ... là thế này...con có người bạn...đang thiếu chỗ thực tập, sẵn hay IHPD cũng có tổ kế toán, mà lại đang trống một chỗ.....hay là...

_ Kiểu Hồng Linh?

_ Sao? À sao chú hỏi vậy?

_ Không phải à? Thế thôi...

_ Dạ không, đúng Linh rồi chú!

_ Há há, biết ngay vì gái quên mình mà, bảo con bé đầu tuần đến IHPD gặp chú

_ Dạ.....

Huy mừng rơn, nó đã chuẩn bị sẵn tình huống phải đánh đổi cái gì nặng nề lắm để Linh được nhận vào IHPD thực tập, ví dụ như cam kết làm cho DMI trong bao nhiêu năm chẳng hạn, dù gì trong thân thể của nó cũng là nguyên thần của vị cổ thần bá đạo nhất server còn gì. À mà thật ra, mọi chuyện cũng không dễ dàng như Huy tưởng, giáo sư Lâm nở một nụ cười đắc thắng như đã chuẩn bị sẵn từ đầu:

_ Nhưng.....

_ Hà? Sao hả chú Lâm?

_ Nhưng...phải có điều kiện

_ Điều...điều kiện gì hả chú? (Huy bắt đầu run)

_ Trong vòng 2 tháng tới cậu và Viên phải tập luyện, trong 2 tháng nếu hai cậu không vượt qua thử thách tôi đưa ra thì phải rời khỏi DMI và cả anh Lục nữa, lúc đó tự sinh tự diệt đi nhá....

_ Khoan! Đề con suy nghĩ!

_ Tôi có nói cậu được chọn à? Thử thách là bắt buộc, Linh được thực tập dù cậu có chấp nhận thử thách hay không.

_ Là... là sao? Nhưng thử thách chú nói là gì?

_ Hình phạt vẫn ở đó, cậu không chấp nhận thì ba cha con cậu out! Còn việc Linh thực tập cậu cứ xem như món quà của tôi. Còn thử thách thì hồi sau sẽ rõ....

_ Chú... Chú quá đáng! Chú độc ác!... Chú...

_ Vô độc bất trượng phu! Hình như lúc đánh với Thác Trung cậu nói câu này nhỉ?

_ Chú...

_ Thôi! Tôi cần chuẩn bị tài liệu chiều họp, cậu ra đi!

Huy bước ra khỏi phòng, nó cố tình đóng cửa mạnh cái ầm thật lớn để dẫn mắt giáo sư Lâm, cũng như thể hiện tâm trạng buồn bực của nó. Thế là đã rõ, chú Lục nói đúng hoàn toàn, giáo sư Lâm đã có mặt trong trận chiến ba cha con chú Lục với Thác Trung nhưng ẩn nấp ở một góc quan sát.

Giải quyết xong chuyện Linh, giờ lại đến cái vấn đề đau đầu này. Huy nhanh chóng quay lại nhà nói cho chú Lục và Viên biết mọi chuyện. Viên cũng tỏ ra khó chịu và tức giận ra mặt trước yêu cầu của giáo sư Lâm, rõ ràng chẳng khác gì đẩy ba cha con vào đường chết. Mặt chú Lục sa sầm lại nhưng chú nhanh chóng lấy lại nét bình tĩnh vốn có, chú vỗ vai cả Viên lẫn Huy:

_ Đừng lo! Trần Lâm tuy không đáng tin nhưng cũng chưa phải bị ỏi như thế!

_ Vậy mà chưa đủ bị ỏi hả chú? (Huy giương mắt ếch ra nhìn)

_ Bị ỏi! Bị ỏi chứ! Nhưng hấn làm gì tất cũng có lý do

_ Vậy giờ làm sao đây cha? (Viên chêm vào)

_ Đừng lo! Hồi mấy bữa cha làm việc với Thần Kim Quy và Phú cả rồi! Con và Viên sẽ theo Thác Trung luyện tập võ công lẫn thể chất, riêng Viên thì học cách sử dụng thổ thuật. Sau đó ngoài học Thác Trung ra hai đứa theo cha và Phú học đạo thêm. Cha tin dù thử thách gì hai đứa cũng sẽ làm được

_ Dạ!

Huy và Viên đồng thanh trả lời, hai đứa háo hức trước viễn cảnh năng lực bản thân được nâng lên. Riêng đối với Huy, nó đã lập lời thề trong lòng phải giúp Lạc Long Quân lấy lại được nhục thân. Trải qua nhiều chuyện, Huy đồng cảm rất lớn với nỗi đau mà Lạc Long Quân phải chịu đựng. Huy tin rằng rồi trời xanh có mắt, kẻ làm ác sẽ nhận quả báo.

Đầu tuần, Huy xách con xe Lead mà DMI cung cấp, chở Linh đi đến trụ sở IHPD nhận việc. Nó giới thiệu Linh với giáo sư Lâm, giáo sư thân thiện hỏi thăm Linh rồi dắt Linh đi đến tận phòng kế toán của DMI nhận việc. Linh thích lắm, cô ta tỏ ra phục sát đất bạn trai của mình, bởi giáo sư Lâm là người khá nổi tiếng trong giới sử học lẫn khoa học, mà Linh cũng khá đam mê lịch sử. Riêng Huy thì chẳng ưa giáo sư Lâm chút nào, con người ông ta giả dối hệt như chú Lục nói vậy. Việc xong xuôi đầu vào đây, Huy mới bắt đầu đến điểm hẹn tập luyện cùng Thác Trung và Viên.

Địa điểm mà Thác Trung chọn, đó là một bến cảng ở gần sông Sài Gòn với nhiều container và tàu thuyền neo đậu. Dĩ nhiên, Thác Trung đã tạo một kết giới để hạn chế kẻ trông thấy Huy và Viên tập luyện, cũng như hạn chế “thiệt hại” trong lúc tập luyện. Vừa đến nơi, Huy ngó ngang ngó dọc chẳng thấy ai cả, rõ ràng đúng địa điểm rồi mà nhỉ? Huy nhìn đồng hồ, nó đã trễ 15 phút, chả lẽ kết giới của Thác Trung che mắt nó sao?

Đùng

Huy đang mãi nghĩ ngợi lung tung, một tiếng động lớn phát ra. Huy nhìn lại thì thấy Viên đang bay như điều đứt dây bay tông vào container gần đó. Container lõm một vết lớn nơi Viên va vào, chứng tỏ lực bay là rất mạnh. Viên đứng lên, khoe miệng nó ri ra chút máu. Huy vội chạy đến đỡ Viên dậy, nó lo lắng nhìn người anh em tốt của mình:

_ Sao vậy Viên?

_ Không, tao đang thử lực đâm của Thác Trung

_ QUÁ YẾU!

Một giọng nói vang rền khắp bốn bề, Thác Trung từ từ bước đến như tên hung thần, mặt rồng mây phượng uy nghi dũng mãnh tỏ ra khí thế bức người. Có điều này hơi lạ, dù Thác Trung nhìn vẫn rất bá đạo nhưng ông ta lần này không mang cho Huy cảm giác sợ hãi cực độ như lần trước. Thác Trung chấp tay ra sau, ngửa mặt lên trời bắt đầu bài giáo huấn:

_ Thần dùng là Ngũ Thiên Cân Song Chùy, mỗi chùy nặng 5000 cân, song chùy là 10000 cân. Một quyền của hạ thần là 6 vạn, tức 60000 cân! Thái Tử nâng chiếc xe 16 chỗ nặng 3740 cân là hết mức,.....Ồi...

_ Tội đến là để học chứ không phải nghe ông than thở!

_ Vâng thưa Thái Tử! Hạ thần chỉ muốn Thái Tử rõ về sức mạnh Quy tộc của chúng ta. Chúng ta có ba sức mạnh chính: Thứ nhất: Thổ thuật! Đây là sức mạnh tự nhiên của Quy tộc, có thể sử dụng mà không cần phải đọc thần chú cổ ngữ như những loài khác....

_ Khoan cái vụ cổ ngữ... (Huy vội chen vào)

_ Bá Hoàng có điều gì cần chỉ bảo hạ thần?

Nhắc đến cổ ngữ, đây là điều mà Huy thắc mắc thứ hai chỉ sau vụ nguyên thần trong người Huy là ai. Cổ ngữ là thứ ngôn ngữ mà Lạc Long Quân đã dùng để diệt con Diệt, cũng là thứ ngôn ngữ mà bác Tám lao công đã nói với thầy Hùng-giáo viên. Điều đáng nói nhất, giáo sư Trần Lâm có thể dùng cổ thuật để điều khiển gió và đất theo ý mình, khả năng này gây ấn tượng với Huy nhất. Quay trở lại thực tế, Huy tiếp tục hỏi Thác Trung:

_ Thác Trung tướng quân,...

_ Bẩm, Ngài cứ gọi thần là Thác Trung!

_ Dạ thưa chú Thác Trung...

_ Ấy! Hạ thần sao dám...

_ Thôi một quá, gọi sao nghe vậy đi chú ơi!

_ Vâng, vậy hạ thần...

_ Hử?

_ Không, chú xin nghe Ngài ạ!

_ - - Haizzza, xin hỏi: Cổ ngữ là thần chú ạ? Có phải viết bằng chữ tượng hình?

_ Không, cổ ngữ là một loại ngôn ngữ cổ đầu tiên của Việt Nam, trước khi có chữ Nôm và Quốc Ngữ hiện tại, nó được viết bằng chữ tượng hình!

_ Vậy bằng cách nào điều khiển nguyên tố đất, nước, gió?

_ Dùng chú văn bằng thổ ngữ, mỗi nguyên tố có các câu chú văn riêng biệt để dùng, tương tự như ngũ hành pháp của tên Hoả Long có chú văn riêng, Tam Tôn thành linh của Đạo Sĩ Cầm có chú ngữ riêng chẳng hạn?

_ À ra thế! Vậy câu chú văn nào có thể sử dụng nước như Lạc Tổ?

_ Ha! Ngài là kiếp thứ 5 của Bá Vương, Long tộc bản năng là thủy nguyên tố. Bản thân Ngài tự nhiên đã điều khiển được thủy nguyên tố theo ý muốn rồi, chú văn chỉ dùng cho ai không có bản năng tự nhiên thôi....

_ Có nghĩa con phải dùng chú văn nếu muốn điều khiển đất và gió?

_ Đúng vậy! Tương tự chú hay Thái Tử là thủy và phong thừa Ngài

_ Vậy chú có thể dạy con điều khiển nước và chú ngữ điều khiển đất và gió không?

_ Được, trước hết chú cần Ngài đốt một đám!

_ Sao? Sao phải đốt chú?

_ Ngài cứ nghe lời chú đi!

_ Nhưng...thôi được!

Huy tính hỏi Thác Trung thêm nữa, nhưng nó nghĩ đốt một đám cũng chẳng sao! Dù gì với Thác Trung cú đốt của Huy khác gì muối đốt. Sức mạnh cỡ Viên nhấc xe 16 chỗ mà lão ta còn bảo kém cỏi thì sức của Huy khác gì loài kiến, loài sâu bọ đấu với khủng long. Huy lùi vài bước ra sau, hít một hơi sâu, nó nhớ lại từng câu từng chữ mà giáo sư Lâm đã nói với nó.

“Nếu không vượt qua thử thách 2 tháng nữa ra đường chứ gì? Được, Lâm, ông bắt nạt đừng trách tôi bất nghĩa.” Huy nhìn vào mặt Thác Trung rồi thét

lớn một chữ:

_ TRẦN LÃMMMMMMMMMMMMMM!

Huy tung một đấm hết sức bình sinh vào ngực Thác Trung, nó đang tưởng tượng kẻ đứng trước mặt nó là giáo sư Trần Lãm. Thác Trung khoan thai đón nhận cú đấm giáng đến, đầu có kính trọng Lạc Long Quân đến đâu thì đầu thế phủ nhận Huy vẫn chỉ là con người. Thác Trung khẽ mỉm cười, thật ra ông ta muốn được cười ngạo nghễ lắm nhưng sợ phạm huy với Bá Hoàng của ông ta nên buộc phải kìm lại, cố giữ khuôn mặt bình thường nhất có thể.

Bỗng nhiên, khuôn mặt ông ta chuyển đổi từ hơi cười mỉm sang co rúm lại, nhãn nhó méo mó một cách đáng sợ. Cú đấm khiến ngực Thác Trung lõm sâu một đoạn, hai chân Thác Trung không tự chủ nhấc khỏi mặt đất, cơ thể bị đẩy ngược ra sau bay thẳng vào container phía sau. Viên há hốc miệng ra nhìn, sự việc miêu tả thì chi tiết nhưng chỉ diễn ra trong vài giây ngắn ngủi. Cú va chạm khiến container bị thủng một lỗ to tướng, còn Thác Trung thì sao?

Cách

Một bàn tay thô ráp và to lớn bám lấy thành container nơi bị thủng, người đang khó nhọc đứng lên là Thác Trung! Ông ta tỉnh nói cái gì đó, môi run run mấp mấp mấy gì đó không thành tiếng nói:

_ Ngá...ngá...ngá

_ Có gì chứ? Chú có sao không?

_ Khó...khó...không

_ Thông? Là sao?

_ Không phải... (Thác Trung xua tay lia lịa)

_ Không phải?

_ Đúng....Ngá...Ngài dùng hết sức rồi?

_ Đúng rồi! Dùng hết sức luôn đó!

_ Học...học...lực này cũng phải...học... 6-7 vạn cân! Ngang...không...mạnh hơn cả quyền của hạ thần...chẳng lẽ...

_ Chẳng lẽ sao chứ?

_ Ngài dùng được...1 thành sức của Bá Vương?

_ Hà?.....

Bạn đang đọc truyện *Tiền Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Pháp khí bốn mệnh

_ Thăng nhóc đấm Thác Trung mà gọi tên anh kia Lãm! Coi bộ lần này anh rắc rối to

Một giọng nói the thé quen thuộc vang lên! Ở một góc nhỏ trong bến cảng, kẻ vừa lên tiếng chính là Trương Tuyền, ngoại hiệu Ngoạ Long của DMI. Kế bên hắn, giáo sư Lãm cũng góp phần thêm náo nhiệt. Trương Tuyền sử dụng khả năng đặc biệt của hắn – Đánh lừa thị giác – giúp cả hắn lẫn giáo sư ẩn thân từ trước. Cũng bằng phương pháp này, trong trận chiến giữa ba cha con chú Lục với Thác Trung, nhóm DMI đã ẩn thân quan sát từ lâu trước khi lộ diện.

Giáo sư Lãm đẩy cặp kính cận dày lên, ông ta chăm chú quan sát sự việc. Bản tính của Trần Lãm là vậy, trước khi xuất đầu lộ diện trước sự kiện nào đó hoặc chiến đấu, hắn luôn muốn quan sát thật rõ để đánh giá tình hình, nắm rõ từng thứ một mới dám hành động. Giáo sư Lãm quay sang trái, ông ta nói với một người khác:

_ Anh chắc chứ? Nói thật tôi thấy hơi quá đáng...

_ Không sao! Tụi nó phải bị ép đến đường cùng mới bộc lộ hết năng lực!

_ Nhưng mà tôi sợ sức ép lớn quá, chúng nó...

_ “Son cùng thủy tận xuất cao thủ, cửu tử nhất sinh kiến công phu”! Tui nhớ cách này anh dùng để ép Hoà Long mà.

_ Ấy, oan cho tòi lắm! Tôi là tôi biết thực lực Hoà Long ở đâu, còn đẳng này.

_ Không có nhiều thời gian nữa đâu! Tui tin vào hai đứa con của mình.

Thật bất ngờ, người đang nói chuyện với giáo sư Trần Lâm chính là chú Lục. Điều đó có nghĩa ông ta là người dàn xếp với Trần Lâm vụ việc lần này? Điều kiện trong 2 tháng không thành công bị đuổi chỉ là vớ kịch do họ dựng lên?

Quay trở lại buổi tập luyện, hai tên nhóc Huy và Viên vẫn chưa biết chân tướng, họ lao hùng hục vào tập luyện tranh đua với cái thời hạn hai tháng được yêu cầu. Thác Trung sau khi hồi phục lại khí lực, bắt đầu trở lại bài giảng của mình:

_ Quy tộc thiên bẩm là Thổ nguyên tố, nhưng vì nhiều lý do buộc phải đến Thủy quốc. Thủy thuật của Quy tộc chủ yếu là từ chú văn và dùng cũng rất hạn chế, sống dưới nước được và không bị thủy lưu khổng lồ cũng là giỏi rồi.

_ Vậy Chương Ngự và Hải Sa tộc thì sao chú?

_ Bẩm Bá Vương, họ có thể sử dụng Thủy pháp như Long tộc, nhưng ở mức độ yếu kém hơn. Thần lực bẩm sinh họ cũng kém hơn Long tộc, khả năng chịu đòn cũng vậy.

_ Vậy Quy tộc sao bằng hai tộc đó?

_ Bá Vương hỏi hay lắm! Ban đầu Quy tộc kém hơn rất nhiều, nhưng sau đó đã biết biến điểm yếu thành điểm mạnh.

_ Nghĩa là sao? (Viên chen vào)

_ Kính thưa Thái Tử! Ở dưới nước áp lực rất lớn, khiến cho việc di chuyển và hoạt động của Quy tộc gặp khó khăn hướng chỉ chiến đấu và dùng sức mạnh. Chúng ta phải dùng chú văn để tự do không bị lực nước cản trở.

_ Vậy thì liên quan gì điểm mạnh với cả điểm yếu?

_ Bẩm Thái Tử! Các Thủy tộc khác bẩm sinh điều khiển được Thủy nguyên tố nên từ khi sinh ra họ không bị sức cản của nước ảnh hưởng. Vì vậy, người Quy tộc chúng ta từ khi còn nhỏ đã tập luyện bằng cách sinh hoạt, di chuyển và chiến đấu dưới áp lực nước, cho đến khi quen rồi mới dùng chú văn. Nhờ vậy nên sau đó chúng ta di chuyển nhanh hơn, sức mạnh và kỹ thuật cũng vượt trội hơn Thủy tộc thông thường. ... Dĩ nhiên vẫn thua Long tộc một ít!

Thác Trung vuốt râu say sưa giảng giải. Ông ta cảm thấy tự hào với tinh thần và ý chí vượt khó của Quy tộc để vươn lên làm đệ nhị tộc của Thủy quốc. Một tộc từng làm chủ đại địa và bẩm sinh dùng là Thổ nguyên tố, lại có thể độc bá chỉ sau mỗi Long tộc-bá chủ của Thủy quốc- là cái gì đó đáng tự hào lắm chứ. Huy và Viên chống cằm suy nghĩ, mỗi đứa có một suy nghĩ riêng cho mình, hai đứa cần hệ thống lại những gì học được ngày hôm nay. Thác Trung tiếp tục:

_ Thái Tử! Bẩm sinh ngài bị phong ấn nên năng lực đạt mức 3740 tấn đã rất khá rồi! Hạ thần đề nghị Ngài thử xuống nước tập luyện. Dưới áp lực nước thần tin Ngài sẽ vượt qua đẳng cấp của thần nhanh thôi. Song song đó thần sẽ dạy Ngài sử dụng bản năng Thổ nguyên tố

_ Được, theo ý của ông vậy!

_ Bá Vương(Thác Trung quay sang nhìn Huy)

_ Sao hả chú? (Huy giật mình)

_ Bá Vương tiền kiếp đã giải phóng 1 thành sức mạnh cho Ngài! Dù rằng đã rất mạnh nhưng chẳng là gì so với Bá Vương hiện tại.

_ Ý chú là Thủy Tinh? Ông ta mạnh lắm à?

_ Đúng! Thần tin Ngài ta cũng mạnh không thua gì Bá Vương tiền kiếp

_ Haizza

_ Ngài đừng lo! Nếu thần đoán không sai, nếu Ngài muốn dùng 10 thành sức mạnh của Bá Vương tiền kiếp, Ngài phải nâng cao thể chất hơn nữa. Vì vậy Ngài cũng cùng Thái Tử luyện tập ở dưới nước trong hai tháng này.

_ Há? Vậy còn việc điều khiển nước?

_ Ngài hiện tại nên tập trung luyện tập thể chất! Khi thể chất đã mạnh thì việc sử dụng 2-3 hay thậm chí 10 thành thần lực cũng là chuyện nhỏ. Nếu ngài học được bản năng của Thủy nguyên tố, áp lực nước tự động giải thể thì Ngài sao nâng cao thể chất?

_ Chú nói cũng phải!

_ Tốt! Bắt đầu! Cả hai lặn xuống mặt nước ở độ sâu 5 mét, nín thở và tập giao đấu với hạ thần!

Vậy là cuối cùng, hai tháng tập luyện của Viên và Huy với Thác Trung chính thức bắt đầu. Giáo án đã được vạch ra sẵn, mỗi ngày cả hai liên tục phải lặn xuống tập các bài tập khác nhau. Lúc thì giao chiến với Thác Trung, khi thì vác trên lưng những quả tạ nặng hơn trăm cân bơi lượn vài trăm vòng, có lúc còn phải mặc giáp nặng cả chục cả trăm cân giao chiến với nhau. Cứ mỗi 5 ngày, Thác Trung lại bắt Huy và Viên thay đổi độ sâu, lặn xuống sâu hơn từ 5-10m, đến khi xuống đáy sông không lặn sâu thêm được nữa ông ta lại bắt lặn xuống biển. Mỗi lần lặn ông ta lại canh thời gian, thúc ép Huy và Viên cố nhịn thở nhiều hết mức có thể.

Song song thời gian này, Huy và Viên cũng đến chỗ chú Lục và anh Phú học đạo thêm. Hôm nay cả hai đứa có lớp học cùng chú Lục, chú gần như cũng đã dạy hết cho hai đứa rồi nhưng vẫn muốn dạy thêm vài ngón nghề. Chú mặc áo thun ba lỗ màu trắng và quần cộc, bày ra một bàn cúng cơ bản với 5 lá cờ ngũ hành, gạo, một con gà còn sống, sớ văn Lạc thư, lư hương và đám đạo bùa lục chú. Chú chấp tay ra sau, vừa đi vừa giảng giải cho hai đứa con của mình:

_ Đứa nào cho cha biết, bàn này sắp xếp theo dạng gì?

_ Dạng cơ bản (Huy nhanh nhẩu)

_ Ai chả biết cơ bản? Nói vậy cũng nói, cơ bản nhưng dùng cho gì?

_ Dạ, bàn dạng cơ bản có thể dùng để thỉnh chư thần phù hộ gia chủ, đuổi yêu ma nhưng không có chức năng trừ tà. ...ngoài ra có thể dùng để siêu độ vong linh. ...Hừm, riêng bùa lục chú thì con chưa hiểu lắm, chả phải để tạo ra vũ khí cho mình sao cha? (Viên phân tích)

_ Tốt lắm Viên! Huy nghe chưa? Lóc cha lóc chóc

_ Dạ (Huy sượng ngời)

_ Tốt! Thật ra bàn này còn có một tác dụng nữa... là thỉnh pháp khí bổn mệnh!

_ Hà? Pháp khí bổn mệnh là sao cha? (Viên thắc mắc)

_ Mấy đứa đã biết, bùa lục chú tạo ra vũ khí cho bản thân theo ý muốn. Vũ khí tạo ra tùy theo số lượng bùa dùng, dùng càng nhiều vũ khí càng có thần uy...

_ Dạ đúng! Nhưng cũng dễ biến mất (Huy chen vào)

_ Đúng! Vũ khí tạo ra từ lục chú dễ phá hủy! Dùng càng nhiều lục chú vũ khí càng thiếu ổn định, mà bùa thì có giới hạn nên dễ hết bài lúc giao chiến, vì vậy.....

_ Vì vậy sao hả chú?

_ Vì vậy chúng ta có pháp trận thỉnh chư thần chứng giám, dùng máu của bản thân luyện pháp khí bổn mệnh. Pháp khí này có điểm mạnh khi tạo xong sau này chỉ cần 1 lá bùa lục chú là có thể triệu hồi, sử dụng ổn định, mạnh hơn cả pháp khí bằng lục chú thông thường và chỉ biến mất khi chủ thể của nó muốn nó biến mất hoặc chết...

_ Quào!

_ Vậy còn điểm yếu? Điểm yếu là sau khi sử dụng, cần tối thiểu một giờ sau mới sử dụng lại được, ngoài ra. ...

_ Ngoài ra sao chú?

_ Ngoài ra trong quá trình giao chiến, nếu nó bị hỏng, gãy hay gì thì bổn mệnh cũng chịu tổn thương nặng, dù không chết...

_ Ấc.....ghê vậy chú

_ Ừ nhưng yên tâm! Chỉ cần khi tạo ra và dùng pháp khí bổn mệnh, tâm con càng vững, càng tin vào bản thân thì pháp khí càng cứng cáp, càng uy lực....

_ Vậy...nghe còn tạm yên tâm!

_ Tốt! Giờ chú làm mẫu!

Nói đoạn, chú Lục bắt đầu cầm cuốn sớ văn Lạc Thư ghi sẵn lên, dùng đoản đao cắt đứt cổ con gà nhỏ máu lên mặt sớ văn. Sau đó chú bắt đầu cầm cuốn sớ văn đưa lên cao, chân di chuyển theo trận pháp Thiên Cang Bát Quái Trận, đây là trận pháp được tổ sư Vương Trùng Dương của phái Toàn Chân sáng lập. Sau khi cung cần khấn đầy đủ tên các vị thần của Bắc Đẩu Thiên Cang, chú tiếp tục hạ sớ văn xuống, dùng đoản đao chích đầu ngón tay nhỏ giọt máu xuống sớ văn, sau đó đốt sớ văn và cuối cùng rải gạo lên trời:

_ Khấn Thất Tinh chúng thần Bắc Đẩu Thiên Cang

Giáng trần ẩn chứng cho đệ tử

Cổ tự pháp khí sở mệnh quy hồng

Ẩn chứng bốn mệnh tương giao

Cùng pháp khí - nguyên thần hợp nhất!

Cuối cùng, chú Lục cầm xấp bùa lục chú lên hai tay, xoa vào nhau kéo thành sợi dây xích đỏ hung màu lửa. Nhìn đi nhìn lại, sợi xích này khác gì sợi xích chú Lục hay biến ra mỗi khi thi triển thân pháp đâu nhỉ? Huy nghiêng đầu ngó dọc ngó xuôi rồi hỏi:

_ Con hỏi ngu xiu chứ dây xích này khác gì dây xích chú hay dùng?

_ Ấu trĩ!

Chú Lục khẽ mỉm cười, chú tiện tay lắc cổ tay tung một đòn xích vào chân tường khiến bức tường vỡ nát ra, lửa nóng hắt lên khiến cánh cửa bằng kim loại cũng tan chảy, khói đen nuốt chửng cả căn nhà. Rõ ràng về sức mạnh, sợi xích hiện tại lợi hại hơn trước rất nhiều. Huy và Viên há hốc miệng ra lắp bắp:

_ Cha... cha ơi!

_ Sao hả? Sợ rồi chứ gì, uy lực này rất bá đạo mà

_ Không phải chú ơi... Cái này..

_ Sao?

_ Chú bày kết giới chưa?

_ Chưa! Thì sao?...Thôi chết mẹ tui rồi...

_ Chứa cháy nhanhhhhhhhh....

Chú Lục quên mất căn nhà mình đang ở làm gì có bày kết giới. Thác Trung bày ra kết giới, bao nhiêu phá hoại hư hỏng đều có khả năng phục hồi như cũ. Lần này chú ra tay thiệt hại là thật rồi, vừa hư tường hỏng cửa vừa cháy nhà...Thiệt hại này cây bao nhiêu tiền cho đủ cho DMI.....Ồi còn gặp con quý hám lợi như Trần Lâm nữa chứ, lần này đen rồi!

Bạn đang đọc truyện *Tiên Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Thử thách của Trần Lâm

Trong một cung điện sang trọng và thập phần trang nghiêm, ba người với thần sắc bất phàm và uy vũ đang bàn bạc đại sự quan trọng. Người đang ngồi ở trung tâm đại điện, hấn đặt mình trên một chiếc long kỷ được đặt giữa hai hàng binh lính giáp khi chính tề. Người này khôi ngô tuấn vĩ, nhìn nom chỉ trạc 30, mặc trên mình bộ chiến bào và áo choàng màu xanh tăng thêm phần bá khí bức người.

Ở cạnh tay trái anh ta là một người đàn ông tuổi ngũ tuần. Ông ta tuy trán hói nhưng khuôn mặt chữ điền, cộng thêm đôi mắt sắc lẹm khiến kẻ đối diện cảm thấy khó thở khi nhìn trực tiếp. Kẻ còn lại bên tay phải lại mang thần thái nhợt nhạt và thiếu sức sống. Đôi mắt hấn ta lơ đãng, gò má gầy hóp lại và cả dáng người gầy trơ xương khiến người khác lầm tưởng hấn là xác sống biết cử động.

Gã trai trẻ trạc tuổi 30 bắt đầu vào đề câu chuyện:

_ Các vị! Bá Vương sắp trở về!

_ Hả? Đã ngũ mệnh? Xem ra....Tiểu Thủy Thủy mi sắp mất ghế

Vị trung niên đầu hói tỏ ra bất ngờ nhưng vẫn không quên châm chọc chàng thanh niên tuấn lãm kia, có vẻ mối quan hệ của họ không được tốt cho lắm. Còn với gã thanh niên kia, hấn không ai khác chính là Bá Vương đương nhiệm của Thủy quốc-Thủy Tinh. Hấn bị người đàn ông trung niên châm chọc, thậm chí có ý xem thường mình nhưng vẫn nở nụ cười đáp lại:

_ Hải Sa Vương quá lời! Vị trí mà Thủy Tinh bốn vương ngồi vốn thuộc về Bá Vương, nếu ông ta trở về bốn vương cũng thuận lý mà trả lại cho Bá Vương thôi!

_ Mi dĩ nhiên phải trả lại cho đại ca ta! Chẳng lẽ mi đủ khả năng tranh phong?

_ Kẻ hèn này đâu dám.nhưng chỉ e....

_ Mi e cái gì?

_ Năm xưa chúng ta bao gồm Ngải, hai vị Thái Tử của Quy tộc, ta và Chương Ngự Vương đây đồ sát toàn Long tộc,...chỉ e...

_ Mi có gì cứ nói! Đừng ấp úng như đàn bà!

_ Haizza, năm đó đúng là chúng ta đã theo lệnh Thần Đế, nhưng Ngải nghĩ xem...Bá Vương trở về liệu có trả thù?

_ Đại ca là người công tư liêm minh, không. ...

_ Ấy! Cho bốn vương được cất ngang! Công tư liêm minh? Ngải ta công tư liêm minh thì đã không có chuyện trái lệnh đến với Âu Cơ, cũng không có chuyện bắt phân thị phi đuổi Chương Ngự Vương khỏi Thủy quốc, phải không Chương Ngự Vương?

_ Khụ...khụ...

Thủy Tinh nhắc đến Chương Ngự Vương, ông ta lấy tay áo che mặt ho vài cái. Thể trạng và sức khỏe của Chương Ngự Vương rõ ràng rất kém, còn thua rất xa khí độ quân vương của hai kẻ ngồi cạnh. Thậm chí, so với Kim Quy Vương ngoại hình đã lớn tuổi, già cả hơn thì ông ta vẫn kém hơn. Tuy vậy, đôi mắt của Chương Ngự Vương vẫn còn thần thái bản sắc của một vị vua loài Thủy tộc lớn của Thủy quốc. Chương Ngự Vương quay sang Hải Sa Vương nắm chặt vai:

_ Tam ca! Quả thật đại ca rất vĩ đại...đệ biết tam ca rất ngưỡng mộ anh ta...nhưng đại ca không đáng tin...khụ...khụ...

_ Tử đệ! Phải chăng đệ còn thù hằn với đại ca? Chuyện đã lâu rồi...Ồi!

_ Đúng! Chuyện đã lâu nhưng vết thương nay còn mới...Tam ca nhìn đệ đi... đệ như thế này chính vì trúng chiêu số đó của đại ca...

_ Trong giao chiến, guom đao vô tình mà...

_ Vậy nếu giờ đệ giao chiến với tam ca, tam ca có dùng Hải Sa Đoạt Mệnh Đao đối phó đệ không?

_ Ta...Dĩ nhiên là không!

_ Đó, tam ca nghĩ đại ca trở về có nương tay cho tất cả chúng ta không? Tam ca không nghĩ cho mình, cũng nghĩ cho các con cháu, đồng tộc của mình chứ?

_ Ta...thật ra ta cũng không biết làm sao cho phải.....

Ở cạnh bên, Thủy Tinh nở nụ cười gian xảo. Hẳn biết Hải Sa Vương đã bị dao động, miệng nói cứng tin tưởng đại ca nhưng thật ra lòng ông ta cũng rất kinh sợ. Ông ta sợ Lạc Long Quân quả thật vẫn ôm hận xưa, khi trở lại sẽ tiêu diệt cả Hải Sa tộc để trả thù. Thủy Tinh chỉ chờ câu nói này của Hải Sa Vương, hần lập tức chen vào:

_ Hải Sa Vương! Bốn vương còn có điều muốn nói.

_ Mi muốn nói gì?

_ Bốn vương đã cho người theo dõi Bá Vương, kết quả...*bóp bóp*

Thủy Tinh chưa nói hết dứt câu, hần vỗ tay lớn ra lệnh cho thuộc hạ mang xác một gã thân mình màu xanh, mặc bộ đạo bào màu vàng, mắt lồi và có mạng tai cá vào đại điện. Sau lưng cái xác lõm sâu một lỗ lớn vừa vụn vết tích của một thứ binh khí to lớn, còn thất khiếu có vết tích chảy máu chứng tỏ chịu sức ép quá lớn dẫn đến hiện tượng huyết trào.

Hẳn không quá khó để nhận ra, gã đang nằm đó chính là gã đã giả dạng chú Lục tấn công Huy ở trung tâm y tế DMI dạo trước. Gã bị Thác Trung tung một chùy trọng thương may mắn chưa chết ngay, thu hết sức tàn về gặp Thủy Tinh báo cáo thất bại.

Hải Sa Vương phát áo, nhún người bay đến cạnh cái xác chăm chú theo dõi. Ông ta đặc biệt chú ý đến vết thương thất khiếu chảy máu của cái xác, mặt ông ta sa sầm lại nhận ra điều bất thường của cái xác. Thủy Tinh ôn tồn đứng lên, hần rảo bước nhẹ nhàng bay xuống cạnh Hải Sa Vương:

_ Hải Sa Đại Vương! Chắc ngài nhận ra dấu tích vết thương...

_ Long Ngâm!

_ Chính là Long Ngâm! Trong thiên hạ này ai cũng biết trừ Long tộc ra không ai sử ra được chiêu Long Ngâm này cả, cho nên.....

_ Vô lý! Đại ca không phải kẻ hiểu sát...

_ Tên này là bách trưởng quân* của Bá Vương Điện được ta phái đi theo dõi Bá Vương, thực lực phải là vạn cân.không phải cấp số tướng quân trở lên thì không đủ sức giết hắn.....

_ Là ai ta không cần biết! Ta chỉ biết đại ca không bao giờ giết người của Thủy quốc kể cả khi kẻ đó dám tấn công đại ca, hừ...hừ

Hải Sa Vương nghiêng rặng kèn kẹt, ông ta xoay sang nhìn Chương Ngự Vương. Năm xưa Chương Ngự Vương dám giết đại trưởng lão Hắc Long của Long tộc, hắn chỉ bị Lạc Long Quân đánh trọng thương đuổi ra khỏi Thủy quốc, chứ không hề vì đồng tộc mà giết người. Đó là tôn chỉ trị quốc của Lạc Long Quân, dùng nhân nghĩa đối xử với Thủy tộc, lấy hiếu sinh để trị thiên hạ. Chương Ngự Vương hiểu ý của Hải Sa Vương, ông ta xấu hổ nhìn sang hướng khác. Lúc này, Thủy Tinh bật cười khanh khách:

_ Haha, nếu vậy còn ai biết Long Ngâm trên đời trong khi Long tộc đã bị diệt tuyệt?

_ Ta.....

_ Bỏn vương chỉ e....giờ cả Thủy quốc này đều là kẻ thù của Bá Vương! Hắn gặp ai là giết kẻ đó, kẻ cả Ngài....

_ Mi.....Vậy mi muốn gì hả Thủy Tinh?

_ Rất đơn giản! Tiên hạ thủ vi cường!

_ Mi muốn lấy mạng đại ca? Hoang đường! Mi có đủ khả năng không?

_ Bỏn vương đã điều tra kỹ! Kếp hiện tại của Bá Vương chưa đủ năng lực dùng 10 thành công lực của Bá Vương...không cần đích thân bỏn vương ra tay cũng lấy được mạng hắn!

_ Mi có biết nếu làm vậy phạm vào thiên quy hay không? Giết một trong những cổ đại thần nhân của thiên giới?

_ Nếu bỏn vương được chính tay Minh Đế ấn cho sát lệnh thì sao?

_ Cái gì? Ta không tin!

_ Ta không cần Ngài phải tin! Ta chỉ cần Ngài tránh sang một bên để ta tự tay làm việc

_Ta cần thời gian suy nghĩ.....Ta đi đây!

Hải Sa Vương nhún người bay ra khỏi Bá Vương Điện. Ông ta biết rất rõ, nếu Thủy Tinh không có sự cho phép ở “phía trên” thì dù có mười cái mạng hắn cũng không dám cả gan hành xử như vậy. Quả thật, Lạc Long Quân chính là cái gai của Minh Đế. Từ lâu ông ta đã muốn giết Lạc Long Quân để giảm trừ đi ảnh hưởng của Thần Đế. Ngoài việc đó ra, Minh Đế còn không quên được mối thù cá nhân với Lạc Long Quân nên không có gì lạ ông ta cho Thủy Tinh cái quyền giết Lạc Long Quân.

Sau khi Hải Sa Vương rời đi, Thủy Tinh bước lên đại điện, ngồi xuống cùng bàn đối sách với Chương Ngự Vương. Cả hai cùng bàn bạc điều gì đó rồi cười thật lớn. Xem ra lần này đúng như Kim Quy Vương nói, Huy gặp phải sóng gió thật rồi!

Đùng

Mặt nước bắn toé lên dữ dội, một bóng người bay lên khỏi mặt nước. Người đó là Huy! Sau hai tháng tập luyện với Thác Trung, thực lực của Huy đã tăng lên thấy rõ. Cách đây hai hôm, Huy thử quyền cùng Thác Trung, ông ta nhận xét thực lực của Huy đã ở mức 9 vạn cân, hơn hẳn ông ta rồi.

Huy lau khô đầu tóc, Thác Trung bước đến ngồi cạnh Huy mỉm cười. Thác Trung hỏi Huy:

_ Hôm nay được bao nhiêu?

_ Hơn 700 mét chú ơi

_ Giỏi thế! Tuần trước mới được có 500 mét!

_ Thăng Viên còn giỏi hơn! Con hết hơi rồi trời lên, nó còn lặn xuống thêm 100m nữa kia chú!

_ Ha! Thái Tử của Quy tộc mà lại...

_ Thế bằng Bá Vương không?

_ Dĩ nhiên là không! Bá Vương là bá đạo nhất! Hahahaha...

_ Hahahaha.....

Nghe ngữ cảnh nói chuyện, có vẻ như Thác Trung và Huy đã thân thiện hơn trước khá nhiều. Trong suốt hai tháng vừa qua, việc dạy dỗ cho Huy và

Viên giúp Thác Trung gần gũi và quen dần cách ăn nói hiện đại hơn. Bản thân Huy cũng đã có thiện cảm tốt hơn với “ông chủ” Thác Trung này, lúc không phải kẻ thù ông ta cũng tốt bụng lắm chứ. Huy nhìn Thác Trung lưng chừng rồi hỏi:

_ Con hỏi thiệt nha chú!

_ Hỏi đi Ngài?

_ Hồi đó, lúc con bị Lạc Tổ nhập đó....cái con quánh lộn với chú....cái tay chú...

_ Bị phá nát phải không? Làm sao hồi phục được chứ gì?

_ *Gật gật*

_ Nhờ ơn Đại Vương, Ngài mang ta đến gặp Chữ Đồng Tử đại tiên, đại tiên đã hồi phục cánh tay này cho ta....

_ Quào! Chữ Đồng Tử con có nghe nè, tứ bát từ gì phải không? Chữ Đồng Tử có khả năng trị thương à?

_ Trị thương thì tầm thường quá! Ngài ta có thể hồi sinh người đã chết luôn ấy chứ!

_ Kinh! Áo diệu vãi!

_ Đúng vãi luôn đó chứ!

Tao Bắc Nam làm gì khi máu đỏ da vàng....

Tiếng chuông điện thoại của Huy vang lên, Huy mở máy ra thì thấy số điện thoại của Trần Lâm. Mẹ kiếp! Lão già khốn nạn hám danh hám lợi này tính giờ trò gì nữa đây? Huy hít một hơi, nó cố gắng để giữ đầu óc bình tĩnh nhất có thể rồi bấm nghe máy:

_ Con đây chú Lâm ơi!

_ À! Chắc hai đứa sẵn sàng cho thử thách rồi chứ nhỉ?

_ Dạ! Sợ không kham nổi thôi!

_ Nổi hay không nổi thì hai tháng đến rồi! Không nổi thì out chứ có gì đâu....

_ Dạ! Vậy giờ sao đây chú?

_ Một giờ nữa! Văn phòng chú!

_ Ô cơ chứ!

Huy tắt điện thoại, mặt nó hầm hầm sát khí. Kể ra nó nghĩ, nếu thực lực bây giờ của nó mà đánh với Trần Lâm liệu có đủ không nhỉ? Không! Nếu Hoả Long đã lợi hại như thế thì Trần Lâm phải ở level cao hơn chứ, mà hiện tại Huy làm gì đánh lại Hoả Long. Huy lặn xuống gọi Viên lên, hai đứa về căn hộ thay đồ tắm rửa rồi gặp Trần Lâm.

Chú Lục từ chối đi cùng. Kể cũng lạ, dạo gần đây sau khi dạy xong cho Huy và Viên tạo ra pháp khí bổn mệnh, chú Lục gần đây rất hay ra ngoài, đi sớm về trễ. Chú nói chú muốn luyện tập nâng cao bản thân, mà chẳng phải thuật triệu hồi Tam Tôn đã là cao nhất rồi sao?

Lúc này Huy và Viên đang đứng trước mặt giáo sư Lâm, ông ta đẩy cặp kính cận lên tươi cười nhìn:

_ Hai tháng không gặp, hai đứa có vẻ cứng cáp lên rồi đó!

_ Chú quá khen, thử thách là gì chứ?

_ Gromed! Tuổi trẻ nóng vội! Nhiệm vụ này hai đứa có làm một mình đâu....

_ Có ai nữa hả chú?

_ Ừm....Y Văn và Phú!

_ Hả? Hai người đó? Họ mạnh lắm, nếu vậy cần gì tụi con?

_ Họ đi theo....chăm điểm hai đứa! Nếu có gì bất trắc mới nhúng tay vào!

_ Nhiệm vụ lần này chắc coi bộ khó xơi nhỉ (Viên mĩa mai)

_ Cũng không khó xơi lắm, liên quan đến trang 143 của “Đế Vương Dị Sử” cuốn thứ nhất!

_ Liên quan đến cái gì chứ? Chú nói nhanh đi tò mò quá!

_ LÝ-THƯỜNG-KIỆT!

Bạn đang đọc truyện *Tiền Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Chiêu Hồn Thỉnh Linh Trần!

“Lý Thường Kiệt à? Nhiệm vụ lần này nghe có vẻ hay ho đấy!” – Huy và Viên cùng có một suy nghĩ như nhau. Hai đứa nhìn nhau cùng mỉm cười, dù biết có lẽ nhiệm vụ cũng chẳng dễ dàng gì đâu, Trần Lãm mà lại!

_ Lý Thường Kiệt thì sao chứ? Nhiệm vụ lần này đi đánh giặc hộ ông ấy ở âm phủ à?

_ Âm cái đầu đất hai đứa! Bộ chú điên hay sao tiền hai đứa xuống âm phủ?

_ Thế liên quan gì ông ấy?

_ Mấy đứa có biết trận đánh trên sông Như Nguyệt?

_ Biết chứ chứ!

Nhắc đến Lý Thường Kiệt, bất cứ con người Việt Nam nào cũng biết sự tích hào hùng đẩy lùi quân Tống xâm lược bờ cõi nước ta vào giai đoạn 1075-1077. Lý Thường Kiệt không những là con người kiệt xuất về trí tuệ mà còn dũng nghĩa có thừa, khi trước đó còn dám hành quân đánh sang tận nước Tống hòng hủy đi đường hậu cần của địch. Cùng với Hưng Đạo Vương Trần Hưng Đạo, Thái úy Lý Thường Kiệt xứng danh những danh tướng hàng đầu của Việt Nam ta. Huy hào hứng vào câu chuyện:

_ Trần Như Nguyệt, Lý Thường Kiệt đẩy lùi 60 vạn quân Tống, tiêu diệt gần hết quân địch rồi chủ động giải hoà thả kẻ thù về nước, ai mà không biết chứ chứ!

_ Tốt! Đầu óc chưa dốt đặc! Vậy lúc đánh ông ta có bài thơ gì ấy nhỉ?

_ Nam Quốc Sơn Hà! Cái này con biết! (Viên chen vào)

_ Bài thơ ấy thế nào?

_ Nam Quốc Sơn Hà Nam Đế Cư

Tiết Nhiên Địa Phận Tại Thiên Thu

Như Hà Nghịch Lỗ Lai Xâm Phạm

Nhữ Đằng Hành Khan Thủ Bại Hư

_ *Bóp bóp* - Khá! Khá lắm! Đầu óc chưa phải đầu hủ thối!

Giáo sư Lãm vỗ tay đứng bật dậy. Huy và Viên ít nhất cũng thuộc lịch sử, điều này làm ông ta hài lòng. Cũng nhờ thái độ hào hứng của Huy và Viên, giáo sư Lãm cũng thấy hứng khởi hơn. Ông ta cười tươi, vỗ tay ra sau nhìn về phía cửa sổ, mắt mơ mơ màng màng còn miệng thì thao thao bất tuyệt về Lý Thường Kiệt:

_ Lý Thái Úy không những cơ trí bất phàm, dũng võ có thừa mà còn là bậc kỳ tài về đạo thuật!

_ Há? Lý Thường Kiệt ông là đạo sĩ???

_ Để chú nói mấy đứa nghe....Trong bộ Đại Việt Sử Ký Toàn Thư có nhắc đến sự kiện sông Như Nguyệt này....Đó là một đêm đầu năm 1077, Lý Thường Kiệt cho người ẩn nấp trên đền thờ Đức Thánh Tam Giang, đợi đêm xuống cất giọng ngâm bài thơ trên khiến quân Tống bị chấn nhiếp tinh thần dẫn đến bại trận tan tác...

_ Đúng rồi! Sách lịch sử sách giáo khoa của con cũng được học vậy!

_ Còn theo Việt Điện U Linh Tập! Đêm trước ngày đánh trận, trong lúc Lý thái úy ngủ, trong mơ có hai người khôi ngô tuấn vĩ đến báo lại Lý thái úy, xưng danh Trương Hồng-Trương Hát xin theo phò trợ đánh giặc. Quả nhiên, sau khi ngài tỉnh dậy, trên sông Như Nguyệt bỗng nhiên vang rền 4 câu thơ

trên khắp bốn bề. Lý Thường Kiệt nhận ra đó là thời cơ nên kéo quân đánh bại quân Tống.

_ Trương Hồng-Trương Hát là ai chú?

_ Là hai thuộc tướng trung thành của Triệu Việt Vương Triệu Quang Phục. Sau khi Triệu Việt Vương bị Lý Phật Tích dùng gian kế kết thông gia đánh úp bại vong, Trương Hồng-Trương Hát vì tận trung với Triệu Việt Vương đã cùng 100 gia binh uống thuốc độc tự tử ở sông Cầu-hay còn gọi là sông Như Nguyệt đấy!

_ Quào! Trưng thành dữ!

_ Vì tấm lòng son sắc của họ, thiên giới thương tình sắc phong làm Đức Thánh Tam Giang, đền thờ Trương Hồng-Trương Hát nằm ngay sông Như Nguyệt.

Đáng khâm phục! Đó là những gì Huy và Viên nghĩ sau khi nghe giáo sư Lâm thuyết minh. Thật ra trong những tiết học lịch sử ở trường phổ thông, Huy và Viên có nhớ mang máng về Triệu Quang Phục. Triệu Quang Phục vốn ban đầu đi theo Lý Nam Đế, sau Lý Nam Đế bị Trần Bá Tiên nhà Lương (Trung Quốc) đánh bại, ông ta trao quyền lại cho Triệu Quang Phục. Triệu Quang Phục xưng danh Triệu Vương Việt, có hai thượng tướng xuất chúng, võ nghệ hơn người và cơ trí toàn tài, chính là Trương Hồng-Trương Hát.

Nhờ hai vị tướng này và bản lĩnh của mình, Triệu Việt Vương vào năm 550 đánh bại Trần Bá Tiên, xưng danh Dạ Trạch Vương lừng lẫy bốn phương. Về sau, cháu của Lý Nam Đế, Lý Phật Tích muốn giành lại ngôi vua nên dùng gian kế cho con trai cưới con gái của Triệu Việt Vương, sau đánh úp giết Triệu Việt Vương vào năm 571 giành ngôi vua. Cuối cùng sau đó bản thân Lý Phật Tích cũng bị giặc ngoại xâm đánh bại dẫn đến Việt Nam rơi vào vòng tay làm chư hầu phương Bắc.

_ Vậy sau đó sao nữa chú?

_ Lý Thường Kiệt lên kế hoạch đem quân ra đánh, cho Chiêu Văn và Hoàng Chân 4 vạn quân đánh như địch. Tướng Tống khi đó là Quách Quỳ tướng đây là quân chủ lực nên thân chinh đánh sang. Chiêu Văn và Hoàng Chân sau cùng cố giữ vững trận hình đã chiến từ sa trường!

_ Tội vậy!

_ Tội nhưng là đại công lao! Lý Thường Kiệt dẫn đội quân khác đánh vào bản doanh của phó tướng Tống là Triệu Tiết, giết sạch quân Tống rồi đánh úp lên Quách Quỳ khiến hắn bại tan tã.

_ Lợi hại! Ủa nhưng liên quan gì đạo thuật!

_ Đó! Giờ mới tới chuyện quan trọng nè! Còn theo Đế Vương Dị Sử, Lý Thường Kiệt thật ra....

_ Để em nói tiếp cho anh Lâm!

Một giọng nói vang lên sau lưng Huy và Viên. Hai đứa định thần lại nhìn thì ra người vừa nói là anh Phú. Theo sau anh Phú là Y Văn, anh ta hất hất cái đầu búi cao, giọng tay mỉm cười chào Huy và Viên. Giáo sư Lâm thấy Phú và Y Văn đến, ông ta hoan hỉ xoa tay cười nói:

_ Tốt! Đủ đội hình! Phú tiếp đi chú em!

_ Vâng! Theo Đế Vương Dị Sử trang 143, Lý Thường Kiệt tên Ngô Tuấn. Tuổi trẻ binh thao võ lược, kinh sử toàn tài. Năm 14 tuổi may mắn gặp được một vị tiên sinh, người này thấy Ngô Tuấn hơn người nên thu nhận làm đệ tử chân truyền

_ Mà người này là ai vậy anh Phú?

_ Đó là Cát Ưu, là biểu đệ của Cát Sào Phủ, giáo chủ khai lập ra Linh Bảo Phái đời Bắc Tống. Người này chu du khắp thiên hạ truyền giáo

_ Biểu đệ là em họ anh nhì? Mà có liên quan gì trận sông Như Nguyệt?

Huy vén cằm lên suy nghĩ! Nó đang cố nhớ xem trong các bộ phim TVB về tiên hiệp hay kiếm hiệp của tụi Tàu có ai tên Cát Ưu, Cát Sào Phủ hay Linh Bảo Phái không? Không, chẳng có chút ấn tượng nào cả, ắt hẳn đây là môn phái nhỏ và kém danh tiếng rồi. Sao bằng Mao Sơn hay Toàn Chân Giáo được. Anh Phú trả lời Huy và Viên

_ Ủ! Về cơ bản thì Đại Việt Sử Ký Toàn Thư và Việt Điện U Linh Tập đã che giấu 2 điều

_ Điều gì ạ?

_ Thứ nhất: Lý Thường Kiệt là đạo sĩ, dùng trận pháp để thắng trận trên sông Như Nguyệt

_ Hà? Sao phải che giấu anh?

_ Vì Linh Bảo Phái là môn phái đến từ Đại Tống, nếu để kẻ nào biết ắt suy ra Lý Thường Kiệt là gian tế của Đại Tống cử sang

_ Nghiêm trọng vậy à?

_ Chứ hai đứa nghĩ sao? Năm đó Tống xâm lược ta mà! Để kẻ xấu miệng đồn thổi thì Lý thái úy thân bại danh liệt!

_ Hiểu! Còn cái thứ hai?

_ Thứ hai: Chiêu Văn và Hoàng Chân không chết trong trận chiến đó!

_ Hà? Không chết thì đi đâu?

_ Đi Chiêu Hồn!

What the hell? Có phải anh Phú bị lú lẫn không vậy? Giữa lúc đánh trận mà Chiêu Văn và Hoàng Chân đi chiêu hồn? Theo vốn hiểu biết ít ỏi của Huy về Đạo giáo, chiêu hồn thuật chỉ dùng khi gọi người đã khuất lên có điều cần trao đổi hoặc gọi họ lên cúng tế bái lễ an ủi vong linh đã khuất. Ngoài hai mục đích đó ra các trường hợp chiêu hồn khác đều được quy vào cấm pháp hoặc tà lý. Kiến thức này không phải ai khác, chính anh Phú đã dạy nó trong thời gian hai tháng gần đây.

_ Giữa đánh trận đi chiêu hồn? Không phải là tà thuật chứ?

_ Là tà thuật!

_ Hèn gì phải giấu nói họ chết rồi.

_ Tà nhưng là chính!

_ WTF? Là sao?

_ Là tà thuật theo khái niệm môn phái của anh, nhưng mục đích là chính đáng!

_ Mục đích gì cơ? Mà họ chiêu hồn ai?

_ Theo Đế Vương Dị Sử, tuy đền thờ Đức Thánh Tam Giang ở sông Như Nguyệt bờ phía bên quân Lý Thường Kiệt đóng quân, nhưng xác của họ và 100 thân binh được chôn ở phía bên quân Tống đóng quân

_ Hà? Đừng nói là...

_ Chính xác! Khi Lý Thường Kiệt đóng quân, ông ta dùng linh pháp tuệ nhãn cảm giác âm khí cực mạnh, dùng trận pháp thỉnh chư thần mời Thổ Địa lên hỏi mới vỡ ra nơi chôn Trương Hồng-Trương Hát. Sau đó, ông ta vạch kế hoạch cho Chiêu Văn và Hoàng Chân dẫn 4 vạn quân đánh quân Tống là kẻ che mắt.

_ Che để làm gì?

_ Che mắt để Chiêu Văn và Hoàng Chân dẫn 100 thân tướng theo tìm xác của Trương Hồng-Trương Hát và 100 thân binh đó!

Nói đến đây bỗng nhiên Huy chợt khựng lại. Từ nãy đến giờ, Huy vừa vén cảm suy nghĩ vừa nghe câu chuyện, rồi dường như Huy phát hiện ra gì đó không ổn ở đây. Huy giờ tay lên ra hiệu cho anh Phú dừng lại. Nó lao vào vào nắm vai anh Phú hỏi:

_ Khoan! Sao phải dẫn đúng 100 thân tướng? Chẳng lẽ.....thình linh?

_ Chính xác! Nói đúng hơn là Chiêu Hồn Thình Linh trận! Thình 102 người bao gồm Trương Hồng-Trương Hát nhập thân bằng cách dụng trận pháp trên chính phần mộ của họ!

_ Là tà thuật đó! Thình linh chỉ dùng để thỉnh nguyên thần các vị thần tiên để trừ tà ma, còn thỉnh vong linh âm giới để đánh trận với con người là sai trái (Viên gắt lên)

_ Anh nói rồi! Sai hay đúng đều trong một niệm mà ra. Lý Thường Kiệt về đạo lý là sai, về thường lý là đúng. Miễn ông ta bảo vệ được giang sơn Đại Việt thì dù trời tru lỗi khiến ông ta cũng nghĩa bất dung từ....

_ Cái này.....

Nói đến đây Huy và Viên cũng không thể nói thêm gì nữa! Hai đứa nó đã hiểu vì sao sử sách buộc phải giấu đi sự thật về Lý Thường Kiệt. Ngoài việc sợ rằng có kẻ thừa cơ đổ cho ông là gian tế của Tàu, việc che giấu này hồng để tránh cho Lý Thường Kiệt mang tiếng xấu ngàn năm, nhất là với giới Đạo giáo.

Thế giới Đạo giáo hay Lão giáo vốn lấy việc trừ yêu diệt ma, tu tiên dưỡng khí và hành thiện tích đức làm đầu. Những ai dùng đạo hạnh của mình phục vụ cho công danh, lợi lộc, dục vọng hay truy cầu làm việc cho triều đình thường sẽ không được có cái nhìn thiện cảm lắm. Huống chi Lý Thường Kiệt, cách ông dùng để đánh bại quân Tống trên sông Như Nguyệt rất khó chấp nhận.

Điều đúng đắn duy nhất ở ông là dùng tà lý để đánh tà mưu của giặc ngoại xâm. Nói đến đây, giáo sư Lâm đứng lên tiếp tục câu chuyện:

_ Mấy đứa nghĩ coi! Chẳng lẽ chiến thắng của Lý Thường Kiệt không được vua Lý Nhân Tông hay Ý Lan Phi biết sao?

_ Dạ chắc họ biết!

_ Họ biết nhưng họ đã giấu! Họ biết Lý Thường Kiệt đã làm những gì, họ che giấu để ông ta không gặp bất lợi. Mà đó là thời xưa họ còn cổ hủ, phong kiến, cố chấp và tín ngưỡng hơn bây giờ gấp vạn lần đấy

_ Dạ tui con hiểu! (Huy và Viên xấu hổ trả lời)

_ Tốt! Giờ đến nhiệm vụ của hai đứa

_ Dạ! Tui con đang nghe đây

_ Hai đứa đi phá Chiêu Hồn Thành Linh trận của Lý Thường Kiệt!

_ Hà?

Chú thích

Trương Hồng, Trương Hát

Người làng Vân Mẫu, huyện Quế Dương (sau là Võ Giăng) quận Vũ Ninh, xứ Kinh Bắc (nay là thôn Vân Mẫu, xã Văn Dương, huyện Quế Võ), là học trò của Tiên sinh Lê Thị người hương Chu Minh, lộ Bắc Giang (tức xã Hương Mạc, huyện Từ Sơn ngày nay).

Căn cứ sử sách ghi chép sơ sài thì các ông sinh vào đầu thế kỷ 6 (504?) trong vòng 1.000 năm Bắc thuộc tăm tối. Anh em học đến đâu lâu thông kinh sử đến đấy, ngày ngày chăm đọc binh thư, siêng rèn võ nghệ. Hai anh em Trương tướng quân, đều là tướng giỏi của Việt vương Triệu Quang Phục. Khi sinh thời, hai vị đã theo giúp Triệu Việt Vương lập được nhiều chiến công lẫy lừng. Sau khi giết Dương Săn, đuổi quan quân nhà Lương về nước, lúc ấy (tiền) Lý Nam Đế đã mất, Triệu Việt Vương bền tự lập lên làm vua, được 23 năm (548-570) thì bị (Hậu) Lý Nam Đế (Lý Phật Tử) phản trắc, đem quân tới đánh. Triệu Việt Vương không phòng bị đã bị thua, rồi theo Long Vương xuống thủy cung ở cửa Đại Nha.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Chữ yêu!

Huy và Viên tròn tròn mắt lên khi nghe nhiệm vụ lần này. Phá Chiêu Hồn Thành Linh trận? Trận pháp này vẫn còn tồn tại từ năm 1077 đến tận bây giờ sao? Trải qua bao nhiêu cuộc kháng chiến chống Tống, Nguyên, Minh, Thanh, Pháp, Nhật, Mỹ, Trung? Khó tin quá đi mất!

_ Trận pháp này vẫn còn tồn tại? Vô lý! Cả ngàn năm rồi đấy chứ!

_ Đúng là khó tin! Thật ra chú cũng mới biết gần đây... đến năm 1857 vẫn còn ghi nhận lại một người đi lạc vào một nơi cách làng Như Nguyệt, xã Tam Giang, huyện Yên Phong khoảng 8 dặm mà theo miêu tả là “một nơi kì lạ”.

_ 1857? 1857 – 1077 = 780 năm? Lâu thế! Mà chắc gì từ đó đến giờ còn nơi đó?

_ Thì mới cần hai đứa đi kiểm tra đấy!

_ Nơi đó kì lạ ra sao chứ?

_ Theo miêu tả là có các cọc gỗ cắm xuống đất, trên cọc gỗ có ghi các dòng chữ Nôm trông như trong Kinh Dịch của Đạo Giáo. Đếm ra phải cả trăm cọc gỗ, các dòng chữ trên cọc được vẽ bằng loại mực chu sa đỏ, ngoài ra...

_ Ngoài ra sao nữa chứ?

_ Ngoài ra khi người này đến, ông ta bị người dân gần khu vực đó lao đến đám đá đuổi đi!

_ Chẳng lẽ... là hậu nhân của Lý Thường Kiệt? Hay của Chiêu Văn và Hoảng Chân? Nhưng trận pháp giữ lại để làm gì?

Huy vén cảm bóp trán suy luận. Huy vẫn không hình dung bằng cách nào một nhóm người nào đó có thể bảo vệ một trận pháp suốt gần cả ngàn năm qua. Rõ ràng, về mặt đạo lý trận pháp này là không đúng, đáng ra sau khi đánh bại quân Tống xong Lý Thường Kiệt nên phá trận pháp này mới đúng.

_ Không phải họ đâu! Chiêu Văn và Hoàng Chân sau khi già chết đã lẫn vào nhân gian sống như những người thường dân lương thiện rồi.

_ Vậy là Lý thái úy à?

_ Cũng không phải nốt! Ông ta không biết trận pháp này còn!

_ Há? Ông ta không biết?

_ Nghe hư cấu quá phải không? Sự thật là sau trận đánh, ông ta đã phải lập tức hồi kinh cùng vua Lý Nhân Tông và Ý Lan Phi tìm đối sách đàm phán với vua Tống. Trận pháp đó ông ta giao lại cho một binh lính già tiêu hủy

_ Vậy người đó không tiêu hủy?

_ Theo Đế Vương Dị Sử thì sau khi người đó trở về cũng bị cận thân của Lý thái úy giết

_ GIẾT? Why?

_ Bịt đầu mối!

Huy và Viên quay sang nhìn nhau le lưỡi. Dĩ nhiên hai đứa nó biết việc giết tay binh lính này là cần thiết để chỉ có “Trời biết, Đất biết và Lý Thường Kiệt biết”. Tuy nhiên, quả thật như vậy có chút tàn nhẫn. Chiến tranh quả đúng là không dành cho lòng nhân đạo, vô độc bất trượng phu! Nhưng mà khoan... nếu người đó trở về kinh đô thì đáng ra trận pháp này phải bị tiêu hủy rồi chứ?

_ Ê? Vậy sao trận pháp chưa bị hủy?

_ Vấn đề là ở chỗ đó! Chú cần hai đứa đi kiểm tra...Nếu quả thật còn trận pháp thì phải tiêu hủy. Đức Thánh Tam Giang nay đã trở thành thần tiên, hai ông thì không sao. Tuy nhiên, 100 thân binh kia chỉ là linh hồn, họ cũng cần xuống tuổi vàng đầu thai sang kiếp khác chứ....

_ Dạ tui con hiểu!

_ Nhiệm vụ lần này tuy không đến mức mò kim đáy bể nhưng cũng khá khó tìm. Chú cừ anh Phú đi cùng là vì kiến thức đạo thuật của anh ta. Phú là đạo sĩ phái Chính Nhất, hay còn gọi là phái Thiên Sư

_ Dạ tui con biết! 2 tháng nay theo học anh có nghe anh giảng!

_ Phái Chính Nhất là môn phái có lẽ cổ xưa nhất còn tồn tại ở Trung Quốc! Có trước cả Mao Sơn, Võ Đang hay Toàn Chân, Thuận Tiêu..... Linh Bảo phái của Cát Ưu, sư phụ của Lý Thường Kiệt, về sau cũng xin gia nhập Chính Nhất

_ Kinh! Ghê vậy à?

_ Ủ, chính vì hiểu biết của anh Phú về Linh Bảo phái nên anh ta sẽ hỗ trợ cho hai đứa, nhưng đừng quên Phú cũng sẽ chăm điểm hai đứa luôn à nha!

_ Dạ!

_ Giờ đi đâu thì đi đi! Sáng mai 8h xuất phát về Bắc Ninh!

Chiều hôm ấy, Huy và Viên tranh thủ tách nhau ra đi...chơi với gái. Huy hẹn Linh đi Super Bowl chơi bowling, còn Viên được Hương rủ đi...thư viện đọc sách. Á mà quên không nói đến, lần trước nhiệm vụ bắt tên trùm ma túy Dân và con Kumanthong của hắn, đáng ra nhiệm vụ chỉ ở mức D, nhưng nhờ đánh nhau với cả thượng tướng quân của Kim Quy Điện như Thác Trung nên khiến nó được nâng lên mức B. Điều đó cũng đồng nghĩa tiền thưởng của nhiệm vụ lần này là 20 củ. Chú Lục chia cho mỗi đứa 5 củ do có đóng góp to lớn (Chú khôn thật, chú có làm được gì đâu)

Huy thắc mắc không biết nhiệm vụ cỡ nào mới được mức A cao nhất nhỉ? Mà đáng lưu ý, Thần Kim Quy đã đích thân gặp nhóm G5-Nhóm lãnh đạo cao cấp của toàn IHPD và Cục Tâm Linh Miền Bắc- để giải thích việc Thác Trung bỗng nhiên tấn công thành viên DMI. Thành viên của nhóm G5 Huy chỉ biết mỗi Trần Lãm và Nguyễn Đ, còn lại nó mù tịt. Không biết Thần Kim Quy rút cuộc đã giải trình thế nào mà cha con chú Lục vẫn bình an vô sự không bị mời lên “thăm vấn” nhỉ?

“Lon coong”

Tiếng ki đồ giúp Huy quay lại với thực tại! Nhỏ Linh vừa làm cú Xtrike khá đẹp, cô ta quay sang nhìn Huy hất cằm thách thức. Được, muốn thử thách chồng chứ gì vợ yêu, để chồng lo. Huy đứng lên cúi tay, ưỡn qua ưỡn lại rồi cầm ngay quả bóng to nhất 16kg. Buồn cười, ngày xưa thằng Huy toàn cầm quả 11 hoặc 12 là thấy vừa tay, quả 13kg bắt đầu nặng nặng còn 14kg trở lên thấy khó ném lắm.

Còn bây giờ quả 16kg với nó chẳng khác gì cầm một cuộn bông gòn. Huy phải cố sức bấu ngón tay vào quả bóng để khỏi làm rơi quả bóng nhẹ tênh này. Huy lấy đà, bước đến nhẹ nhàng rồi bắt chéo chân làm động tác ném như dân chuyên nghiệp (dù nghiệp dư thấy bà), kèo này em không há hốc mồm thì thôi Linh ạ!

Đời thật ra éo như mơ! Đúng là Huy làm Linh há hốc mồm thật, nhưng là vì Huy kẹp ngón tay chặt quá, lúc ném vung quá tay khiến quả bóng bay thẳng

sang lane kế bên. Lane kế thì chả có ai chơi, hệ thống tắt tự động hạ cái màn chắn bằng kính xuống, quả bóng Huy ném bay xuyên thủng luôn tấm kính, hạ luôn hàng ki rồi thùng luôn tường.

_ Cái đêch!

Thằng Huy chỉ kịp thốt lên như thế rồi đưa tay lên sờ sờ móng tay nhìn quanh xem có ai thấy không. Linh ngó người ra một lúc sau mới hoàn hồn lại, rồi Linh chạy bắn đến nhìn rồi bù lu bù loa lên:

_ Trời ơi! Chồng ơi là chồng! Anh làm cái khi gì vậy?

_ Anh...anh...anh ném!

_ Anh ném hay phá cho hư? Quen anh đến giờ mới biết anh khỏe vậy!

_ Anh...anh cũng không ngờ!

_ HAI ĐÚA KIA!

Huy quay sang nhìn, một gã đàn ông mặc trang phục nhân viên Superbowl và cổ thắt nơ đang dẫn hai bảo vệ đến hướng Huy. Quả này thì vỡ mồm thật rồi. Phá tài sản con người ta như thế đền chặc cũng vài chục đến vài trăm củ, huhu mới nhận được 5 củ thôi mà! Chắc phải cày ở DMI mấy vụ nữa mới trả đủ nợ mắt....

"DMI"? Đúng rồi, DMI! Huy giật mình nhớ ra mình làm cho DMI. Huy xoay dọc xoay xuôi mò vào hai cái túi quần của nó, rồi mò túi áo khoác để tìm cái ví. A! Ví để trong balo! Huy chạy bắn đến cái balo, lấy ví mở ra, rút từ ví tờ giấy A4 gấp làm 8 để trong ví. Tên quản lý hăm hăm sát khí lao đến, hấn hăm hờ chỉ chực đâm vỡ mồm Huy:

_ Thằng chó! Học ai không học đi học phường du đảng phá tài sản! Lên đồn công an này!

_ Đề nghị anh vào trong làm biên bản với chúng tôi (Hai anh bảo vệ tiếp lời)

_ Ấy! Gượm đã! Xem cái này đi mấy anh!

_ Xem cái l*o! Xem cái đê....

Tên quản lý đang nói giữa chừng hạ giọng xuống! Hấn đột ngột im bật, đôi mắt lướt từng chữ trên tờ giấy A4 mà Huy đưa ra. Hấn đọc xong rồi cô đọc thêm lần nữa, người hấn giãn run lên nhưng không thể nói gì thêm. Hấn đỏ mặt tía tai phát tay ra hiệu cho hai bảo vệ theo sau rút đi. Linh kinh ngạc đến chỗ Huy, con bé giật tấm giấy xem thử:

_ "Người đại diện cho cơ quan đặc biệt trực thuộc Chính Phủ Nhà Nước Việt Nam đang thực thi nhiệm vụ. Bất cứ hành vi nào chống đối người đại diện trên đều được quy vào tội Chống Đối Người Thi Hành Công Vụ và bị xét xử trước pháp luật. Mọi liên hệ, thắc mắc hoặc cần đền bù về tài sản vui lòng liên hệ đến XXXXXXXXXX"... Ký tên: Phó Thủ Tướng Chính Phủ-Chủ Nhiệm Ủy Ban Văn Phòng Chính Phủ Việt Nam-VĐĐ (Tự hiểu ai đi nhé)

_ Ồ!

_ Ồ ờ cái con khi! Anh khùng hả? Giả giấy tờ quan chức chính phủ, phó thủ tướng nữa chứ!

_ Anh điên hay sao mà giả? Em thấy con dấu đỏ không? Giả bằng niềm tin!

_ Thế...thế là thật à? Anh...anh đào đâu ra? Anh...anh là người của chính phủ?

_ Thôi! Chuyện là thế này.....

Nói đến đây, Huy nghĩ có lẽ việc giấu giếm với Linh cũng không cần thiết nữa. Không sớm thì muộn, với sự thông minh của Linh và việc Linh hiểu Huy thế nào, cô ta cũng nghi ngờ và tìm ra chân tướng thôi. Huy cũng chẳng muốn cuộc sống đối trá này nữa, nó dự tính nói hết với Linh rồi chia tay cô ta. Cuộc sống của Huy hiện tại quá nhiều nguy hiểm rồi. Linh nghe Huy kể, thần sắc cô ta chuyển biến từ nở nụ cười nhạt khinh miệt, đến mở tròn mắt ngạc nhiên khi Huy chứng minh có thần lực bẩm sinh bằng việcbóp nát quả bóng bowling, rồi thất thần đắm chiêu suy nghĩ:

_ Em biết hết rồi đấy, không tin cũng không sao! Anh nghĩ chúng ta nên chia tay, cuộc sống hiện tại của anh....

Bóp

Một tiếng bóp giòn tai vang lên! Huy ngó hết cả người ra khi Linh bất ngờ tát thẳng vào mặt Huy. Dầu cho cái tát này so với đầu quyền của Thác Trung như muối chích, nhưng Huy cảm nhận được sự căm phẫn trong cái tát này. Huy chừng hừng nhìn Linh, cô ta sau khi tát đang nức nở:

_ Đồ...hức...đồ tồi!

_ Anh...anh có làm gì đâu! Anh chỉ muốn em an toàn và hạnh phúc!

_ An toàn mà không có hạnh phúc thì an toàn làm gì?

_ Hà? Ồ... thì...

_ Hức...hức...anh có sức mạnh gì rồi, anh giỏi rồi, anh ngon rồi anh bỏ tôi!

_ Đâu...đâu có...đâu có, khổ quá! Em nghĩ sai về anh rồi!

_ Anh sau này nổi tiếng...có gái đẹp vây quanh...tôi thua xa họ chứ gì?

_ Không phải mà...trời đất ơi! Thôi anh thua! Anh sai rồi, anh xin lỗi!

Huy phát sợ Linh luôn. Quả nhiên phụ nữ nổi giận mà xếp vào hình phạt thiên giới thì Cửu Kiếp Ngũ Mệnh Phục Linh chỉ đáng xếp thứ ba. Huy chấp tay vái năn nỉ Linh nguôi giận, con bé càng nức nở Huy càng bối rối. Giờ cho Huy chọn đánh nhau với Thác Trung hay dỗ Linh nín chắc nó chọn đánh nhau. Linh nức nở hồi lâu, rồi cất giọng tiếp:

_ Vậy...vậy anh đừng bỏ em, được không?

_ Đ....Được!

_ Được mà cũng đứng rặn ra suy nghĩ, không thành tâm!

_ Được! Được mà!

_ Em không sợ gặp nguy hiểm! Em sợ anh không còn trên đời này thôi!

_ Ngổ rùng!

Con người là loài kì lạ! Lòng luôn tôn sùng thần linh, kinh sợ ma quỷ, nhưng khi phải đối đầu những thứ đó, chỉ vì chữ “Yêu” họ sẵn sàng. Có lẽ vì vậy, loài người là loài còn tồn tại suốt hàng ngàn năm qua xuyên suốt các thời kì sao? Huy kéo Linh ôm vào lòng, hôn nhẹ lên mái tóc của Linh, tay vỗ vỗ lưng an ủi con bé.

Sáng hôm sau, Huy chào tạm biệt Linh còn Viên chào tạm biệt Hương, cả hai cùng Y Văn và Phú lên đường. Trước cổng máy bay, Linh trao cho Huy cái hôn nồng ấm nhất mà đến cả anh Y Văn hay Phú cũng phải ghen tị. Còn Viên? Cái cánh nó bắt tay Hương nhìn mà buồn cười, chả hiểu hai đứa này đã tiến đến đâu rồi suốt hai tháng qua.

Ngồi trên máy bay chuẩn bị rời sân bay Tân Sơn Nhất, Huy chống cằm suy nghĩ. Nó không chắc việc giữ Linh lại bên là đúng hay sai, nó chỉ biết một điều:

_ Đó là điều con tìm mình mạch bảo! Lạc Tổ, giờ tui hiểu cảm giác của Ngài!

_ Lâm nhắm đáo gì vậy mày? (Viên kể bên hỏi)

_ Không! Tao nghĩ....ráng xong nhiệm vụ này về hẹn Linh đi chơi! Mày thì sao?

_ Đồ chấp mát! Ráng qua con trăng này đi còn về ăn cháo mực!

_ Cháo mực ở đâu mày? Ngon không?

_ Ngã tư Phạm Đình Hồ-Lê Quang Sung! Về tao với mày đi ăn

_ Ăn cái quần què! Tao dẫn Linh đi, mày lo dắt em Hương đi

_ Thằng quý! Viên lấy cuốn hướng dẫn bay của Vietnam Airline đánh vào đầu Huy, hai thằng đùa giỡn khiến tinh thần thoải mái hơn hẳn. Nhiệm vụ sắp tới, Lạc Long Quân kiếp hiện tại-Thái Tử của Quy tộc đến đây!

Bạn đang đọc truyện *Tiên Kiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: Cục Tâm Linh Miền Bắc!

Đáp xuống sân bay Nội Bài, lòng của Huy cực kỳ phấn khởi. Đây là lần đầu tiên Huy đi máy bay và cũng là lần đầu tiên Huy đi ra Bắc. Không khí ở Hà Nội se se lạnh, có hơn 10 sáng rồi vẫn có một màn sương mỏng thích lắm! Anh Phú giục Huy và Viên nhanh chóng lấy hành lý, người của “Tổng Cục”

đang đợi đón cả nhóm đi Bắc Ninh. “Tổng Cục” là cách nói lóng để chỉ IHPD, dĩ nhiên ở miền Bắc này thuộc quyền quản lý của IHPD chi nhánh phía Bắc.

Còn DMI? Chẳng có DMI nào cả, DMI là do IHPD miền Nam lập ra. Còn ở miền Bắc từ lâu đã có một tổ chức có mặt từ sớm là Cục Tâm Linh Miền Bắc. IHPD ở miền Bắc tương đối nhỏ lẻ và ít người, một phần do IHPD ở miền Bắc chuyên về nghiên cứu khoa học hơn là nghiên cứu dị năng hay lịch sử-tâm linh, phần còn lại là do nhân tài đất Bắc đều đã quy tụ về Cục Tâm Linh Miền Bắc. Cũng vì lý do đó, mọi công tác nơi đất Bắc của DMI đều phụ thuộc (lẫn báo cáo) cho Cục Tâm Linh Miền Bắc.

Vừa lấy hành lý xong, cả nhóm công tác của DMI tất tả bước ra cổng ra sân bay đã thấy một anh thanh niên tuổi trẻ, mặc áo vest đen giày tây bóng lộn giờ bảng ghi chữ “Tổng Cục” đợi sẵn. Anh Phú bước đến đưa tay ra bắt anh chàng bánh bao đang đứng đợi:

_ Tổng Cục gì đấy anh nhí?

_ Hậu Cần anh ạ!

_ Cần Vương là phong trào của vua Hàm Nghi?

_ Vương Giả là khí độ của bậc Quân Chủ!

_ Giả nhân giả nghĩa không tốt đâu!

_ Haha! Chúng ta ra xe nào!

Gã thanh niên đẹp trai kia nở nụ cười hài lòng rồi khoác tay ra hiệu cho cả nhóm ra xe. Huy và Viên ngớ mặt ra chẳng hiểu cái gì cả. Gì mà vương giả rồi Hàm Nghi? Anh Y Văn nhìn mặt hai đứa nhóc cạnh bên mà che miệng cười. Hai đứa tuy biết đó là loại mặt ngừ nào đó nhưng làm sao hiểu được quy tắc của cái trò mặt ngừ này:

_ Haha, mới lần đầu sao mà hiểu

_ Em chả hiểu gì cả luôn! (Huy nhăn mặt)

_ Thế này! Đây là cách gấp gờ để biết người của hai bên tránh có kẻ trá hình vào! Nhiệm vụ lần này của chúng ta xếp vào lớp B, cũng xem như tương đối nghiêm trọng. Vừa rồi Phú nó đến chào trước, tên kia ra câu đó “Hậu Cần anh ạ!” Lấy chữ thứ hai của câu ra làm chuẩn cho câu thách đối.

_ Còn “Cần Vương là phong trào của vua Hàm Nghi”???? (Viên gãi đầu)

_ Đơn giản ấy mà... Lấy chữ “Cần” của câu thách đối để mang vào làm chữ đầu tiên của câu mình đáp, tiện tay thêm chữ Vương vào làm câu thách đối ngược lại tên kia

_ Nên mới ra cái câu “Vương Giả là khí độ của bậc quân chủ”???

_ Ủ! Sau đó Phú kết thúc luôn bằng câu cuối đó!

_ Vãi linh hồn!

Huy và Viên quay sang nhìn nhau lắc đầu le lưỡi! Vãi cả mặt ngừ nghe ảo kinh. Nói đến đây, Huy và Viên chợt đứng lại sững sờ! Tay thanh niên dắt cả nhóm đến hầm để xe, tiện tay bấm khoá điện từ vang lên tí tí một chiếc xe đứng riêng góc bãi xe. Đó là một chiếc Lexus 7 chỗ trắng mới cóng. Huy và Viên lại bị ngợp thêm lần nữa rồi!

Làm việc ở DMI thời gian qua, khí tài và tiềm lực của DMI ở mức đáng nể thế nào tại nó cũng biết, nhưng Cục Tâm Linh Miền Bắc đúng là giàu vãi nòi, sang trọng quý phái nữa chứ. Tay thanh niên mở cửa xe, lấy tay vỗ vỗ lên mũi xe mỉm cười nhìn cả nhóm:

_ Ngon lành cảnh đào không các đồng chí?

_ NGON! (Huy và Viên đồng thanh)

_ Hai đứa....khụ khụ... đừng làm mất mặt DMI thế chứ! (Anh Y Văn khẽ nhắc nhở)

_ Xe đẹp đấy! Xe này đi Bắc Ninh luôn à? (Anh Phú hỏi)

_ Xe chủ tịch đấy! Chủ tịch đặc biệt đặc cách cho chở các đồng chí đi đánh trận!

_ Xe của Nguyễn Đ? Hừm, có gì đó méo được đứng ở đây?

_ Sao cơ?

_ À không, đi thôi

_ Ngon! Đi!

Ở trên xe, gã thanh niên tuần lăm kia tự giới thiệu mình tên Thanh Tùng, một đạo sĩ trẻ xuất chúng thuộc phái Võ Đang. Võ Đang được xếp vào một trong ngũ đại môn phái Đạo giáo lớn nhất còn tồn tại đến giờ của Trung Quốc gồm: 1/ Chính Nhất, 2/ Mao Sơn, 3/ Thuận Tiêu, 4/ Võ Đang, 5/ Toàn Chân. Thứ tự xếp hạng về độ lớn, độ lâu đời và năng lực của các môn phái được sắp xếp như trên, trừ Thuận Tiêu hơi đặc biệt một chút.

Ngũ môn phái này còn được mệnh danh là Ngũ Tiền Minh Chủ Phái của giới Đạo giáo Trung Quốc, lãnh đạo hàng trăm chi nhánh môn phái khác nhau như Bảo Linh phái, Long Hồ Sơn, Nhất Chính Đàm, Tân Ngũ Quốc, Lãnh Mễ,... vv.

Kể ra thì Cục Tâm Linh Miền Bắc cũng hào phóng thật, vừa cho đi xe ngon vừa cử một đạo sĩ tương đối có nghề hỗ trợ. Thanh Tùng đánh xe vòng vèo qua các con phố Hà Nội, miệng vừa lúi lo kể về các sự tích của Cục Tâm Linh Miền Bắc, chủ yếu là của hắn và chủ tịch Nguyễn Đ, rồi lại kể các điểm tâm linh có tiếng ở đất Hà thành. Hắn có vẻ khá ngưỡng mộ chủ tịch hiện tại là Nguyễn Đ, có khi hắn kể về ông ta còn nhiều hơn về hắn

Xe dừng lại trước một nơi....Ủa? Sao nhìn giống bến xe vậy? Huy nhìn lên dòng chữ trước cổng: “Bến xe Bát Giáp”. Nó ngỡ người ra đòi chút rồi nhìn sang Tùng. Gã ta đang châm lửa hút điếu thuốc mơ màng nhìn ra cửa xe, miệng lẩm bẩm:

_ Đến rồi! Xuống xe đi đây còn đánh xe về!

_ Ủa? Người anh em! Sao dừng ở đây? Tổng cục trá hình ở đây à?

_ Đâu ra? Điên à? Chờ đến đây thôi các đồng chí tự bắt xe ra Bắc Ninh

_ WTF? Đến đón rồi mang con xe hoành tá tràng vãi ra để đưa ra bến xe?

_ Ù! Lệnh chủ tịch là thế! Ý kiến lên phường!

_ Phắc! Giỡn hả ba? Tin tui bẻ luôn cái xe này như cái bánh mì không? (Huy nổi quạu lên)

_ Mời! Xe chủ tịch đấy! Ngon bẻ đi xem chủ tịch bẻ đầu đồng chí không!

_ Cái đ....ừ ừ

Huy còn chưa kịp chửi tiếp, anh Phú đã bịt miệng của Huy lại, còn anh Y Văn cũng nhanh chóng bá cổ của Viên, cả hai thằng nhóc bị đàn anh lôi một cách thô bạo ra khỏi xe. Trước khi đi, anh Phú không quên cúi đầu xuống nhìn qua cửa sổ xe nhìn Thanh Tùng hỏi:

_ À tôi nghe bảo có Tổng Cục sắp xếp cho “Thỏ Địa” nhỉ?

_ Có! Số đt đây, lên xe khách gọi ông ta trước 30 phút trước khi đến bến để ông ta ra đón!

_ Có ngon không?

_ Ủi giời! Ngon lành cành đào! Đồng chí cứ thoải con gà mái! Ông ta là cộng tác viên nhưng giúp ích được nhiều đấy!

_ Cảm ơn người anh em!

Anh Phú lấy số điện thoại từ Thanh Tùng, rồi anh ta quay về hội họp với nhóm. Huy và Viên đang nổi xung thiên, cả hai thằng nhóc đều đòi ra đập nát cái xe của gã Thanh Tùng mới thôi. Mẹ kiếp! Cục Tâm Linh xem thường DMI đến thế là cùng, bỏ mầy dù sao cũng là Lạc Long Quân chuyển thế và cả Thái tử Quy tộc ở đây. Anh Phú đi đến thấy cảnh Y Văn vất vả can hai thằng cô hồn sống lại, anh ta từ tốn nói:

_ Nổi điên xong chưa? Xong rồi mua vé xe!

_ Mẹ nó! Thằng đó bỏ láo để em ra đập nó!

_ Bộ học sinh cấp 2 cấp 3 hả hờ chút đòi đánh nhau?

_ Nhưng nó xem thường DMI mà! Mẹ kiếp! Chờ ra bến xe bắt mua vé xe! Chó!

_ Haizza, anh cũng không biết nói sao cho hai đứa hiểu!

_ Hiểu cái gì anh?

_ Thực ra thì....Cục Tâm Linh Miền Bắc cũng chả ưa DMI lắm đâu

_ Why?

_ Vì hai sếp tổng chứ làm sao. Anh Lãm nhà mình với lão Nguyễn Đ của Cục Tâm Linh ghét nhau lắm. Ngoài mặt gặp nhau thì cười cười nói nói chứ về nhà đóng cửa là chửi ra rả vào mặt nhau

_ What the fuck?

_ Ô! Có lần đi họp nhóm G5 về ông Lãm nói “Thằng Nguyễn Đ ý có Pankada trong người nên bá đạo thôi, chứ tài thuật của nó chỉ đáng cấp 3 cấp 4”

_ Vãi! Sếp tổng nhà mình cay cú thế à?

_ Ủ! Còn lão Đ thì nghe nói có lần ném quyền sở vào mặt lão Lãm nhà mình giữa cuộc họp, bảo lão Lãm là “Ông là loại chơi khôn ăn trên đầu trên cổ người ta”

_ Vãi, thế lão sếp mình phản ứng sao?

_ Cười hề hề! Bảo sao anh Đ nóng thế? Rồi nói một hồi huề cả làng!

_ Vãi cả cười! Mà sao ghét nhau thế anh?

_ Anh chịu! Chắc con gà tức nhau tiếng gáy! Hoặc giẫm chân lên nhau nhiều quá nên thế.... Mà thực ra anh thấy lão Đ nói sếp nhà mình cũng đ.....

Anh Phú thờ dài, tính nói rằng lão Nguyễn Đ nói đúng, Trần Lãm đúng là kẻ gian xảo, chơi khôn hết phần thiên hạ. Cũng may đến giữa chừng anh sực nhớ ra mình không nên nói thế nên im bật. Huy, Viên và Y Văn ngẫm hiểu ý của anh Phú nói là gì, dĩ nhiên họ cũng sẽ không tương thuật lại đâu vì với họ giáo sư Lãm đúng là kẻ như thế thật. Nguyễn Đ ghét Trần Lãm thế bảo sao không cứ gã Thanh Tùng kia lái xe ra troll nhóm DMI.

Cuối cùng, cả nhóm quyết định mua vé xe về Bắc Ninh, trên đường Huy cứ suy nghĩ mãi. Cả nhóm đã đéch có thằng nào biết về Bắc Ninh rồi, cầm bản đồ với Google maps tìm trong thành thị đã khó rồi, tìm khu đất cách làng Như Nguyệt, xã Tam Giang, huyện Yên Phong khoảng 8 dặm nữa mới mệt. Hi vọng tay cộng tác viên mà gã Tùng nói ngon lành một tý không thì bốcshit cả lũ. Huy mệt quá thiu thiu vào giấc ngủ, sáng đã bay sớm rồi còn ngồi xe khách đường dài lấy gì chả mệt.

Kết

Xe dừng bánh khiến Huy giật mình tỉnh dậy! Nó thấy anh Phú, anh Y Văn và Viên đã đứng ở tít đầu xe xuống, họ giục nó đứng dậy lấy nhanh hành lý để còn xuống xe. Vừa xuống xe, một cái lạnh thấu da thịt xộc thẳng vào Huy. Thời tiết miền Bắc vào buổi chiều tối có khi còn lạnh hơn cả buổi sáng. Nơi mà cả nhóm vừa bước chân xuống là thị trấn Chờ của huyện Yên Phong. Nơi đây nhộn nhịp và “phức tạp” hơn Huy nghĩ. Nhiều buôn lái lao đến xâu xé, giành giật cả nhóm DMI mua hàng của họ, đến mức người lạnh tính như Viên cũng phát cáu lên vùng tay bảo không mua.

_ Tránh ra! Nước sôi đi!

Một giọng đàn ông trầm trầm vang lên! Ông ta vừa nói những người bán hàng rong và xe ôm xung quanh lập tức giãn ra. Đó là một người đàn ông trung niên, dáng người thấp đậm và béo ú, để hàng rìa mép cong điệu đà quá mức và mái tóc muối tiêu hơi hói chải lệch sang bên. Người đàn ông tươi cười nhìn cả nhóm:

_ DMI phải không? Tôi tên Quốc

_ Ó...suyt! Ông nhỏ tiếng thôi! Ông bên tổng cục?

_ Sợ cái quái gì? Ở đây tôi là TRÙM!

Quốc gần giọng lên thật to, tất cả những tay hàng rong và xe ôm đang chực chờ đợi khách lập tức giật bắn lên xoay đầu đi nơi khác. Họ không quên ném ánh mắt căm tức nhưng vẫn lo sợ khi nhìn người đàn ông này. Ông ta mỉm cười thoải mái:

_ Đôi lúc bọn này nên biết thân phận ở đâu!

_ Thế....Quốc! Ông biết lần này nhiệm vụ là gì chứ?

_ Biết! Khu này tôi trùm! Làng Như Nguyệt chứ gì?

_ Không! Tui tui tìm một chỗ gần làng Như Nguyệt, cách khoảng 8 dặm, có các cột gỗ cắm dưới đất tằm cả trăm cọc....

_ Cọc gỗ à? Hừm, sống ở đây gần 50 năm rồi chưa nghe đến đấy

_ Ông nhớ kĩ lại xem, có ai hay có sự việc gì kì lạ từng xảy ra hay quanh làng Như Nguyệt không?

_ Hừm... À thì hồi bé có nghe u tôi kể, làng Như Nguyệt trước có ma! Sau trưởng làng mời ông thầy cao tay ấn lăm, khu Mạn Thượng cạnh bên. Ông này biết gọi thần về đánh ma đấy

_ Thịnh thần? Thịnh linh á?

_ Ủ thịnh linh! Tôi biết quái gì về đạo sĩ các người đâu! Tôi hợp tác vì nghĩ muốn tìm hiểu tâm linh thêm thôi, chuyện ma có gì ấy

_ Ông ta ở đâu? Mạn Thượng là ở đâu? Ông ta thịnh linh thần gì?

_ A....nói ra lại trùng hợp, Mạn Thượng cách đông Như Nguyệt tầm 8 dặm thật! Ông ta thỉnh Đức Thánh Tam Giang...

_ Có manh mối rồi!

_ Có manh mối gì cơ? Quanh đây thiếu gì người thỉnh Đức Thánh Tam Giang! Chỗ tôi có bà thầy đồng cũng thỉnh về phù hộ kia!

_ Thỉnh linh khác lên đồng! Lên đồng đa phần rất phùng lừa đảo! Tôi muốn đến Mạn Thượng tìm ông thầy kia.

_ Được thôi! Dù gì cũng nhận tiền của Tổng cục rồi mà. Anh Phú gần mặt ra nở nụ cười thoải mái! Xem ra lần đi này có chút thu hoạch rồi! Nếu đúng kẻ thầy cao tay ẩn kia thỉnh được Đức Thánh Tam Giang, có khi hẳn liên quan đến trận pháp của Lý Thường Kiệt thật. Nhiệm vụ lần này chắc ăn 80% ăn tiền rồi, để xem lão Lâm sẽ dần thôi mặt ra thế nào khi chưa đến vài ngày Huy và Viên giải quyết xong trận pháp!

Bạn đang đọc truyện *Tiền Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Võ quán

Thế là ông bác Quốc béo ụt ịt dẫn cả nhóm đến bãi xe đối diện bến xe thị trấn Chờ. Lão ta lấy xe để chuẩn bị chở nhóm Huy sang khu Mạn Thượng. Mục đích chuyến đi là để dò hỏi về ông đạo sĩ cao tay đã thỉnh được Đức Thánh Tam Giang về trừ ma, xem thử liệu ông ta có liên quan gì trận pháp Chiêu Hồn Thỉnh Linh trận của Lý Thường Kiệt không. Ông Quốc dẫn nhóm đến bãi giữ xe, quay xuôi quay ngược đủ chiều rồi cuối cùng đành phải nhấc điện thoại gọi:

_ Thăng em! Xe anh để đâu thế?....À à bên góc bên phải dãy thứ 4, dọc số 3 à? Ok cảm ơn thăng em! *Cup*

_ Sao thế ông? Xe mình để đâu không nhớ à? (Anh Y Văn thắc mắc)

_ Không, sáng nhờ thăng em lái đi rửa hộ, xong nó ra đây đậu nên không biết phải hỏi! Thôi đi theo tôi!

Ông Quốc dẫn cả nhóm đến nơi đỗ xe khiến cả nhóm chưng hửng. Cái xe mà ông ta tính dùng để đưa cả nhóm lên khu Mạn Thượng là xe tải chở hàng. Bảng ghế trước chỉ có ba chỗ, xem như một chỗ cho ông ta, còn hai chỗ còn lại nhóm DMI phải tự chia nhau. Hai người không được ngồi bằng ghế trước xem như phải chui vào thùng xe tải mà ngồi. Gọi là cái thùng xe cho sang chứ thực ra chỉ là cái xe hở trần được phủ lên tấm bằng phong bạt để che nắng che mưa. Lão Quốc nhìn khuôn mặt thất thểu của cả nhóm cười hề hề:

_ Ấy quên giới thiệu, tôi tên Đặng Quốc! Tôi hành nghề tài xế lái xe chở hàng

_ Giờ ai ngồi sau ai ngồi trước đây? Mịa, lão Nguyễn Đ mất dạy vãi! Đi công tác mà bắt DMI đi cái xe cà tàng này! (Anh Phú cũng cộc lên)

_ Ê, xe này còn ngon cứng nha! Mới mua năm 2017 thôi đó! Tính sơ sơ đi, cũng mới 8 năm chứ mấy

_ Haizzza, oản tù tì đi mấy đũa

Kết quả oản tù tì: Huy và anh Y Văn ngồi bằng trước cùng lão Quốc mập, còn anh Phú và Viên phải chui vào thùng xe ngồi. Vừa đặt chân lên thùng xe, một hương “thơm ngào ngạt” xộc lên tận mũi của anh Phú và Viên khiến họ phải nhăn mặt lại che mũi. Lão Quốc may là chủ của cái xe, mà còn bị cái mùi trên thùng xe khiến lão đảo loạn choạng. Lão lấy tay phe phẩy cho bớt mùi trên xe rồi xoay sang nhìn anh Phú:

_ Thông cảm! Đêm qua đi đường dài chờ lộn đi cho lờ

_ Thôi đi đi! Đến nơi nhanh giải quyết nhanh còn về, kiểu này chắc chết cái lỗ mũi tui quá!

Anh Phú giục mọi người lên xe. Bản thân anh ta cũng phải nôn khan vài cái, hít thở mùi từ chai dầu gió khuynh diệp mới bước hẳn được lên thùng xe. Viên thì càng gay go hơn, nó suýt nôn thật ra sàn xe luôn ấy chứ. Viên định bụng chuyến này về phải làm gọi lão Lâm. Chỉ ít cũng phải phản nản lão này sắp xếp công tác hậu cần chuyến đi dớ tẹt và đòi mức thưởng của nhiệm vụ cấp A. Vẫn còn cay, Viên nhặt cọng rom dưới sàn xe lên bứt cho bằng nát. Anh Phú cũng nhặt cọng rom khác lên ve ve trong lòng bàn tay ra chiều suy nghĩ, chắc có lẽ anh đang tính toán các bước tiếp theo cho vụ này.

Trên đường đi, như thường lệ anh Y Văn lại giờ các tập hồ sơ giấy tờ có sẵn ra xem lại. Y Văn là pháp sư/đạo sĩ của Tân Bà La Môn, các môn phái Đạo giáo đối với anh ta tương đối xa lạ, đầu cho anh đã từng trạm chân nhiều lần. Huy ngồi cạnh cũng hưởng kẻ được cơ hội xem lại hồ sơ lần nữa để suy tính cho các bước tiếp theo. Từ đầu chuyến đi đến giờ, anh Phú sắp xếp cho mọi người hơi nhều. Nhiệm vụ lần này thật ra là của Huy và Viên còn anh Phú và Y Văn đi theo chỉ có nhiệm vụ hỗ trợ và chăm điểm. Huy dự tính sau khi xuống xe sẽ bắt đầu “làm chủ cuộc chơi”. Chắc anh Phú hay Y Văn cũng chả bắt bẻ gì Huy cả đâu

Lái xe được một đoạn, lão Quốc béo thấy tấm bảng cảnh báo ghi chữ “Trạm cân TT 500m”. Lão ta đột ngột đổi tay lái rẽ ngang sang đường mòn nhỏ khiến anh Phú và Viên bên trong suýt ngã chổng gong. Lão Quốc nói với ra đằng sau phàn nàn:

_ Trạm cân xe! Tránh cho lành!

Viên gật đầu hiểu ý và thờ phào. Vậy mà Viên tưởng xe đụng phải con gì hay mất lái chứ. Đi được thêm một đoạn, Huy thấy một trạm công an giao thông dựng lên. Các anh đang bắt một loạt xe tải đi sai đường vào đây để trốn trạm cân trọng tải. Mặt lão Quốc sa sầm lại, lão ngoái đầu nhìn ra sau xem có thể lùi xe rồi lén đi trong âm thầm hay không.

Hoét

Đã trễ rồi, một anh giao thông tuổi trung niên, đẹp trai cao ráo và đầy khí khái nam nhi phong trần đang giờ cây ba toong chỉ thẳng vào xe tải của lão Quốc như một vị nam thần vậy. Lão Quốc thấy bị chỉ, lão nán nã cố nhìn ra sau tìm đường lùi xe rút êm nhưng bị anh Y Văn cản lại:

_ Thôi người ta chỉ rồi! Ông mang bằng lái ra bồi dường mấy trăm năn nỉ đi

_ Phạt cả mấy triệu ấy chứ năn nỉ vài trăm

_ Thế ông nhắm tránh được không? Thằng đồng đội nó lên xe sẵn rồi kìa

_ *Ừc* Căng phết! (Lão Quốc nuốt nước miếng)

_ Lấy giấy tờ xe ra sẵn đi

_ Bỏ...bỏ quên ở nhà rồi!

_ Hả? Ông điên à? Ra đường không giấy tờ xe á? Có CMND hay bằng lái gì không?

_ Giấy tờ xe thì có trong hộc đây! Còn bằng lái và CMND vứt nhà rồi

_ Vỉ đây của ông không đựng bằng lái với CMND vậy đựng cái gì?

_ Tiền thôi! Thôi không sao để tôi lo.

Nói xong lão Quốc mở hộc xe ra lấy giấy tờ xe, bước ra khỏi xe trình diện anh nam thần giao thông nọ. Anh giao thông giờ tay chào hỏi theo đúng quy tắc làm việc rồi yêu cầu lão ta trình giấy tờ. Lão Quốc gãi gãi đầu đưa giấy tờ cho tay giao thông, không rõ anh ta nói gì với lão ta nhưng bắt đầu lấy giấy biên bản ra ghi, đồng thời ra hiệu cho một anh giao thông khác trẻ tuổi hơn đi đến xe tải chỗ cả nhóm DMI đang ngồi. Anh ta đi vòng quanh nhìn xe rồi bắt đầu cầm bộ đàm ra gọi. Huy quay sang hỏi Y Văn:

_ Sao thế anh?

_ Tôi đây chắc để xem xe thế nào rồi gọi xe cẩu!

_ Cầu? WFT? Tính làm Đoàn Ngọc Hải à?

_ Chứ gì nữa! Trốn trạm trọng tải đi đường cấm, không mang bằng lái theo, cẩu xe là vờ

_ Cầu xong mình lấy cái gì đi?

_ Anh....cũng chưa biết

_ Ặc, thế này.....ủa, lão ta trở về kìa

Như lời Huy nói, lão Quốc mập đang lù lù tiến về chiếc xe tải. Miệng lão nhoẻn cười thoải mái, đến chỗ anh giao thông trẻ tuổi đang gọi bộ đàm, nói gì đó khiến anh ta chưng hửng ra nhìn mặt của cấp trên. Anh cấp trên trung niên khẽ gật đầu xác nhận khiến anh giao thông trẻ phải tiu nghỉu quay về. Lão Quốc mở cửa xe bước lên xe cười thật to:

_ Haha, đòi phạt bố mày nữa chứ!

_ Sao ông thoát hay thế?

_ Lái xe đường dài thẳng nào chả có “bùa”, quen càng to càng dễ thoát

_ Bái phục!

_ Hahaha

Anh Y Văn đưa tay lên chấp lại tỏ ý bái phục lão Quốc càng làm lão cười to hơn, Giọng cười thấy mà ghét. Anh Phú và Viên phía sau trầm ngâm chả biết nên cười hay nên khóc cho cái tình huống này.

Tầm 30 phút sau, cuối cùng sau bao nhiêu gian khổ và khó khăn đã trải qua, à cả mùi hương nồng nàn phía sau nữa, cả nhóm DMI đã đến thôn Mạn Thượng. Tuy nhiên, khó khăn nào đã hết. Anh Phú và Viên đang sung sướng chuẩn bị được giải thoát khỏi cái thùng xe hơi thối cùng cực này rồi thì đột nhiên xe thắng gấp lại. Anh Phú ngạc nhiên nhìn quanh thấy vẫn chưa đến nơi, anh vội quay sang băng ghế trước hỏi lão Quốc:

_ Sao thế ông?

_ Cầu này đi không được, sập mất! Xe này 10 tấn lận!

Định thần nhìn lại, phía trước cách chỗ xe tải của nhóm DMI đang dừng là một cây cầu nhỏ. Cây cầu bắc qua một con rạch không sâu lắm nhưng nếu rơi xuống cái xe tải này thì vỡ mồm. Cây cầu chỉ rộng hơn chiếc xe tải của lão Quốc một chút, lại chẳng có rào chắn cầu ở hai bên. Thêm vào đó, có tên nào đó đã chống dưng xe cầu cá ngay trên cầu khiến lối đi chỉ vừa bằng chiếc xe của lão Quốc. Anh Y Văn nhìn giây lát rồi hỏi lão Quốc:

_ Cầu này chắc đi được mà, ông ve xe chậm chậm qua là ngon!

_ Thua! Xe này rơi xuống ai đền tiền xe cho tôi?

_ Thế chả lẽ bỏ cuộc?

_ Máy người tạm xuống xe đi bộ vào đi, qua cây cầu này tầm 500m rẽ trái là đến

_ Địch! Haizza, thế xuống vậy

Anh Y Văn cũng chẳng còn cách nào khác, anh ta quay xuống phía sau nhìn anh Phú và Viên gật đầu xác nhận xuống xe đi bộ. Huy uể ải nhảy xuống xe đi tiếp, trong khi anh Phú và Viên mừng lắm. Dù cho có đi bộ nhưng vẫn còn đỡ hơn ngồi trên cái thùng xe hơi toàn mùi phân lợn. Lão Quốc lùi xe lại đi kiểm chỗ đỗ chiếc xe cạnh gần cây cầu rồi sẽ theo sau cả nhóm vào khu thôn Thượng Mạn.

Rong ruổi trên con đường vòng vèo, dốc xuống rồi lại lượn lên dù chỉ dài hơn 500 mét, cuối cùng cả nhóm đã đến thôn Mạn Thượng. Cả nhóm DMI không khỏi ngỡ ngàng trước vẻ đẹp bình dị, mộc mạc pha lẫn vẻ khàng trang, lịch sự của những ngôi nhà trong thôn. Khi đến gần hơn, Huy và Viên không khỏi trầm trồ thì thấy thôn làng này nhà cửa tiếp nối, hai bên con đường vào thôn là hai hàng cây phượng lớn, tán cây chẳng chặt uốn lượn tỏa rộng. Tuy nhiên, điều mà chúng nó ấn tượng nhất là con gái ở thôn. Nghe thiên hạ đồn rằng, khắp đất Việt Nam này thì gái Bắc Ninh xứng tầm top 1-top 2 về nhan sắc quả không sai.

Không giống như hai tên háu gái kia, anh Phú và Y Văn tranh thủ xắn tay áo lên tìm những người dân hỏi về ông đạo sĩ có khả năng thỉnh linh Đức Thánh Tam Giang. Họ không có thời gian để chờ Huy và Viên, cũng càng chẳng có thời gian để chờ lão Quốc vào hỗ trợ. Huy và Viên trông thấy chột nhốt về nhiệm vụ của mình nên cũng xông xáo vào hỏi các.....cô gái. May mắn thay, dân ở thôn Mạn Thượng cũng khá hiếu khách. Họ chỉ dẫn nhiệt tình cho cả nhóm DMI. Điều đáng tiếc nhất là hậu nhân của ông thầy cao tay ẩn nọ nay đã không làm đạo sĩ nữa nhưng người dân biết họ đang ở đâu.

Sau 30 phút, cuối cùng theo hướng dẫn của dân bản địa, cả nhóm đã đứng trước một căn nhà lớn kiểu cổ trang. Căn nhà theo lối kiến trúc của thế kỷ 17-18, với cửa bằng gỗ và đầu sư tử bằng kim loại. Phía trên cánh cửa có tấm bảng đề chữ “Vi Xuân Đường”. Huy lăm bắm tên trên tấm bảng rồi tự suy luận:

_ Nhìn kiến trúc này với tên này, chắc là nhà thuốc đông y

_ Bậy bạ! Võ đường đó mấy ông tướng!

Người vừa lên tiếng lão Quốc, lão đã ở sau lưng cả nhóm từ khi nào. Lão thở hồng hộc sau khi phải chạy vận động đuổi theo nhóm DMI đến đây. Thật ra từ đầu đến giờ trừ phần chờ cả nhóm đến thôn Mạn Thượng lão chẳng giúp được gì luôn, còn bày đặt mạng danh “Thổ Địa”. Anh Y Văn nhìn lão cười mỉa mai:

_ Ông đỗ xe xong rồi à? Kieếp! Đậu mỗi cái xe mà lâu phết!

_ Chỗ này khó đậu lắm! Rồi đuổi theo các người một bỏ xừ! Lần đầu tôi đến đây như các người thôi!

_ Lần đầu? Thế ông hỗ trợ được quái gì? Bọn Tổng Cục chờ hơi thật!

_ Hầy, nhìn vậy chứ tôi hơi bị được việc nhé

Cách

Tiếng động lớn cắt ngang câu chuyện của nhóm DMI. Cánh cửa bằng gỗ với đầu sư tử lớn từ từ mở ra. Tiến ra khỏi cửa là hai anh thanh niên nhìn khá vạm vỡ và rắn chắc.....ơ mà sao nhìn họ giống nhau thế nhỉ? Anh em sinh đôi à? Một trong hai người mỉm cười chào: _ Xin chào! Tôi là Vi Thái Hoa, còn đây là anh tôi, Vi Thái Vũ! Chúng tôi là chủ của võ đường Vi Xuân Đường này!

P/s: Chắc có bạn sẽ thắc mắc vì sao xe mua năm 2017 mà lại 8 năm? Không phải lỗi đâu, truyện này là 10 năm sau của "Tôi là Đạo Sĩ" của Sò Điệp tiên sinh. Vì vậy chiếu theo timeline thì hiện tại (của truyện) là năm 2025. Huy và Viên đã 22 tuổi (tuổi âm 23), đến đại hạn của Huy năm 25 tuổi (âm) thì đã là năm 2027.

Bạn đang đọc truyện *Tiền Kiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Trong tuyệt vọng có hi vọng

Chín giờ tối, giáo sư Trần Lâm đang thư giãn bên tách trà nóng vừa suy đoán xem liệu nhóm của Huy và Viên đã làm ăn đến đâu rồi. Giáo sư Lâm mỉm cười đôi chút, ông ta nghĩ chắc hẳn tại nhóm của Huy đang rơi vào tình thế dở khóc dở cười nào đó. Chắc chắn Nguyễn Đ sẽ cho họ một vố đau. Hẳn ta ghét DMI lẫn Trần Lâm đến thế cơ mà để gì bỏ qua cơ hội trả thù này!

Và anh sẽ...trở thành người đàn ông của đời em...

Chuông điện thoại của giáo sư Lâm vang lên khiến ông ta giật mình quay về với thực tại. Bỏ vội tách trà tối xuống, giáo sư Lâm nhận ra cuộc gọi là từ Huy, ông ta mở lên giờ giọng đơn đả như thường lệ:

_ Sao đấy Huy? Thế nào? Nhiệm vụ suông sẽ cả chứ?

_ Chú Lâm, con cần chú tìm giúp thông tin này

_ Hờ? Tìm gì thế?

_ Con cần chú tìm.....Thế nhé! Có gì chú nhắn tin con chứ đừng gọi!

_ Thế à? À ừ mà nhiệm vụ sao rồi?

_ Con đang điều tra, không tiện nói tiếp, có gì chú nhắn tin con nha! *Cụp...tút út*

_ Ồ khoan...cúp rồi à? Bọn này lạ thật! Hết Phú rồi nó gọi...chả hiểu gì cả!

Huy cúp vội máy là vì lúc này nhóm DMI đang được tiếp đón bởi hai anh em sinh đôi Vi Thái Hoa và Vi Thái Vũ, sự phụ võ quán Vi Xuân Đường. Nhóm của Huy đứng trước võ quán cải cộ làm anh em Hoa-Vũ tưởng họ muốn đăng ký làm học viên. Rút cuộc họ được hai anh em mời vào đất đi tham quan võ đường để mở mang tầm mắt.

Võ đường tương đối rộng với khoản gần 200 học viên, thêm vào đó là các dụng cụ tập luyện mà Huy tưởng chỉ có trong phim TVB như mộc nhân, bao cát, đao, kiếm.... Huy đoán có lẽ đây là một dạng võ đường cổ có xuất xứ từ Trung Quốc, bởi theo anh em họ giới thiệu tổ sư võ đường này là Vi Thủ An. Cái tên nghe thôi đã đậm chất Ba Tàu!

Trên đường đi, Huy và Viên không quên sử dụng thần nhãn bẩm sinh của chúng nhìn quanh xem có gì khác thường không. Tuy nhiên, võ đường này tuyệt nhiên không có lấy một bóng vong linh nào nói chi là trận pháp Chiêu Hồn Thịnh Linh trận của Lý Thường Kiệt.

Hết cách, cuối cùng Huy cũng phải nói sự thật đang tìm trận pháp có trăm cọc gỗ cắm dưới đất cho Vi Thái Hoa và Vi Thái Vũ nghe. Dĩ nhiên, Huy không quên hỏi về ông pháp sư cao tay ẩn đã thỉnh được Đức Thánh Tam Giang. Anh Thái Hoa nghĩ ngợi lung chừng rồi trả lời:

_ Trận pháp như vậy tôi mới nghe lần đầu!

_ Tôi cũng thế (Anh Thái Vũ tiếp lời)

_ Thế còn ông đạo sĩ?

_ À người đó là bố chúng tôi! Tiếc là ông đã giải nghệ lâu rồi!

_ Giờ ông đang ở đâu?

_ Mọi người đi theo tôi!

Vi Thái Hoa dứt lời, anh ta và và anh trai đứng dậy nhanh nhẹn bước thẳng vào khu hậu viện. Hậu viện của căn nhà cổ này là một vườn hoa nhỏ với hàng chục loại hoa. Bước xuyên qua vườn hoa, Thái Hoa và Thái Vũ dẫn nhóm DMI đến một căn phòng nhỏ, căn phòng này cũng bình thường như bao căn phòng trong ngôi nhà thôi. Tuy nhiên, điểm khác biệt là căn phòng này đã bị khoá. Lão Quốc mập trông thấy vội hỏi:

_ Bố các cậu trong này à?

_ Vâng thưa chú!

_ Sao phải khoá cửa thế?

_ Do một lần đánh vong, bố chúng tôi bị vong đánh, đốt cho bỏng toàn thân! Sau đó bố chúng tôi vì hoảng sợ quá mà loạn trí, bị thần kinh luôn nên phải nhốt vào phòng!

_ Kinh thế!

Thái Hoa không trả lời gì thêm nữa, anh ta mở hé cánh cửa căn phòng cho các thành viên DMI thay phiên nhau nhìn vào trong. Trong phòng là một người đàn ông băng trắng kín người chỉ lộ chút hốc mắt, mũi và miệng. Vùng da nơi mắt, mũi và miệng ông ta nhăn nheo lại do bỏng, có lẽ năm xưa ông ta bị bỏng nặng lắm.

Người đàn ông trông thấy có kẻ mở cửa nhìn vào phòng, ông ta càng kinh hãi hơn, lấy bẫy đưa tay che mặt, miệng ú ớ van xin:

_ Ngài ma tha cho con! Ngài ma tha cho con!

Anh Thái Vũ thở dài, anh ta quay sang khoác tay ra hiệu cho mọi người đi theo anh ta rút êm, tránh kinh động bố của mình. Thái Hoa cũng ở lại khoá cửa rồi rào bước theo sau mọi người. Ra đến tiền sảnh, Huy vẫn không bỏ cuộc. Huy tiếp tục truy vấn hai anh em Thái Hoa, Thái Vũ:

_ Bố các anh năm xưa gặp vong nào kinh thế?

_ Nghe dân làng chỗ thuê bố tôi kể là Cương Thi!

_ Cương thi? Vậy nó đánh bại bố anh rồi nó hại người tiếp à?

_ Sau đó làng thuê đạo sĩ khác đánh bại con Cương Thi rồi!

_ Vậy bố anh khi còn hành đạo có kể anh nghe chuyện gì liên quan cộc gổ không?

_ Theo tôi nhớ là không! Còn anh thì sao anh Vũ?

_ Anh cũng không! (Thái Vũ trả lời)

_ Thế này là thua rồi (Lão Quốc mập chêm vào)

_ Ủ! Chắc về lại tính tiếp thôi Huy! (Anh Phú đề nghị)

Huy lòng nặng nề như đeo đá. Mạnh mỗi duy nhất xem như điên khùng hết thuốc chữa rồi còn điều tra cái quái gì nữa. Cuộc điều tra này chính thức đi vào ngõ cụt, cả nhóm DMI thất thủ lủ lượt kéo nhau về. Lão Quốc mập chắc nghĩ nhiệm vụ sắp kết thúc nên lão hăng hái hơn thường lệ, vừa bước ra khỏi cửa đã ba chân bốn cẳng chạy đi lấy xe chuẩn bị đưa nhóm DMI về lại bến xe thị trấn Chờ. Nhìn thấy cảnh lão hăng hái khiến Huy và anh Phú chỉ biết nhếch mép cười.

Khác với lượt đi, lượt về này anh Phú và Viên đổi chỗ lên trước ngồi, trong khi anh Y Văn và Huy phải thay thế chịu trận "mùi hương ngào ngạt" trong thùng xe. Lão Quốc liều mạng cho xe chạy ngang qua lại con đường mòn ban nãy mà lão bị công an giao thông bắt. Mà kể cũng phải, lão có "bùa" phòng thân thì sợ gì giao thông.

Khỏi phải nói, Huy và Viên là hai đứa buồn nhất. Anh Phú và Y Văn ái ngại nhìn hai đứa, hai anh đều biết giao kèo giữa hai đứa nó với giáo sư Trần Lâm. Mọi thứ tuyệt vọng rồi! Xem ra sau đêm nay có lẽ Huy, Viên và chú Lục phải rời khỏi DMI mà thôi.

Xe chạy được nửa đường, thằng Viên sực nhớ ra cái gì đó, nó mở xấp tài liệu dày ra xem, lật đi lật lại từng trang chăm chú theo dõi. Cuối cùng, Viên bỗng ngẩng đầu reo lên:

_ A! Khoan! Có thể tìm ra mà!

_ Tìm cái gì? (Anh Phú nghech mặt ra)

_ Tìm cái trận Chiêu Hồn Thịnh Linh trận đó!

_ Tìm mần sao?

_ Dùng cách của Lý Thường Kiệt!

_ Chẳng lẽ.....

_ Đúng! Dùng Thịnh Chư Thần trận, mời Thổ Địa lên hỏi!

_ Hay! Em giỏi lắm Viên! Anh không nghĩ ra luôn đó!

_ Anh quá khen! Nhưng giờ lập trận ở đâu đây anh?

_ Còn nơi đâu nữa! Ông Quốc!

_ Oí? Sao đấy? (Lão Quốc hỏi)

_ Quay xe đi về đền Đức Thánh Tam Giang ngay!

_ Ô kê!

Lão Quốc lập tức đảo xe không đi về thị trấn Chờ nữa mà đi thẳng đến sông Cầu, đoạn có đền thờ Đức Thánh Tam Giang. Cuộc điều tra tiếp tục có hi vọng rồi! Đúng là trong tuyệt vọng có hi vọng mà!

Bạn đang đọc truyện *Tiền Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Phái Chính Nhất

11h đêm, nhóm của Huy cuối cùng đã mua xong các lễ vật cần thiết để cúng mời Thổ Địa lên hỏi về trận pháp của Lý Thường Kiệt. Vào đêm khuya, quả thật rất khó để tìm đủ dụng cụ và phương tiện cần thiết cho lễ thỉnh chư thần này.

Anh Y Văn không rõ từ đâu gõ cửa mượn được hộ dân gần đây cái bàn, khăn trải bàn đỏ, cặp chân nến và lư hương. Huy thì may mắn tìm được một cửa hàng Coop Food gần đó, lấy được con gà đông lạnh cuối cùng trong tủ đông mang luộc lên và ít bún tươi còn thừa.

Viên còn bá đạo hơn! Kể từ năm 2017 từ lúc phó bí thư TP.HCM Đoàn Ngọc Hải phát động chiến dịch “Lấy lại vỉa hè”, số lượng gánh hàng rong toàn quốc đã giảm thấy rõ. Các gánh thức ăn đều được quy hoạch thành các khu phố ẩm thực và hút khách đông kinh khủng. Cũng bởi vì thế, nếu bạn tìm được quán xôi nào trong khu ẩm thực và yêu cầu mua “Xôi không lấy thịt” sẽ bị đá đi không thương tiếc.

Ấy vậy mà chẳng rõ bằng cách nào, Viên chạy tìm được gánh xôi rong hiểm hoi còn tồn tại giữa thời đại này để mua xôi không về cúng cho được.

Đủ mọi thứ cần thiết, cả nhóm DMI tụ họp lại nơi hẹn sẵn, cũng là nơi lão Quốc mập đổ chiếc xe tải cộc cạch của lão. Đến nơi, cả nhóm chẳng thấy lão Quốc đâu nữa, chỉ còn mỗi cái xe tải. Anh Y Văn sốt ruột tìm lão khắp nơi nhưng lão ta dường như bốc hơi không dấu vết. Anh Phú sốt ruột cũng chẳng kém, không có lão lấy ai lái con xe này? Làm gì có ai trong nhóm hiện tại biết lái xe tải cơ chứ.

May mắn thay, cuối cùng lão Quốc mập đã xuất hiện. Lão lù lù bước đến, tay còn đang cầm cây cà rem. Anh Phú đứng chắn trước mặt lão, dạn hai tay chống hông, mặt đỏ bừng bừng nổi nóng quát lớn lên:

_ Ông Quốc! Ông đi đâu này giờ?

_ Kem!

Lão Quốc đáp lại cụt lùn, miệng tiếp tục liếm láp cây cà rem trên tay. Nói thật, thái độ lúc này của lão khiến ai cũng ngứa mắt. Nếu không phải lão là người duy nhất biết đường đi và biết lái xe tải, chắc anh Phú đã thoi cho lão ta vài đấm. Không rõ lão Quốc cũng biết điều này hay sao nên tỏ ra thái độ xác lảo thấy rõ. Anh Phú dằn lại, cố gắng nói nhỏ nhẹ nhất có thể:

_ Ông đi mua kem cái gì lâu vậy?

_ À tôi còn gọi cho vợ!

_ Vợ? Ông có vợ? Gọi vợ làm gì?

_ Thế đêm nay đi cả đêm với các người, tôi phải báo bà xã chứ! Chưa kể nguy hiểm trùng trùng, lỡ có gì thì sao? Tôi phải gọi cho bà nhà tôi yên tâm!

A! Lão béo này không nói, có lẽ cũng chẳng ai biết lão ta có gia đình. Nhìn bộ dạng khù khờ, béo ụt ịt lại lấm nhồm thế kia cứ nghĩ lão ta độc thân một mình. Có ai ngờ rằng lão Quốc có cả vợ cơ chứ. Đáng ngạc nhiên nhất, lão ta còn là người biết nghĩ đến vợ con chứ không phải dạng chỉ biết mỗi thân mình. Đúng là đánh giá sai về lão béo này! Anh Phú trầm lắng một chút rồi bắt đầu chép miệng:

_ À! Tui tui xin lỗi! Xong việc tui tui bồi dưỡng ông chút đỉnh!

_ Bồi cái gì? Tôi nhận tiền của Tổng Cục thì làm ăn phải đến nơi đến chốn! Các người đừng thấy tôi thế này mà khinh thường nhé!

_ Tui tui xin lỗi!

_ Lên xe đi!

Lão Quốc liếm sạch cây kem chỉ còn mỗi đầu que rồi vứt xuống đất, lướt người qua anh Phú bước thẳng lên xe tỏ thái độ bức dọc thấy rõ. Anh Phú khẽ lảng lác cái đầu, tự trách bản thân mình nóng nảy rồi cũng theo mọi người lên xe hướng về đền thờ Đức Thánh Tam Giang.

Suốt cả chuyến đi, anh Phú trầm ngâm không nói gì. Trong khi đó lão Quốc vừa lái xe vừa phì phèo khói thuốc ra chiều nhiều tâm sự lắm. Huy ở sau nhìn thấy tất cả, nó khẽ hỏi anh Y Văn:

_ Anh Phú sao thế anh?

_ Nó tự trách mình đó em

_ Vụ lão Quốc?

_ Ủ! Nó theo chủ nghĩa hoàn hảo mà! Tính như ông cụ non dù mới 27-28

_ Anh Phú mới 28 á?

_ Thế em tưởng nó bao nhiêu?

_ Em tưởng trên đầu 3x rồi

Huy và Viên theo anh Phú học đạo hai tháng nay. Anh ta về cơ bản cũng không phải khó gần lắm nhưng khí chất anh ta đạo mạo lại già dặn khiến Huy tưởng đã trên hàng 30. Anh Phú tính tình cũng cẩn thận và đôi lúc là cầu toàn quá mức. Hầu như hai tháng học tập, anh ta chỉ dạy cho Huy và Viên những kiến thức lý thuyết là chính với tiêu chí “Chậm mà chắc”. Anh Y Văn tiếp lời Huy:

_ Ha! Em phải thấy hơi nó mới vào DMI cơ, buồn cười lắm!

_ Sao anh?

_ Nó là người Hoa! Năm 4 tuổi sang Trung Quốc học đạo trên núi Long Hồ Sơn phái Chính Nhất! Sau này học đạo xong nó về Việt Nam là ở với ông già nó.

_ Há? Cha anh Phú ở Việt Nam chứ không qua với ảnh hả?

_ Ủ! Ông tên Tiêu Kiến Văn, mở phòng thuốc đông y ở đường Triệu Quang Phục quận 5. Hồi đó cha nó chữa bệnh thấp khớp cho giáo sư Đỗ Trung thầy của giáo sư Lâm.

_ Đỗ Trung? Phải ông nội con bé Hương bồ thằng Viên không?

_ Ờ ông đó! Ông giới thiệu nó vào DMI! Hồi đó nó buồn cười lắm, nói chuyện với ai cũng xưng “Bần đạo” với gọi người ta “Thí chủ”. Sau này mới đỡ đỡ xú!

_ Mặc cười vậy! Hahaha

_ E hèm!

Anh Phú ở phía trước nghe lóng thoảng câu chuyện biết mình đang bị nói xấu, ngay lập tức anh ta ho nhắc nhở hai tên lảm chuyện phía dưới.

Cuối cùng xe cũng lăn bánh đến trước đền thờ Đức Thánh Tam Giang. Anh Phú vội chỉ dẫn lão Quốc đổi hướng ra phía bờ sông vì nơi đó linh khí nhiều thuận lợi cho việc tác đạo. Đến nơi, cả nhóm bắt đầu hạ các món đồ cần thiết xuống mép bờ sông Như Nguyệt.

Viên bị phân tâm đôi chút. Ở phía bờ đối diện nơi DMI hạ trại, có hai anh con trai đang đốt lửa thành đồng lớn. Khói bay nghi ngút lan tỏa mùi thơm phưng phức sang tận bờ bên này. Viên cố căng mắt ra nhìn xem họ đang làm gì nhưng do trời tối quá, khoảng cách lại khá xa nên rất khó để thấy rõ. Anh Y Văn ôm chiếc bàn cúng đi ngang qua vỗ vai Viên:

_ Người ta thui thịt lợn rừng đó ông ơi! Lo phụ dọn đi!

_ Sao anh biết?

_ Anh đoán vậy! Lo chuẩn bị đi! Mấy người đó ảnh hưởng gì, họ cũng có thấy được Thổ Địa đâu mà lo.

_ Ồ!

Ban đầu, người được chọn để mời Thổ Địa lên không ai khác chính là Huy! Huy đã một lần thấy chú Lục bày bàn cúng Thánh Chư Thần giáng lâm lần đánh với con Kumanthong. Huy đã ghi nhớ lại hoàn toàn trong đầu. Tuy nhiên, anh Phú muốn được thay Huy làm việc này. Sở dĩ anh giành công việc này là để cho Huy và Viên được chứng kiến một buổi thỉnh thần chính hiệu phái Chính Nhất là như thế nào

Bàn cúng và đài pháp đã chuẩn bị xong đầu vào đây, các món đồ cúng cũng được dọn ra sẵn. Anh Phú khoác lên mình bộ đạo bào màu xám, trang

nghiêm bước ra từ lũy cây bước đến tràng đàn. Anh cầm thanh mộc kiếm bằng gỗ đào lên bắt đầu bước quanh đài pháp, dùng Vũ Bộ tuần pháp vẽ theo hình Bát Quái Phục Hi Trộn.

Chân vừa vận động, tay trái anh Phú cũng bắt đầu múa theo Lạc Văn, tay vẽ bắt quyết theo hình Hà Đồ giữa bán không, miệng khấn tên vị thần cần thỉnh và đọc kinh Vô Thượng tam thiên Huyền Nguyên Thủy Tam Khí. Huy và Viên ở cạnh, hai đứa theo nhịp đi của Phục Hi Bát Quái Trộn, mỗi cái dặm chân của anh Phú thì hai đứa lập tức gõ 1 tiếng trống.

Cuối cùng, sau khi thực hiện nghi lễ khá “chi tiết” này, anh Phú hạ thanh mộc kiếm xuống, tay cầm xấp bùa đã ghi rõ tên Thổ Địa Công Công bằng mực chu sa, tay còn lại cầm nắm gạo trong tay hất lên trời khấn Thổ Địa Tinh Chiếu Thụ:

_ Cẩn thỉnh thủ giản Thổ Địa Công Công

Tư tế thụ ba chương

Thủy hòa môn vắng lai

Đại lộ tùy ngã tẩu

Bất hứu thâm lậu ngã hành tung

Ngô phụng thái thượng lão quân cấp cấp như luật lệnh

Hiện!

Anh Phú vừa khấn, nơi đất những lá bùa và gạo rơi xuống, từ từ hiện thân một ông lão râu tóc quắc thước, tay cầm gậy chống đất nhìn tất cả mọi người.

Huy và Viên há hốc miệng ra nhìn! Dĩ nhiên đây không phải lần đầu tiên hai đứa nó thấy một buổi thỉnh thần tiên hạ phàm. Tuy nhiên, hai tháng qua Huy và Viên học ở anh Phú chủ yếu là lý thuyết. Lần này hai đứa được mở rộng tầm mắt chứng kiến một buổi thỉnh thần linh ra trò là như thế nào. So với Thỉnh Chư Thần giáng lâm của chú Lục, trận pháp này của anh Phú rõ ràng phức tạp và công phu hơn rất nhiều.

Thiên hạ xếp Chính Nhất thành thiên hạ đệ nhất giáo phái Đạo giáo quả không ngoa. Phái Chính Nhất ngoài đạo thuật xuất sắc ra còn là môn phái lâu đời nhất còn tồn tại và luôn duy trì những nghi lễ cổ xưa hiếm ai biết.

Anh Phú khẽ nhìn phản ứng của hai đứa nhóc rồi mỉm cười, anh chính tay tác đạo là để cho hai đứa nhóc có cơ hội nhìn rõ hơn về đạo thuật phái Chính Nhất. Anh Phú nhìn Thổ Địa lưng chừng rồi chấp tay hành lễ:

_ Bần đạo Tiêu Xuân Phú! Cung thỉnh thi lễ cùng Thổ Địa Công Công!

_

_ Bần đạo có điều mong được Thổ Địa Công Công giải đáp! Mong Thổ Địa Công Công chu toàn!

_

_ Thổ Địa Công Công?

_

_ Sao vậy Phú?

Anh Y Văn lập tức nhận ra có điều gì không ổn. Tuy Thổ Địa đã xuất hiện nhưng khi anh Phú nói gì, ông ta đều đáp lại bằng sự im lặng. Khuôn mặt ông ta đang lại, tỏ ra chút bí ẩn và có ít nhiều sợ hãi. Anh Phú bước thêm một bước đến cạnh Thổ Địa, lấy tay khẽ chạm nhẹ vào người ông ta. Anh Phú giật nảy cả mình rồi quay dọc quay xuôi nhìn xung quanh:

_ Ai? Mau hiện thân cho ta!

_ Sao thế Phú? (Lão Quốc sốt ruột)

_ Thổ Địa Công Công đang run sợ! Có kẻ giờ trò!

_ Ai? Chẳng lẽ.....ủa đâu rồi?

Nghe anh Phú nói, Viên lập tức nghĩ ngay đến hai gã con trai đang đứng ở bờ sông đối diện thui lộn rừng. Viên quay sang phía bờ sông nhìn nhưng nơi đó chỉ còn ánh lửa hừng hực đang cháy dở. Còn tung tích hai người đó đâu?

Cả nhóm DMI lập tức đề cao cảnh giác nhìn khắp nơi. Xung quanh nơi họ đứng, giờ đây rộn lên những tiếng chân lịch bạch nhanh thoăn thoắt xuất hiện. Anh Phú lập tức cảnh báo mọi người:

_ Cẩn thận! Âm khí mạnh lắm!

Vút

Một cái bóng đen vụt qua khỏi đầu Huy khiến nó giật mình. Một giọt mồ hôi lăn trên má của Huy. Đến Thổ Địa còn run cầm cập thế này thì kẻ đến là thần thánh phương nào? Chẳng lẽ là Thủy Tinh? Huy bắt đầu hoảng loạn!

Trong màn đêm khuya khoắt, tối đen như mực, bất ngờ có hai đôi mắt đỏ ngầu xuất hiện. Hai gã con trai bên bờ đối diện khi nãy từ từ bước đến, miệng lẩm bầm:

_ Phá sư phụ ta! Tìm chết!

Bạn đang đọc truyện *Tiền Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Cam tâm tình nguyện

Hai gã mắt đỏ ngầu, miệng tuy nói gằn ra được từng chữ nhưng méo xệch sang bên, miệng khê rên ư ừ và chảy ít nước dãi. Nhìn vào hiện trạng, có lẽ không khó để đoán hai kẻ đó đang bị thao túng bởi thứ gì đó. Hai gã càng đến gần, số lượng âm khí càng gia tăng đến mức khủng khiếp khiến Thổ Địa Công Công sợ hãi mà biến mất dạng. Cả nhóm DMI đề cao cảnh giác, bởi trong tình huống này bất cứ lúc nào hai gã kia cũng sẽ lao đến tấn công

Ting Ting

Tiếng chuông tin nhắn của Huy vang lên, là tin nhắn của giáo sư Lâm! Huy vội mở điện thoại ra đọc nhanh rồi nhoen miệng cười kín đáo. Ở cạnh bên Huy, anh Phú cũng nhận được tin nhắn điện thoại từ giáo sư Lâm. Anh Phú mặt không biến sắc, bình tĩnh đọc xong tin nhắn rồi trộm liếc nhìn Huy một chút.

Hai gã đang bị âm khí điều khiển kia từ từ rút khỏi lưng hai cây đoản đao nhỏ, xem ra lần này bọn chúng muốn gây án mạng thật rồi. Anh Y Văn chấp hai tay bắt chéo ngực, chuẩn bị khẩn tề mời một vị thần nào đó của đạo Tân Bà La Môn nhập thân, nhưng Viên đã vội cản anh ta lại:

_ Đừng anh!

_ Sao vậy Viên?

_ Vụ này để em và Huy!

Thằng Viên đồng dặc mạnh dạn nhận thách thức về phía mình. Y Văn ngó người ra rồi cũng gật đầu đồng ý. Rõ ràng giao kèo lần này của giáo sư Lâm, Huy và Viên là người chấp hành nhiệm vụ, trong khi anh Phú lẫn Y Văn chỉ có nhiệm vụ hỗ trợ và chấm điểm. Viên liếc mắt sang Huy, ra hiệu cả hai cùng bước ra chắn trước mặt hai tên âm binh đang lù lù tiến đến.

Giờ đề ý kỹ mới thấy, hai gã này mặc trên mình bộ võ phục của võ quán Vi Xuân Đường. Vậy có nghĩa sư phụ bọn chúng nói là anh em Vi Thái Hoa và Vi Thái Vũ? Chẳng lẽ họ liên quan đến trận pháp của Lý Thường Kiệt? Được! Hạ gục hai tên này rồi trả khẩu xong vẫn chưa muộn. Một trong hai gã hát hăm hoi:

_ Chúng mày muốn chơi? Được! Đừng nói tao chiếm lợi, chúng mày thỉnh linh đi!

_ Không cần! Quậy lên!

Huy vừa dứt lời, Viên ở cạnh như có liên kết với Huy lập tức lao đến chỗ gã âm binh cao to hơn. Gã này tuy cao to nhưng dáng người gầy gộc, gò má hóp lại còn miệng hô ra và mặt sần sùi thấy rõ. Nếu là người từng trải sẽ dễ dàng nhận ra gã chơi hàng trắng. Gã ta vung đoản đao chém ngang đầu Viên nhưng Viên nhanh chóng lách được, thuận tay tung một đấm vào vùng bụng hấn.

Bặc

Chặn lại được rồi! Viên dự tính sử dụng chiến thuật đánh phủ đầu, đánh nhanh thắng nhanh để hạ gục tên gầy gò này. Tuy nhiên, khi Viên lách đầu tránh lưỡi đao của hấn đồng thời tung đầu quyền đến, hấn ta đã dùng tay trái nhẹ nhàng gạt sang một bên khiến Viên sửng sốt đôi chút.

Thời gian qua tập với Thác Trung, Viên tuy chưa mạnh được như Huy nhưng đầu quyền của nó hiện tại cũng đã lên đến 4-5 vạn cân. Có sao gã gầy gò thiếu sức sống này đỡ được? Anh Phú lập tức cảnh báo:

_ Viên! Tập trung vào! Em mạnh nhưng thằng đó có nghề!

A! Đúng là nhờ anh Phú nhắc nhở, Viên mới nhớ ra không phải mạnh là tất cả! Một cao thủ thực chiến thực thụ thậm chí có thể “Bón lạng đẩy nghìn cân”

cơ mà.

Roẹt...keng

Anh Phú nhắc nhưng cũng đã muộn. Chỉ một giây phút lơ là suy nghĩ, gã gầy gò đã dùng đao cắt ngang yết hầu của Viên khiến nó ngã xuống đất lăn lộn dữ dội.

Huy tròn mắt nhìn ra Viên lăn lộn đau đớn dưới đất mà không biết nói gì hơn. Viên lăn lộn cho đến khi chạm vào chân Huy, nó mới hé mắt ra nhìn lên Huy rồi tự sờ sờ nắn nắn vào cổ mình:

_ Ủa? Sao rát mà không có máu?

_ Mày có bị điên không? Thằng này yếu sinh lý bỏ mẹ chém ăn thua gì mày?

_ Vậy à? Tao éo biết?

_ Má! Con của Kim Quy Vương bị chém một nhát nằm lăn ra ăn vạ! Nhìn dưới đất kìa mày!

Viên xoay sang hướng về phía tay Huy chỉ, dưới đất là đoạn lưỡi đao đã gãy nằm tro trọi dưới đất. Còn trên tay gã âm binh gầy gò, đoạn đao hấn cằm chỉ còn cán và chút ít lưỡi đao còn sót lại.

Gã gầy gò ban đầu cũng tưởng hấn đã đắc thủ còn đứng cười thoả mãn, đến khi nhận ra đao trong tay đã gãy kinh ngạc thốt không nên lời. Hấn biết không ổn, lập tức rút từ lưng ra một đoạn đoản côn dài chừng 4 tấc, lao đến chỗ Huy và Viên. Huy nhìn xuống Viên đang nằm dưới đất, cười mỉa mai:

_ Thằng gầy rù! Coi ông mày nè!

Huy nói xong bước lên chắn trước mặt Viên. Gã gầy gò dùng côn đập hết sức bình sinh vào đầu Huy.

Bốp

Một tiếng động chói tai phát ra. Định thần lại, gã gầy gò kinh ngạc khi đầu côn đã chạm vào mặt Huy nhưng Huy tuyệt nhiên không tỏ ra đau đớn nói chi trọng thương. Huy cười hề hề nhìn hấn khiến hấn điên tiết lên, vung hơn trăm côn nữa vào Huy. Càng đánh, Huy càng cười to hơn để chọc tức hấn. Hơn trăm côn đã qua đi, Huy vẫn sừng sững đứng đó cười tên âm binh gầy gò, trong khi hấn đã thấm mệt. Huy quay ra sau nhìn Viên:

_ Thấy chưa? Loại âm binh yếu sinh lý này ăn thua gì! Coi tao xử nó nè!

_ Huy! Nhẹ tay thôi! Nó là người sống (Anh Phú nhắc)

_ Em biết!

Anh Phú từ xa quan chiến nãy giờ. Anh nhận ra gã âm binh gầy gò này lẫn gã thấp bé đằng sau đều là người sống bị thao vật điều khiển. Với sức mạnh của Huy và Viên, dĩ nhiên hai đứa nó thừa sức đánh bại hai gã này. Tuy nhiên, dù gì hai gã vẫn là người sống, đánh bại hấn mà không nên tổn thương tính mạng hai gã.

Gã gầy gò biết đại thế đã qua, gã liếc mắt ra sau ra hiệu cho đồng bọn chuẩn bị rút lui. Gã bất ngờ ném thứ bột mù gì đó về Huy và nhóm DMI sau đó cùng gã nhỏ bé bỏ chạy. Huy nào bỏ qua, phi thân qua đám bụi mù tung một cước ngay sau đầu gã gầy gò khiến hấn bất tỉnh tại chỗ. Còn gã thấp bé? Ở hấn đâu rồi? Chẳng lẽ hấn linh nhanh vậy?

_ CẢN THẬN!

Tiếng lão Quốc hét lên thu hút sự chú ý của Huy và Viên. Định thần lại, hai đứa thấy gã nhỏ bé không những không chạy trốn đi mà còn chạy ngược lại phía anh Phú, Y Văn và lão Quốc. Lúc này cả hai anh đều chưa thành linh, trong khi lão Quốc thì vô dụng. Huy và Viên vội lao theo gã nhỏ bé âm binh.

Tiên sư nó! Đánh nhau thì yếu vãi ra mà sao chạy nhanh thế. Gã nhỏ bé đang chạy đến thẳng chỗ anh Phú. Gã ta biết rõ với thực lực của mình và tên gầy gò, chạy trốn khỏi đây còn khó hơn lên trời. Nếu vậy, sao không kéo theo kẻ thù chết chung với hấn? Hấn ta đã quan sát từ đầu và kết luận rằng anh Phú là thủ lĩnh của nhóm nên quyết tâm tấn công.

Bình

Không kịp rồi! Hấn đã tiếp cận anh Phú trong khi Huy và Viên chỉ còn cách hấn một cánh tay. Một tiếng động vang lên kèm theo tiếng hét đau đớn, gã ta bất ngờ.....bay ngược ra sau Huy và Viên khiến hai thằng nhóc há hốc mồm ra nhìn. Anh Phú đang hạ trụ, đứng tấn thủ thế theo tư thế chương tâm thấp. Vậy....vừa rồi anh Phú mới là người đắc thủ?

Gã thấp bé trúng đòn xong thổ huyết bất tỉnh tại chỗ. Lượng âm khí khủng khiếp tại hiện trường cũng tan đi mất. Gã ta có sức mạnh âm binh phù trợ sao yếu thế này được. Huy lấp bắp:

_ Vô lý....vô....vô lý! Anh chưa thành linh sao mạnh vậy được?

_ Hê! Mấy đứa có biết tam kỹ căn cốt của đạo sĩ Đạo giáo không?

_ Dạ không! Gì vậy anh?

_ Là Đạo-Khí-Võ

_ Là cái gì?

_ Đạo là đạo thuật, ẩn chú, linh phù, ấn chú, trận pháp.....còn Võ là võ công, kỹ thuật thực chiến.... còn Khí-cái anh vừa dùng là khí, tức khí công!

_ Há?

_ Nói theo phim chương là Nội Công!

_ Whatttttttt?

_ Khả khả....ơ....sao anh...chết rồi....cái bột nầy thẳng ốm ném....thuốc m....ơ.....

Anh Phú chưa kịp nói xong, bỗng nhiên anh ta ngã vật ra đất bất tỉnh. Huy và Viên hốt hoảng tính chạy đến đỡ anh ta thì cả hai đứa cũng cảm thấy chóng mặt rồi lăn ra bất tỉnh. Khởi phải nói, cả anh Y Văn lẫn lão Quốc cũng chung số phận nốt lăn ra ngáy khò khò

Ở trên cành cây cao gần đó, có vài chục người đứng quan sát từ xa nãy giờ. Dẫn đầu đội là hai tên quen thuộc, Vi Thái Hoa và Vi Thái Vũ. Gã Thái Hoa nhìn thấy toàn bộ đội DMI đổ gục, hần nheo miêng cười nham hiểm

_ May mà bố cảnh báo! Bọn Mãng Xà hội này lợi hại thật!

_ Bố mà lì! Cũng may bố bảo cho người theo dõi bọn này!

_ Vậy giờ tính sao? Giết luôn?

_ Không! Theo lời bố đi! Bắt về từ từ tra khảo xem bọn nó biết cái gì rồi còn ứng phó!

_ Vậy những kẻ không liên quan?

_ Giết!

_ Hahaha

Gã Thái Hoa nghe anh mình nói, hần mỉm cười thoả mãn. Đúng là hai kẻ cuồng sát đáng sợ. Thái Hoa vừa phát tay, hơn hai mươi gã trên cây phi thân xuống trói các thành viên của DMI mang về trụ lão Quốc mập.

Ánh nắng chói chang chiếu lên khuôn mặt của anh Phú khiến anh tỉnh dậy. Anh nhìn xung quanh, cả nhóm DMI cũng như anh bị trói bằng dây thừng. Cả nhóm bắt đầu tỉnh dậy và ngỡ ngàng nhìn xung quanh. Nơi họ đang bị bắt trói vào ghế, xung quanh là các mộc nhân, bao cát và binh khí. Nơi đây chính là sân tập của võ đường Vi Xuân Đường họ đã thăm lần trước. Lần này chỉ khác lần trước ở chỗ, nhóm DMI đã khuyết đi một người: Đặng Quốc!

Lúc này võ đường không đông như thường lệ, xung quanh trống vắng không một ai. Trước mặt họ, hai anh em sinh đôi Thái Hoa-Thái Vũ đang chễm chệ ngồi trên ghế chường môn mỉm cười đắc ý. Sau lưng họ, ba tên đệ tử mặc võ phục Vi Xuân Đường đang ôm trên tay ba chiếc hộp hình vuông lớn. Thái Hoa buông giọng giễu cợt:

_ Tỉnh dậy rồi à? Bất ngờ không?

_ Có gì đâu mà bất ngờ! Nhìn bộ võ phục hai thằng âm binh là biết (Huy cúi bản lên)

_ Ý là bất ngờ vì bọn mày bị bắt không?

_ Thuốc mê! Đồ chơi bản! Khặc...phụt!

Viên chửi hai tên Thái Hoa- Thái Vũ rồi khặc phun nước bọt xuống đất tỏ vẻ khinh thường chúng. Lẽ dĩ nhiên, thể loại nham hiểm và đối trá như hai anh em bọn chúng còn lạ gì bị chửi rửa lãng mạ như thế này. Thái Vũ lăng lắc cái đầu, cười khinh bỉ hành động của Viên

_ Thật thà thẳng thắn thường thua thiệt! Lọc lừa lươn lẹo lại lên lương!

_ Nhục! (Y Văn tức giận)

_ Có gì mà nhục? Không tốn công sức bắt được bọn mày sập bẫy, cái này phải gọi là thông minh!

_ Khặc...! Khặc! Hê hê hê...hahaha! Khặc..khặc! Há há há (Anh Phú cười)

Nói đến đây, người anh Phú bắt đầu run lên. Anh run bần bật khục khặc cười như thể từ nãy đến giờ anh đã cố gắng nhịn cười lắm rồi. Viên nhỏ toẹt nước bọt vào Thái Văn-Thái Vũ bọn chúng không chấp nhất, nhưng nhìn cái thái độ cười cợt si nhục của anh Phú khiến chúng nóng mặt. Anh càng bật cười lớn hơn, tên Thái Hoa không nhịn được hắt hàm hơi thẳng anh Phú:

_ Thằng chó đạo sĩ kia! Mày cười cái gì?

_ Tao cười tui mày ngu!

_ Ngu à? Mày nói ngược hả? Chứ bọn ngu nào bị bọn tao bắt gọn như bọn lợn thế này?

_ Nếu tao nói: Tui tao cam tâm tình nguyện bị tui mày bắt thì sao? Hê hê hê

_ Sao?

Bạn đang đọc truyện *Tiền Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39: Trốn thoát

Anh Phú nhếch mép cười nhìn khuôn mặt thẳng thốt của hai anh em sinh đôi Thái Hoa-Thái Vũ. Thật ra thì không chỉ hai tên đó, cả Huy, Viên hay Y Văn cũng đang ngêch mặt ra chẳng hiểu Phú đang nói cái gì. Rõ ràng là ăn đủ thuốc mê của hai tên đệ tử âm binh, lăn ra bất tỉnh ngay đó, rồi bị trói như lũ lợn sắp vào lò thì làm gì có chuyện cam tâm tình nguyện cho bắt. Tên Thái Hoa mặt hầm hầm, nhìn thẳng vào anh Phú gần giọng khó chịu:

_ Đồ thần kinh! Tưởng chém gió là ra bão hả? Hay mày tính chơi tâm lý chiến kéo dài thời gian?

_ Hehe, trình tui mày làm gì so được với tui tao!

_ Cái con chó này! Mày nói cam tâm phải không? Tức là mày muốn thoát lúc nào cũng được chứ gì? Giỏi thì thoát cho tao xem

Cả hiện trường im phăng phắc! Đúng như tên Thái Hoa nói, giả sử anh Phú giả vờ sắp bẫy để hấn bắt thì ắt anh ta có cách tự giải thoát cho mình. Rút cuộc trong hồ lô của anh Phú có bán thuốc gì đây? Anh Phú bị thách thức, anh ta vẫn lẳng lắc cái đầu cười khinh miệt:

_ Đương nhiên tao có cách thoát, nhưng để tao nói cái này với hai thằng em đã!

_ Nói cái đéo gì?

_ Hê hê, Huy! Viên!

_ Dạ? (Huy và Viên đồng thanh)

_ Hồi lúc đánh hai thằng âm binh anh nói với tui em, đạo sĩ phải thuần Đạo-Võ-Khí nhớ không?

_ Dạ nhớ!

_ Khí tức khí công! Khí công luyện có rất nhiều công dụng: Cường tráng thân thể, đao thương bất nhập, bách độc bất xâm.

_ Vậy thuốc mê không ăn được anh à? Anh không ngủ?

_ Ủ! Lúc tui nó trói anh biết hết mà!

_ Sao anh không thoát đi? Hay đập hết tui nó?

_ Hê hê, đập tui hê này khó gì! Anh muốn biết xem tui nó giờ trò gì nên thôi xuôi tay luôn. Về đến đây biết tui nó không có ý giết tui mình nên anh tranh thủ.chộp mắt luôn cho rồi, từ lúc đáp máy bay tui mình có ngủ nghề được gì đâu.

_ Lão toét!

Tên Thái Vũ gầm lên! Hấn ta lờm lờm nhìn anh Phú. Lời nào anh Phú nói ra cũng tỏ ý xem thường đệ tử của hắn, cũng gián tiếp xem hai tên sư phụ như hắn và Thái Hoa không ra cái giống gì. Mắt hắn long sòng sọc lên, hắn từng tia máu nhìn anh Phú:

_ Khí công cái cục cứt! Nói lão mà không chộp mắt! Khí công làm đéo gì có trên đời, ngộ phim à?

_ Hê hê, mấy con ếch biết có cái giêng thôi! Khí công của các môn phái Đạo giáo luyện lên tầng thứ cao thậm chí còn có thể đánh bọn âm vong tâm

trung mà không cần thỉnh linh hay dùng đạo phù. Thăng lùn lùn đệ tử mày bị tao đánh bay là mình chứng đó.

_ Lão toét! Bỏ mày đeo tin!

_ Huy và Viên nghe anh nói! Khí công anh luyện lên tầng càng cao càng mạnh! Mức cao nhất có thể một chương khai sơn phá địa. Ngoài ra càng luyện thể chất càng mạnh, lúc đó khí thỉnh linh không chỉ thỉnh dc 1/10 phần sức mạnh thần linh mà có thể lên đến 3-4 phần.

_ 3-4 phần? Wow (Huy thốt lên kinh ngạc)

_ Đạo sĩ thời nay đa phần dựa quá nhiều vào Võ và Đạo. Đặc biệt lạm dụng Đạo quá nhiều mà quên mất luyện Khí. Lúc lâm vào hoàn cảnh hiểm nghèo không có phù, ấn hay trận pháp,...thì không thể xoay chuyển tình thế, haizzza

Anh Phú ngửa mặt lên trời thở dài. Từ nãy giờ, dù cố quan sát thế nào cũng không tìm ra được anh ta đang nói dối. Vậy thật sự khí công là thứ có thật? Nếu có thể học được thứ đó thì có thể thỉnh nhiều hơn 1/10 sức mạnh? Điều này đối với Huy tương đối hấp dẫn, nó hi vọng có ngày sẽ dùng được 10 phần sức mạnh của Lạc Tổ.

Hai tên Thái Hoa-Thái Vũ sa sầm mặt lại. Dĩ nhiên, Thái Vũ mạnh mẽ tuyên bố Khí công vốn không tồn tại trên đời là do hắn chưa chứng kiến tận mắt nên nói thế. Giờ anh Phú đã cho hắn chứng kiến cảnh anh ta hạ gục tên âm binh thế nào rồi thì sao dám nghi ngờ. Bất cứ dân luyện võ nào cũng biết Khí công có thật trên đời, chẳng hạn như lúc đâm hoặc đá phải điều hành nhịp thở cũng là một loại khí công.

Chẳng qua là các võ đường tại Việt Nam chưa chú tâm về khí công, hay nói đúng hơn là không có bộ khí công tốt thật sự. Đa phần, các lò võ đều chú tâm luyện quyền cước để thi đấu hoặc luyện cho khỏe người hơn. Các võ đường thì cũng cần kiếm ăn, kiếm ăn thì ắt làm qua loa không trân trọng võ thuật tới cường.

Còn giáo phái Đạo thuật thì khác, họ sẵn sàng “Nhất Bản, Nhị Yếu, Tam Vô Tự” (Thứ nhất nghèo, thứ hai chết yếu và thứ ba không con cái). Vì vậy, việc tu Đạo-Võ hay Khí với họ là lẽ sống. Tuy nhiên, đạo sĩ thời nay đã quên đi chữ Khí, họ chuyên tâm luyện Đạo nhiều hơn. Như chú Lục chẳng hạn, chú luyện thỉnh Tam Tôn như vũ khí duy nhất của chú chứ ít khi chú không thỉnh Tam Tôn phù trợ.

Tên Thái Hoa vội chấn nhiếp lại tinh thần, lấy lại nét mặt tươi tỉnh cười khinh khinh với anh Phú:

_ Cứ cho là mày có khí công cục cút gì đó! Giờ mày dùng khí công thoát cho tao xem!

_ Hê hê, từ từ! Tụi mày mắc ba sai lầm có biết không?

_ Sai lầm gì? Nói tao nghe thử xem!

_ Thứ nhất, nói tên sư tổ tụi mày ra. Vi Thủ An! Mới đầu tao nghe cũng nghĩ ông ta là dân Trung Quốc, nhưng nghĩ đi nghĩ lại tao thấy tên này quen quen. Tao nhớ cấp trên tìm cái tên này thì y như rằng: Vi Thủ An, người dân tộc Tày, ban đầu khi Lý Thường Kiệt đánh sang Trung Quốc phá đường lương thảo hắn ta là tướng tiên phong. Sau đó bị nhà Tống mua chuộc bán nước đánh ngược Đại Việt rồi bị Lý thái úy giết, tao nói có sai không?

Hai tên Thái Hoa-Thái Vũ mặt đen quạu sa sầm lại! Hai tên không ngờ rằng anh Phú lại sâu sắc đến như vậy. Cái tên Vi Thủ An bất cứ ai nghe qua cũng nghĩ chỉ là một cái tên ba tàu nào đó, chứ không nghĩ là một nhân vật phản diện có thật trong lịch sử Việt Nam. Bị chỉ đích danh là kẻ bán nước, lũ tiếp tay cho giặc Tống là điều nhục nhã lắm chứ. Hai tên cảm giác như có lửa thui toàn thân, khó chịu vô cùng. “Ba mươi chưa phải là tét”, tên Thái Vũ trấn tĩnh lại rồi giáo hoạt biện mình:

_ Chỉ có cái tên mà nghi bọn tao? Vớ vẩn! Biết đâu tên trùng thì sao? Mày cũng nói Vi Thủ An bị Lý Thường Kiệt giết, làm sao còn sống mà mở võ đường này?

_ Chuyện tại sao còn sống tao không biết, nhưng tao biết cái sai lầm thứ hai của mày!

_ Sai lầm đến gì nữa?

_ Hê hê, mày “dọn nhà” kĩ lắm! Lúc tụi tao bước vào đây, dùng pháp nhãn soi khắp võ đường không có lấy cái bóng vong linh, âm khí cũng chả có lấy một hơi

_ Vậy thì sai cái gì?

_ Sai ở chỗ, bất cứ võ đường nào cũng thờ các bậc chương môn! Môn phái mày thờ 12 cái bài vị tức 12 ông chương môn tiên nhiệm

_ Thờ chương môn có gì mà sai? Mày bị điên à?

_ Thờ nhiều như vậy thì sao không có nổi chút âm khí nào trong võ đường? Vô lý! Trừ khi tụi mày bày trận pháp ở đâu đó ém âm khí. Mà ai đòi lại ém âm khí bao giờ? Câu trả lời là tụi mày tính giấu cái gì khỏi mắt tụi tao

Bốp bốp

Tiếng vỗ tay giòn tan vang lên! Tên Vi Thái Hoa cuối cùng cũng phải phục trí tuệ sâu sắc của anh Phú. Hắn vỗ tay cũng đồng nghĩa với việc tự nhận những gì anh Phú nói là đúng. Hèn chi lúc Huy và Viên vào võ đường, hai đứa dùng thần nhãn để dò tìm trận pháp của Lý Thường Kiệt mà không thấy

nổi chút âm khí. Tên Thái Hoa mỉm cười thần phục anh Phú:

_ Khá lắm! Cảm ơn mày!

_ Cảm ơn tao cái gì?

_ Nhờ mày bọn tao biết bọn tao sai sót cái gì! Lần sau bọn tao sẽ không tái phạm lại lỗi này nữa! Còn giờ, bọn mày có thể chết được rồi!

_ Ấy! Gượm đã! Không muốn biết sai lầm thứ ba à?

_ Hừm, nói cũng mất mát gì đâu nhì! Nói!

_ Mà khoan, ông Quốc đâu rồi?

_ Lão béo đó à? Mày muốn hỏi phần nào?

Gã Thái Hoa vừa nói vừa nở nụ cười nguy hiểm, xoay người ra sau vỗ vỗ một trong ba chiếc hộp vuông mà ba tên đệ tử đứng sau hắn đã cầm sẵn. Không cần nói cũng biết bên trong cái hộp chứa cái gì. Xem ra lão Quốc mập đã hi sinh anh dũng! Hi vọng cái xác không đầu của lão không bị thú rừng hay chim chóc mổ thịt. Anh Phú hơi ngêch mặt ra rồi trấn tĩnh lại, tiếp tục câu chuyện của mình. Giọng anh ta không còn cười cợt như ban đầu nữa, ánh mắt hắn lên nộ hỏa:

_ Tụi mày trối chân trối tay tụi tao là đệ không thành linh hay dùng đạo phù được, đúng không?

_ Ủ! Thì sao?

_ Là thế này, tao là đạo sĩ hệ thành linh cấp 5, tức là cấp mạnh nhất, nhưng hai thằng nhóc cạnh tao chúng nó còn mạnh hơn tao, mày biết bọn nó cấp mấy không?

_ Tức là cấp.....6? Hai thằng này tao cũng thấy mạnh thật

_ Sai bét! Tao đã nói cấp 5 cao nhất mà bọn đàn

_ Vậy là cấp 5?

_ Sai nốt! Bọn nó không phân cấp đạo sĩ!

_ Sao lại không phân cấp?

_ Vì bọn nó bản thân không cần thành linh cũng mạnh sẵn, bọn chúng là người Dị Năng. Huy! Viên!

Anh Phú quay sang hét lớn tên hai đứa Huy và Viên, chúng giật mình nhớ ra bản thân mình đã mạnh bá đạo sẵn rồi. Đám dây thừng trói này ăn thua gì một đứa có cú đâm 9 vạn cân và một đứa có cú đâm 5 vạn cân, chẳng qua là do chúng nó chú tâm nghe anh Phú nói quá nên quên mất thôi.

Huy và Viên gồng mình một cái khiến các sợi dây bung bét ra rơi lả chĩa xuống đất. Hai tên Thái Hoa-Thái Vũ thấy mọi sự không ổn lập tức đứng bật dậy lui vào hậu đường, tiện tay mỗi tên hất hai cái hộp bay về phía Huy và Viên. Hai thằng lập tức đưa tay đón lấy hai cái hộp, cẩn trọng đặt xuống đất vì sợ rằng bên trong có đầu của lão Quốc. Mở hộp ra, Huy và Viên kinh ngạc suýt thối tháo nôn tháo tại chỗ.

Bên trong không phải đầu của lão Quốc, đó là đầu của hai tên đệ tử âm binh bị bọn Huy đánh bại. Khuôn mặt của gã một gầy gò, một nhỏ con này còn hẳn lên nổi khiếp sợ cùng cực. Hai tên Thái Hoa-Thái Vũ này biến thái bệnh hoạn thật rồi, đệ tử của hắn mà hắn xuống tay giết chỉ vì thất bại. Lừa nộ trong lòng khó dằn xuống, Huy và Viên lập tức chạy như bay vào hậu đường truy bắt hai tên khốn kiếp kia.

Ba tên đệ tử cầm hộp khi này chỉ biết cúi đầu ngồi thụp xuống đất xin tha mạng. Dĩ nhiên, bọn này chưa thành âm binh nhập xác thì nào dám đánh với Huy và Viên. Hai tên Thái Hoa-Thái Vũ cũng vậy, bọn chúng chạy thực mạng đến vườn hoa sau võ đường. Huy và Viên có thần lực bẩm sinh, hai đứa nhanh chóng đuổi kịp hai tên sinh đôi biến thái kia khi chúng bước vào phòng bố mình.

Vừa bước vào phòng, Huy và Viên bị ném một tạp vật to màu trắng thẳng vào người. Cú ném không mạnh lắm nên hai đứa dư sức đỡ được. Định thần lại, thứ vừa ném vào người hai đứa là ông bố đạo sĩ tâm thần của hai tên sinh đôi. Lão ta trong vòng tay Huy run lấy bầy, chấp tay van xin “Ngài ma tha cho con”.

Đoàng-đoàng-đoàng-đoàng

Huy và Viên còn chưa biết phải làm gì với ông ta, bỗng nhiên bốn tiếng nổ chói chang vang lên. Gã Thái Hoa và Thái Vũ đang cầm súng nhọn miệng cười, hòng súng còn đang bốc khói nghi ngút. Hai gã ta bắn súng thẳng vào Huy và Viên, bất chấp bố mình đang trong tay kẻ địch. Phát súng giòn tan khiến ông bố chết tại chỗ, còn Huy và Viên trúng đạn ngã lăn ra đất. Hai tên nhõn miệng cười, tay gạt một chiếc đèn xuống, mở cơ quan bí mật chui vào trong rồi chìm vào bóng tối trước khi cửa cơ quan đóng lại hoàn toàn!

Bọn chúng thoát rồi!

Chú thích:

Vi Thủ An là một thủ lĩnh địa phương người Tày trong cuộc tập kích tự vệ năm 1075 đánh thành Ung Châu nhà Tống. Vốn là tù trưởng vùng Tô Mậu (đông bắc Lạng Sơn và một phần Quảng Ninh ngày nay). Tháng 10-1075, thực hiện chủ trương của Lý Thường Kiệt "đội giặc" không bằng "chặn trước", hấn ta chỉ huy một đạo quân bộ tiến công phá căn cứ hậu cần tại Ung Châu. Sau thắng lợi, Vi Thủ An bị tướng Tống chiêu hàng, làm nội ứng cho quân Tống xâm lược. Vi Thủ An bị quân Lý Thường Kiệt giết khi làm tiên phong cho quân Tống vượt sông Như Nguyệt.

Bạn đang đọc truyện *Tiền Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Lộ diện

Máu chảy lan dài trên mặt sàn, thấm đẫm cả lớp băng trắng quanh người bỏ của hai tên Thái Hoa-Thái Vũ. Ông ta trúng một viên đạn đã tắt thở rồi! Chắc có năm mơ ông ta cũng không ngờ hai đứa con ruột của mình lại ra tay tàn ác đến thế. Trước giết đệ tử vì bọn chúng bại trận, sau giết bố tìm đường thoát thân, nhân tính thú hoá rồi sao?

*Rầm

Huy phần uất đập mạnh hai tay xuống sàn khiến mặt đất nứt vỡ tung toé. Hiển nhiên, một tên Bách Trưởng Quân của Bá Vương Điện, thực lực vạn cân còn không giết nổi Huy thì há chi mấy phát súng còn con. Huy đứng dậy, phui các viên đạn cắm trên người nó. Chỗ đạn hõm sâu vào 2 lỗ chừng 1mm nhưng không có giọt máu nào đổ ra.

Cùng lúc đó, Viên cũng khó nhọc đứng dậy phui viên đạn khỏi người. Sở dĩ Viên khó nhọc đứng dậy là do sức mạnh bản thân Viên vẫn chưa mạnh như Huy. Một viên đạn bắn ra có vận tốc 883m/s, hơn gấp hai lần vận tốc âm thanh, nếu để nó cắm trúng người thì mạnh không khác gì vụ tông xe tải. Chỗ thùng viên đạn rơi khỏi người Viên có rướm chút máu, Viên nhăn mặt khổ sở xuyết xoa:

_ Mẹ nó! Đau thấy mẹ!

_ Đau lắm à? Tao chỉ thấy ê ê xương sườn (Huy vỗ vỗ chỗ vết đạn)

_ Hai thằng chó này hiểm thiết! Ông già nó cũng giết!

_ *** má! Giờ tính sao đây? Tụi nó thoát rồi!

_ Chưa biết! Quay về mở trời anh Phú và Y Văn đã

_ Ủ!

Huy và Viên sau một hồi thảo luận, cuối cùng quyết định quay về tìm anh Phú trước mới là thượng sách. Giả như bọn đệ tử của hai tên Thái Hoa-Thái Vũ lợi dụng hai anh bị trời thủ tiêu thì sao? Tốt nhất quay lại cho chắc ăn. Vừa đến nơi, Huy và Viên bất ngờ khi thấy anh Phú đang cời trời cho Y Văn. Huy liếc xuống đất, dây trời chỗ anh Phú cũng bị đứt bung bét ra dưới đất. Hiển nhiên là anh ta đã dùng Khí công để phá ra rồi.

Huy và Viên vội chạy đến chỗ hai đàn anh, kể cho hai người biết hết diễn biến sự việc vừa xảy ra. Anh Phú vừa nghe vừa trầm ngâm suy nghĩ, đôi lúc là gật đầu với những câu chửi tục tĩu nhất mà Huy và Viên dành cho hai tên sinh đôi kia. Trong khi đó, anh Y Văn chỉ biết lắc đầu le lưỡi trước độ điên khùng loạn sát mất nhân tính của bọn chúng. Huy chửi một hồi chưa đã, nó tiếp tục tru tréo lên:

_ *** má hai con đĩ sinh đôi! *** má nó đéo phải con người!

_ Thôi thôi! Hai đứa chửi giờ có ích gì!

_ Đúng rồi! Dù sao tụi em cũng để nó thoát! Lỗi của tụi em! (Viên buồn rầu thừa nhận)

_ Không, tụi nó hiểm vậy sao mà ngira! Vả lại, haha, tụi nó chưa trốn thoát đâu!

_ What? Sao anh biết?

_ Hehe!

Anh Phú lại cười! Huy và Viên này giờ cũng đã bội phục sát đất anh Phú, anh ta cứ như nắm hết mọi việc trong tay. Bây giờ anh ta có nói cái gì cũng đều có sức nặng nhất định. Tiêu Xuân Phú, quả không phải đậu vừa rang, à nhầm, dạng vừa đầu! Kinh nghiệm lẫn trí tuệ của anh ta rất đáng để học hỏi. Anh Phú lấy từ trongquần ra tấm bùa nhỏ rồi mỉm cười:

_ Lúc bị đánh thuốc mê! Anh đã biết trước nên giấu 2 cái này vào quần lót (oẹ), lúc tụi mày vừa đuổi đi là anh phá dây rồi dùng kì môn độn giáp biến phù thành con chuột đuổi theo tụi nó!

_ Chuột à? Nãy không để ý có con chuột nào không, mày sao Huy?

_ Tao chịu (Huy lắc đầu)

_ Hehe, con chuột của anh đuổi kịp tụi nó vào trong cơ quan rồi! Hiện tại theo cảm nhận có vẻ như tụi nó đứng ngay vị trí tụi mình

_ Đâu?

Huy và Viên nghe xong lập tức đề cao cảnh giác, quay ngược quay xuôi nhìn xem hai tên sinh đôi biến thái ở đâu. Đâu có ai đâu nhỉ? Hay bọn nó biết.....tàng hình? Hay là đánh lừa thị giác giống Trương Tuyền? Hoặc bí thuật ngụy trang của bọn Ân Nhẫn (Ninja) chờ thời cơ đánh lên chăng?

Cốp

Tiếng đánh chất chúa vang lên khiến Huy và Viên giật nảy cả mình. Hai đứa vừa bị đánh vào đầu và người đánh là anh Phú. Cú đánh này thì đã là gì so với hai viên đạn lúc nãy. chỉ là bất ngờ không hiểu sao anh Phú lại ra tay khiến hai đứa ngêch mặt ra. Anh Phú đánh xong cũng bị đau tay, xoa xoa khớp xương ngón tay vừa nghiêng hằm

_ Ui da.....Hai thằng đàn độn này! Anh nói ở ngay vị trí là nó đứng ngay đây hả?

_ Chứ nó ở đâu? (Huy gào lên)

_ Dưới chân tụi mày chứ đâu!

_ Ý anh là.....dưới đất có địa đạo!

_ Ủ! Anh nghi ngờ trận pháp Lý Thường Kiệt cũng ngay dưới đó luôn!

_ A! Nãy tụi nó mở cơ quan em có thấy!

_ Ngon! Lát cứ y đường đó mà xuống!

_ Mà lỡ có bẫy thì sao anh?

_ Tụi mày đạn bắn còn không thùng thì cơ quan làm gì được tụi mày?

_ À, ahihi!

Rầm

Cánh cửa sau lưng cả nhóm DMI bật tung ra. Kẻ thù xuất hiện? Kẻ nào dám cả gan tập kích vào lúc này quả là gan cùng mình. Đừng nói Huy và Viên, kể cả anh Phú lẫn Y Văn biết những hành động mất nhân tính của tên Thái Hoa-Thái Vũ cũng sôi máu lên. Kẻ nào bước vào lúc này xem như cầm chắc lăm.....bao cát cho họ trút giận:

_ Ó.....

_ Ó? Mọi người chưa chết à?

_ Ủa.....tui tưởng ông chết rồi

Cả nhóm DMI đang thủ thế chuẩn bị đón địch thì họ tui ngưu nhận ra người vừa hùng dũng xông vào là....lão Quốc. Lão ta không sao cả, đầu vẫn nằm trên cổ, mình vẫn béo ú không bị chim chóc mổ thịt. Lão ta nói thì hùng dũng xông vào, chứ thực ra còn đang run rẩy cầm cây cuốc trên tay. Lão ta nhìn thấy nhóm DMI suýt không nhận được oà khóc lên như một đứa trẻ.

_ Hức...hức

_ Ấy! Hai màu tóc rồi khóc lóc cái gì? (Anh Y Văn vỗ vai lão ta)

_ Tôi tưởng mọi người chết cả rồi!

_ Sao ông thoát được hay dzậy?

_ Thoát cái gì? Tự nhiên buồn ngủ rồi ngủ, sáng tỉnh dậy thấy nằm lẫn lóc bên bờ sông Cầu, còn bị chim ị vào mặt, đã vậy còn hai cái xác không đầu nằm kề bên sợ chết cụ ra....

_ Vậy là bọn nó không giết ông! Phù! Tưởng ông toi mạng rồi! Mà sao ông quay lại đây?

_ Tôi linh cảm mọi người không sao, lại nhớ quần áo hai cái xác giống của bọn võ đường này nên đánh liều tìm thử. ...

_ Lợi hại! Tui phục ông luôn! Thôi giờ ông về đi, ông hoàn thành nhiệm vụ rồi, có gì tui review ông 5 sao cho Tổng Cục cho.

Anh Y Văn giờ ngón tay cái lên tỏ ý tán thưởng tinh thần trọng tình trọng nghĩa của lão Quốc. Đúng như anh nói, sự việc bây giờ đã rõ, hai tên Vi Thái Hoa và Vi Thái Vũ đã lộ ra chân tướng, việc cấp bách là đuổi vào nơi bọn chúng trốn lòi đầu ra xử tội. Lão Quốc nghe thế vội lắc đầu nguây nguẩy, tay xua không đồng ý:

_ Không được! Tôi nhận tiền Tổng Cục rồi! Làm ăn phải uy tín!

_ Nhiệm vụ ông là dẫn đường chứ có phải phá án đâu!

_ Nhiệm vụ tôi là hỗ trợ các người! Nhận tiền là phải làm ăn đến nơi đến chốn

_ Cái này.

Tiếp đó, dù thuyết phục thế nào lão Quốc cũng không chịu đi. Có lẽ lão ta cũng tò mò muốn biết xem DMI chiến đấu thế nào, trận pháp của Lý Thường Kiệt ra sao. Anh Y Văn thay đổi cái nhìn về lão. Từ đầu đến giờ, kể cả khi biết lão ta bị chặt đầu chết, anh ta cũng không có cảm xúc lắm, có chăng là chút thương cảm. Tuy nhiên, lão ta cũng là người có uy tín và nghĩa khí lắm đó chứ.

Cuối cùng, Huy quyết định làm chủ vấn đề, quyết định cho lão ta tham gia đoàn truy bắt hai tên cầm thú kia. Cả nhóm đến phòng nơi cái xác ông bố điên khùng đang nằm đó, hốc mắt ông ta mở trắng lên trong kinh hãi. Có lẽ may mắn nhất là ông ta bị điên, vì vậy sẽ không biết sao con cái mình đối xử với mình như vậy. Viên khẽ kéo chiếc đèn, cơ quan mở cửa ra và nhóm DMI tiến vào.

Lối đi xuống địa đạo khá hẹp, đó là một cầu thang gỗ nối tiếp cầu thang đá với rong rêu đóng trơn rất dễ ngã. Lối đi được soi sáng bằng mấy ngọn đuốc yếu ớt. Không khí xung quanh ẩm thấp và ngai ngái cái mùi phân và nước tiểu chuột lẫn mùi gián. Đây có lẽ là nhiệm vụ hồi hộp nhất đòi anh Phú và Y Văn, trước thì xe chõ lộn, sau thì phân gián và chuột. Đội hình DMI như sau: Huy và Viên đi trước, độ trâu bò của hai đứa sẽ đánh dạt mọi tấn công của kẻ địch. Y Văn và Phú đi sau và sau cùng là lão Quốc.

Đội hình này hơi tương đối khó hiểu ở chỗ, lão Quốc lại được giao nhiệm vụ bọc hậu. Đành rằng lão ta là người duy nhất sở hữu vũ khí cái cuốc, nhưng sức lão ta sao mà bọc hậu? Ngộ nhờ kẻ địch ẩn thân tấn công từ sau thì lão vỗ mồm à? Anh Y Văn thấy quyết định của Huy hơi khó hiểu, nhưng anh Phú không có vấn đề gì nên anh ta cũng không phản đối. Có lẽ Huy tự tin nó phát hiện được kẻ địch ẩn thân chăng?

Càng đi xuống sâu, không khí đỡ ẩm thấp hơn, lối đi cũng sạch sẽ hơn và ánh đuốc cũng sáng hơn, có lẽ sắp đến nơi bọn chúng trốn rồi. Quả nhiên, khi vừa bước đến bậc thang cuối cùng xuống mặt đất bằng, cả nhóm DMI phải thốt lên kinh ngạc. Dưới võ đường Vi Xuân Đường đứng thật là một mặt thất rộng gần cả 500-800 mét vuông. Trước mặt họ, hai tên Vi Thái Hoa và Vi Thái Vũ, đương vận áo chưởng môn, sau lưng có một đám môn sinh đợi sẵn

1-2-3-....100, vừa đủ một trăm tên môn sinh. Dựa vào con số và lượng âm khí, không khó để đoán bọn chúng vừa vận cho một trăm linh hồn của các nghĩa sĩ đã giúp Lý Thường Kiệt đánh giặc. Hai tên Vi Thái Hoa và Vi Thái Vũ, mỗi tên toả ra lượng linh khí mạnh, chắc hẳn đã thành nguyên thần Trương Hồng-Trương Hát nhập thân đợi sẵn. Phía sau bọn chúng, một trận pháp hơn trăm cọc gỗ, mỗi cọc được dán lên các lá bùa bằng chữ Nôm.

Ắt hẳn đây là trận pháp của Lý Thường Kiệt. Phía sau các cột gỗ, xa xa có một cái bàn thờ nhỏ với một bức phù điêu tinh xảo. Ánh mắt anh Phú ánh lên, anh ta biết trung tâm của trận pháp chính là bức phù điêu. Chỉ cần phá được trận pháp rồi gỡ các lá bùa là các linh hồn chiến sĩ được giải thoát. Tên Thái Hoa bước đến, hẳn khác hẳn so với hồi nãy, tỏ thái độ tự tin ngút trời:

_ Trời! Hai thằng mày ghê thật! Ăn đạn bọn tao mà còn sống nhăn!

_ *Bộp bộp* Mày khinh thường tụi tao quá! (Viên lấy tay vỗ ngực)

_ Haha! Đúng đúng! Yên tâm! Lần này bọn tao sẽ cho bọn mày biết sức mạnh của Đức Thánh Tam Giang và một trăm nghĩa sĩ là gì!

_ Đồ rác rưởi! Tao sẽ xử đẹp mày

_ Bớ à! Còn chờ gì nữa!

Keng *Rầm* *Bộp*

Viên chỉ kịp nghe tiếng động, nó quay sang đã không thấy Huy đứng cạnh nó nữa. Định thần lại, Viên thấy chiếc cuốc mà lão Quốc cầm khi nãy bay cắm vào vách đá, còn Huy đứng cạnh anh Phú. Anh Phú đang giữ tư thế tung một cú đá ngược ra sau, vậy ai bị trúng cước của anh ta? Chỉ thấy lão Quốc bay một đoạn lên tít trên các bậc thang phía trên khiến cả Viên lẫn anh Y Văn há hốc mồm.

Hai tên Thái Hoa-Thái Vũ thấy cảnh đó không khỏi xanh mặt, cảm lạnh giương ánh mắt lo lắng về phía lão Quốc. Bọn chúng không ngờ sự việc lại diễn biến như vậy. Anh Phú thu thế, mỉm cười nhìn về phía Huy, vỗ vai nó bôm bốp:

_ Em biết từ khi nào?

_ Lúc đánh hai thằng âm binh! Em thấy rất lạ! Đáng ra thông thường âm vong bình thường phải sợ Thổ Địa mới đúng, còn đằng này ngược lại.

_ Giỏi! Vậy mà em cũng nghĩ ra!

_ Thổ Địa đáng ra nếu có sợ thì sợ yêu quái, quỷ hoặc ác thần. Thằng Viên không để ý thôi, chứ em đánh với hai thằng âm binh này phát hiện ra âm khí bọn này yếu vãi. Vậy mà âm khí lúc đó lại “nặng” như vậy, chứng tỏ có kẻ khác ẩn thân!

_ Đúng! Kẻ đó tính dọa để Thổ Địa không giúp tội mình, nhưng sao em không nghĩ là ai khác? Hai con chó sinh đôi kia chẳng hạn?

_ Hê hê, hai thằng đó tưởng trốn trên cây em không biết sao? Em còn tính như tội nó ra để đập nhưng ai ngờ bị dính thuốc mê nên.

_ Tức là em cũng biết tội nó có ở đó?

_ Có nhưng âm khí tội nó cộng lại cũng không bằng âm khí tại hiện trường. Lão Quốc quý quyết nhưng có sơ hở. Khi em và anh vừa đánh bại hai thằng âm binh kia, lão lập tức thu âm khí vào trong. Lão giả như âm khí đến từ hai thằng đó nên vô tình lộ ra âm khí của hai thằng con lão

_ Hahahaha! Xuất sắc Huy ơi!

Anh Phú vỗ vai Huy bôm bốp, anh thích lắm! Không ngờ Huy cũng chịu khó quan sát những điều nhỏ nhặt và tinh táo như vậy. Đúng là không ngờ đến! Nếu không phải vừa rồi Huy đỡ cho anh Phú một cước vào đầu có lẽ anh cũng rồi đời. Anh ăn miếng trả miếng tặng lão Quốc một cước bay thẳng lên cầu thang. Nói đến đây, chợt anh Phú nhớ lại cảnh Huy nhận được tin nhắn rồi nắm vai Huy hỏi:

_ Ủa mà khoan, nãy anh Lâm nhắn tin anh vụ Vi Thủ An, ông có nhắn là em có hỏi ông gì đó, là sao?

_ À! Thật ra không đợi đến lúc mình bị âm binh phục kích, em ngờ lão này lâu rồi!

_ Sao nghi lão điều gì?

_ Thứ nhất, lái xe đến trạm cân trọng tải lại lái đi chỗ khác trong khi xe chờ có mỗi người!

_ Vì sao?

_ Vì lão sợ ở đó hay có giao thông, kiểm tra giấy tờ lão. Ai ngờ tránh vô đưa gặp vô dữa!

_ Vậy còn thứ hai?

_ Bất cứ thằng tài xế đường dài nào cũng mang bằng lái. Làm gì có thằng ngu nào lái xe mà không mang bằng lái, chứng minh mà chỉ mang tiền, có phải không anh?

_ Quá chí lý! Nhưng lão không mang được ích lợi gì?

_ Đó là điều thứ ba đấy! Anh nhớ lúc mới vào thôn lão đỗ xe lâu ời là lâu không?

_ Nhớ! Sao nữa?

_ Rồi lúc về lão lại phi ra trước thay đổi hẳn thái độ, nhớ không?

_ A! Anh hiểu rồi! Lão là người ở đây! Không đi cạnh tội mình mình là để tránh lộ thân phận!

_ Hê hê, vụ bằng lái và chứng minh nhân dân cũng vậy! Lão sợ tội mình biết tên thật! Cũng may em gọi ông Lâm nhờ kiểm tra mới biết tên thật lão là Vi Đặng Quốc

_ Giỏi lắm thằng lòi con! Hê hê!

Tiếng cười chua như dấm vang lên. Lão Quốc trên bậc thang từ từ ngồi dậy, phui sạch bụi đất trên quần áo. Về mặt lão ta lúc này lộ ra sự nham hiểm cực độ. Lão nhún người một phát nhảy qua đầu nhóm DMI đáp xuống cạnh hai tên con trai. Thân thủ này đúng là không tầm thường chút nào. Nhìn về mặt lo lắng của hai đứa con, lão ta mỉm cười:

_ Đừng lo! Bố bọn mày bắt từ cơ mà! Giờ thì.DMI nhỉ? Sẵn sàng chết chưa?

Bạn đang đọc truyện *Tiền Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41: Ba câu hỏi

Lão Quốc béo vuốt bộ ria mép uốn cong vuốt của mình, mắt lim dim cười nhìn nhóm DMI. Không phải nói, anh Y Văn là người thẳng thốt nhất, vừa mới có chút hảo cảm với lão ta xong giờ lại phải ở thế đối địch. Sự thật ở trước mặt không thể chối cãi, rõ ràng lão ta là kẻ tạo ra sương mù gây nhiễu loạn cho nhóm DMI. Y Văn tiến lên một bước, dán mắt chặt vào lão Quốc:

_ Giờ tui đoán chắc ông cũng chẳng phải dân lái xe tải gì đâu, vậy sao ông thoát được chốt giao thông?

_ Hé hé, khi tao nói bùa, bùa ở đây là thuật thôi miên, hé hé

_ Thuật thôi miên?

_ Thuật thôi miên của quý!

Anh Phú tiếp lời lão Quốc. Như Huy đã nói, Thổ Địa vốn không sợ âm vong mà ngược lại, kẻ phải sợ chính là bọn chúng. Thổ Địa nếu sợ là sợ yêu quái, quỷ hoặc ác thần, có nghĩa nếu Thổ Địa sợ lão Quốc thì đích thị lão nằm trong ba loại trên. Lão Quốc mỉm cười thoải mái, văng trăn hơi hói của lão đổ nếp nhăn xô lại, đầu lẳng lắc cười cợt:

_ Hé hé! Biết rồi đồ tởn công tao giải thích!

_ Tao có 3 điều cần hỏi mày (Anh Phú tiếp tục hỏi lão)

_ Cũng được! Dù gì bọn mày cũng không sống nổi! Xem như tao làm phước cho tụi mày chết được thanh thản!

_ Hì, tự tin lắm! Câu thứ nhất, Vi Thủ An sao còn sống mà mở ra võ đường này?

_ Tổ tiên tao năm xưa bị Lý Thường Kiệt vây đánh, bị chém mất một tay tưởng đã vong mạng. May sao số trời phù hộ.....

_ Haha, trời phù hộ gì loại phản phúc bán nước! (Cả nhóm DMI bật cười)

_ Cảm ơn! Tuy bị mất một tay nhưng Vi Thủ An vẫn còn sống, ông tìm về nơi tộc ông sinh sống thì bị lũ đồng bào đánh đuổi đi

_ Chắc bán nước bị đuổi chứ gì!

_ Cảm ơn! Lũ đó thì hiểu cái gì? Người Tày mà đòi chung sống ngang hàng người Kinh? Tao nhỏ! Chỉ quy phục dân tộc đại Hán mới mong sung túc mà sống

Cả nhóm DMI sững sờ trước thái độ của lão Quốc. Vậy là đã rõ, lão ta với những hành động nhơ bẩn của tổ tiên không những không xấu hổ mà còn ủng hộ ra mặt. Lão Quốc cho rằng dân tộc Tày phải lép vế so với dân tộc Kinh nên thả bán nước làm chó sai cho giặc vẫn vinh quang hơn. Nói đến đây, lão Quốc giờ tay lên ngực nhìn tỏ vẻ miễn nguyện:

_ Hé hé. Nhưng Vi Thủ An đâu phải phé vật! Ông ta bị đuổi đi đã tìm đến tên tù trưởng thay thế ông ta, bí mật giết chết rồi chặt tay.....

_ Chặt tay? Để làm gì?

_ Bí thuật của người Tày bọn tao! Thuật Quỷ Thủ! Giết một người, đoi hấn ở ranh giới cái chết và sự sống thì chặt đôi tay đi. Xong mang chôn ở nơi âm khí thịnh, chú luyện quỷ chủ vào suốt 90 ngày cho đến khi nó thành đôi song quỷ thủ!

Lão Quốc vừa nói, vừa mân mê đôi bàn tay mình. Các đầu móng tay bỗng hoá thành vuốt nhọn xoè ra, bàn tay bỗng đổi thành màu trắng bết, nổi từng đường gân xanh đỏ trong rất hãi người. Lão nâng niu, vuốt ve đôi tay như thứ bảo vật của lão. Không khó để nhận biết, đó là đôi quỷ thủ mà lão đề cập. Đôi quỷ thủ này toả ra luồng âm khí nặng đến nghẹt thở, âm khí nặng y hệt như đêm ở bờ sông Như Nguyệt (sông Cầu) mà lão đã dùng để đuổi Thổ Địa Công Công chạy đi.

Huy cảm thấy lạnh mình, Huy không ngờ trên đời lại có thuật luyện quỷ đáng sợ và tàn nhẫn đến như vậy. Huy nuốt nước bọt xuống cổ họng, sống lưng rợn lên những hơi lạnh lẽo. Cái bàn tay của lão Quốc khiến Huy nhớ đến con ma da Diêu, cũng đôi bàn tay và móng vuốt ấy đã từng khiến Huy suýt bỏ mạng. Anh Phú liếc nhìn đôi tay rồi tiếp tục:

_ Vậy trận pháp này, tại sao bọn mày còn giữ?

_ Đây là câu hỏi thứ hai phải không? Được! Sau đó Vi Thủ An vô tình từ một tên lính già biết được trận pháp này, ông ta đã nghĩ ra diệu kế.

_ Lính già? Có lẽ là người đã bị thân tướng của Lý thái úy thủ tiêu!

_ Thủ tiêu à? Hèn gì.....

_ Hèn gì cái gì?

_ Gã lính đó được giao nhiệm vụ phá trận pháp. Vì Thủ An nghĩ ra kế dùng quỷ thuật thôi miên sai gã đó quay lại báo tin cho Lý Thường Kiệt. Báo rằng Vì Thủ An còn sống và đang trấn giữ trận pháp.

_ Vì muốn như Lý thái úy à?

_ Thông minh lắm! Vì Thủ An dự tính trước sau gì Lý Thường Kiệt cũng đích thân xuất hiện! Nào ngờ đợi cả đời đến khi ông chết Lý Thường Kiệt vẫn không xuất hiện

_ Vì người lính già đó đã bị thủ tiêu nên Lý thái úy không biết

_ Sau đó cũng có vài tên lính khác xuất hiện và đều chung kết cục, bị thôi miên quay về báo tin sau đó không xuất hiện nữa!

_ Có lẽ cũng bị thủ tiêu hết rồi!

_ Tên Lý Thường Kiệt này! Khốn nạn! Không dám xuất hiện nấp sau lưng thuộc hạ!

_ Mày im đi! Loại nhát chết không dám tìm Lý thái úy thì tư cách gì lên tiếng?

Lão Quốc lại tiếp tục cười. Anh Phú nói rất đúng! Vì Thủ An đã luyện thành quỷ thủ, đáng ra có thể lên tận kinh thành tìm đến Lý Thường Kiệt mà trả thù. Đằng này, hẩn trốn ở một góc chờ Lý Thường Kiệt đến chứng tỏ hẩn không dám tự tin mặt đối mặt với Lý thái úy. Có khi hẩn còn sợ không địch lại nổi các thân tướng nói chi chạm vào cộng lõng của Lý Thường Kiệt. Lão Quốc cười nhạt che giấu sự sượng, nhìn lưng chừng đôi tay quý của lão và tiếp tục câu chuyện:

_ Hê hê! Mày nói đúng lắm! Ai mà không biết Lý Thường Kiệt đạo thuật phi phàm! Đôi quỷ thủ này lúc đó tuy giúp tổ tiên tao giành lại những gì đã mất nhưng còn yếu lắm. Tổ tiên đã phải dùng máu người tắm cho nó để càng mạnh hơn

_ Tao biết ngay! Bất cứ thuật luyện quỷ nào cũng cần máu người hoặc mạng sống để tẩy luyện!

_ Đôi quỷ thủ này tổ tiên đã tiêu diệt toàn bộ tộc nhân khốn kiếp đã phản bội ông,ahaha, đáng kiếp!

_ Toàn bộ? Đôi tay này đã giết bao nhiêu người rồi?

_ Bao nhiêu? Hừm, bao nhiêu nhỉ? Cả trăm? Cả ngàn? Haha, bọn mày nghĩ xem, từ 1077 đến giờ trải qua bao nhiêu cuộc chiến thì đôi tay này đã trải qua bấy nhiêu cuộc chiến! Cả ngàn người đã bị móc tim, xé phổi hoặc kéo ruột dưới đôi tay này!

Hiện trường không khí như đông lạnh lại. Từng sợi lông mao trên cơ thể của nhóm DMI như dựng đứng lên. Tên Vi Đặng Quốc này nói đến giết người với một khoái cảm mà có lẽ, hẩn ta đã mất sạch nhân tính rồi. Hẩn trân trọng và tự hào nhìn đôi tay đã nhuộm đầy máu, tỏ vẻ thoả mãn khoái tuyệt khi sở hữu đôi quỷ thủ này. Bảo sao hai tên con trai hẩn Thái Hoa-Thái Vũ cũng độc địa ác nhân như vậy. Hai tên sinh đôi nghe bố chúng kể về đôi tay mà tỏ vẻ mặt thích thú lắm.

Trong khi đó, 100 môn đệ phía sau lại tỏ ra thái độ kinh sợ lão Quốc. Có người nghe lão nói về đôi tay xong không khỏi rùng mình, bất giác bước lùi ra phía sau vài bước. Lão ta nhìn ra sau, mỉm cười thích thú tỏ vẻ hài lòng lắm. Lão ta dùng sự tàn độc để cai trị “vương quốc” võ đường Vi Xuân Đường của lão nên càng kính sợ thì lão càng hài lòng.

_ Vậy cuối cùng mày vẫn chưa cho tui tao biết, lý do vì sao giữ trận pháp đến tận giờ! (Anh Phú cổ trần tỉnh hỏi tiếp)

_ Vì tiền!

_ Tiền? Mày mở cửa cho tham quan à mà có tiền ở đây?

_ Sau khi tổ tiên chết, con ông ta là Vi Tuấn Vỹ thay thế bố sở hữu đôi tay này.

_ Sở...sở hữu? Tức là.....chặt tay?

Viên lấp bắp kinh ngạc. Từ đầu đến giờ, lão Quốc đã nói Vì Thủ An bị chặt mất một tay. Sau đó hẩn giết người khác lấy tay luyện Quỷ Thủ, lấp đôi Quỷ Thủ vào tay mình. Điều này có nghĩa Vì Thủ An phải tự chặt cánh tay còn lại để lấp vào. Nghĩ đến thôi đã rợn cả người rồi, giờ lại có con ông ta thay thế, tức phải tự chặt cả hai cánh tay của mình sao? Vậy còn lão Quốc? Kinh khủng quá, một gã đệ tử ở hàng sau không nhận được cũng nôn thóc nôn cháo:

_ Hê hê, bọn mày nghĩ đúng rồi đấy! Đôi tay này có thể truyền cho người khác sở hữu khi người sở hữu trước đó qua đời!

_ Tóm lẹm! Thú tính!

_ Hê hê, tuy nhiên, không phải ai cũng dễ dàng lấp vào, không cần thận phản phệ chết như chơi. Vì vậy tốt nhất nên để người cùng huyết thống sở hữu, sau này hai đứa con tao một trong hai đứa cũng sẽ sở hữu đôi tay này!

Hai tên anh em sinh đôi Thái Hoa-Thái Vũ nghe đến thế cũng khẽ rùng mình. Tự chặt đôi tay mình rồi mang đôi tay kẻ khác. Dù cho hai tên sinh đôi này máu lạnh đến đâu cũng cảm thấy việc này đáng sợ thế nào. Khí lực hai tên này bỗng trùng lại, lộ một ít sợ sệt dao động ra ngoài. Lão Quốc liếc ra sau, tỏ vẻ không hài lòng khiến cả hai tên giật bắn mình, giữ vững tư thế tự tin như ban đầu!

_ Lúc này Lý Thường Kiệt cũng đã qua đời thì đâu còn mục tiêu gì nữa. Sở hữu đôi song thủ này, Vi Tuấn Vỹ đã nhìn ra con đường kiếm tiền, đó là Sát-Thủ!

_ Giết thuê kiếm tiền à?

_ Hê hê, đúng, nhưng ông nhận ra với đôi tay này trước sau gì ông cũng là miếng mồi ngon của bọn đạo sĩ chúng mày.....

_ Hiểu rồi! Bọn mày lợi dụng trận pháp!

_ Đúng đúng! Vi Tuấn Vỹ tốn công lặn lội sang Trung Quốc học đạo thuật thành lính. Sau đó, ông về tập hợp một đám bất hảo, đầu trộm đuôi cướp dạy cho chúng. Bọn tao đã trở thành tổ chức sát thủ lớn nhất thời bấy giờ! Tiền tài kiếm không kể siết!

_ Vậy sao giờ thành võ đường rồi?

_ Tại lũ khốn kiếp Mãng Xà hội chúng mày!

_ Mãng Xà hội nào ba? Ba lộn tiệm rồi! (Huy mĩa mai lão Quốc)

_ Hi hi, bọn mày rõ ràng là lũ khốn kiếp đó! Đến thời nhà Trần, lũ chó săn bọn mày đánh hơi cho triều đình săn bọn tao. Vì để giữ bí mật trận pháp và đôi tay này, bọn tao phải đóng cửa mở võ đường đến tận giờ

_ Mở võ đường tận giờ rồi thì cần mẹ gì trận pháp? Càng nói càng xàm lông! (Đến lượt Viên chửi lão)

_ Vì đánh quyền chui kiếm tiền phải không?

Tiếng nói cất lên là từ anh Y Văn. Đến lúc này anh mới thực sự lên tiếng khiến cả hiện trường chấn động. Đến cả lão Quốc lẫn hai đứa con sinh đôi cũng mở to mắt ra nhìn. Nếu đúng như anh nói, một võ sĩ bình thường nếu có sự trợ sức của âm binh chắc chắn kỹ năng giao đấu lẫn khả năng chịu đòn đều vượt trội. Anh Y Văn nhìn thái độ của lão Quốc đã đoán ra tất cả, anh nhìn hẩn mỉm cười:

_ Tròn mắt cái gì? Tao trước cũng có biết ở vùng núi Bắc bộ này hay tổ chức các trận đấu quyền chui ở biên giới.

_ Mày cũng biết quyền chui à?

_ Tao có lần cũng được dẫn đi xem! Bọn mày đánh bất chấp luật lệ, vũ khí trừ súng ống! Đánh cho đến khi một bên gục mới thôi!

_ Mày nói đúng rồi đấy! Hê hê!

_ Tao nhớ ra rồi! Có lần tao thấy một thằng mặc võ phục Vi Xuân Đường ra thi đấu. Ra là chơi trò thành lính tăng công lực, trận đó kiếm được chắc vài chục đến cả trăm triệu nhì?

_ CẢ TRĂMMMMMMMM? (Huy và Viên thốt lên kinh ngạc)

_ Ủ! Mấy trận này hút khách lắm! Cá độ thôi cũng vài chục tỉ!

_ VÀI CHỤC TỈIIII?

Nói đến đây Huy như choáng váng cả mặt mày! Mẹ cha đất hời ông địa ông thần ông thánh ơi! Đi đánh một trận mà kiếm được cả trăm triệu, còn hơn gấp mấy lần DMI nữa. Từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ tiếp xúc đến con số trăm triệu nữa huống chi hàng tỉ! Nó phải tự tát vào mặt mình hai cái cho tỉnh táo không bị ngất xỉu xuống đất. Anh Phú nghe đến đây cũng hiểu gần như đại khái câu chuyện. Cuối cùng, anh nhìn lão Quốc rồi chép miệng hỏi:

_ Câu hỏi cuối: Người băng trắng toàn thân bị bắn chết là ai?

_ Hê hê! Người của bọn mày đấy!

_ Sao?

Bạn đang đọc truyện *Tiền Kiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 42: Tứ Thiên Vương

Câu trả lời của Vi Đặng Quốc khiến cả nhóm DMI đều kinh ngạc, người đàn ông băng trắng mà hai anh em Thái Hoa-Thái Vũ gọi là “bố”, là người của

DMI sao? Lão Quốc sau khi nói xong, lão khinh khinh mặt ra cười, lão lia mắt nhìn thái độ trở mặt ngạc nhiên của anh Phú, Huy, Viên và Y Văn. Cuối cùng, lão bật cười khanh khách như thể đắc ý lắm:

_ Haha, tao đùa đấy! Thằng bị giết là em trai tao!

_ Em...em trai? What? Em trai mày cũng giết?

_ Hê hê, thằng ngu ấy bảo muốn thoát khỏi cuộc sống sai trái gì đấy, đòi làm “Thổ Địa” chỉ điểm cho bọn mày! Tao tương kế tựu kế làm nó phát điên rồi thay nó làm “Thổ Địa”. Trước chúng mày, bọn Cục Tâm Linh Miền Bắc cũng cử vài thằng đến điều tra, tao lừa cho đi về hết cả lũ, chỉ riêng lũ chúng mày.....

_ Mày đúng không phải con người! Tao không xử mày tao then với Trương Lăng tổ sư

Anh Phú lừa nộ trong lòng khó dằn, toàn thân toả ra toàn là sát khí, sát khí bức người đến mức tên Vi Đặng Quốc cũng thấy lạnh cả sống lưng. Dĩ nhiên, Thái Hoa-Thái Vũ cũng bị sát khí của anh Phú dọa cho mất hồn mất vía không dám vọng động. Tên nào tên nấy đổ từng giọt mồ hôi lạnh chăm chú quan sát.

Hơn ai hết, lão Quốc đã biết rõ thực lực anh Phú sau khi hứng trọn một cước của anh vào người, dầu cho anh vẫn chưa tung hết sức. Lão Quốc sau vài phút có hơi mất bình tĩnh đôi chút, lão cũng trừng mắt nhìn lại rồi cười thách thức:

_ Sao? Muốn thịt tao à? Vào đây xem bật nổi tao không?

_ Mày là của tao rồi thằng mập!

Anh Phú lúc này mắt chỉ dán chặt vào lão Quốc, xem ra lần này anh đã khoanh vùng chọn lão làm kẻ phải chết rồi. Nói đoạn anh ta liếc mắt sang Huy và Viên ra hiệu hi vọng hai thằng em “nhường” lão Quốc cho mình.

Huy và Viên hiểu ý, hai thằng khề gật đầu xác nhận giao kèo thành công. Thật ra thì Huy và Viên muốn được xử đẹp hai tên sinh đôi biến thái Thái Hoa-Thái Vũ hơn nên nếu anh Phú giành lão Quốc cũng chẳng thành vấn đề.

_ ប្រយុទ្ធប្រឆាំងនឹងស.....នឹងសត្រូវប្រាប់អំណាចដើ ចង់ដឹងនឹងសត្រូវ ប្រាប់អំណាចដើ (Ta, Đại Tư Tế! Ta triệu hồi Thần Không Trung Varuna. Varuna ta kêu gọi các người, hồi các chiến binh Veda).....

Anh Y Văn không chậm trễ, anh lập tức triệu hồi Thần Không Gian Varuna nhập thân. Đôi mắt Y Văn lại sáng quắc lên ánh sáng màu tím đầy quyền năng, tay phải anh vừa phất lập tức hàng trăm chiến sĩ Veda từ lòng đất chui lên khiến cha con lão Quốc sững sốt. Dĩ nhiên, đám lâu la còn lại sẽ do anh Y Văn giải quyết rồi, lúc này lợi thế về quân số của phe lão Quốc cũng xem như biến mất.

Tất cả mọi người nín thở nhìn về anh Phú. Anh Y Văn đã triệu hồi xong Varuna, Huy và Viên cũng đã sẵn sàng ứng chiến, chỉ cần anh Phú phát động trận chiến đã sẵn sàng. Anh Phú nhẹ nhàng bước lên, tay cầm đạo phù kết ấn quyết bắt lên trán, khí độ chính đạo uy phong凛凛 liệt khắp chú văn:

_ Hách hách dương dương.

Nhật xuất đông phương.

Vạn sự thần pháp kết tường.

Hộ thần đệ tử thủ chấp phản hương.

Cần thỉnh Đông Điện Kiếm Vương.

Cần thỉnh Tây Vũ Toạ Mẫu.

Cần thỉnh Nam Phong Tật Vương.

Cần thỉnh Bắc Lôi Tông Vương.

Cần thỉnh Tứ Thiên Vương lai ứng giáng hạ độ linh thần phù.

Ông chi thiên, thiên thành phù.

Bà chi địa, địa bình phù.

Ông chi nhân, nhân trường sinh.

Ông chi quý, quý diệt hình.

Cấp cấp như luật lệnh.

Nhập!

Anh Phú vừa khản, Huy bỗng thấy bốn phương tám hướng gió thổi ầm ầm. Gió thổi xoáy lốc cát đá bay lên mù mịt, mặc dù họ đang đứng dưới địa đạo cách mặt đất đến vài mét. Trong cơn gió mù mịt, Huy như thấy bốn hình tượng ảo diệu của bốn người, ba nam một nữ từ bốn hướng Đông-Tây-Nam-Bắc khẽ lướt qua nó. Bốn người bay ngang qua Huy, khẽ gạt đầu chấp tay thủ lễ rồi bay nhập vào người anh Phú.

Trận gió kéo dài hơn hai mươi giây thì chấm dứt! Bốn bề đã yên lặng như phút ban đầu, chỉ có lòng người đã đổi khác. Lão Quốc mập đở từng giọt mồ hôi lạnh, trong khi hai tên Thái Hoa-Thái Vũ giờ không khác gì hai con mèo bệnh. Huy nhìn anh Phú đôi chút, nó nhận thấy anh ta đã thay đổi khí thế hoàn toàn triệt để.

_ Anh...Phú!

_ Anh đây!

_ Anh vừa thỉnh linh?

_ Ủ!

_ Của phái Chính Nhất?

_ Tân Chính Nhất!

_ Tân?

_ Thay vì thỉnh đại thần của Bắc Thiên Triều, anh thỉnh Tứ Thiên Vương của Nam Thiên Triều!

_ Nam...Nam? Việt Nam?

_ Ủ! Đông-Điện-Tây-Vũ-Nam-Phong-Bắc-Lôi! Để xem cái tay quý kia đánh nổi anh không!

_ Vậy...đánh chứ hả anh?

_ ĐÁNHHHHHHHHHH

Anh Phú thét lên vang rền cả địa đạo, hình tượng bốn vị Thiên Vương trong người anh cũng ẩn hiện theo khí thế của anh Phú. Ở phía bên kia, dù bị khí thế của anh Phú chấn nhiếp, phe của lão Quốc cũng buộc phải tham chiến để giữ tính mạng.

Trận chiến bắt đầu rồi! Vừa giao thủ, cả hai bên đều đã bám chặt mục tiêu mình đã chọn sẵn. Lão Quốc vùng đôi trào thủ góm ghiến toan xiên thủng đầu anh Phú nhưng bằng một động tác di chuyển lạ lùng theo hình zíc zắc, anh đã tránh được dễ dàng. Lão ta tiếp tục tung một trào khác vào ngực anh Phú nhưng trào chưa chạm thân thì thân người anh Phú đã lướt nhẹ ra sau. Lão Quốc tròn mắt kinh ngạc, lão không ngờ thân thủ anh Phú lại liêu đãc đến thế.

Trong khi đó, Huy và Viên không được thoải mái như anh Phú. Tên Thái Hoa rút một đôi song đao, hấn chém một chém về phía Huy, Huy nhòen miệng cười dửng dưng chờ nhát chém này. Tuy nhiên, khi đao đi gần đến sát mặt Huy, nó bỗng cảm thấy sát đao này không tầm thường nên vội ngả người lùi ra sau tránh sát chiêu. Lưỡi đao cắt ngang da đầu, sượt vào vùng trán khiến một làn máu chảy xuống ở trán Huy.

_ Địch! Nguy hiểm lắm!

_ Mày đừng tưởng Trương Hát như bọn nghĩa sĩ tầm thường!

_ Má mày!

_ Chửi hả? Ăn đủ nha con giai!

Huy giờ mới hiểu không được đánh giá thấp Vi Thái Hoa, nhất là khi hắn có vũ khí trong tay. Tay đôi một chọi một, có lẽ Huy tự tin đánh bại được hắn, nhưng khi hắn có vũ khí trong tay thật không thể xem thường.

Chỉ thấy tên Vi Thái Hoa liên tục chém theo phương tả hoành không cho Huy một kẻ hở, chỉ cần trúng một đao xem như tàn đời. Huy còn không kịp thở còn Viên thì sao?

Khác với Huy, Viên cẩn thận hơn. Viên kịp nhặt một tảng đá gần đấy làm thuẫn liên tục đỡ ngọn thương của tên Thái Vũ. Tên Thái Vũ này trình độ múa thương của hắn xuất quỷ nhập thần, khi tấn công ở trên, khi đảo xuống dưới, lúc thì hù ảo từ phải trái giáp công liên tục. Dù cho Viên có tảng đá che chắn, một vài đòn thương vẫn xuyên thủng được lớp phòng ngự khiến Viên bị trầy sát đôi chỗ.

Anh Y Văn-Thần Không Gian Varuna với các chiến sĩ Veda tưởng như chiếm được lợi thế về số lượng. Tuy vậy, trong không gian địa đạo tương đối chật hẹp này thì dù có xuất hiện cả ngàn chiến sĩ Veda, 100 tên đệ tử của Vi Xuân Đường vẫn còn đối phó được. Ít nhất trận chiến cũng cân bằng và chỉ có thể quyết định bằng chiến thắng của thủ lĩnh hai phe chứ khó có thể kết thúc trong một sớm một chiều!

Đùng

Một âm thanh lớn khiến cả hiện trường chấn động. Từ đồng đất đá cát bụi mù nơi vách địa đạo, anh Phú đang bước ra từ một hõm sâu vừa vận bằng cơ thể anh ta, nơi khoe miệng anh Phú rí ra chút máu tươi. Đứng là làm kẻ khác phải giật mình, chẳng lẽ tên Quốc lại lợi hại đến như vậy? Tứ Thiên Vương không lẽ không phải đối thủ của đôi Quý Thủ?

Chỉ thấy Vi Đăng Quốc đang mỉm cười khoái trá, khoe miệng hằn lộ ra hai chiếc răng nanh ghê rợn. Đôi Quý Thủ của hắn hiện tại đã biến đổi hoàn toàn, từ đôi bàn tay trắng bệch hằn gân đỏ cùng bộ vuốt lờm chờm, đôi tay hắn đã trở nhẵn nhéo, sần sùi màu xanh lá kèm theo bộ vuốt nhọn dài nhọn hoặc đủ để đâm nát bất cứ vật chất nào. Đồng tử mắt của lão Quốc giãn rộng ra, chuyển sang màu đen toàn nhãn cầu trông khá quỷ dị.

Anh Phú lau máu từ khoe miệng, âm thầm quan sát lão Quốc rồi lên tiếng:

_ Thì ra mày còn giấu nghề!

_ Hé hé, tao chỉ còn vài chục năm nữa sẽ đủ 1000 năm đạo hạnh! Lúc đó tao chính thức làm quý, tao bắt từ và mạnh hơn giờ gấp chục lần!

_ Từ 1077 đến 2025.....hừm...948 năm.....cũng ghê gớm đấy!

_ Loại đạo sĩ chỉ thỉnh được một phần sức của thần linh trình gì đòi giết tao, haha

_ Mày nhầm rồi! Đúng là tao chỉ mới dùng một phần, còn bây giờ...hừm...thử hai phần sức xem sao! Tật Điện Thuận!

Anh Phú lập tức bật khỏi hõm tường, vừa lao đến chỗ lão Quốc bằng bộ pháp kì lạ khi nãy. Khi thì anh sang ngang, khi lại bỏ thẳng đến, lúc thì di chuyển chéo sang trái, lúc lại chéo sang phải rồi giật ngang sang trái, cách di chuyển trông khá giống tia sét không theo quy luật nào cả.

Lão Quốc giãn to đồng tử, mắt chú ý nhất cử nhất động của anh Phú, khi anh vừa đến gần lão lập tức vung bàn tay quý xù xì bỏ thẳng vào đầu anh ta. Khi bàn tay còn cách đầu anh Phú độ chừng gang tay, anh Phú dùng Tật Điện Thuận đảo hướng ngang sang bên vai phải của lão Quốc, tay phải sức thể thành thủ đao rồi chém mạnh vào cổ lão Quốc:

_ Phong Thần Trảm!

_ Hoành Quỷ Nhất Trảo!

Gần như khi anh Phú tung thủ đao Phong Thần Trảm, lão Quốc cũng nhanh nhẹn cúi đầu xuống tránh đòn. Lão ta đồng thời tụ lực vào tay trái thành trảo, lập tức dùng Hoành Quỷ Nhất Trảo từ dưới phản công thọc lên cằm anh Phú, hắn ta toan một chiêu xé nát cuống họng kẻ địch.

_ Liễu Vũ Bộ...Lôi Âm Chưởng!

Tiêu Xuân Phú chân phải làm trụ giảm mạnh xuống đất, anh ta khoan thai dùng Liễu Vũ Bộ bay lui về sau như một chiếc lá lơ lửng, tiện tay tung một đòn Lôi Âm Chưởng vào ngực lão Quốc, mượn lực lui ra sau. Lão Quốc nghiêng răng toan tăng tốc truy sát thì phát hiện ra đầu gối mình mềm nhũn ra khuỵ xuống. Đòn Lôi Âm Chưởng vừa rồi của anh Phú tuy nói là mượn lực thoát thân nhưng vẫn kịp lưu lại trên người lão một dòng âm điện đủ để làm tê liệt cơ thể kẻ địch. Một đòn hoàn hảo và đẹp mắt!

Anh Phú khẽ nhủ mày nhìn xuống hông, một cảm giác ran rát ập đến. Tuy nói có vẻ nhẹ nhàng, thực chất trảo vừa rồi của lão Quốc cũng kịp để lại 5 lần máu nhỏ trên người anh Phú bất chấp anh có Tứ Thiên Vương hộ thân. Giả sử anh không kịp tránh mà hứng trọn đòn vừa rồi, không rõ ai mới là phải khuya gối xuống trước.

Choang *Bốp*

Viên bị phân tâm khi để ý trận chiến giữa anh Phú và lão Quốc, lập tức tên Thái Vũ dùng thương cắm vào tảng đá, xoắn chặt đầu tảng đá rồi tay sang một bên khiến nó ngã chổng gọng. Trông như thương tiếp theo tên Thái Vũ sẽ xiên thủng ngực Viên, bất ngờ Huy từ ngoài vòng chiến bay đến tung một gối ngay lưng khiến tên Thái Vũ bay xa một đoạn, lồm cồm ngồi dậy thổ huyết tươi tại chỗ. Viên tròn mắt ngạc nhiên nhìn Huy:

_ Ủa? Thằng em nó đâu? Mày xử rồi à?

_ Xử cái cù lồi! Nó chơi đao ít có “lạ” lắm! Nó bị quân Veda cản lại rồi!

_ Má tui này xài hàng nóng kinh vãi mày!

_ Nó có bộ mình không có à?

_ Ý mày là...pháp khí bốn mệnh?

_ Lôi hàng nóng ra!

Huy nháy mắt với Viên. Cả hai đưa lòi ra sau lưng mỗi đứa một lá bùa lục chú, xoa lá bùa vào lòng bàn tay kéo dài ra thành pháp khí bốn mệnh. Huy kéo ra một thanh kích dài màu đen, uốn lượn quanh thân kích là một con rồng xanh biển (thanh long) nằm mộng, đầu thanh long kéo lên tận đầu kích, nơi thanh long há miệng ra là lưỡi kích nhìn uy nghi bất phàm.

Còn Viên kéo dài ra một sợi xích và một cây cung tên. Sợi xích không nung đỏ lửa như hỏa xích của chú Lục, nhưng sợi xích trông to hơn hẳn. Đầu sợi xích được buộc bằng mũi tên dài chừng 5 tấc, mũi tên to và đặc cứng có thể dùng để bắn ra tầm xa hoặc dùng làm vũ khí cận chiến khi cần. Người sử dụng thứ vũ khí kết hợp này ngoài tiền thuật phi phàm ra còn phải rất khỏe.

Tên Thái Hoa một hơi diệt sạch 7-8 chiến sĩ Veda rồi lao đến cạnh anh trai hắn. Thái Vũ lúc này cũng đã hồi phục khí lực đứng hẳn dậy. Hai tên nhìn thấy Huy và Viên đã lấy ra vũ khí sử dụng, bọn chúng thận trọng quan sát vũ khí của hai đứa. Tên Thái Vũ lướt ngón kích của Huy rồi nhếch mép cười:

_ Dùng thương đã khó, dùng kích còn khó hơn, mày đủ trình sao?

_ Hề hề, tao tạo ra nó, chẳng lẽ tao không biết dùng?

_ Báo Tử Thương của tao không chơi với loại vô danh! Báo danh đi!

_ Chu Võ Đức Huy! Thanh Hoàng Bá Diện Cổ Long Kích!

_ Tên nghe kêu đó! Còn thằng kia? Báo danh đi rồi đánh với Tử Mấu Song Dao của em tao!

_ Cao Kim Viên! Xích Tiên Trường Tiễn!

_ Hừm....tên hay! Vậy....hiệp hai chứ nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Tiên Kiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43: Kể chết đầu tiên!

Khói thuốc lá nghi ngút tràn ngập căn phòng, giáo sư Trần Lâm đang ngả tựa vào lưng ghế rít nốt điếu Jet còn dang dở. Trên bàn làm việc của ông ta, quyển Đế Vương Dị Sử đang mở sẵn và thiết bị báo cháy đã được ông ta tháo rời từng mảnh, chủ yếu là để việc hút thuốc không gây báo động. Một con người trước giờ đều bình tĩnh, ít khi phiền muộn như Trần Lâm có sao lúc này lại tràn đầy tâm sự như vậy?

Cách

Tiếng cửa đẩy vào, một thân hình nam nhân xuất hiện. Vị nam nhân này tuổi trạc 50, khí định thần nhàn, phong phạm trác tuyệt bất phàm khiến Trần Lâm cũng phải ngẩng người ra đôi chút, rồi bật dậy khỏi ghế lao đến nắm lấy vai người đàn ông này:

_ Anh Lục! Anh đi đâu mấy bữa nay?

_ Đi tu luyện!

_ Luyện? Luyện cái gì? Tam Tôn là lợi hại nhất rồi mà

_ Không! Còn có Đông Hoàng Thái Nhất!

_ A! Thần kì vậy sao?

Với kinh nghiệm về tâm linh cũng như Đạo giáo của Trần Lâm, ông ta dĩ nhiên biết Đông Hoàng Thái Nhất là ai, chỉ có điều không nghĩ ra thành linh của Tôn Tiên Phái còn có thể thành được cả tổ sư gia của Âm Dương Gia.

Quả thật lúc này chú Lục khí thế bất phàm. Tuy nhìn ông ta có vẻ già hơn, hai bên tóc mao của Cao Lục đã chuyển sang màu trắng, trán nhiều nếp nhăn hơn nhưng khí chất ông ta đã thay đổi hẳn. Trần Lâm lặng trong vài giây rồi tiếp tục hỏi:

_ Vậy.....so với Tam Tôn.....

_ Mạnh hơn rất nhiều!

_ Đến mức nào?

_ Đã thử sức qua với Thác Trung!

_ Vậy.....?

_ Phư phư phư.....

Cao Lục cười đắc ý một cách bí ẩn! Kết quả trận so tài giữa chú Lục và Thác Trung thế nào, có lẽ chỉ mình ông ta biết. Tuy nhiên, chắc chắn đó là một kết quả như ý muốn nên chú Lục mới cười sáng khoái như vậy.

Thấy chú Lục không có ý nói gì thêm, Trần Lãm thở dài thườn thượt, quay đầu lặng lẽ đi về bàn làm việc, đặt mình nặng nhọc xuống ghế, mắt lim dim rít nốt liều thuốc tàn còn lại.

Chú Lục lấy làm lạ, trước giờ Trần Lãm làm gì có khi nào yếu xiu đến vậy, kẻ được mệnh danh là giáo sư nghìn khuôn mặt như Trần Lãm cũng có lúc phải như thế này. Đúng là không thể nghĩ bàn mà!

_ Sao thế Lãm? Tui về anh thất vọng lắm à?

_ Haizza, anh về thì tốt! Tôi chỉ sợ anh không về con mắt lúc nào không hay!

_ Cái gì? Là sao? Mà tui nó đâu?

_ Đi nhận nhiệm vụ rồi, vụ thử thách đấy, nhớ không?

_ Nhiệm vụ khó lắm à?

_ Khó thì dĩ nhiên phải khó, cấp B mà! Nhưng không vượt qua nổi cấp B thì hi vọng gì đánh với Thủy Tinh!

_ Vậy tui nhỏ kham nổi không?

_ Chắc chắn nổi! Có cả Phú lẫn Y Văn theo mà! Tôi lo là lo chuyện khác!

_ Lo gì?

_ Cái này đây!

Giáo sư Lãm vút từ túi ra bức thư đã nhàu nát, chứng tỏ người đưa thư hoặc người nhận thư đã tác động vào nát bức thư này. Chú Lục mở lá thư lên đọc, nội dung cơ bản rằng Cục Tâm Linh Miền Bắc đề nghị DMI hỗ trợ mượn bốn thành viên: Tiêu Xuân Phú, Sa Moa Y Văn, Chu Vô Đức Huy và Cao Kim Viên cho nhiệm vụ. Mọi chi tiết liên quan sẽ được cung cấp trong cuộc họp tiếp theo của G5 vào ngày 17/02/2026.

Cao Lục lia sơ qua bức thư rồi ngẩng đầu nhìn Trần Lãm:

_ Cái này....

_ Thư của Cục Tâm Linh Miền Bắc, đề nghị mượn nhóm của Huy cho nhiệm vụ của họ!

_ Hà? Mượn vậy thì tốt chứ sao? Tui nhỏ có thêm kinh nghiệm

_ Anh dốt quá! Ai chứ thằng Nguyễn Đ tôi thừa hiểu nó, anh nghĩ mà xem bọn Cục Tâm Linh Miền Bắc chết hết rồi à?

_ Đâu có! Tui nó còn đó mà

_ Đấy! Tôi bảo đấy! Bọn nó còn sờ sờ ra đấy sao mượn người DMI làm gì?

_ À thì...ừ nhỉ? Mượn làm gì?

_ Tôi ngờ rằng nhiệm vụ này thối lắm! Đồ thom dễ gì bọn nó nhường, khéo mất mạng như chơi!

_ Trời đất! Giờ làm gì đây Lãm?

_ Thế này! Các thành viên DMI hiện cũng bận cả rồi! Tôi tính ra Hà Nội âm thầm hỗ trợ tui nhỏ nhưng vướng cái lịch họp G5 ngày 14

_ Tui đi cho

_ Được thế thì tốt quá! Hay anh đi cùng tôi đi, đến nơi anh tách ra hỗ trợ bọn nhỏ

_ Được! Quyết định vậy đi!

_ Okay!

Quay trở lại hầm địa đạo, nơi đang là chiến trường khốc liệt giữa nhóm DMI và phe võ quán Vi Xuân Đường, nhóm của DMI đang dần chiếm ưu thế. Dù cho các chiến binh Veda chỉ còn là những tàn hồn, các đệ tử của Vi Xuân Đường sau một thời gian dùng phép thỉnh linh bắt đầu có dấu hiệu đuối sức.

Đây là hệ quả tất yếu của việc sử dụng một thời gian dài pháp thuật thỉnh linh mà không có đủ thể chất, khi mà đa phần các võ sĩ ở Vi Xuân Đường đều

là phường hút chích nghiện ngập, chỉ dựa vào thỉnh linh để đánh quyền chui.

Quân thua tại tướng! Chỉ thấy lúc này thế lực của các đệ tử Vi Xuân Đường xuống đã đành, tinh thần cũng bị dao động nốt khi ba thủ lĩnh của bọn chúng đang bị thất thế. Vi Đặng Quốc sau vài phút chiếm ưu thế lúc này khá vất vả giao đấu với anh Phú.

Tiêu Xuân Phú thật chẳng phải tầm thường, chỉ thấy anh liên tục dùng Nghịch Phong Bộ di chuyển vòng quanh lão Quốc tìm kiếm cơ hội xuất chiêu. Lão Quốc ba lần bốn lượt tung trào toan tóm lấy anh Phú nhưng chỉ trúng tàn ảnh.

_ Tật Điện Kiếm Chỉ!

Quá nôn nóng ra chiêu, lão Quốc xoay người đuổi theo hình bóng anh Phú, đầu gối của gã không chịu nổi thân thể béo ụt ịt của hắn, cuối cùng cũng đã ngã khụy xuống.

Anh Phú không bỏ lỡ cơ hội, hai ngón tay tụ kinh lại, tung một chiêu kiếm chỉ khoan thẳng vào phía đầu lão Quốc. Dĩ nhiên, lão Quốc nào phải đèn cạn dầu, hít hơi mạnh xoay cổ chân hướng về sát chiêu của anh Phú

Thật ra lão ta cũng đã đợi cơ hội này từ lâu khi đánh mãi không chạm được anh Phú, nay anh chịu lộ chân thân thì lão liệu mạng bám chặt. Lão xoay đầu hướng thẳng vào kiếm chỉ, trào lướt gió toan cầm các đầu móng sắc nhọn vào tay anh Phú, nếu lão bắt được đòn này thì xem như anh Phú lành ít dữ nhiều.

Bất ngờ, mũi chỉ kiếm anh Phú đang đi thẳng bỗng xẹt ngang xuống góc trái rồi đâm thẳng từ dưới lên hướng vào mắt phải lão Quốc. Một đòn hoàn toàn bất ngờ và ở một góc độ khó lường, ngón tay anh Phú đoạt luôn một mắt của lão Quốc.

_ Aaaaaaaaaaaaaaaaaa

Lão Quốc trúng đòn lăn lộn ra đất dữ dội, miệng thét lớn đau đớn khiến hiện trường ai cũng lạnh mình.

Hai gã sinh đôi Thái Hoa-Thái Vũ mất tập trung, bọn chúng tuy giao chiến nhưng lòng chỉ lo lắng cho bố. Dĩ nhiên, loại người như hai tên này thật ra lo cho tính mạng bản thân hơn, có điều nếu bố chúng bại trận thì xem như cuộc đời chúng cũng đến đoạn kết.

Kể từ khi Huy và Viên sử dụng pháp khí bổn mệnh, thế trận đã không còn chênh lệch nhiều nữa. Thậm chí, Báo Tử Thương của Vi Thái Vũ gần như bị Thanh Hoàng Bá Diện Cổ Long Kích của Huy trấn áp hoàn toàn.

Thương khác với kích, thương vốn chỉ có một đầu nhọn và sắc bén hai bên lưỡi thương, hầu như các đòn tấn công của thương đều là đâm thẳng.

Trong khi đó, kích cũng có đầu nhọn như thương nhưng lại có hai lưỡi kích phụ sắc bén hai bên. Hai lưỡi phụ này cũng hợp với lưỡi kích chính tạo thành các khía nhỏ như móc câu. Chính nhờ cấu tạo phức tạp này, kích có thể dùng để đâm thẳng, cũng có thể lia ngang sang chém, hoặc tấn công móc ngược từ sau ra trước rất khó đề phòng. Dĩ nhiên, chiêu số cũng thiên biến vạn hoá hơn thương.

Gã Thái Vũ tuy thương pháp bất phàm nhưng Huy cũng không hề kém cạnh. Nhờ DMI sắp xếp, Huy được nữ Wushu xuất sắc-huyền thoại Nguyễn Thuý Hiền dạy cho cơ bản của thương pháp, cộng thêm thể chất vượt trội và sự lợi hại của kích, Huy thậm chí còn sử dụng kích trơn tru và mượt hơn cả Thái Vũ.

Tên Thái Vũ sau hơn năm mươi chiêu liên tục, khi thì đâm từ trên xuống, khi thì dùng đòn địa thích thương tấn công hạ bàn Huy, hắn bắt đầu thấm mệt.

Trong khi đó, Huy dù nhường quyền chủ công cho hắn nhưng thủ vững như bàn thạch. Chỉ thấy kích của Huy như thanh long uốn lượn, khi thì xoay quanh thân Huy quét trúng hông gã Thái Vũ xin tí huyết, khi thì cố tình đâm trượt gã Thái Vũ rồi dùng lưỡi kích phụ như móc câu kéo ngược cửa đường máu lên vai hắn.

Thái Vũ lia mắt sang em trai hồng cầu cứu sự giúp đỡ, hắn phát hiện ra em trai của hắn thậm chí còn thảm hơn. Vì Thái Hoa lúc này không dám tiến đến gần Viên, cứ mỗi khi hắn chuẩn bị tiến lên ra chiêu thì Viên phát tiễn như hung thần đoạt mạng.

Mỗi mũi tên Viên bắn ra phát lực lên đến 4-5 vạn cân, tên Thái Hoa hai tay cầm Tử Mẩu Song Dao tụ lại đỡ kinh cũng bị đẩy bật ra đến vài mét mới đứng vững lại được. Khi mũi tên bật ra từ đao của Thái Hoa, Viên dùng sợi xích gắn với đuôi mũi tên thu hồi về trên tay.

Chỉ có điều, tuy chiếm ưu thế là vậy nhưng Viên không lao đến tấn công Thái Hoa ngay khi hắn thất thế. Có lẽ do Viên chỉ có thể tấn công tầm xa chăng? Điều này không lọt qua khỏi mắt Thái Hoa, hắn cũng có ý nghĩ như vậy.

“Vậy nếu mình liều mạng cận chiến thì sao đây? Hừm... được, liều thôi!”

Vi Thái Hoa nghĩ vậy trong đầu, sau đó hắn lập tức tung mình lao đến chỗ Viên. Không chậm trễ, Viên trong tư thế đã lên sẵn tiễn, phát một tiễn bay thẳng về tên Thái Hoa.

Lúc này, tên Hoa hoàn toàn có thể dùng song đao tụ lại đỡ đòn nhưng hắn quyết định chọn cách khác. Hắn liều mạng dùng một tay, lấy đao tàn mũi tên lực bay 4-5 vạn cân chệch hướng, bay sượt khỏi đầu hắn rồi chạy thẳng đến chỗ Viên.

_ Hahaha, mày chết rồi con giai! Ố...

Tên Vi Thái Hoa mỉm cười khoai trá. Hắn biết hắn đã thắng! Mũi tên Viên bắn ra đã bị hắn đẩy lệch hướng đi, chỉ cần hắn tiếp cận Viên trước khi Viên kéo mũi tên bay về thì Viên đành phải mặc cho hắn chém giết.

Bỗng nụ cười của tên Thái Hoa méo xệch hẳn đi, hắn chợt nhận ra ở phía đối diện, Viên cũng đang nhoẻn miệng cười. Chỉ thấy tay phải Viên đang nắm chặt sợi xích kim loại, sợi xích nối dài với đuôi tiễn vừa bắn, hắn chợt hiểu ra mọi chuyện.

Thì ra vừa rồi Viên chỉ như hắn, liên tục dùng tên bắn nhưng tránh cận chiến để tên Thái Hoa nghĩ Viên không có khả năng cận chiến. Đợi hắn mất cảnh giác, Viên lập tức dùng tên bắn một phát nhẹ nhất có thể để tên Thái Hoa đẩy ra dễ dàng.

Phập

Nhờ lực bắn tên khá nhẹ, Viên vừa lắc cổ tay, gã Thái Hoa lập tức cảm nhận làn hàn khí buốt óc từ sau lia qua cổ hắn. Hắn bỗng thấy trời đất đảo lộn, cổ của hắn đau rát, rồi hắn sững sờ chứng kiến thi thể một người đàn ông đang mặc bộ quần áo giống hệt mình đứng đó. Chỉ có điều, người đàn ông này không có đầu.

Bịch

Âm thanh như xác nhận: Vi Thái Hoa đã thảm bại đầu rơi xuống đất. Vi Thái Vũ đứng gần đó chứng kiến mọi việc, hắn ngơ cả người ra rồi giật mình lao đến ôm đầu em trai gào lên:

_ Hoaaaaaaaa

Bạn đang đọc truyện *Tiên Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Đánh bại Quỷ Thủ

Tên Vi Thái Vũ cảm giác trong lòng như có ngàn mũi dao đâm xuyên tâm hắn. Hắn nấc lên liên hồi, các nếp nhăn trên trán cứ xô lại với nhau và cứ thế ép dòng nước mắt chảy ra khỏi hốc mắt. Vừa nấc, hắn vừa lia ánh mắt giận dữ nhìn cặp bài trùng: Huy và Viên. Dù cho có là hạng cầm thú súc vật đến mức nào thì tình thân máu mủ nào dễ mất đi, huống hồ là anh em sinh đôi thân thiết với nhau từ nhỏ, kẻ này suy nghĩ gì kẻ kia đoán được hết.

Dù vậy, giận dữ là thế nhưng Vi Thái Vũ không phải tên ngốc dễ xung động. Cha bị mất một mắt và em trai thì chết, đại thế đã qua rồi có thể làm gì hơn được nữa. Giờ việc cấp bách nhất là giữ mạng, thừa cơ tìm đường thoát thân là thiết thực nhất. Mười tám năm sau ta lại làm trang nam tử hán đầu đội trời chân đạp đất thôi.

Đối phó với Huy, hắn đã không chiếm được tiên cơ. Vậy làm sao hắn một lúc hạ cả hai tên quái vật trước mặt hắn nổi đây. Thái Vũ cố kìm nén nước mắt lại, nuốt trôi cục tức vào trong rồi từ từ đặt thủ cấp Thái Hoa xuống, tay mò mẫm nắm lấy cán thương thủ thế, chỉ cần Huy và Viên động hắn lập tức tìm cách mở đường máu thoát ra ngoài.

Lúc này, Vi Đặng Quốc cũng gần có ý nghĩ tương tự như con trai của hắn. Chỉ còn 48 năm nữa tu vi của hắn sẽ đạt đến cảnh giới 1000 năm đạo hạnh, lúc đó có mười tên Tiêu Xuân Phú đứng trước mặt hắn cũng không đáng sợ nữa. Tuy nhiên, sự chênh lệch trình độ giữa hắn và anh Phú là quá hiển nhiên, muốn toàn mạng thoát khỏi địa đạo này cũng là việc khó hơn lên trời.

Ngoài việc là hảo thủ cách đấu, anh còn thỉnh một lúc Tứ Thiên Vương nhập thân, sử dụng bốn bộ kỹ Phong-Lôi-Vũ-Điện linh hoạt biến hoá, xuất quỷ nhập thần khiến kẻ tâm kế cẩn mật như lão Quốc cũng bị xoay không biết đường nào mà lần.

Sức mạnh anh ta thỉnh được từ Tứ Thiên Vương cũng lợi hại hơn hẳn các đạo sĩ thông thường, hiện tại chỉ biết Phú đang dùng hai phần sức mạnh, còn giới hạn Phú ở đâu e chỉ có anh ta mới biết.

Lão Quốc khẽ liếc mắt quan sát toàn chiến trường! Thái Hoa đã đoán mạng, Thái Vũ không dám vọng động, một trăm đệ tử của lão hiện chỉ còn hơn năm mươi người. Trong khi đó, phe của DMI hầu như vô tồn ngoại trừ vài vết thương nhỏ. Quân Veda kéo mỗi lúc một đông hơn nên dù có ưu thế về địa hình, phe của lão cảm chắc thảm bại sớm hay muộn thôi.

Cẩn nhắc nặng nề, lão Quốc quyết định tự mình thoát thân mặc kệ con lão tên Thái Vũ. Lão khinh khinh mặt nhìn Phú, ánh mắt hạ quyết tâm:

_ Hôm nay tao không tung hết sức xem ra khó thoát nhỉ!

_ Mạng mày xem như đã mất rồi, còn già mồm?

_ Hê hê

Vi Đặng Quốc khẽ cười một cách gian trá, hắn tung mình lướt ra sau xen lẫn vào đám đệ tử Vi Xuân Đường. Phú lập tức động thân đuổi theo, anh ta biết tên Quốc này ắt hẳn có ý đồ gì đó nên mới di chuyển lui ra sau.

Vừa đi chuyển, lão Quốc vừa tung trào xé toan lồng ngực của những tên đệ tử đứng gần nhất. Hắn moi tim bỏ vội vào miệng nhai nhòam nhòem, miệng chảy đầy máu rất hãi người. Phú thấy cảnh đó, anh ta vừa ghê tởm vừa căm phẫn:

_ Thằng chó! Người của mày mà cũng ra tay!

_ Hahahaha!

Thu thập vừa đủ bảy quả tim, hắn đột nhiên dừng lại. Hắn nhòem miệng cười, nụ cười toàn là máu khiến những kẻ có thần kinh vững chãi nhất cũng cảm thấy sồn tóc gáy. Vì Đặng Quốc bỗng nhiên ngửa cổ lên trời, mắt lim dim đọc khẩu:

_ Bày tôi Vi Đặng Quốc, khẩn cầu Tam Thế Ma Quân ban cho bày tôi sức mạnh! Thất huyết tâm này kính dâng Ma Quân, kính xin Ma Quân cho bày tôi giải phóng hoàn toàn! AAAAAAAAAAAAAA

Lão Quốc vừa khấn xong, bỗng một luồng ánh sáng từ dưới mặt đất nơi lão đặt chân, chiếu sáng lên lão. Ánh sáng chói lòa khiến ai nấy đều phải che mắt lại không thể nhìn. Rõ ràng lão ta đang thực hiện một nghi thức nào đó mà cần cúng tế bảy trái tim người sống. Ma Quân là ai?

Ánh sáng vừa tàn đi, một luồng quý khí nồng nặc tanh tưởi bay khắp địa động. Tiêu Xuân Phú thấy từng sợi lông mao như dựng đứng lên, trước mắt anh ta không phải là lão Quốc béo ụt ịt nữa.

Cơ thể của kẻ trước mặt thon gọn lại, bờ bấp đầy người, nước da chuyển sang màu xám xịt, đôi tai nhọn dài ra cùng với đó là đôi mắt chỉ còn tròng đen. Phía sau lưng gã kì dị đó, một đôi cánh giương rộng có thể nhìn rõ các sợi gân đỏ xanh của cánh.

_ Q....Quốc?

_ Khé ké ké, là tao!

_ Mày...hoá quỷ....h...

_ Hoàn toàn? Khé ké, đúng rồi! Tao hoá quỷ toàn phần!

_ Mày điên rồi! Hoá như vậy sau này....

_ Không thể trở lại làm người phải không? Hehe, không cần đâu! Khi đủ 1000 năm đạo hạnh, lúc đó tao tha hồ biến thành ai tao thích!

_ Mày.....Đồ thần kinh!

_ Nói nhiều làm gì? Chết đi!

Vi Đặng Quốc vừa dứt lời, thân hình hắn như quỷ mị đã lướt đến sát mặt Phú. Tiêu Xuân Phú giật cả mình, động thân lui vội ra sau thủ thế. Một giọt mồ hôi lạnh chảy từ trán của Phú xuống, rõ ràng vừa rồi thân thủ của lão Quốc đã vượt qua khỏi tầm mắt của Phú.

_ Mày....coi bộ mạnh hơn!

_ Mạnh hơn gấp ba lần mới đúng!

_ Vậy...được! Tao chơi hết sức với mày! TÀN!

Bỗng nhiên, anh Phú thét lớn. Chân khí Tứ Thiên Vương theo cơ thể anh tàn ra ngoài, hoá hình thành bốn hình tướng biến mất.

Tiêu Xuân Phú bị điên rồi sao? Đối phó với kẻ đã hoá quỷ như lão Quốc mà anh ta tàn hết thần năng đi? Chỉ thấy Phú bước đến sát lão Quốc, miệng liên tục điều tức khí thở nhập toàn thân, ánh mắt tràn đầy tự tin nhìn thẳng vào lão ta:

_ Tao cho mày thấy: Khí của Đạo giáo ở đẳng cấp nào!

_ Khí? Mày còn tính loè tao? Khí của mày mạnh hơn thỉnh linh sao? Sao không dùng từ đầu?

_ Cứ thử đi rồi biết!

Một không khí im ắng đến nghẹt thở đang diễn ra. Sau lời thách thức của Tiêu Xuân Phú, lão Quốc cũng không vội động thủ. Lão ta nheo mắt quan sát nhất cử nhất động của Phú, âm thầm ngưng tụ lực lên trào phải, sức thể sẵn sàng ra sát chiêu.

Soạt

Động thủ rồi! Trảo phải của lão Quốc vừa tung ra đã trúng không khí. Tiêu Xuân Phú nhanh chóng động thân lui ra sau, vừa lui anh lướt qua vô số chiến sỹ Veda và đệ tử Vi Xuân Đường.

Lão Quốc trảo trái, trảo phải liên tục xuất sát chiêu, đánh tan các chiến sỹ Veda, thậm chí cắt nát cả các đệ tử của lão. Tiếng rên đau đớn của những gã

đệ tử trúng đòn vang rền khắp địa động. Chiến trường hiện tại kẻ thì ruột gan rơi rớt, kẻ thì mất cánh tay, kẻ thì mất đi vật dụng nối đôi tông đường...tạo ra một cảnh tượng thê lương đến hải người.

Vút *Bốp*

Một trào tiếp theo, trào đi sát đến mặt của Phú, tưởng chừng đã đắc thủ thì bất ngờ anh ta cúi người xuống. Trào của lão Quốc cắt đầu một tên đệ tử của lão thành ba phần khiến hắn chết không kịp thốt tiếng nào. Mất phải của hắn bay va vào vách đá tạo thành tiếng *Bẹp* khiến các gã đệ tử còn lại sợ hãi chỉ biết quỳ xuống đất nôn thốc nôn tháo

Vì Đặng Quốc phát giác ra hông của mình đau nhức dữ dội. Cơ thể hắn không tự chủ nhấc bổng lên và đập mạnh vào vách địa động. Ở trong hõm đá, hắn cảm thấy nội tạng mình như bị phá nát từ bên trong. Định thần lại, Phú vừa tung đòn trở thối son phá địa

_ Chính Nhất vô hải khí lượng quyết tầng thứ 5, Thôi Tâm Quyền!

Lão Quốc bước ra từ hõm đá, miệng lão liên tục rỉ máu màu xanh. Đòn Thôi Tâm Chương vừa rồi đã gây tổn thương nặng cho hắn. Lão rít lên tiếng ghê rợn rồi tiếp tục lao đến.

_ Créttttt

Còn Tiêu Xuân Phú? Lúc này chỉ thấy anh ta đứng yên bất động, mắt nhắm nghiền lại như bậc tông sư võ học trong phim ảnh. Một cú xoay người đơn giản, Phú thoát một trào của lão Quốc. Tiện tay anh ta tung thêm 1 chương vào đầu của gã.

_ Phá Đình Quyền!

Máu mũi lão Quốc trào ra. Những giọt máu màu xanh rơi tí tách xuống đất. Sau đòn vừa rồi, hộp sọ của lão ta rạn nứt nghiêm trọng. Thật không dám tin chỉ dùng Khí mà có thể áp đảo một kẻ đã hóa quỷ hoàn toàn.

Chính lão Quốc cũng không tin được. Lúc này hắn ta và Phú đã đổi vị trí cho nhau, hắn đứng gần cầu thang lối thoát khỏi địa đạo hơn. Hắn ta không còn lòng dạ nào tiếp chiến nữa, quay lưng toan chạy về phía cầu thang

Phập *Soạt*

_ Úr.... Mày....

_ Chạy đi đâu?

Ngay khi lão Quốc vừa xoay lưng, Y Văn-Thần Không Gian Varuna đứng đoạn hậu địa đạo, đã dùng năng lực giữ chân hắn lại. Khi lão ta còn tròn mắt ngạc nhiên không hiểu sao bị trời dễ dàng đến thế thì bỗng thấy lưng nhói đau.

Thì ra khi thấy Quốc bị Y Văn trời giữ, Viên không chậm trễ phát tiễn xoáy nát ngực của lão Quốc từ sau ra trước. Tên Vi Thái Vũ thấy Viên phát tiễn, hắn toan chạy trốn cũng bị Huy một kích cắt đứt nửa thân rơi xuống đất.

Đáng lẽ ra với năng lực của mình, tên Thái Vũ có thể đánh thêm vài chục hiệp oanh liệt với Huy. Tuy nhiên, vì chiến ý hắn đã nguội lạnh và chỉ mong thoát thân nên Huy mới dễ dàng đắc thủ đến thế. Đến chết hắn vẫn mơ to lộ đôi mắt tròn kinh ngạc tột độ không tin mình đã chết.

Toàn bộ đệ tử Vi Xuân Đường thấy các đầu lĩnh bại trận cũng giơ tay xin đầu hàng. Tiêu Xuân Phú bước nhẹ nhàng đến bàn cúng Chiêu Hồn Thành Linh trận, hít một hơi tung chương phá nát tám phù điều.

Trăm linh hồn nghĩa sĩ bay lên cao, chấp tay vái lạy nhóm DMI đa tạ ân tình của họ.

Trận chiến đã kết thúc!

Bạn đang đọc truyện *Tiền Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 45: Đức quot;máy ủiquot;!

Trong không gian cung điện ma mị tối tăm, một lối đi uốn éo với hai bên vách tường dán kín da người. Vào sâu hơn một chút, một bậc thang bằng xương sọ dẫn lối tiến đến một chiếc toạ ki bằng đá. Toạ ki có hoa văn quý mị bí ẩn với những nét vẽ cảnh người bị lăng trì, bị moi gan, bị thiêu cháy..... trông rất sống động.

Đặt mình trên toạ ki, một người đàn ông với bộ vương bào màu đen huyền bí. Nhìn vào vẻ bề ngoài, hắn ta chỉ trạc hơn ba mươi, mái tóc xoắn dài kéo đến vai. Bộ áo choàng đã mang màu sắc đen huyền bí, nay lại điểm thêm lớp giáp vai làm bằng xương sọ của hổ nanh kiếm – một loại hổ đã có từ thời

thượng cổ - khiến hắn ta tăng thêm phần bá khí ngút trời

Cạnh bên hắn ta, một người phụ nữ mặc váy choàng dài màu đỏ, đang ngồi cạnh bên, tựa đầu trên vai hắn. Người phụ nữ này mang nét đẹp ma mị, vừa khêu gợi lại vừa quyến rũ khiến những gã đàn ông phải thèm muốn. Ngồi cạnh gã mang vương bào màu đen, một kẻ trác tuyệt tỏa ra khí thế cường giả, nét đẹp của người phụ nữ này càng lung linh huyền ảo. Dĩ nhiên, nét đẹp của bà ta cũng như đang tô điểm cho khí thế bất phàm của hắn. Đúng là giai nhân đặt cạnh trang anh hùng!

Người phụ nữ váy đỏ tay phải ôm lấy một thanh trường kiếm to, tay trái xoa lên khuôn mặt điển trai của vị quân vương bí ẩn kia, miệng khẽ động cất tiếng nói nhẹ nhàng thánh thót:

_ Ma Quân! Chỉ là tên Quỷ Thủ thấp hèn, có sao chàng lại ban cho hắn giải phóng hoàn toàn sức mạnh?

_ Vì thông qua hắn, ta cảm thấy khí tức của “hắn”!

_ “Hắn”? Là “hắn” thì sao?

Thì ra vị quân vương với vương bào màu đen kia chính là Tam Thế Ma Quân mà Vi Đăng Quốc đã khẩn cầu. Thân phận của hắn có lẽ ngang với “Đế” của Thiên giới, hắn là kẻ đứng đầu của “Địa” giới, cùng Diêm Vương Quân phân chia hai nửa U Minh Địa Quốc. Diêm La Quân chiếm giữ Phong Đô Thành phụ trách đưa những linh hồn ứng kiếp đầu thai hoặc chịu phạt, còn U Linh Thành của hắn bắt lấy những linh hồn vất vưởng, ngu ngơ tin vào cuộc sống hạnh phúc ở U Linh Thành hoặc chưa cam tâm siêu thoát. về làm lương thực.

Chẳng lẽ theo như người phụ nữ kia nói, lão Quốc chỉ là loại quỷ thấp kém? Khí tức của “hắn”, “hắn” là ai?

_ Không sai đâu! Dù khí tức còn rất yếu!

_ Tính đi tính lại, nếu giờ “hắn” còn tồn tại thì chắc phải ứng với ngũ mệnh rồi!

_ Đúng! Ta đợi từ rất lâu, cơ hội phân cao thấp với “hắn”

_ Chàng đúng là... chuyện xa xưa rồi vẫn còn hùng tâm tranh với “hắn”!

_ Hahaha, nếu không như vậy sao nàng yêu ta!

_ Ôi! Sát Dững của thiếp! Chàng mãi mãi là Tam Thế Ma Quân vô địch của lòng thiếp!

_ Hahahaaaaaaaaaaaaaa

Tiếng cười vang vọng cả cung điện, báo hiệu một trường mưa gió phong ba sắp lại diễn ra với “hắn”- Chu Vô Đức Huy! Vì sao Ma Quân muốn tìm Huy? Nói đúng hơn là Lạc Long Quân, ông rút cuộc có bao nhiêu kẻ thù?

Quay lại chiến trường, nhóm DMI bắt đầu “áp giải” những gã đệ tử còn sống sót lại của Vi Xuân Đường rời khỏi địa đạo. Tiêu Xuân Phú vừa có trận thắng Vi Đăng Quốc thật đẹp mắt, dĩ nhiên nhóm DMI vẫn chưa biết lão Quốc vốn chỉ là con quỷ cấp thấp hèn kém của Ma giới. Giữa đường đi, Huy và Viên vẫn chưa hết choáng ngợp trước “Khí” mà anh Phú đã sử dụng diệt tên Vi Đăng Quốc:

_ Anh Phú!

_ Sao em?

_ Anh dạy em Khí công môn phái anh được không?

_ Không!

_ Sao thế? Mạnh thế mà, mới tăng 5 đã đánh bại thằng Quốc!

_ Quốc....thằng này cũng không mạnh lắm đâu em

_ Há? Hoá quỷ hoàn toàn mà?

_ Yếu lắm! Nếu tính ra có khi còn thua hai thằng con khi có vũ khí

_ What? Unbelievable!

_ Sức tụi em dư sức đập nó! Khi nó hoá Quỷ hoàn toàn sức cũng chỉ cỡ 2-3 vạn cân thôi, quỷ cấp thấp mà! Trong khi hai thằng kia thỉnh được 3 phần sức của Đức Thánh Tam Giang chắc cũng trên 3 vạn cân!

Thì ra Tiêu Xuân Phú từ lâu đã biết Vi Đăng Quốc chỉ là con quỷ cấp thấp nên không dùng sức mạnh Tứ Thiên Vương nữa, chỉ cần dùng Khí thôi đã đã bại được hắn ta. Vậy đúng ra nếu dùng sức mạnh Tứ Thiên Vương thì Phú dễ dàng đánh bại lão Quốc hơn dùng Khí chứ nhỉ? Nghĩ đến đây, Huy vẫn chưa thông lắm, nó tiếp tục hỏi:

_ Vậy sao anh không dùng sức mạnh Từ Thiên Vương?

_ Thật ra thì dù cấp thấp nhưng Quốc cũng gần 1000 năm đạo hạnh rồi nên cũng khá mạnh. Anh chủ quan nên thỉnh cả bốn vị Thiên Vương, mỗi vị dùng không quá được hai thành sức nên hơi yếu thế hơn nó!

_ Vậy nên anh tận pháp để dùng Khí? Khí tầng 5 lợi hại hơn hai phần sức của Thiên Vương à?

_ Mạnh thì không hơn! Nhưng so mức độ phá hoại và thuần thực thì anh dùng tốt hơn Phong-Lôi-Vũ-Điện kĩ.

_ Có tổng cộng mấy tầng Khí anh?

_ Chín!

_ Dạy tui em đi!

_ Không! Không là không!

Tiêu Xuân Phú tiếp tục lắc đầu từ chối! Điều này nằm ngoài dự liệu của Huy! Huy vốn nghĩ khi Trần Lâm giao Huy và Viên cho anh Phú dạy, anh sẽ dạy hết sở thuật của mình cho hai đứa. Tuy nhiên, lúc này anh ta thắng thường từ chối yêu cầu này. Nhất thời Huy cũng không biết nói gì thêm nữa. Viên suy nghĩ im lặng từ nãy giờ bất chợt lên tiếng:

_ Sao vậy anh?

_ Hai đứa không phải đệ tử phái Chính Nhất!

_ Thì anh cũng dạy tui em Kì Môn Độn Giáp mà!

_ Cái đó dạy không sao! Còn Khí công trấn môn chi bảo anh không dạy được, trừ phi ...

_ Tui em không gia nhập phái Chính Nhất được đâu, tui em là đệ tử phái Tôn Tiên!

_ Không, ý anh bảo trừ phi có sư đệ anh dạy tui em!

_ Sư đệ anh thì khác gì anh?

_ Khác, nó bị trục xuất khỏi sư môn rồi! Về căn bản nó có quyền dạy tui em, nó là cao thủ luyện khí, đã luyện lên tầng 7 rồi. Nó.....

Tiêu Xuân Phú còn chưa kịp nói dứt lời, anh trở mắt ra ngạc nhiên khi vừa bước ra khỏi cửa địa đạo. Trước mặt anh ta, vài chục võ sĩ Vi Xuân Đường khác đang nằm xuống đất, tay đưa lên sau gáy bị khống chế. Xung quanh họ, hơn vài trăm chiến sĩ cảnh sát đang bao vây tứ phía. Đây ắt hẳn là số đệ tử còn lại của Vi Xuân Đường đang phục sẵn đề phòng kẻ địch thoát thân.

Rút cuộc sao công an lại có mặt ở đây khống chế hiện trường? Đứng giữa trung tâm, tên đạo sĩ trẻ Thanh Tùng đang đứng cạnh một người đàn ông, hần tơi cười nhìn nhóm DMI:

_ Ô, còn tưởng các đồng chí nằm dưới đó luôn, đang tính xuống cứu!

_ Là ông?

_ Ủ! Chỗ này bọn tôi khống chế cả rồi!

_ Còn ông kia là ai?

_ Chủ tịch đấy!

_ Nguyễn...Đ?

Người đàn ông khẽ gật đầu xác nhận. Đó là Nguyễn Đ sao? Trẻ quá! Đó là ý nghĩ đầu tiên thoáng qua đầu các thành viên DMI. Nhìn dáng vẻ bề ngoài, nếu mạo muội đoán rằng Nguyễn Đ chưa bước qua tuổi bốn mươi có lẽ cũng chẳng quá đáng. Nhìn Nguyễn Đ, nếu ai nói rằng đó là sếp tổng của Cục Tâm Linh Miền Bắc, chắc cũng thấy khó tin.

Trong khi đó, Trần Lâm nhìn ra dáng hơn nhiều dù tính cách khó ưa hơn hẳn. Giáo sư Lâm tuy gương mặt chỉ độ khoảng trên bốn mươi nhưng mái tóc đã bạc trắng, phong thái điềm đạm lại mang học hàm giáo sư với danh tiếng đỉnh đám trong giới sử học lẫn khoa học.

Càng bước đến gần Nguyễn Đ, trong lòng của Huy càng hỗn loạn. Một cảm giác khó chịu, thù ghét không rõ vì sao ẩn hiện trong lòng Huy. Cảm giác này bứt rứt khó chịu đến nỗi Huy muốn mở miệng ra bắt tay chào Nguyễn Đ nó cũng không làm nổi. Không rõ có phải hành động Huy không được tự nhiên hay không, chính Nguyễn Đ cũng đang chăm chăm nhìn Huy. Chừng mười giây, Nguyễn Đ chủ động đưa tay ra bắt với anh Phú:

_ Nguyễn Đ! Hân hạnh!

_ Tiêu Xuân Phú, đạo sĩ hệ thỉnh linh cấp 5! Hân hạnh!

_ Còn đây là.....?

_ Y Văn, pháp sư/đạo sĩ Tân Bà La Môn! Chu Vô Đức Huy, Cao Kim Viên, hai người này là đệ năng.

_ Chúng ta đi thôi!

_ Đi đâu anh Đ?

_ Về Cục!

_ Giờ mới được đi Lexus về à?

Phú cố tình mỉa mai. Anh ta vẫn còn cay cay sống mũi khi nhớ lại lần trước bị tên Thanh Tùng ném ra bến xe Bát Giáp, phải tự bắt xe đến Bắc Ninh. Cả hành trình, anh bị mùi phân lợn của xe tải lão Quốc hành hạ cái mũi. Giết lão ta xem như anh cũng trả được phần nào nỗi uất ức này. Huy lúc này cũng thấy dễ thở hơn chút xíu, cảm giác thù ghét với Nguyễn Đ cũng giảm đi phần nào.

Nguyễn Đ khẽ lắc đầu cười trừ, chắc có lẽ thành công ngoài mong đợi của DMI trong vụ này khiến hắn ta có cái nhìn khác, buộc phải lấy Lexus đón cả nhóm DMI về Hà Nội.

_ Không! Xe cảnh sát sẽ đưa chúng ta đi!

_ Đi về Hà Nội bằng xe cảnh sát á?

_ Đâu nào! Xe cảnh sát đưa chúng ta ra bến!

_ Lại bến xe à? Sao Cục Tâm Linh Miền Bắc keo kiệt tiền xăng dzậy?

_ Bến xe? Bến xe nào?

_ Thì lúc đi đưa ra Bát Giáp, lúc về lại thả ra bến xe thị trấn Chờ à?

_ À...hiều! Chắc do thằng nhóc Tùng này nó hiểu lầm ý tôi, tôi dặn nó chở ra bến là bến MRT!

_ MRTTTTTT?

_ Sao bắt ngờ thế? Có MRT hai chiều từ Hà Nội đến Bắc Ninh mà!

Huy và Viên tròn mắt ra ngạc nhiên! Dĩ nhiên là ở Sài Gòn có MRT-tàu điện ngầm chứ. Kể từ chuyến tàu Metro Nguyễn Huệ-Suối Tiên xuất bến chuyến đầu từ năm 2020 đến nay, 5 năm qua hệ thống MRT đã xây dựng xuyên suốt ba tỉnh Sài Gòn-Đồng Nai-Bình Dương và đang mở rộng ra thêm Ở Hà Nội cũng tương tự với tuyến Hà Nội-Hải Phòng-Bắc Ninh-Quảng Ninh.

Vấn đề là hai đứa.....chưa từng đi MRT. Dù đi MRT nhanh hơn xe buýt BRT rất nhiều, chỉ mất 3 phút để đến đại học Việt Đức, nhưng mức giá 100.000đ/vé thì quá đắt cho sinh viên như Huy và Viên. Lẽ dĩ nhiên là do Chính Phủ đang đề mức giá cao để thu hồi lại vốn dự án, Huy và Viên tin chỉ vài năm nữa thôi giá vé một “cuộc” MRT chỉ còn vài nghìn đồng

Nguyễn Đ hơi ngạc nhiên trước thái độ của hai tên “đệ năng” trước mặt, rồi khuôn mặt bỗng giãn ra cười như phát hiện ra điều gì đó. Nguyễn Đ nghĩ thấy mùi gì đó quen thuộc đâu đây: mùi Nghèo. Mùi này có lẽ, với ai thì không biết chứ Nguyễn Đ hiểu rất rõ. Hắn ta từng nghèo xác xơ như hai tên nhóc trước mặt. Nguyễn Đ hẳn giọng cổ không cười bật thành tiếng rồi vỗ vai Huy và Viên:

_ Đi nào! Tiền vé anh chúng mày mời. được không?

_ Đượccccccccccccccccc

Thái độ thân thiện của Nguyễn Đ đúng là có hơi ngoài suy đoán của cả nhóm DMI, nhưng nhìn chung nếu có ai chống đối với kẻ như Trần Lâm thì ắt hẳn chưa chắc là kẻ xấu. Đêm hôm đó, Huy và Viên được xếp ngủ chung phòng ở trong nhà khách Chính Phủ. Hai đứa gần như không ngủ được vì trải nghiệm đi MRT đầu đời. Đi từ Bắc Ninh về Hà Nội thì ra chỉ có hơn 20 phút, so với đi xe khách thì ăn đứt.

Sáng hôm sau, Huy và Viên dậy khá trễ. Hai tên nhóc tất tả chạy đến phòng khách của nhà khách Chính Phủ, nhóm DMI có cuộc hẹn với Nguyễn Đ tại đây. Vừa vào đến phòng, Huy và Viên thấy cảnh Phú và Y Văn đang đắm chiêu suy nghĩ, trên bàn là xấp hồ sơ dày, trên bìa hồ sơ có dòng chữ nhỏ: “Bạch Long Hộc”

Trong tập hồ sơ, dễ dàng nhìn thấy được có nhiều bức ảnh của một người đàn ông. Người đàn ông này không nhìn thấy mặt do anh ta đang xoay lưng lại với ống kính, anh ta chỉ mặc mỗi chiếc quần jeans, lưng để trần lộ ra hình xăm hình Hạ Sơn Hồ nhìn khá dữ dằn. Huy khẽ liếc nhìn Nguyễn Đ, ông ta nhìn Huy và Viên nở nụ cười thân thiện:

_ A! Hai huynh đệ đây rồi hi!

_ Chào anh Đ! Gì vậy ạ?

_ À! Cục Tâm Linh Miền Bắc hiện có một vụ, chúng tôi có yêu cầu DMI hỗ trợ

_ Hỗ trợ gì anh?

_ Mượn các cậu thực hiện nhiệm vụ này! Cục Tâm Linh đang gặp khó khăn về nhân sự đôi chút.

_ DMI cho mượn ạ?

_ Đã có sự chấp thuận của 4/5 thành viên G5! Trần Lãm không muốn cũng phải nhả người mà

Nói đến đây, ắt hẳn ai cũng biết thành viên còn lại trong G5 không bỏ phiếu tán thành là Trần Lãm. Mà thôi, ông ta thì quan trọng gì, quan trọng là nhiệm vụ lần này khó khăn thế nào đây. Huy nhìn tập hồ sơ rồi hỏi tiếp:

_ Bạch Long Hội! Nhiệm vụ cấp mấy anh?

_ Cấp A!

_ Wow! Chơi lớn luôn! Vậy thằng cha cời trần xăm mình là thủ lĩnh hả anh?

_ Không! Là sư đệ của Tiêu Xuân Phú! Đức “máy ừ”!

_ Sao?

Bạn đang đọc truyện *Tiền Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Bạch Long Hội!

_ Sư...sư đệ? Có phải người bị

_ Ừm!

Tiêu Xuân Phú khẽ gật đầu xác nhận, anh hấn giọng, nhắm mắt lại ra vẻ đắm chiêu suy nghĩ, cốt để che giấu đi cảm giác bất ổn trong lòng. Gã giang hồ chất lừ trong ảnh không ai khác chính là sư đệ của anh ta, Vũ Huy Đức, hay còn có cái danh khá kêu: Đức “máy ừ”. Nhắm nghiền đôi mắt lại, hình ảnh năm xưa tràn ngập tâm trí của Phú như thước phim quay chậm. Hai gã thiếu niên, tuổi chỉ độ chừng 17-18 đang ở trong phòng tắm hơi một căn nhà nọ.

Chủ nhân căn nhà là một tài phiệt nức tiếng ở tỉnh Lệ Giang, Trung Quốc. Ông ta nghi ngờ rằng trong nhà có ác linh quấy phá! Chỉ độ ba ngày, căn nhà lại có người trong nhà bị dẫn đến cánh đồng hoang vu, giết chết rồi treo ngược lên cành cây. Cảnh sát kết luận họ bị thú dữ tấn công, dù rằng cảnh sát cũng không giải thích dc tại sao giữa đêm hôm họ lại bỏ ra khỏi nhà.

Năm đó, vị tài phiệt này đích thân đến với phái Chính Nhất, hi vọng mời chương môn Trương Thiên Đạo Nhân đại giá quang lâm đến nhà trừ đi ác linh này. Tiếc thay, vị chân nhân này lại vắng mặt do tham gia buổi họp Ngũ Tiền Minh Chủ Phái của giới Đạo giáo Trung Hoa. Mọi việc trong phái được hai tên đệ tử Tiêu Xuân Phú và Vũ Huy Đức thay mặt chương môn quán xuyến.

Thông thường, nếu chương môn không có mặt, việc tế thể hành đạo, trừ yêu diệt ma của bản môn sẽ do một vị trưởng lão tiếp thụ, rồi vị trưởng lão đó muốn cử ai đi là việc của họ. Với hai gã đệ tử trẻ tuổi, bốc đồng và ngông cuồng, Phú và Đức nghĩ rằng bọn chúng có thể kham nổi vụ này nên đã giấu tịt đi vụ này và vỗ ngực nhận trách nhiệm. Công bằng mà nói, dù thuộc hàng đệ tử lớp sau của Chính Nhất, lại trẻ tuổi và khá ngông cuồng nhưng với cái danh “Đệ tử chính thất của Trương Thiên Đạo Nhân”, tay tài phiệt nọ tin tưởng nhận lời để họ lo vụ này.

Hai tên nhóc đạo sĩ được tay tài phiệt mời đến nhà, hai gã phải thốt lên choáng ngợp vì căn nhà này. Căn nhà rộng gần 1500m² với vô số vật dụng đắt giá, quả này nếu trừ ác linh thành công thì số tiền bọn chúng nhận được chắc không thể nào dưới 6 con số 0 (Nhân Dân Tệ). Đêm hôm đó, sau khi được ăn các món ăn thịnh soạn nhất mà cuộc đời hai gã thiếu niên từng trải qua, hai gã đến phòng tắm hơi của gã tài phiệt nọ bàn tính:

_ Đức! Anh sợ ...

_ Sợ gì chứ? Tụi mình theo sư phụ đã hơn 10 năm, có ác linh, yêu ma nào chưa chơi qua!

_ Biết! Nhưng đó là có sư phụ đi theo giám sát,.....

_ Anh khủng quá! Ông này là ti phú, ăn được tiền ông đủ khảm khá cả đời!

_ Nhưng....

_ Không nhưng cái gì hết! Tụi mình tuy trẻ nhưng trong Chính Nhất bằng lứa mình có ai hơn hai anh em tụi mình đâu.....

_ Suyt! Anh nghe có động!

Quả đúng như Phú vừa nói, một bóng đen khề lướt qua phòng tắm của hai huynh đệ Phú-Đức. Cửa phòng tắm hơi bằng kính mờ nên không rõ kẻ vừa lướt qua là ai, nhưng thân thủ kẻ này khẳng định thuộc hàng nhất lưu. Phú và Đức vội quơ lấy túi pháp khí, quần vội cái khăn tắm lại rồi phi thân ra ngoài. Dù cho có sử dụng Chính Nhất Vô Lượng Khí Hải Quyết để khí liên tục đuổi theo, đi đến đâu Phú và Đức cũng chỉ thấy được tàn ảnh của bóng đen đó. Chạy khắp căn nhà được hơn chừng 5 phút, Đức vội đưa tay cản sư huynh mình lại:

_ Anh Phú! Thôi!

_ Sao vậy Đức? Sao dừng?

_ Nó nhanh hơn huynh đệ mình, mà lại không tấn công tụi mình, anh thấy lạ không?

_ Ủ! Cũng hơi lạ!

_ Nó dụ tụi mình chạy đi theo nó chạy xa khỏi căn nhà.....chết rồi! Giương đông kích tây!

_ Ông chủ Trần! Chết! Đi!

Đức là một gã như vậy! Dù bề ngoài có vẻ ngông cuồng, ngạo mạn và bất cần, thể hình cao to điểm thêm mái tóc bồ lương khiến bất cứ ai cũng nghĩ hẳn chỉ thuộc dạng đạo sĩ du đãng tầm thường. Thật ra Vũ Hủy Đức là một trong thập đại đệ tử xuất chúng nhất của phái Chính Nhất, cùng với Tiêu Xuân Phú trở thành đệ tử chính thất của chương môn Trương Tiền Đạo Nhân.

Về ngoài của Đức chẳng phải dạng tứ chi phát triển còn đầu óc tiêu biến, hần bình tĩnh và nhạy bén hơn ai hết, thậm chí Tiêu Xuân Phú cũng phải thua hần nửa bậc. Phú và Đức nhanh chóng lao mình về phòng của ông chủ Trần, họ sợ tên ác linh kia sẽ hại đến gia chủ.

Cộc cộc *Rầm*

Phú gõ cửa, anh ta chưa kịp mở miệng xin phép ông chủ Trần vào phòng thì Đức đã phi thân bay đập tung cả cửa phòng. Dù không phải dạng nóng tính nhưng Đức phạm việc gì làm cũng rất dứt khoát. Hẳn cho rằng ông chủ Trần đang gặp nguy thì đập tung cửa phòng ngay.

Căn phòng trống không, không có ai cả! Dấu hiệu vật lộn đã diễn ra khắp căn phòng, chứng tỏ một cuộc ẩu đả đã diễn ra tại đây. Phú quan sát khắp phòng một lượt rồi phi thân về phía cửa sổ, nơi cánh cửa đã mở toang ra. Đức không chậm trễ cũng phi thân theo, vừa đi hần tranh thủ trao đổi với sư huynh của hần

_ Âm khí nồng nặc quá! Ác linh này mạnh lắm!

_ Không phải ác linh!

_ Chứ là cái gì anh?

_ Không ác linh nào âm khí nặng vậy! Là yêu quái!

_ Sao? Yêu quái à? Hừmm, cũng có lý, vừa nhanh vừa mưu mô như vậy lẽ nào.....

_ Anh cũng sợ như vậy!

Vừa động thân đuổi theo, Phú gật đầu thật nhanh đồng ý với suy nghĩ của Đức. Tốc độ vượt qua khỏi hải giả đạo sĩ trẻ này, lại còn lợi dụng thời cơ kéo hai gã đi xa rồi quay lại bắt ông chủ Trần, chín phần là Yêu Hồ. Quả nhiên, khi vừa đuổi đến nơi, xác ông chủ lớn bị treo ngược trên cây, mắt trợn trắng lên còn cổ chảy đầy máu.

Đứng dưới gốc cây, một cô gái trẻ xinh đẹp đang đứng cạnh. Cô gái này mặc áo choàng dài màu đỏ, nét mặt kiêu sa ma mị, khoé miệng vẫn còn lưu lại ít máu tươi mà cô ta hút từ ông chủ Trần. Về đẹp của cô ta vừa khiến người khác ngỡ ngàng lại vừa rung mình đáng sợ.

Đức giận đỏ cả mặt! Phi vụ này là do hần vận động sư huynh đứng ra giải quyết, nếu vụ này làm không xong đồn ra ngoài thì phái Chính Nhất còn mặt mũi nào nữa. Rồi sư phụ của hần về biết chuyện hẳn cả gan đứng ra nhận vụ này mà chưa có sự cho phép của bậc trưởng lão thì sao đây? Nghĩ đến đây, hần điên mình tung cước thẳng về phía cô gái, chỉ đáng tiếc cô ta đã biến mất không dấu vết. À không, cô ta không quên khuyến mãi thêm tràng cười đầy khiêu khích:

_ Á hahahaha, phái Chính Nhất chỉ có vậy thôi sao? Ahahahahaaa

Bóp

Một cái tát thẳng vào mặt Phú khiến anh ta giật nảy cả mình. Phú ngơ ngác nhận ra mình đang ở phòng tiếp khách của Nhà Khách Chính Phủ, tại số 37 Hùng Vương, Hà Nội. Người vừa tát là Y Văn, có lẽ do thấy Phú đang suy nghĩ nhập tâm quá mức nên tung quả tát này để đánh thức Phú tỉnh lại. Phú sượng sùng khẽ ngồi thẳng người lại, hai bàn tay vo vo vào nhau đặt lên bàn, nhìn sang hai đứa em Huy và Viên mỉm cười:

_ Ngồi đi!

_ Sur đệ anh.vậy vụ này phải bắt sur đệ anh ạ?

_ Không đến mức đó! Thôi để anh Đ nói tiếp hay hơn anh!

Huy và Viên kéo ghế ra ngồi, hai đứa đặt mình ngồi đối diện với vị trí của Nguyễn Đ, ánh mắt khẽ ánh lên sự lo lắng cho Tiêu Xuân Phú.

Y Văn lại càng lo lắng hơn! Thời gian Y Văn biết Phú cũng chớm gần 8 năm trời, Phú chưa bao giờ có biểu hiện thế này. Trong mắt Y Văn, Phú là gã đạo sĩ có chút cổ quái nhưng tuyệt đối đáng tin cậy. Phú đủ bản lĩnh để xếp vào những đạo sĩ hàng đầu của DMI, thậm chí cả Việt Nam này. Gã Đức “máy ừ” này thật ra là ai mà Phú phải suy nghĩ đêm chiêu đến thế? Suy nghĩ của nhóm DMI đột nhiên bị cắt ngang bởi chủ tịch Cục Tâm Linh Miền Bắc, Nguyễn Đ.

_ Thế này nhé! Bọn em còn nhớ vụ trùm ma túy Dân không? (Xem lại chap 12)

_ Dạ nhớ anh Đ! Mà sao đấy anh?

_ Thật ra Dân, tên thật là Lê Dân, hần chỉ là kẻ quản lý một đường dây ma túy lớn. . .

_ Quản lý? Tức là hần có chủ? Hần đã ghê gớm vậy rồi!

_ Ủ! Chủ của hần cũng là kẻ đứng đầu Bạch Long Hội: Bạch Giang

_ Vậy.....lần này chúng ta có phải nhắm vào Bạch Giang?

_ Hiện tại thì chưa! Hần...là kẻ rất rất rất khó đụng!

Nguyễn Đ khẽ rít một chút, ra chiêu rất khó chịu. Gã tên Bạch Giang thật ra là thần thánh phương nào mà lại khó đụng đến thế? Còn Nguyễn Đ, anh ta phải chăng có mối thâm thù gì với Bạch Giang mà lại tỏ ra khó chịu như thế khi nhắc về hần? Viên lập tức hỏi tiếp về gã này cũng như giữa hần và Nguyễn Đ có chuyện gì đã xảy ra:

_ Lợi hại vậy à? Kể cả anh sao anh Đ?

_ Đơn giản tí nhé! Tụi em có biết một đường dây ma túy quốc tế là thế nào không?

_ Là buôn bán xuyên các nước

_ Gần đúng, nhưng chưa đủ!

Nói đến đây, Nguyễn Đ đứng lên tiến về phía bảng xanh, lấy một viên phấn trắng vẽ lên bảng. Tay thoăn thoắt vẽ, anh ta vừa nói rành mạch rõ ràng nhất có thể:

_ Đường dây buôn ma túy quốc tế bao gồm một nơi có nguồn cung, ví dụ như Colombia, Tam Giác Vàng, Arab,.....được các đầu nậu mua về và phân phát cho các nước

_ Là tên Dân phải không anh? Nó là đầu nậu? (Viên hỏi)

_ Ủ! Nó vận chuyển các chuyến hàng từ vùng Tam Giác Vàng gồm Thái-Lào-Myanmar, phân phát về Việt Nam và các nước châu Á khác như Singapore, Đài Loan, Hongkong,.....

_ Lớn vậy ạ?

_ Ủ! Thậm chí ở Việt Nam, mỗi ngày Bạch Long Hội cung cấp gần 1/10 lượng ma túy tiêu thụ toàn quốc đấy, mà em biết ở Việt Nam có gần cả trăm đường dây ma túy không?

_ 1...1....1/10? Lợi hại! Vậy tên Dân chết đi thì Bạch Long Hội cử ai ra thay anh?

_ Đó! Vấn đề là ở chỗ đó!

Nguyễn Đ chỉ chờ câu hỏi này của Huy. Anh ta ném viên phấn xuống đất rồi bước lại vị trí ngồi cũ, thả mình vào chiếc ghế dựa rồi rút từ túi ra gói Esse Gold Special điều thuốc, châm lửa rồi rít thật điệu nghệ. Anh ta khẽ đẩy hai tập hồ sơ từ bàn làm việc ra cho Huy và Viên, mỗi đứa cầm lên xem tập hồ sơ của riêng mình.

Đó là hai bản hồ sơ báo cáo dày đặc của việc theo dõi và trình sát các hoạt động của Bạch Long Hội, từ bảo kê đến bán thuốc phiện, rồi đường dây mại dâm và việc buôn bán đồ lậu.

Đáng chú ý nhất, 80% các trận quyền chui ở biên giới phía Bắc mà lão Quốc cho Vi Xuân Đường tham gia cũng thuộc đường dây của Bạch Long Hội. Sư đệ của Phú, gã Đức “máy ủi” từng là nhà vô địch của giải đấu này đến bốn lần. Huy ngược mặt lên nhìn Nguyễn Đ rồi khẽ chép miệng hỏi:

_ Chi tiết như vậy, chắc tốn không ít sức anh nhỉ?

_ Cái này của Bộ Công An cung cấp! Họ cho người nằm vùng đấy, hồ sơ có ký tên ở cuối mỗi trang. Thành thạo đổi người ký tên nên anh nghĩ những người trước đó lãnh ít dữ nhiều

_ Trời! Mà có chứng cứ rồi sao không bắt bọn nó đi anh?

_ Tụi em chưa hiểu rồi! Chứng cứ này chỉ bắt bọn tôm tép, còn bọn ở trên sẽ an toàn thoát nạn, chưa kể.....

_ Chưa kể? Chưa kể gì anh?

_ Bọn nó còn quen cả người trong chính phủ, một vài người còn giữ chức vụ lớn trong Bộ Công An hay Quân Đội. Thậm chí là trong.....nói chung nếu có gì hần cũng sẽ biết hết, trừ phi nắm được chứng cứ vững chắc còn không chỉ tổ bút dây động rùng!

_ Thảo nào.....

_ Bối!

Nói đến đây, Nguyễn Đ lại thờ dài. Bảo sao khi nãy anh ta bảo Bạch Giang là một nhân vật rất rất rất khó đụng đến. Ngoài việc quá cáo già không lưu lại dấu vết, hần còn có trong tay nhiều quân bài tẩy đủ để thoát tội và tiếp tục phạm tội ác. Vấn đề không còn thuộc phạm vi năng lực nữa mà thuộc về quyền lực, tin rằng nếu DMI hay Cục Tâm Linh không dám đụng chạm đến hần thì Bộ Công An còn khó khăn gấp bội.

Viên tiếp tục rồi đọc hồ sơ lớn thành tiếng:

_ Tuyển chọn? Ế? Tuyển chọn thay vị trí trưởng Dân quản lý line ma túy kia!

_ Đúng rồi đó! Gần đây Bạch Giang tuyên bố cần người quản lý line ma túy của hần!

_ Line? Là sao?

_ Bạch Long Hội có nhiều hình thức “kinh doanh” khác nhau, lớn nhất là 6 line: Ma Tuý, Đầu Quyền Chui, Sòng Bạc, Bảo Kê, Buôn Lậu và Bất Động Sản.

_ Buôn bất động sản là hợp pháp mà ta?

_ Hê hê, nhưng tụi nó kinh doanh kiểu bất hợp pháp, chuyện đó tụi em không cần quan tâm đến. Mỗi line có người phụ trách, trừ Ma Tuý ra thì 5 line kia đều do con trai hần quản lý

_ 5 người con cơ à?

_ Bọn họ được mệnh danh là Bạch Gia Ngũ Hổ: Bạch Đại Lang – Bất động sản, Bạch Nhị Lang – Bảo kê, Bạch Tam Lang – Buôn lậu, Bạch Tứ Lang – Sòng bạc và Bạch Ngũ Lang – Đầu quyền chui.

_ Wow wow!

_ Vị trí đứng đầu line ma túy sau khi Lê Dân chết đi đang bị tranh giành, ai cũng biết đây là kèo thơm nên Bạch Giang đã cho tuyển cử chọn người

_ Tuyển chọn là tuyển sao đây anh?

_ Năm xưa, Lê Dân từng cả gan cướp một chuyến tàu của bọn hải tặc Somalia, cướp thành công hơn 400 viên kim cương trị giá 20 triệu Dollar rồi cất giấu làm của riêng

_ Ghê vậy? Hải tặc Somalia em nghe nói dữ dằn lắm mà

_ Dữ bằng dịch chuyển tức thì không?

Huy và Viên chỉ biết lắc đầu le lưỡi cười trừ. Ít nhất bọn nó biết với bản lĩnh của tên Dân, nếu không phải giết chết con Kumanthong thì nhóm DMI còn lâu mới hạ được hần ta. Bọn hải tặc Somalia dù ghê gớm đến đâu, súng đạn nhiều đến mức nào thì chỉ cần một cái búng tay tên Dân đã lấy sạch số kim cương giá trị đó dễ như trở bàn tay. Y Văn nghe đến đây, anh ta vén cằm suy nghĩ rồi bất chợt lên tiếng:

_ Nếu nó cất làm của riêng thì sao bên anh biết?

_ Cần gì biết, nó cất giấu đệ ruột nó biết mà! Nó chết rồi bọn đệ ruột báo lên cấp trên ấy chứ, thằng nào chả muốn lập công lấy số với sếp

_ Sao không bán mà lại cất nhĩ?

_ Anh vừa cướp xong anh bán đi ngay khác gì lạy ông tôi ở bụi này. Anh nghĩ bọn hải tặc Somalia có lòng đến tận nhà anh không?

_ À, thì ra là thế! Nhưng liên quan gì vụ tuyển cử?

_ Bạch Giang ra đề thi tuyển rằng: Ai có thể lấy hơn 400 viên kim cương đặt trên bàn của hắn ta trước 12h trưa ngày 01/03/2026 thì sẽ làm leader line đó.

_ Whatttt? Còn có 20 ngày nữa thôi! Còn vị trí chỗ giấu ở đâu?

_ Chùa Bồng Lai Thiện Đức, 115 Lò Siêu, quận 11, TP.HCM

_ Ặc! Quay lại Sài Gòn à? Mà địa điểm này dễ tìm còn gì?

_ Dễ tìm nhưng quan trọng có dám vào lấy hay không? Lấy xong có đủ bản lĩnh đến đặt trước bàn của Bạch Giang hay không?

_ À! Đánh giết nhau giành lấy à?

_ Đúng! Hiện đang nổi lên hai ứng viên: Vũ Huy Đức, tức Đức “máy ừ” và Văn Vĩnh Thắng, giới giang hồ gọi là Văn Thắng ca

_ Vậy nhiệm vụ lần này là sao?

_ Huy và Viên, hai đứa đi nằm vùng làm chân đệ của thằng Đức “máy ừ”! Còn Thanh Tùng của phía bên anh sẽ nằm vùng làm đệ của thằng Thắng!

_ Whatttttttttttttttttttttttt

Bạn đang đọc truyện *Tiền Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47: Sòng bạc chui trên sông Hồng

Chiếc xe Lexus lao vun vút trên quốc lộ, người cầm lái không ai khác chính là chủ tịch Cục Tâm Linh Miền Bắc – Nguyễn Đ. Rút cuộc thì nhóm DMI gồm Phú, Huy và Viên cũng đã có vinh hạnh được đặt mình trong chiếc Lexus sang trọng, lót mông lên bộ ghế da sang trọng và lịch lãm của chiếc Lexus này trong khi Y Văn phải ở nhà.

Tuy vậy thì Tiêu Xuân Phú cũng chẳng để tâm cho lắm, tâm trí anh ta lúc này hầu như chỉ còn lảng vảng những câu nói của Nguyễn Đ. Sau cái chết của tên Lê Dân, kẻ đã bị tiêu diệt bởi nhóm DMI, kẻ đứng đằng sau thật sự - Bạch Long Hội – đã treo phần thưởng vị trí lãnh đạo của chính Lê Dân. Dĩ nhiên, kèo ngon thế này trở thành thời nam châm thu hút rất nhiều tay anh chị liều mạng để giành lấy và nổi lên gồm hai người: sư đệ của Phú, Đức “máy ừ” và Văn Thắng ca.

Nhiệm vụ lần này của nhóm DMI tương đối đặc biệt, họ phải nằm vùng trở thành đàn em của Đức “máy ừ”. Đây là nhiệm vụ khá mới lạ bởi DMI vốn chỉ là tổ chức chuyên điều tra về những hiện tượng siêu nhiên, tâm linh và các bí mật lịch sử, vốn dĩ nhiệm vụ này phải thuộc về Đội Phòng Chống Ma Tuý mới đúng. May mắn sao, vì đề thi tuyển chọn của Bạch Long Hội khá khó nhằn, người được chọn phải lấy được 400 viên kim cương mà Lê Dân đã cất giấu, đặt trước bàn chủ tịch của Bạch Long Hội trước 12h trưa ngày 01/03/2026.

Nếu chỉ bước vào lấy túi kim cương rồi đến chỗ chủ tịch Bạch Long Hội giao thì đơn giản quá, đằng này chắc chắn tên Lê Dân khi cất giấu đã đặt không ít cạm bẫy, chưa kể những kẻ đến lấy ai cũng có thực lực nhất định. Chính vì thế, Đức “máy ừ” lẫn Văn Thắng ca đều ra sức tuyển chọn “đàn em” hỗ trợ mình cho phi vụ lần này. Nguyễn Đ đề nghị với giao tình của Phú và sư đệ anh ta, biết đâu Đức “máy ừ” sẽ sẵn sàng thu nhận Huy và Viên, nhất là khi thực lực của hai đứa không cần phải bàn cãi.

Viên thì lại khác, Viên cũng mang trong mình tâm trạng bất an. Từ bé đến lớn, Cao Lục luôn dạy Viên trở thành một người đàn ông chính trực, đầu đội trời, chân đạp đất quyết không nói lời gian trá. Viên sợ rằng với tính cách này, mình nằm vùng trước sau gì cũng lộ ra chân tướng. Viên vẫn không hiểu tại sao những chiến sỹ cảnh sát chuyên nghiệp lại không đảm nhận nhiệm vụ lần này, đáng ra họ mới phù hợp để nằm vùng mới đúng.

Trong khi đó, Huy thì lại vừa háo hức vừa lo lắng. Huy háo hức vì nhiệm vụ lần này khá li kì, nhưng nó cũng thấy lo lắng vì anh Phú. Sau khi trình bày sơ lược xong nhiệm vụ, nhóm DMI rời khỏi phòng khách của Nhà Khách Chính Phủ, chỉ có mỗi Tiêu Xuân Phú ở lại cùng Nguyễn Đ. Không rõ cả hai đã trao đổi những gì nhưng khi bước ra khỏi phòng, mặt của Phú là một màu xám xịt, còn Nguyễn Đ khẽ cười nhếch mép đắc thắng.

Đến tận bây giờ, Phú vẫn còn giữ khuôn mặt đầy tâm trạng sau khi gặp riêng Nguyễn Đ. Đột nhiên, như suy nghĩ ra điều gì đó, Phú khẽ trở mình sang

nhìn Huy đang ngồi cạnh mình, khẽ chép miệng nói thật nhỏ:

_ Huy, lát nữa.....thôi!

_ Nói đi anh!

_ Vụ này.....nếu anh có làm gì.....em đừng nói gì cả, để anh nói, được không?

_ Là sao anh?

_ Ý anh là.....em ủng hộ anh được không?

_ Dĩ nhiên! Sao lại không anh?

_ Em chỉ cần biết.....những gì anh làm không hề có ý xấu!

_ Em hiểu!

_ Cảm ơn em!

Huy khẽ gật đầu! Nó hiểu một khi Phú, một người có tự trọng cao và đầy nguyên tắc, lại hạ mình nhờ vả đến mức này thì nó chẳng có lý do gì từ chối. Huy tin tưởng vào Tiêu Xuân Phú. Người sư đệ của Phú, Đức “máy ừ” có lẽ khá quan trọng đối với anh ta, giờ phải đứng ở thế đối đầu, thậm chí nói không quá là bán đứng người sư đệ này, với Phú giống như một tội ác.

Nguyễn Đ đưa nhóm DMI đến địa phận tỉnh Hưng Yên, đi ngang qua sông Hồng đoạn tiếp giáp với tỉnh Thái Bình. Tại sao lại đến đây? Chẳng phải nhóm DMI sẽ về lại Sài Gòn để lấy 400 viên kim cương sao? Mọi chuyện đều có nguyên nhân của nó. Trước hết, Phú cần phải tiếp cận Đức “máy ừ” trước, giới thiệu Huy và Viên cho hắn ta, chứ không thể tự nhiên gặp hắn ở Sài Gòn rồi giới thiệu ngay được.

Theo nguồn tin bí mật, Đức “máy ừ” mỗi cuối tuần đều đến khu vực tiếp giáp này. Nơi đây là khu vực tiếp giáp giữa Hưng Yên và Thái Bình, hai mảnh đất được ngăn cách bởi đoạn sông Hồng, một nơi lý tưởng để cho các.....sòng bạc chui hoạt động.

Từ con đường bờ đê, khi đi bộ dọc xuống bờ sông sẽ thấy vô số căn chòi nhỏ, đó là các “trạm canh gác” mà nếu con bạc muốn tham gia trò chơi đỏ đen, họ buộc phải trình diện chủ chòi, nói ra mật khẩu và người giới thiệu. Nếu con bạc được chủ chòi tin tưởng, họ sẽ được chủ chòi dắt đến bên bờ sông, nơi có hàng chục tay lái đò sẵn sàng đưa các thượng đế đến các căn nhà bè gỗ trôi giữa dòng sông.

Nguyễn Đ dắt nhóm DMI đi theo đến một căn chòi nhỏ, phía bên trong căn chòi khá đơn giản với bàn ghế tre, một quyển sổ nhỏ và một gã đàn ông đã đội sẵn cùng hai đàn em. Gã đàn ông này trông khá nho nhã, dễ gần dù rằng nhóm DMI biết hắn chẳng phải loại vừa. Để ý kỹ một chút, bên hông hai tên đàn em đều có vật gì nhỏ lên trông như súng ngắn. Trên mặt bàn bằng tre, một đoạn dây thừng nhỏ quấn lấy cạnh bàn, chứng tỏ dưới đáy bàn đang treo thứ gì đó như súng AK47 chẳng hạn. Gã ta vừa thấy nhóm DMI, hắn lập tức đơn dả chào đón:

_ Chào anh đẹp trai! Ô la la, có ba vệ sĩ theo cơ à? Anh đến đây có việc gì nào?

_ Chào anh, tôi muốn mua ô

_ Trời đang mưa à?

_ Không, trời đang có nắng

_ Ô màu gì đây anh?

_ Đỏ và đen!

_ Ai giới thiệu anh đến!

_ Thắng chín ngón!

_ Ô! Anh quen cả giới bóng đá cơ à? Thế ông anh đây chắc cũng người nổi tiếng nhỉ?

_ Chủ tịch hội tâm linh Việt Nam! Nguyễn Đ

Phú, Huy và Viên suýt há hốc mồm ra nhìn sau khi nghe Nguyễn Đ đích thân xưng danh mình ra. Thế này chẳng phải lạy ông tôi ở bụi này hay sao? Đến cả gã chủ căn chòi cũng ngớ người ra, mở to tròn mắt lộ vẻ ngạc nhiên cực độ.

Không khí khẩn trương lan ra khắp căn chòi, hai tên đàn em đứng cạnh gã chủ chòi cũng đã khéo léo đặt tay lên hông sẵn sàng rút súng, trong khi Huy và Viên sẵn sàng lao đến không chế hai tên này để phòng bọn chúng bắn Nguyễn Đ. Còn Nguyễn Đ?

Chỉ thấy hắn ta điềm nhiên tựa như không, rút khỏi ví một tờ card giới thiệu và chứng minh nhân dân ném lên bàn. Gã chủ chòi lướt mắt sơ một lượt những giấy tờ trên bàn, rồi hắn ngẩng đầu lên nhìn Nguyễn Đ chăm chú. Sau gần mười giây, hắn khẽ nở nụ cười thân thiện:

_ Quý hoá quá! Không ngờ đến cả chủ tịch hội tâm linh Việt Nam cũng có nhã hứng ghé qua sông bạc còn con của chúng em! Mời vào, mời vào!

Hai tên đàn em thấy đại ca đổi thái độ cũng thôi không khản trương nữa. Gã chủ chòi vừa nói vừa đứng lên mở cửa, mời cả nhóm Nguyễn Đ đi theo hần men theo bờ sông đi về hướng bến đò. Hần đột ngột thay đổi hẳn thái độ, tận tâm dẫn Nguyễn Đ và tùy tùng đến tận bến đò, không quên dặn dò gã lái đò rằng đây là vị khách thượng phẩm. Nguyễn Đ cũng không phải không biết gã chủ chòi muốn gì, anh ta rút từ ví hai tờ 500.000đ mới cứng cho hẳn.

Nhóm DMI vẫn còn chưa hết bất ngờ, họ không ngờ Nguyễn Đ dám xưng danh tính thật, lại càng không ngờ Nguyễn Đ lại được mời như một vị thượng khách tiến về khu sông bạc. Ở trên con đò, Tiểu Xuân Phú ngồi cạnh Nguyễn Đ nhất, anh ta khẽ ghé sát Nguyễn Đ:

_ Anh liệu thật! Dám xưng tên họ thật, lỡ có ai biết anh là sếp tổng Cục Tâm...

_ Không đâu! Tổng cục cũng là bề chim tương tự DMI vậy, Hội tâm linh Việt Nam thì như IHPD là bề nổi, hiểu không?

_ Nhưng chủ tịch hội tâm linh mà đi đánh bạc thấy lạ lạ sao đó anh

_ Ha! Lát nữa vào sẽ còn bất ngờ hơn nữa, đi thôi!

Con đò đã cập bến một căn nhà bè trôi sông. Theo như Nguyễn Đ giải thích từ trước, các căn nhà trên bè này là nơi các con bạc thi nhau sát phạt, từ Tiến Lên đến Poker, Lô Tô,... Các căn nhà trên bè này là một hình thức đánh bạc khá tinh vi, khi có “Người Xấu” (Cảnh sát) ập đến thì các tay dealer sẽ lập tức ném hết dụng cụ xuống sông tẩu tán. Cảnh sát có đến cũng không có chứng cứ gì để bắt, trừ khi việc hóng gió trên bè gỗ cũng là phạm pháp.

Huy và Viên suýt ngã ngửa ra khi bước vào căn nhà bè. Phía bên trong, vô số người nổi tiếng, tay to mặt lớn khét tiếng mọi giới đều có mặt. Ở bàn Poker, Chu Bon, chàng ca sĩ gốc Nam đang chuẩn bị đặt tiền. Ở phía đối diện, nữ giám đốc quyền lực nhất của hãng hàng không Vietfly, Đoàn Mỹ Xuân đang thu tiền thắng từ trò đồ xí ngầu. Thậm chí, một vị mang phẩm hàm thiếu tướng không rõ thuộc sư đoàn nào đang đổi tiền mặt ra chip. Hần sao, việc chủ tịch hội tâm linh Việt Nam như Nguyễn Đ có mặt ở đây cũng không phải là điều gì quá ghê gớm.

Vào được đến nhà bè thành công, Nguyễn Đ khẽ lách mình tiến đến bàn Poker, đặt mình cạnh ca sĩ Chu Bon, ra hiệu cho Phú, Huy và Viên tản ra đi tìm Đức “máy ủi”. Việc tìm kiếm này không khó khăn lắm vì Đức trông khá nổi bật. Chỉ cần đảo một vòng, người ta dễ dàng tìm thấy giữa biển người, một cái đầu với mái tóc vàng hoe, rẽ ngôi và dài ngang cằm. Đức “máy ủi” trông hết như trong bức ảnh, hẳn đang để lưng trần lộ ra hình xăm Hạ Sơn Hồ đầy bá khí.

Phú khẽ ra hiệu cho Huy và Viên dừng lại. Anh ta dự tính gặp Đức trước, dù sao nếu là người quen thì Đức “máy ủi” sẽ đỡ đề phòng hơn. Nếu có thêm Huy và Viên, không chừng Đức sẽ đề phòng và không muốn gặp Phú. Tiểu Xuân Phú khẽ bước đến bàn lô tô, nơi Đức đang cầm rổ.

Anh ta khẽ đưa tay lên chạm vào vai Đức, một cảm giác hồi hộp khó tả rộn lên trong lòng Tiểu Xuân Phú. Cách biệt bao nhiêu năm, hẳn ta là người thế nào? Liệu hẳn còn nhận ra mình? Hần... hẳn đã sống ra sao? Muôn vạn câu hỏi hiện ra trong đầu Phú.

_ Ê thằng chó kia, ai cho mày chạm vào người tao?

Một giọng nói trầm trầm ồm ồm vang lên. Đích thị là Vũ Huy Đức rồi! Dù cho hẳn không quay mặt lại, dù hẳn đang chửi mình, nhưng giọng nói chính là của hẳn. Phú vui mừng khôn xiết, khẽ chép miệng thật nhỏ nhất có thể bên tai Đức “máy ủi”

_ Sur đệ! Đã lâu không gặp!

_ Phú? Là Phú? Sur huynh? Sao anh ở đây?

Đức “máy ủi” ngạc nhiên quay lại nhìn. Phú giật nảy cả mình khi thấy sur đệ mình nay đã khác nhiều. Không còn là gã thiếu niên nghịch ngợm khi trước, thay vào đó là khuôn mặt của một tay anh chị đã sành sỏi mùi đời. Vết sẹo dài trên khuôn mặt như thêm phần bá khí cho Vũ Huy Đức. Phú phải chớp chớp mắt vài cái mới tiếp tục được câu chuyện:

_ Chuyện dài lắm! Tới nay anh muốn gặp em, được không?

_ Sao lại không? Tới nay 7h đi, Lương Sơn Quán!

_ Không gặp không về!

_ Không gặp không về! Sur huynh?

_ Sao Đức?

_ Em mừng được gặp lại anh

Bạn đang đọc truyện *Tiền Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48: Huynh đệ tương phùng

6h50 phút, sau khi được tài xế riêng của Nguyễn Đ đưa đến trước Lương Sơn Quán, Phú, Huy và Viên nhanh chóng rào bước vào trong, mỗi người trong nhóm DMI đều mang trong mình tâm trạng khác nhau.

Với Tiêu Xuân Phú, anh chàng đạo sĩ này đang suy nghĩ xem lúc gặp Đức “máy ủi” mọi chuyện sẽ diễn biến thế nào. Hơn 10 năm trước, Đức đã là một trong những kỳ tài bậc nhất của phái Chính Nhất, đầu óc của Đức nhạy bén và tinh tế đến mức Phú cũng phải chào thua nửa bậc. Một thập kỉ trôi qua, việc lẫn lộn khắp nơi ắt hẳn đã trui rèn cho Vũ Huy Đức bản lĩnh không hề nhỏ.

Trong khi đó, Viên cảm thấy mọi chuyện không ổn chút nào, tâm trạng của Viên tràn đầy sự bất an. Cách đây vài giờ trước, Tiêu Xuân Phú đã gọi Huy và Viên đến trao đổi kế hoạch. Mục đích chính của cuộc gặp gỡ lần này là để cài Huy và Viên vào nằm vùng dưới vai trò đàn em của Đức “máy ủi”, trợ sức cho Đức trong cuộc đua giành bảo tọa kẻ đứng đầu đường dây ma túy của Bạch Long Hội.

Vũ Huy Đức chắc chắn không phải tay giang hồ tầm thường, chính vì thế không thể nào chỉ với giao tình của Phú và Đức mà hắn ta sẽ dễ dàng thu nhận hai tên nhóc vô danh tiểu tốt được. Chứ ít, Huy và Viên phải show được chút hàng cho Đức thấy khả năng của hai tên nhóc con này

Tuy nhiên, lấy lý do gì để Phú mở lời giới thiệu Huy và Viên cho Đức “máy ủi” đây? Một đạo sĩ một đời thanh bạch không vướng vào bụi trần, nay lại dấn thân vào cuộc đua tranh của giới giang hồ, ai mà không nghi ngờ cơ chứ! Rút cuộc hồ lô của Tiêu Xuân Phú bán thuốc gì đây? Đó là chuyện của buổi gặp gỡ sắp tới, còn hiện tại Viên đang cố bước nhanh đến sát Huy, cố nói nhanh và mạch lạc nhất có thể:

- _ Huy! Mày nghĩ kĩ chưa?
- _ Kĩ vụ gì ba?
- _ Đề nghị của anh Phú đó!
- _ Ủ! Tao nghĩ cứ theo ý anh!
- _ Tao thì thấy không nên! Tao thì không sao, chứ còn mày thì...
- _ Không sao đâu! Anh Phú biết mình đang làm gì mà!
- _ Nhưng...
- _ Tao đã nói không sao mà! Tin ông đi!
- _ Ủ! Wow!
- _ Wow!

Lúc này thì có lẽ việc đồng ý hay không cũng không còn quan trọng nữa. Bởi nhóm ba người họ đã bước thẳng vào khu vực phục vụ của Lương Sơn Quán, họ hoàn toàn bị choáng ngợp bởi nơi đây. Lương Sơn Quán là một quán ăn mang phong cách kiếm hiệp cổ xưa, mà bất cứ ai bước vào đều cảm thấy mình như những vị đại hiệp trong phim ảnh. Nghe danh về Lương Sơn Quán đã lâu, cả nhóm phải khựng lại để ngắm nhìn vẻ đẹp của quán này.

Ban đầu, khi rào bước trên lối vào Lương Sơn Quán, nhóm DMI cảm thấy nơi đã có kiến trúc bên ngoài khá kỳ quái, thậm chí phần sập sệ và cũ kĩ. Tuy nhiên, khi vào sâu hơn, từ quán dành cho các bậc anh hùng hào hán này lại có kiến trúc khá hút mắt. Lối đi bằng đá với hai bên là hai dòng nước nhỏ trải đầy cánh hoa và nền tạo cảm giác cho người đi cảm giác đang dùng “Lăng Ba Vi Bộ” bước trên lối đi thủy kính tức mặc hoang sơ.

Những tảng đá được đặt theo phong thủy và những khóm trúc khiến “các vị đại hiệp” có cảm giác như lạc lối giữa rừng trúc trong bộ phim “Thập Diện Mai Phục”. Cuối cùng, men theo lối đi, những bộ bàn ghế chằng theo quy luật nào xếp đặt thông minh trông như một từ quán thời phong kiến thực sự. Lương Sơn Quán đã tự nó hút lấy hồn vía của những bậc anh hùng hào sảng và đam mê chốn võ lâm

Vũ Huy Đức đã đến từ trước, hắn ta giờ tay ra hiệu cho nhóm của Phú. Một gã đàn em của Đức đến tận nơi nhóm DMI đứng, dắt cả nhóm vào bàn ngồi cùng Đức “máy ủi”, rồi nhanh chóng rời khỏi hiện trường. Đức “máy ủi” tươi cười chào đón sư huynh, hắn không quên khẽ lướt mắt quan sát hai kẻ đến cạnh sư huynh của hắn:

- _ Anh Phú! Ha, cuối cùng cũng được gặp anh! Hai người anh em này là.....
- _ Đệ tử của anh! Chu Vô Đức Huy! Còn đây là Cao Kim Viên!
- _ Em chào anh!
- _.....Chào hai đứa!

Đức “máy ủi” khẽ khựng lại sau khi nghe Tiêu Xuân Phú giới thiệu về Huy và Viên. Hắn có vẻ cảnh giác và có phần chú ý quan sát hai gã đệ tử của sư

huynh. Tuy vậy, chỉ chừng hơn mười phút, hấn đã vui vẻ gọi món và tiếp chuyện cùng mọi người.

Không gian kiếm hiệp của Lương Sơn Quán như tiếp theo ngọn lửa hào tình của Phú lẫn Đức, hai huynh đệ như cá gặp nước, hơn thập kỉ không gặp nhau có biết bao nhiêu chuyện để nói không ngớt. Năm xưa, vì một sai lầm của cả Vũ Huy Đức, hấn ta và Tiêu Xuân Phú đã khiến một vị tài phiệt giàu nứt tiếng Lê Giang phải quy tiên sớm.

Sư phụ của họ, Trương Thiên Đạo Nhân đã quyết định phạt nặng, trục xuất Vũ Huy Đức xuống núi, đồng thời bắt anh ta phải lập Tam Liệt Lô Đà Bội Ngôn Trận, thế cả đời không được dùng pháp thuật phái Chính Nhất. Còn Tiêu Xuân Phú bị tước danh phận đệ tử chính thất nội môn, trở thành đệ tử ngoại môn của môn phái. Điều đó cũng đồng nghĩa cả đời này Phú không được đề bạt lên các chức vụ học trưởng, trưởng lão và chương môn của phái Chính Nhất.

Những điều kể trên, Phú đã kể hết cho Huy và Viên biết. Hai đứa ở cạnh hai huynh đệ chỉ lắng nghe câu chuyện và gật đầu mỉm cười tỏ vẻ chú ý tham gia vào câu chuyện. Vũ Huy Đức tiếp tục kể cho nhóm DMI về đoạn sau cuộc đời hấn. Thì ra sau khi bị trục xuất, Vũ Huy Đức đã bỏ về quê hương Việt Nam.

Năm xưa cũng may có sư huynh hấn, Tiêu Xuân Phú quỳ xuống van xin Trương Thiên Đạo Nhân mở cho Đức con đường sống, nếu không hấn cũng sẽ bị phế nốt bộ nội khí Vô Hải Khí Lượng quyết. Chính vì thế, Tiêu Xuân Phú đối với Đức là sư huynh đệ, cũng là người anh em thân thiết và là đại ân nhân của đời mình.

Về Việt Nam, Đức không nghề nghiệp lại chẳng có kỹ nghệ nào trong tay, học hành lại ít nên hấn không biết phải làm gì tiếp theo. Làm đạo sĩ? Đã lập Tam Liệt Lô Đà Bội Ngôn Trận thì còn làm đạo sĩ cái gì nữa? Chẳng lẽ dùng khí công bốn môn đi trừ yêu diệt ma? Thôi thì sẵn có khí công và biết chút quyền pháp, Đức bắt chước người ta mãi nghề kiếm chút cơm sống qua ngày.

Nào ngờ, mãi võ ở Việt Nam chẳng ai thèm xem, lại còn phải chạy từng bữa trốn cảnh sát bắt tội quấy rối trật tự công cộng. Chẳng những thế, hấn còn bị các băng đảng nhỏ địa phương đuổi đánh vì không chịu đóng phí bảo kê hành nghề. Uất ức quá, trong một lần bị một băng nhóm năm người rượt đuổi, Vũ Huy Đức hạ gục cả năm tên, một đám khiến tên cầm đầu chết tươi tại chỗ. Hấn hối hận cùng cực rồi ra cảnh sát đầu thú, một bản án tù hai năm về tội ngộ sát ném lên người hấn và hấn phải vào Chí Hoà.

Ở trong tù, hấn bị bọn đại bang hiếp đáp mỗi ngày. Có tên đại ca kia bắt hấn phải dọn hố xí cho hấn, đấm bóp mỗi ngày rồi cho hấn đấm đá thoải mái. Nếu không nghe lời, hấn bắt Đức phải ăn cơm trộn cát cho hả lòng hả dạ.

Một lần, Đức sau khi bị hiếp đáp nổi cơn lôi đình, hạ gục ba tên tù nhân rồi rượt theo gã kia đuổi đánh. Gã kia sợ quá phải cầu cứu các cai ngục vào can thiệp. Ban đầu, chỉ hai tên cai ngục xông vào dùng dùi cui đánh Đức nhưng Đức dạt hết ra rồi kiên trì đuổi theo gã kia. Tiếp theo, năm tên cai ngục khác xông đến đè hấn xuống không chế. Đức lúc này đã luyện Vô Lượng Khí Hải Quyết đến tầng 7, năm tên cai ngục kia há có là gì, hấn ủa tung cả năm tên rồi tiếp tục truy sát gã xấu số kia.

Cuối cùng, mười, hai mươi rồi ba mươi tên cai ngục to khoẻ xuất hiện, xông đến đè Đức xuống rồi tạt nước mới làm nguôi được cái đầu của Đức. Lẽ dĩ nhiên, một trận đòn khá đau đã giáng thẳng xuống đầu Đức sau đó. Tuy nhiên, sau vụ đó danh tiếng của Đức vang dội khắp trại giam Chí Hoà và cái danh “Đức máy ừ” của hấn đã ra đời từ dạo ấy.

Ra tù, Đức ngay lập tức lọt vào mắt xanh của Ngũ Gia-Bạch Ngũ Lang, kẻ đứng đầu tổ chức các trận quyền chui ở biên giới. Ngũ Gia nâng đỡ cho hấn, lo cho hấn cái ăn cái mặc, hấn chỉ việc tận tình ra thi đấu cho Ngũ Gia. Đối với hấn, Ngũ Gia cũng là đại ân nhân như Tiêu Xuân Phú vậy nên hấn đánh bán hết cả mạng cho Ngũ Gia. Bốn lần vô địch quyền chui là món quà đáp lại tấm ân tình của Ngũ Gia đối với hấn.

Cách đây ít tháng trước, sau cái chết của trùm ma túy Lê Dân, Bạch Ngũ Lang đã gọi Đức “máy ừ” đến và gọi ý hấn nên tham gia cuộc đua giành ghế quản lý line Ma Tuý của Bạch Long Hội. Huy nghe đến đây buột miệng hỏi:

_ Ngũ Gia tốt với anh quá nhỉ!

_ Ừ!

Đức khẽ nhủ mày nhìn Huy rồi trả lời với thái độ hơi cộc cằn. Huy cũng khựng lại đôi chút, nó không hiểu đã làm gì sai mà thái độ của Đức “máy ừ” có vẻ cằn trọng và xa cách đến như vậy. Đức “máy ừ” chầm điếu thuốc rít rồi chìm tâm trí vào làn khói trắng trước mặt.

Một không khí im lặng khó hiểu diễn ra tại hiện trường, khi mà ít phút trước đó thôi rộn ràng tiếng cười nói của sư huynh đệ Phú và Đức. Phú muốn nói gì đó lại thôi, hấn biết Đức đang suy nghĩ nên mới đột ngột im lặng như vậy. Vũ Huy Đức rít nốt điếu rồi vút vào gạt tàn, hấn quay sang nhìn thẳng mặt của Phú, hỏi rất thẳng thừng:

_ Anh Phú! Hai thằng ranh con này là ai?

_ Là đệ tử của anh, anh nói em rồi mà

_ Ai chứ em biết rõ tính anh nhất! Anh lúc nào cũng sống quy củ, trước sau đều có vâng có dạ! Gặp người lớn hơn lễ phép chào hỏi! Hai thằng nhóc này từ đầu đến giờ chưa gọi em một tiếng “Sư thúc”, cũng chưa gọi anh là “Sư phụ”! Tụi nó không phải đệ tử của anh!

_ Không đâu! Thời đại nào rồi mà sư thúc với sư phụ hà em?

_ Ok, cho là không gọi, chẳng lẽ nó chen ngang vào lúc em kể chuyện anh không giáo huấn tụi nó? Anh thô lỗ như vậy từ khi nào?

_ Cái này.....

_ Nói! Tụi nó là ai? Anh gặp lại em có ý đồ gì?

_ Được! Anh nói thẳng! Anh muốn giới thiệu tụi nó cho em

_ Giới thiệu làm quái gì?

Vũ Huy Đức khẽ nhủ mày ngạc nhiên. Đôi mắt hần mở to ra không hiểu dụng ý của sư huynh hần. Tại sao lại giới thiệu hai tên nhóc con này cho mình? Ý đồ gì đây? Hần nhìn thẳng vào đôi mắt Tiêu Xuân Phú, hi vọng Phú cho mình một câu trả lời thoả đáng.

Từ khi gặp Phú ở sông bạc, khi hần về nhà đã không ngừng suy nghĩ. Tại sao Phú lại ở sông bạc? Phú là kẻ không ham hư danh, cũng sống vô cùng quy tắc, không thể nào hần bước vào sông bạc được trừ phi hần đã thay đổi tâm tính. Mà kể cả vậy, hần có tư cách gì bước chân vào sông bạc đó chứ? Nơi đó là dành cho các VIP, các kẻ nổi tiếng khắp mọi lĩnh vực. Loại như Đức, nếu không phải là đệ ruột của Ngũ gia và vô địch quyền chui bốn lần, có lẽ cả đời cũng đứng hồng môn men bước vào sông bạc của Tứ Gia.

Phú hít một hơi dài, anh ta thu hết can đảm vào tâm khảm, nói một cách rành mạch và ngắn gọn:

_ Tụi nó muốn theo em!

_ Há? Theo em? Sao lại muốn theo em?

_ Vì anh biết mỗi em thôi! Tụi nó mạnh lắm đấy! Mạnh hơn cả anh!

_ Xin lỗi nhưng em có quyền đặt nghi ngờ! Nếu mạnh hơn anh thì cần gì theo em? Bất cứ vị đại ca nào cũng sẵn sàng thu nhận chúng nó.

_ Biết! Nhưng anh cần một người có thể đảm bảo cho tụi nó tránh khỏi kẻ thù, anh chỉ tin mỗi em!

_ Anh càng nói càng khó tin! Nếu đã mạnh hơn anh thì kẻ thù sao phải sợ? Còn nếu kẻ thù lợi hại như vậy thì em làm gì bảo vệ nổi chúng nó.

_ Haizza! Chuyện rất dài! Em có sẵn sàng nghe không?

_ Em có thời gian!

Nói đến đây, Tiêu Xuân Phú khẽ liếc mắt sang nhìn Huy và Viên. Huy không ngăn ngại gật đầu đồng ý với Phú, trong khi Viên cũng tỏ thái độ không có ý kiến phản đối. Phú yên tâm bắt đầu nói, anh ta kể cho Đức “máy ủi” nghe về câu chuyện của Lạc Long Quân, về câu chuyện của Huy và Viên. Mọi thứ, kể cả trận chiến của Huy với Thác Trung đều được tường thuật rất chi tiết.

Dĩ nhiên, riêng chi tiết anh ta, Huy và Viên đều thuộc DMI, thuộc cơ quan điều tra tâm linh đặc biệt của chính phủ Việt Nam được giấu tịt đi, cũng như Phú đã cố nói giảm năng lực của Huy xuống vài bậc để tránh khiến Đức bị ngộp.

Câu chuyện của Phú, đối với người bình thường nghe rất hoang đường, như gã đàn em đang đứng bảo tiêu sau lưng Đức “máy ủi” chẳng hạn, hần ta cố không bật cười vì câu chuyện tiếu lâm hoang đường của Phú. Tuy nhiên, câu chuyện này với một người từng học đạo ở phái Chính Nhất như Đức “máy ủi” thì không hề hoang đường chút nào.

Tất nhiên trong câu chuyện này vẫn có vài lỗ hổng, dù vậy Đức đang vừa nghe vừa rít thuốc liên tục, đầu óc hần ta đang tập trung suy nghĩ cực độ, chốc chốc lại nheo nhẹ mắt đây đấy đo. Cuối cùng, sau khi nghe Phú kể xong câu chuyện của Huy và Lạc Long Quân, Đức “máy ủi” trầm ngâm đôi phút rồi hạ giọng xuống hỏi Tiêu Xuân Phú:

_ Sư huynh! Em có yêu cầu nhỏ!

_ Em muốn gì?

_ Em muốn test hàng!

_ Là sao?

_ Nghe anh kể! Hai thằng này có nghề vậy phải show hàng em mới tin

_ Cái này,.....

_ Ổn mà anh! Em và Viên sẽ show cho anh Đức vài đường!

Huy vỗ vai Phú trấn an! Viên cũng gật đầu đồng ý không phản đối! Dù sao anh Phú cũng đã thực hiện kế hoạch bàn từ trước, chuyện không nên nói về thân phận của Huy anh ta cũng đã nói. Giờ phóng lao phải theo lao thôi. Và lại, nếu không show ra chút nghề tên Đức “máy ủi” này sẽ nghi ngờ ngay. Chỉ mới cách ăn nói và giao tiếp của Huy mà hần đã nhạy bén nhận ra, giờ mà còn không tỏ ra sốt sắng cầu cạnh cần hần thì hần sẽ nghĩ nhóm DMI đang lừa đảo hần ngay.

Đức đứng dậy ra hiệu cho tên đàn em ở sau lưng đi thanh toán tiền ăn. Hắn dẫn cả nhóm DMI ra khỏi Lương Sơn Quán, gọi một chiếc taxi ở gần đấy. Điểm đến tiếp theo là căn nhà của Đức ở thị trấn Tam Đảo, tỉnh Vĩnh Phúc.

Nơi đây là nơi nghỉ ngơi lý tưởng của Đức sau chuỗi ngày đánh quyền chui cho Ngũ Gia, không khí cực trong lành và mát lạnh. Căn nhà của Đức “máy ừ” vừa rộng lại vừa thoáng, có sân tập luyện chuyên nghiệp, Đức quyết định sẽ test hàng hai tên nhóc “Lạc Long Quân” và “Thái Tử Kim Quy Điện” kia xem thế nào. Sau một hồi bàn bạc, Huy và Viên đã đi đến quyết định Viên sẽ show hàng trước.

Bóp

Viên bắt đầu vừa đeo bao tay bảo hộ vừa bước ra khoảnh trước sân tập luyện, bỗng nhiên gã Đức “máy ừ” đã lao đến tung cú đá cực mạnh nhắm thẳng vào đầu nó. Cũng may Viên kịp giờ tay lên đỡ, dư chấn của cú đá khiến Viên phải bật ngửa ra sau lùi bốn năm bước. Gã Đức nhẹ nhàng đáp xuống đất, miệng nhoeo cười khoái trá:

_ Hê! Dừng Vô Hải Khí Lượng Quyết đệ tứ tầng còn trụ được! Mày mạnh đấy ranh con!

_ Chơi....chơi gì kì vậy? Chưa chuẩn bị gì hết à!

_ Haha! Bình bắt yếm trá mà! Thôi! Giờ anh cho mày công anh đấy, anh thù!

_ Được! Coi tui nè!

Viên nhanh chóng khép tay thủ thế che kín mặt, thân mình khẽ hạ thấp trọng tâm xuống rồi bắt đầu thận trọng di chuyển tiến về phía Đức “máy ừ”. Đôi thủ trước mặt từng bốn lần vô địch quyền chui, nếu chỉ sơ sẩy một lần thôi khéo bị tương cho vỡ mồm nên Viên phải cẩn thận.

Viên liên tục đảo người, nhấp nhô lên xuống, phải trái lác người tạo động tác giả để đánh lừa kẻ địch. Còn Vũ Huy Đức? Chỉ thấy hắn hai tay khép sát vuông góc với hông, hai tay khẽ co lên và nắm đấm chỉ che hơn cằm một chút. Hắn chăm chú quan sát thân pháp của Viên rồi lên tiếng:

_ Chơi Boxing à? Welcome!

Bạn đang đọc truyện *Tiền Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49: Quyền vương vô địch!

Thân ảnh Viên phiêu dật, hư hư thật thật, khi thì đảo qua trái khi thì đảo qua phải, bộ pháp chậm chậm nhưng vững chắc tiến sát đến Đức “máy ừ”. Bằng con mắt của người có nghề, Đức biết Viên là tay đấm boxing được đào tạo khá bài bản.

Đức cũng hồi kính bằng tư thế co khuỷ tay sát hông, hợp với cánh tay thành góc 90 độ và nâng cổ tay lên hơn cằm một chút, lộ đôi mắt sáng quắc đầy thần thái chăm chú quan sát Viên. Mã bộ đứng tấn thủ thế của Đức nom thì có vẻ lạ lẫm và yếu đuối nhưng với Huy thì khác. Vừa trông thấy Vũ Huy Đức thủ thế, Huy buột miệng thốt lên:

_ Ép sát tay vào hông... Vịnh Xuân?

A, lại là một tên khác cũng có nghề đây! Ý nghĩ đó thoáng qua đầu Đức “máy ừ” khi nghe Huy lên tiếng. Chỉ có những ai đã luyện võ, hoặc chí ít là có đam mê với võ thuật mới nhận ra tư thế tấn bộ đặc trưng này của Vịnh Xuân Quyền.

Hừm, hai tên ranh con này theo lời của Tiêu Xuân Phú kẻ vốn chỉ là sinh viên, phát hiện ra mình tiền kiếp là Lạc Long Quân rồi bị kẻ thù truy đuổi, vốn dĩ không thể nào một đứa thì luyện boxing bài bản, còn một đứa chỉ dựa vào thủ thế mà đoán ra kĩ thuật mà kẻ địch sử dụng.

Trừ phi.....Đức khẽ chau mày liếc mắt nhìn Huy, não bộ hắn liên tục vận động không ngừng nghỉ, hắn đang suy đoán xem liệu tên ranh con đang giao thủ cùng hắn và cả tên ranh con đứng ngoài kia liệu có phải là một thám mã bọn “người xấu” (cảnh sát) cài vào không.

Tuy vậy, thời gian suy nghĩ cho hắn cũng chẳng còn nữa. Viên đã áp sát nên phạm vi có thể tung đòn tấn công được rồi. Đức hít sâu, tập trung vào từng động tác chuyển động của Viên, trong khi Viên cũng thận trọng áp sát hắn. Thời gian tuy chỉ trôi qua hơn mười giây nhưng với những ai đang an toạ quan chiến đều cảm giác như rất dài vậy, ai cũng nín thở chờ xem trận chiến đặc sắc này

Vút* *Bình* *Bình

Động thân rồi! Kẻ động thủ đầu tiên là Viên, Viên tung một cú đấm tầm cao bằng tay trái vòng về phía bên phải của Đức “máy ừ”. Không chậm trễ, gã Đức lập tức hạ thấp trọng tâm, tay phải vẫn ép sát khuỷ tay vào hông, gạt cú đấm lạng lẹ của Viên. Tuy nhiên, khi tay của Đức gần chạm được vào cú đấm của Viên thì Viên đột ngột thu đấm lại, rõ ràng cú đấm đó chỉ là hư chiêu để dụ Đức tập trung về phía bên phải của hắn.

Đức phản ứng khá nhanh, đôi mắt hần đảo sang bên trái phát hiện tay phải của Viên đã co lại sẵn như một viên lò xo bị nén rồi bung ra, đó là một cú đâm tầm thấp nhắm vào be sườn trái của Đức “máy ừ”. Đức vội đẩy khuỷu tay trái sang hông, đón cú đâm cực mạnh của Viên. Sức mạnh của quả đâm mạnh đến mức khiến cơ thể Đức bị đẩy lệch sang bên phải cả đoạn.

_ Ngũ tạng!

Bình *Bình* *Bình* *Bình* *Bình* *Bình* *Chát*

Vũ Huy Đức biết là không ổn, dùng Khí Hải Vô Lượng Quyết đệ tứ tầng của phái Chính Nhất, hần bị những cú đâm như đạn pháo của Viên áp đảo, vội đề thăng công lực lên thêm một tầng nữa. Viên sau khi đâm một đòn khiến Đức “máy ừ” lệch sang bên, nó không bỏ lỡ cơ hội hít một hơi thật sâu, lập tức tung những đòn đâm như pháo đạn nã thẳng về gã Đức.

Hần ta ban đầu bị chệch choạc do mả bộ chưa vững, liên tục bị đâm của Viên ép lui ra sau. Sau khi đề khí lên đệ ngũ tạng, hần lập tức lấy lại thế chủ động dùng Vịnh Xuân hoá giải, đẩy chệch hướng đi hầu hết những cú đâm của Viên.

Dẫu cho Boxing mà Viên luyện có tấn công bá đạo thế nào và khí lực Viên có mạnh ra sao, những cú cross fight (đâm thẳng) của môn Boxing hầu như dễ dàng bị Vịnh Xuân hoá giải. Đó là đặc trưng của Vịnh Xuân Quyền, nhờ phạm vi thủ thế sát hông, chỉ rộng bằng nửa cánh tay nên rất tiện cho việc phòng ngự.

Viên chỉ đâm chừng hơn chục cú thì Đức đã lao đến áp sát, tung một cú tát trời giáng khiến Viên ong ong cả đầu óc lui ra sau

_ Viên! Khép tay lại nhanh!

Huy quả nhiên là nhạy bén. Vũ Huy Đức vừa động thân, hần đã áp sát đến chỗ Viên khiến Viên không thể tung những cú đâm cross fight đầy uy lực được nữa. Phạm vi lúc này của hần và Viên luôn được duy trì chỉ bằng một nửa cánh tay. Ở phạm vi này, Vịnh Xuân chính là môn vũ khí cực kỳ lợi hại, vì vậy Viên cần phải lập tức khép tay lại thủ thế kiểu boxing để đỡ những chiêu số Vịnh Xuân của Đức. Tuy nhiên, tất cả đã trễ!

Bình *Bình* *Bình* *Bình* *Bình* *Bình* *Bình* *Bình* *Bình* *Bình* *Bình* *Bình* *Chát* *Chát* * *Bình* *Bình* *Bình

Một loạt tiếng đòn đắc thủ vang lên! Đúng như Huy nói, lúc này với khoảng cách giữa Đức và Viên, gã ta đang cực kỳ lợi hại. Những cú đâm của Vịnh Xuân uy lực vốn không lớn như boxing nhưng bù lại, tốc độ ra đòn của Vịnh Xuân trong khoảng cách này phải nói là tuyệt vời. Hàng loạt cú đâm với lực độ vừa đủ để tổn thương giáng lên Viên, liên tục công vào người Viên khiến nó không dễ chịu chút nào.

_ Nhật Tự Xung Quyền!

Viên cố lui ra sau thật nhanh để gia tăng khoảng cách với Đức “máy ừ”, nhưng một kẻ lão luyện như hần có sao mà không đoán ra ý đồ. Hần cũng đề khí bám sát theo Viên như hình với bóng, cắn chặt không tha và tung liên tục Nhật Tự Xung Quyền của Vịnh Xuân vào tám thân của Viên.

Khởi phải nói, Viên khổ sở không nói sao cho hết. Dẫu cho lực độ đệ ngũ tạng Khí Hải Vô Lượng Quyết của Đức “máy ừ” xung lực chưa phải mạnh lắm, nhưng việc liên tục trúng đòn với tốc độ cao vào cùng một chỗ cũng gây ra những tổn thương nhất định.

_ Trời ơi! Tao nói khép tay lại!

Huy đứng bên ngoài lòng như lửa đốt, nó có lớn tiếng nhắc nhở cho Viên biết. Với một kẻ lợi hại như Đức, Viên nghĩ gì trong đầu há hần không đoán được sao? Hần thừa biết boxing vốn rất cần khoảng cách mới có thể tung đòn hết sức và cũng sẽ dễ dàng phòng ngự hơn trước Vịnh Xuân. Viên cố tránh thì hần càng bám chặt, hi vọng khả dĩ nhất là khép tay lại thủ thế chịu đòn rồi chờ thời cơ phản đòn.

Tuy nhiên, khép tay lại nào có dễ dàng như Huy nói. Cứ mỗi khi Viên cố khép tay lại thì tay của Đức “máy ừ” luôn nhanh hơn một bước, len giữa vào hai cánh tay đâm thẳng vào mặt Viên. Thậm chí, có lúc hần còn chủ động đâm thẳng vào cổ tay, bả vai hay cánh tay của Viên khiến Viên không thể khép tay lại được.

Nhìn xem, những cú đâm của Đức “máy ừ” ban đầu còn chịu được, lúc sau thấy Viên đã chảy cả máu mũi ra. Nếu cứ trúng đòn liên tục kiểu này e rằng chưa đến năm phút sau, Viên là kẻ phải nằm dưới đất mất.

Huy giờ mới hiểu vì sao Đức “máy ừ” có thể vô địch quyền chui bốn lần liên tiếp. Chỉ riêng Khí Hải Vô Lượng Quyết đệ ngũ tạng của hần đã có thể chịu đòn và công cho Viên toi bởi hoa lá rồi, như Tiêu Xuân Phú nói hần đã luyện đến đệ thất tầng thì còn lợi hại như thế nào nữa đây?

Bình

Tình hình của Viên càng lúc càng tệ hơn! Kể từ khi bị Đức “máy ừ” cướp quyền chủ công, nó hầu như bị ăn hành toàn tập. Muốn tung đòn crossfight thì bị chiếm mất khoảng cách, muốn đâm tầm thấp để giải vây thì liên tục bị Vịnh Xuân khắc chế, còn muốn khép tay che trung lộ lại thì bị gã Đức công vào cánh tay khiến không thể khép lại được.

Máu mũi cũng đã chảy ra, còn chịu hành tiếp khéo đắp chiếu mất. Ý chí cầu sinh nổi lên mạnh mẽ trong đầu Viên, nó ngả người ra sau cố lui ra xa thêm một lần nữa nhằm thoát thân. Vũ Huy Đức cắn chặt không tha, lập tức nhón mũi chân lao thẳng về phía trước. Bất ngờ, trong lúc lui Viên lại đứng lại, gior chân lên tung cú đạp thẳng khiến Đức “máy ừ” phải đưa tay lên đỡ tạo âm thanh “*Bình*” thật lớn.

Đó là một cú đá thẳng của Taekwondo! Cú đá nhằm thoát thân của Viên nên uy lực vốn không lớn lắm. Tuy nhiên, nó vừa đủ để thế công của Đức “máy

ừ” phải khựng lại, đồng thời mở ra Viên không gian hít thở, kịp khép vòng tay che lại bảo hộ thân thể.

Cú đá khá bất ngờ, ngoài tinh thần của kẻ ra đòn phải có ý chí cầu sinh dữ dội, còn phải tinh táo và biết nắm bắt thời cơ hợp lý. Đức “máy ừ” cảm thấy khá thích Viên, vì từ đó đến giờ hiếm có ai có thể giao tranh cùng hắn khi hắn vận nội khí lên đệ ngũ tầng. Cũng ít có kẻ nào ăn bao nhiêu quyền của hắn mà còn tinh táo đáp đòn lại thoát thân đẹp mắt như Viên. Vũ Huy Đức khẽ liếc nhìn Viên, bất chợt hắn hạ thế, rũ tay xuống vỗ tay bôm bốp:

_ Hay! Tưởng mày chỉ biết boxing, ai ngờ cũng biết Taekwondo!

_ Chỉ là học thêm thôi anh Đức! Chứ Boxing dùng có mỗi tay kiểu gì em chả ăn hành!

_ Vịnh Xuân của anh lấy nhanh đánh nhanh, giờ mày thủ được thế rồi thì chả có ý nghĩa gì nữa!

_ Anh đâu phải chỉ có Vịnh Xuân đâu

Câu nói khiến hiện trường phải chấn động. Người vừa thốt lên câu nói trên là Huy. Ở bên ngoài, từ đầu đến giờ Huy đã quan sát rõ trận chiến của Viên và Đức “máy ừ”. Huy đã nắm rõ được đại khái sơ sơ thực lực của Đức “máy ừ”, chỉ riêng đệ ngũ tầng của hắn đã có thể so với sức mạnh bốn-năm vạn cân của Viên.

Ngoài ra, kỹ thuật cách đấu của hắn cũng thuộc hàng nhất lưu với việc ép Viên ra bãi. Tuy nhiên, hắn ta chỉ mới lộ thân thủ Vịnh Xuân Quyền ra thôi, có sao Huy lại có kết luận như vậy? Đức “máy ừ” khẽ chau mày nhìn Huy, đây là lần thứ hai tên ranh con này đã khiến hắn phải chau mày như vậy:

_ Ranh con! Mày tên gì nhỉ? Huy?

_ Dạ là Huy anh!

_ Mày nói anh không có mỗi Vịnh Xuân thì anh còn gì nữa?

_ Lúc mới vào, anh bay người tung cước gối vào đầu thẳng Viên, em nhớ không lầm cú này là Muay Thái hoặc MMA gì đó

_ Là Muay Thái! Vậy mà mày cũng nhìn ra, tinh mắt thật!

_ Sau đó, lúc anh lao vào cận chiến em nhắc Viên khép tay lại, anh lập tức công vào cánh tay, bả vai với cổ tay của nó cản nó khép tay lại, cái này không phải Vịnh Xuân!

_ Cái này mà mày cũng biết?

_ Là Cầm Nã Thủ phải không anh? Vừa Vịnh Xuân, vừa Cầm Nã, anh luyện Tán Đả phải không? Em đoán không sai thì sở trường anh quyền là Tán Đả, cước là Muay?

_ Ok, để anh show cho anh chút hàng! Viên, đỡ nha mậy!

* *Bình* *Bình* *Bình* *Bình* *Bình* *Bình* *Bình* *Bình*

Đức “máy ừ” vừa dứt lời, hắn lập tức lao đến chỗ Viên lần nữa. Lần này khác với hai lần trước, Viên đã khép chặt tay giữ thế thủ chủ động nên đủ sức tiếp đón đợt cường công của hắn ta. Hai tay Viên co lại, cánh tay che lên quá đầu, nắm đấm siết chặt lại sẵn sàng dùng toàn bộ cánh tay che chắn đầu quyền của Vũ Huy Đức.

Một loạt đòn giáng xuống đầu Viên, lúc này Huy mới thấy mình đã sai lầm. Thì ra Đức “máy ừ” không chỉ lấy Muay Thái làm chủ đạo trong cước pháp của hắn, mà cả quyền pháp hắn cũng vô cùng lão luyện. Khác với Vịnh Xuân, quyền Muay Thái có mức độ phá hoại và lực bộc tác lớn hơn nhiều. Điểm đáng sợ nhất, hắn ta dùng những đòn chỏ, nắm đấm, cổ tay, ống quyển tay và dùng mọi bộ phận có thể ra đòn giáng như mưa về Viên.

Viên cắn chặt môi cố gắng đỡ đầu quyền. Viên biết về kỹ thuật lẫn kinh nghiệm chiến đấu, nó đều thua xa Đức “máy ừ”, vì vậy nó quyết tâm chịu đòn, dùng độ trâu bò và khả năng nhẫn nại hơn người hứng trọn đòn của Đức.

Dẫu cho Đức có mạnh đến đâu, chỉ cần khi động tác ra đòn hắn chậm lại cũng có nghĩa khí lực hắn đã cạn, lúc đó Viên sẽ chớp lấy thời cơ để phản công. Ở phía ngoài, Huy cũng có suy nghĩ tương tự Viên. Một kẻ có thể dùng Muay Thái tốt cả chân lẫn tay, lại luyện thêm Tán Đả thì nên dùng chiến thuật xâu xé thể lực của hắn là tốt nhất.

Đúng như Viên tính toán, sau một đợt cuồng công, khi thì giáng chỏ từ trên xuống, lúc thì đâm móc từ dưới lên, khi thì dùng roi quyển cổ tay đánh vào bên trái Viên,....Đức “máy ừ” có dấu hiệu xuống sức. Hắn chợt nhận ra đánh vào Viên giống như đánh vào một khối sắt thép vậy, đánh vào thì trúng đòn nhiều nhưng những chỗ yếu hại nhất Viên đều đã che chắn lại.

Chẳng lẽ đánh một tên ranh con mà mình phải đề khí lên đệ lục tầng? Vậy thì khác gì dùng sức để đè thằng ranh con này xuống, ý lớn hiếp nhỏ? Nghĩ đến đây, cú đấm thẳng của Đức “máy ừ” đang đà tiến đến bỗng khựng lại trong một giây rồi tiến tiếp đấm vòng vào bên phải của Viên.

_ Ông Đức đuổi rồi! Viên!

Thời khắc cú đấm của Vũ Huy Đức bỗng khựng lại, Huy ở bên ngoài quan sát rõ nhất. Nó nói vọng vào trong để nhắc nhở Viên. Lẽ dĩ nhiên, người

trong cuộc như Viên cũng biết lúc này Đức đang khựng thể công lại thông qua nhịp độ của đòn đánh.

Viên chỉ chờ có thể, cú đâm vào bên phải Viên lướt qua đầu của nó. Viên quyết định không đỡ đòn này, cuối thấp người xuống tránh cú đâm và di chuyển áp sát Đức “máy ừ”. Cú đâm tay trái chệch hướng vốn không thể kịp thu hồi về, Viên lại di chuyển dưới cánh tay và khoá luôn cánh tay lại.

Tiếp đó, vai phải của Viên khê huých nhẹ vào tay trái của Đức “máy ừ” khiến hắn lộ hoàn toàn phần cơ thể bên trái. Tay trái Viên sức thể đang rộng ra, Viên hít một hơi căng đầy cuống phổi, tay phải khê đẩy Đức một ít rồi giáng đấm trái thẳng vào be sườn của Vũ Huy Đức.

Bập *Bốp* *Bốp* *Bốp* *Bốp*

Đắc thủ rồi! Một loạt tiếng *Bốp bốp* vang lên, nhưng kẻ đắc thủ lại là Đức “máy ừ”. Danh hiệu quyền thủ số một của Bạch Long Hội quả nhiên không phải hư danh. Chỉ thấy khi Viên dùng tay phải khê đẩy Đức ra, hắn ta phản ứng như chớp, cánh tay trái đang bị vai phải của Viên khoá lại lập tức co quắp lại tóm lấy cổ của Viên từ phía sau. Đó là phản ứng của tay cao thủ nhất lưu, đã trải qua hàng trăm trận chiến mới có được!

Viên còn chưa kịp tung đấm, tay trái của hắn kéo Viên ngã về phía hắn, chân phải lên gối liên tiếp vào người Viên. Ba cú lên gối đầu đều vào vùng cơ hoành (bụng) khiến Viên muốn thổ huyết, cú lên gối cuối trực diện vào mặt khiến Viên tung người bay lên cao rồi nằm xuống đất. Máu từ mũi, miệng chảy ra ròng ròng. Viên sợ Đức “máy ừ” truy sát, nó có bật dậy thật nhanh rồi loạng choạng thủ thế kiểu boxing như cũ.

_ Dù rồi! Đến đây tao nắm được đại khái mày rồi! Có nghề đó! Good!

Gã Đức “máy ừ” bỗng thu thế lại, giờ ngón cái tỏ ý tán thưởng cho Viên. Quả thật, có lẽ đã lâu lắm rồi Vũ Huy Đức mới phải dùng đến nội khí đệ ngũ tầng để tham chiến. Thông thường, các trận đấu quyền chui của Bạch Long Hội mà hắn tham gia, hắn dùng nhiều nhất cũng chỉ Vô Lượng Khí Hải Quyết đệ tam tầng. Nếu không phải sư huynh hắn Tiểu Xuân Phú tích cực quảng cáo hai tên ranh con này mạnh hơn cả Phú, đời nào Đức “máy ừ” dùng đến đệ tứ tầng từ đầu.

Đây cũng là lần đầu tiên, kể từ khi Viên luyện tập với Thác Trung tướng quân, Viên bị đánh thâm hại đến thế, không rõ là do nội khí phái Chính Nhất lợi hại, hay là do bản thân mình yếu kém? Đức “máy ừ” chỉ mới dùng tầng năm mà mình đã bị ngập hành thế này rồi sao? Viên cảm thấy thất vọng về bản thân vô cùng!

Bỗng nhiên, Huy từ ngoài sân đấu tập bước vào, nó đã mang sẵn găng tay và sẵn sàng xung trận. Ánh mắt của Huy ánh lên sự háo hức được thi đấu cùng kẻ mạnh như Đức “máy ừ”. Nhìn Viên bị hành toi tã, Phú cảm thấy lo lắng, anh ta không ngờ sau một thời gian không gặp sư đệ mình lại lợi hại như vậy. Phú khê bước đến gần Huy, hỏi một cách đầy lo lắng:

_ Huy à! Hay là thôi đi! Sư đệ anh cũng biết em mạnh cỡ thằng Viên mà!

_ Không! Em muốn thử!

_ Cái này.....Ồ!

Phú vẫn còn chưa kịp nói dứt câu, Huy đã lao đến chỗ Đức với một tốc độ nhanh đến chóng mặt. Sau những gì đã chứng kiến, Huy tin rằng mình có thể chơi hết sức với Đức, nhất là khi anh ta còn có thể dùng ít nhất là đến tầng thứ 7

Bình *Bình* *Bình* *Bình* *Bình* *Bình* *Bình* *Bình*

Một loạt tiếng xương va chạm nhau vang lên. Huy đẩy sức lên sáu vạn cân, tung một loạt cước trận về phía Vũ Huy Đức, hắn ta cũng hồi kính những cú đá mạnh mẽ đầy uy lực của Muay Thái. Hai bên dùng chân giao thủ cũng phải gần mười chiêu mới tách nhau ra. Đức “máy ừ” thủ thế, im lặng hồi lâu rồi mới lên tiếng:

_ Thằng kia nãy thủ vững! Còn mày là chủ công! Lực mạnh hơn thằng khi nãy nữa.....mà mấy cú đá của mày.....không phải là Taekwondo hả?

_ Là Wushu! Anh dùng đệ ngũ tầng không có cửa với em đâu!

_ Sáng khoái lắm! Vậy.....đệ lục tầng nhé!

_ Mồi!.....

Bạn đang đọc truyện *Tiên Kiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 50: Bạch Ngũ Lang

Đức “máy ừ” vận khí bộ tuyệt học trấn môn chi bảo – Vô hải khí lượng quyết – lên đến tầng thứ 6. Đã lâu lắm rồi, Vũ Huy Đức mới có thể đánh sáng khoái đến thế này. Tâm hiệu chiến của hắn lại rộn lên, nhất là khi đối thủ trước mặt hắn, Huy, là một tên có kiến thức và căn cơ về võ học không tồi.

Huy cũng không kém cạnh! Huy là một đứa đam mê võ thuật, ngoài Vovinam nó đã luyện suốt 6-7 năm nay, thời gian gần đây Huy còn tiếp xúc thêm Wushu, MMA, Muay Thái, Boxing và nhiều loại võ thuật khác. Dù thời gian tiếp xúc không dài lắm, Huy vẫn nắm được cơ bản của các loại võ học này. Đối thủ trước mặt tuyệt đủ để nó tận tình thi triển thân thủ.

Vút *Bang* *Bang* *Bang* *Bốp*

Huy lại động thân trước! Huy chủ động dùng nhanh đánh nhanh, tung ba cú crossfight (đấm thẳng) liên tiếp về phía Đức “máy ủi”. Gã ta chủ động vừa lùi vừa dùng Vịnh Xuân gạt hết, trước khi bất ngờ đảo tay dùng chỏ chấn vào quai hàm của Huy.

Chát *Chát* *Chát* *Bình* *Bình* *Bốp*

Cú chấn chỏ khiến thể công nhanh của Huy bị gián đoạn. Gã Đức không bỏ lỡ dùng Vịnh Xuân áp sát Huy chỉ độ nửa cánh tay, tung ba quyền Nhật Tự Xung Quyền áp đảo Huy. Tinh thể Huy lúc này không khác gì Viên lúc này!

Tuy nhiên, khi quả đấm thứ tư vừa xuất tới, Huy đã khéo léo dùng tay trái bắt được cổ tay phải của Đức “máy ủi” kéo về phía nó. Tiếp theo, bằng một động tác xoay người nhanh nhẹn, Huy đã xoay 180 độ tung cú giật chỏ ngược bằng tay phải vào đầu gã Đức, trong khi tay trái vẫn khống chế tay của hắn.

Cú giật chỏ khá nặng và đẹp mắt khiến Đức “máy ủi” choáng váng, tay phải thì bị khống chế, hắn theo bản năng dùng tay trái đấm mạnh vào lưng Huy để thoát ra. Cú đấm trái tay thiếu uy lực không những không giúp hắn thoát thân, còn tạo khoảng cách cho Huy tung cú đá số 4 vào thẳng đầu hắn.

Xung lực cú đá khá mạnh nên Đức “máy ủi” thoát khỏi sự khống chế của Huy. Chưa kịp định thần, Huy lại tiếp tục sử dụng muay Thái tung chỏ liên tục về phía Đức “máy ủi”. Gã Đức lúc này chỉ còn biết co tay lại phòng thủ, hắn thậm chí kêu khổ vì lỡ dùng nhanh đánh nhanh với tên nhãi ranh trước mặt.

Rõ ràng, luận về khí lực tên nhãi ranh này không thua gì hắn ta, kỹ thuật cũng rất đa dạng, còn phân xạ phải nói thuộc hàng nhất lưu. Nếu tiếp tục để tên nhãi này đánh thuận tay, mình bị hạ gục mất!

Bình

Vũ Huy Đức nghĩ là làm! Hắn hít một hơi sâu rồi cúi đầu, húc vai thẳng vào ngực của Huy. Cú húc khiến Huy không thể đánh được nữa, đẩy Huy lui ra sau vài bước. Huy sợ Đức “máy ủi” thừa cơ truy sát nên nó lập tức co tay lại sát đầu phòng ngự. Tuy nhiên, Đức “máy ủi” thấy được lại thôi, hắn không tiếp tục tấn công Huy nữa. Hắn lập tức lùi ra sau thủ thế, tận hiến phong phạm quyền vương thu phóng tựa như không

“Phải điều khiển lại nhịp độ!”

Đó là ý nghĩ duy nhất vang lên trong đầu Vũ Huy Đức. Rõ ràng, từ này đến giờ hắn đang bị cuốn theo nhịp độ tấn công của Huy. Hắn quyết định giảm nhịp độ trận đấu lại để quan sát thêm về đối thủ. Đức “máy ủi” quả nhiên là quyền thủ vô địch đầy kinh nghiệm, chỉ trong tích tắc đã kịp nhận ra ý đồ của Huy.

Chu Vô Đức Huy cũng đã nhận ra Đức “máy ủi” đang nghĩ gì! Nó thôi không hùng hục lao đến Đức đánh như pháo đạn nữa. Huy chậm chậm tiến đến Đức “máy ủi”, hai tay dâng lên cao tỏ ý sẵn sàng đấu quyền cận chiến cùng hắn.

Bang *Bang* *Bắc* *Bắc* *Bốp*

Huy quyết định dùng sức mạnh 7 vạn cân để giao chiến cùng Đức “máy ủi”. Vẫn như lần trước, lần này Huy quyết định động thủ trước, cách đánh này phân nào nói lên con người của Huy. Chủ động và quyết đoán! Khác hoàn toàn tính cẩn trọng và bình tĩnh của Viên!

Sau cú tung chỏ phải khá bất ngờ bị Đức “máy ủi” chặn lại, Huy lập tức tay trái đỡ cú đấm thọc vào be sườn từ đối thủ. Vũ Huy Đức không thẹn là cao thủ, ngay khi cú đấm thọc bị chặn hắn lập tức gạt chỏ phải Huy xuống, tay trái đấm móc vào mặt Huy.

Huy trúng đòn vội tung gối giải vây nhưng bất thành! Tay phải của Đức “máy ủi” đã đấm mạnh vào đùi Huy chặn thế lên gối lại. Huy không nghĩ nhiều, nó vội dùng cả hai tay co sát lại đỡ theo bản năng. Quả nhiên, một cú chấn chỏ cực mạnh khiến hai tay Huy bung ra, cơ thể bật ngửa lui ra sau. Tiếp đó, một cú đấm cực nhanh xuyên qua hai cánh tay Huy hướng thẳng vào mặt nó.

Bốp *Vút* *Chát*

Cú đấm đầu đắc thủ khiến mũi miệng Huy muốn biến dạng. Rõ ràng về trình độ Đức “máy ủi” vẫn hơn Huy một bậc. Cú đấm tiếp theo, Huy khẽ lách đầu sang trái tránh. Tiếc thay, đó vốn chỉ là hư chiêu. Đức “máy ủi” mở rộng nắm đấm thành thủ đao, một chiêu chặt ngang bất ngờ vào thẳng thái dương phải Huy khiến đầu óc nó chao đảo.

Bốp

Huy chưa kịp lấy lại thăng bằng, nó thấy một vật thể không xác định bay thẳng vào mặt nó. Một cảm giác đau từ sống mũi, mặt, gò má lan đến tận não rồi Huy thấy cơ thể nó lộn vài vòng và trời đất tối đen lại. Đó là Đức “máy ủi”! Lợi dụng Huy đang quay cuồng, hắn ta bay người lẳng lẹ tung một cú lên gối thẳng vào mặt Huy. Đòn đánh vừa nhanh vừa mạnh khiến Huy không kịp nhận thức ra đã bất tỉnh tại chỗ.

Tiêu Xuân Phú và Viên chỉ biết há hốc mồm đứng ra nhìn. Trận đấu nhìn chung có vẻ cân bằng, tuy vậy trình độ của Đức “máy ủi” không cần phải bàn

cãi. Chỉ trong tích tắc, hắn ta đã thay đổi cục diện trận đấu đầu đầu cho đối thủ có là tiền kiếp của Lạc Long Quân hay thái tử Kim Quy Điện. Vũ Huy Đức khẽ nhủ mảy may quan sát kẻ hắn vừa đánh bại, rồi xoay sang nhìn anh Phú:

_ Hai thằng này anh lụm ở đâu ra vậy? Good đó!

_ Goo...good thiệt hả?

_ Ha! Anh biết cú đá cuối em dùng lên đệ thất tầng không?

_ Thật...thật á?

_ Thôi, mang nó vào nhà đi từ từ bàn tiếp!

*****_******

Một tay đại ca giang hồ vừa bước vào một võ đường khá hiện đại với đầy đủ dụng cụ tập gym, bao cát, võ đài chằng dây..... Nơi đây có khoảng 30-40 võ sĩ đang tập luyện hăng say. Khi hắn vừa bước vào, các võ sĩ đang tập luyện ở trong lập tức cung kính chào hỏi:

_ Anh Quân!

_ Ô! Chào anh em! Ngũ gia đâu?

_ Văn phòng đấy anh Quân! Anh vừa mới dợt đám em út!

Gã đàn ông tên Quân này bị chột một mắt, hắn ta tạo cảm giác đã kinh lịch qua vô số biến cố trong đời! Một kẻ không nên xem thường!

Gã ta khẽ liếc về phía sàn tập, nơi có ba tên võ sĩ đang nằm dài dưới đất. Kẻ thì máu mũi máu miệng chảy ròng, kẻ thì bất tỉnh nhân sự và kẻ thì gãy cả xương ngón tay đang co quắp lại xuất xoa rên rĩ. Quân đưa tay chào các tay võ sĩ rồi tiến vào văn phòng.

Vừa bước vào phòng, gã Quân cảm thấy khí tức đáng sợ xuất hiện. Một gã đàn ông tuổi chỉ trạc hơn 20, tóc đỏ, tay xăm kín và chân mày uốn cong lên như mày phượng. Hắn ta chính là Ngũ Gia, Bạch Ngũ Lang của Bạch Môn Ngũ Hồ, cũng là ân nhân và là đại ca của Đức “máy ủi”.

Gã ta tay cầm điều xì gà đang rít từng hơi thuốc khó nhọc, miệng lầm bầm chửi thề điều gì đó. Tên Quân biết rõ, gã tóc đỏ này đang tâm trạng không vui, hắn vội cúi đầu sát xuống chào a đại của hắn:

_ Ngũ Gia!

_ Quân chột à? Mày đến trễ thế?

_ Đức vừa gọi cho em

_ Nó nói gì?

_ Nó tìm được người cùng nó lo vụ kim cương rồi!

_ Thế à?

Gã Ngũ Gia này tâm trạng cũng thật mâu thuẫn. Khi vừa nghe Quân chột nói Đức “máy ủi” vừa gọi cho hắn, hắn lập tức nhò người dậy khỏi ghế, giường to mắt muốn biết Đức nói gì. Đến khi nghe tin Đức “máy ủi” tìm được phụ tá, hắn lập tức xì xuống như quả bóng hơi.

Quân chột khẽ nhò miệng cười, hắn đoán được tâm trạng Ngũ Gia của hắn đang nghĩ gì. Thật ra, Quân chột chính là tâm phúc của Ngũ Gia suốt bao năm nay. Nếu Vũ Huy Đức là cánh tay phải, là tay đấm số 1 của Ngũ Gia, thì hắn chính là cánh tay trái, là bộ não của riêng Bạch Ngũ Lang. Hắn tiếp tục hỏi Ngũ Gia:

_ Ngũ Gia tiếc Đức như vậy sao còn để cử nó đi đánh line ma túy?

_ Mày không biết thôi! Nó vô địch quyền chui 4 năm liền tiếp rồi! Bây giờ mỗi lần tao mang nó đi đánh ai cũng sợ trốn đi.

_ Ô em thấy cũng có người chịu đánh với nó mà?

_ Có đánh thì tỉ lệ cược của nó thấp lắm, tiền kiếm chả được bao nhiêu mà nuôi nó tốn kém quá! Ba trăm triệu mỗi trận thắng!

_ Nhưng Ngũ Gia có tìm được ai thay thế nó chưa?

_ Vẫn chưa! Mày thấy tụi nằm ở ngoài rồi đấy, chịu không nổi hai phút với tao thì nhảm nhò gì!

_ Haizzaaaa, lại thêm gần đây cảnh sát để ý chúng ta....

_ Có line ma túy thì tao tha hồ có tiền! Nhưng ngặt cái ông anh trai, Nhị Lang cũng muốn tranh với tao!

_ Đức “máy ừ” sợ gì ai hả Ngũ Gia?

_ Đối thủ là Văn Vĩnh Thắng! Thắng đó lợi hại lắm! Mà thì có thể là đối thủ chứ Đức không ăn thua!

Thì ra mọi chuyện là như thế. Bấy lâu nay hoạt động quyền chui của Bạch Long Hội do Bạch Ngũ Lang quản lý. Thời gian gần đây line của hắn liên tục bị cảnh sát theo dõi nên thành ra doanh thu thất thu. Thêm tay đầm số 1 của hắn không kiếm được tiền như trước nữa nên hắn dự tính đề cử Đức “máy ừ” đi giành line ma túy thay cho hắn.

Quả là nhất cử lưỡng tiện! Hắn không cần phải tốn ba trăm triệu/trận cho Đức “máy ừ” nữa, vừa có thể giành được line ma túy kiếm tiền về. Đầu óc tinh mật như thế cho thấy bản lĩnh của tên Ngũ Gia này quả không tầm thường. Gã Quân chốt neho mắt suy nghĩ hồi lâu cũng lên tiếng:

_ Hay Ngũ Gia để em đi tranh đi!

_ Mà không được! Mà là tâm phúc của tao! Sau này line quyền chui tao sẽ để cho mà hết

_ Em làm gì có tài đức gì....

_ Ê! Ý tao đã quyết! Mà xứng đáng mà!

Bạch Ngũ Lang phát tay ra hiệu ý đã quyết. Quân chốt biết mình nói gì thêm cũng không ý nghĩa gì nữa. Hắn khẽ nhếch mép cười khinh bỉ, lòng thâm nghĩ: “Thắng chó! Mày sợ tao nuốt được line ma túy sẽ nổi hơn mày chứ gì?”

Bạch Ngũ Lang rít nốt điều xì gà, hắn suy tư lo lắng cho tương lai của Đức “máy ừ”. Hắn biết Vũ Huy Đức không phải dạng tầm thường, chiến lược khó có ai là đối thủ. Tuy nhiên, Văn Vĩnh Thắng là tay anh chị thứ thiệt thật sự. Văn Thắng ca vốn chỉ đứng sau Bạch Nhị Lang, là phó tướng dưới tay Nhị Lang nắm giữ đường dây bảo kê các quán bar, cafe, nhà hàng lớn ở Việt Nam.

Trình độ của hắn đã khó dò, đầu óc còn thâm sâu, thêm Bạch Nhị Lang toàn lực dốc sức giúp đỡ hắn thì như hổ mọc thêm cánh.

Theo nguồn tin mật báo, Bạch Nhị Lang đã mời sư phụ hắn là Cừ Trang, một đạo sĩ có đạo hạnh thâm sâu của phái Thuận Tiêu, và Thanh Tùng, một gã đạo sĩ mức tiếng Hà thành bởi vẻ tuấn lãm và khả năng của hắn cũng chẳng thua kém Cừ Trang là bao. Nghĩ đoạn, Bạch Ngũ Lang xoay sang nhìn Quân chốt:

_ Quân chốt! Mày nói Đức tìm được người à?

_ Dạ tìm được! Nghe nói rất được!

_ Hừm! Thắng Đức không bao giờ bốc phét! Nó nói được là được! Mà!

_ Vâng?

_ Tìm phương tiện và ít anh em theo hỗ trợ nó! Dò giúp tao xem bọn Văn Thắng làm đến đâu rồi!

_ Vâng! Ngũ Gia!

*****_*_*****

Quay trở về ngôi nhà của Đức “máy ừ”, nơi Phú, Huy và Viên đang cố gắng nằm vùng để trở thành đàn em của hắn. Ở phía trên cao, một gã đàn ông đầu chim, thân mặc áo vest đang dang rộng đôi cánh trên cao nhìn xuống căn nhà. Hắn ta tay phải cầm búa, tay trái cầm tán, ánh mắt hắn lên nộ hoá, cao giọng giáng xuống:

_ Vũ Huy Đức! Khá khen cho tên phạm nhân dám trái lời thẻ! Bỏn thần Lôi Trấn Tử sẽ chấp hành thiên pháp!

Cớ sao lại như vậy? Hồi sau sẽ rõ!

Bạn đang đọc truyện *Tiền Kiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: Tam Liệt Lô Đả Bội Ngôn Trận!

Huy giật mình tỉnh dậy! Khuôn mặt của nó vẫn còn đau ê ẩm sau khi ấn trọn quả lên gối cực mạnh của Đức “máy ừ”. Dụi mắt nhìn xung quanh, Huy nhận ra mình đã được đỡ vào nhà, nằm trên bộ ghế gỗ trong nhà hắn ta. Đối diện Huy, gã Đức đang kéo một hơi thuốc dài vừa nghe Tiêu Xuân Phú nói

về vấn đề gì đó.

Bên cạnh Huy, Cao Kim Viên cũng đang chăm chú lắng nghe Phú nói. Huy khẽ trở mình ngồi dậy, Viên vội lao đến đỡ thăng bạn thân của nó. Dư chấn cú đá khá nặng, Huy cố lắc đầu vài cái mới có thể ngồi thẳng người lại được. Vũ Huy Đức liếc mắt nhìn sang Huy vài giây trước khi hướng ánh mắt về phía Phú:

_ Không phải em không tin anh! Chuyện đại ca em cử em thay nắm trùm line mà tụi em cũng đã tin tưởng kể anh nghe còn gì!

_ Em không tin anh từ đầu! Anh thừa biết em kể ra để xem phản ứng của anh.

_ Anh nói đi đâu thế! Em làm gì có

_ Lúc đi ra Lương Sơn Quán anh quan sát cả rồi! Có vài đứa theo dõi, nếu bọn anh khả nghi thì em “xử” liền phải không?

_ Anh nghĩ đi đâu thế!

Vũ Huy Đức lại tiếp tục rút thuốc! Hắn từ đầu đã nghi ngờ Tiêu Xuân Phú cố tình tiếp cận hắn ở sông bạc vì lý do nào đó. Lăn lộn chốn giang hồ bao nhiêu năm, ở vị thế một đại ca giang hồ máu mặt, hắn đâu phải không biết bỗng nhiên ở đâu có nhân lại tìm đến hắn.

Dẫu cho Tiêu Xuân Phú có là ân nhân của Đức “máy ừ” đi chăng nữa, hắn cũng phải đề phòng người anh em này. Chỉ có điều, Tiêu Xuân Phú cũng chẳng phải loại đầu hủ thối, anh ta đủ nhạy cảm và tinh tế để đi guốc trong bụng của Đức. Gã ta im lặng mươi giây rồi lảng sang vấn đề khác:

_ Anh biết đấy! Em đang theo vụ line mà tụi! Kẻ địch rất mạnh mà em thân cô thế cô, em sợ không chu toàn được hai thằng ranh này!

_ Tụi nó mạnh mà, có thể giúp đỡ em đấy! Em cũng thấy rồi!

_ Thấy! Anh cũng nói: 1 đứa là Lạc Long Quân hậu kiếp, một đứa là thái tử Kim Quy Điện!

_ Vậy sao em.....

_ Khoan! Để em nghĩ!

Tiêu Xuân Phú vẫn chưa kịp nói hết câu, Đức “máy ừ” đã giơ tay lên ra hiệu im lặng. Hắn chợt nghĩ ra điều gì đó! Hắn nghĩ liệu có thể mạo hiểm dùng hai tên nhãi ranh này được không. Dù gì nếu giành được line mà tụi, hắn cũng dễ ăn nói hơn với Ngũ Gia.

Vũ Huy Đức tuy là tay đám đơn thuần nhưng không phải hắn không có não. Hắn biết Bạch Ngũ Lang đang gặp khó khăn thế nào và vì sao Ngũ Gia đề cử hắn. Bây giờ nếu hắn lấy được quyền làm chủ kinh doanh mà tụi Bạch Long Hội, hắn xem như trả đủ ân nghĩa cho Ngũ Gia.

Còn về hai tên nhãi ranh này, thật ra yêu cầu cũng không có gì quá đáng. Hắn có thể mang Huy và Viên sang nước ngoài, phụ trách vận chuyển mà tụi cho hắn chẳng hạn.

Dù cho kẻ địch có là thần tiên đi chăng nữa, khi muốn sang lãnh thổ nước khác, đều phải xem xem lãnh thổ đó có vị thần tiên nào khác phụ trách hay không. Chẳng hạn như Thủy Tinh là thần của Nam Triều (Việt Nam), khi sang Bắc Triều (Trung Quốc) cũng phải có sự cho phép của Bắc Triều!

Nếu làm như vậy, ít nhiều sẽ hạn chế nguy hiểm cho Huy và Viên, cũng xem như có thể ăn nói được với sư huynh của hắn. Vũ Huy Đức suy nghĩ hồi lâu cũng quyết định:

_ Được thì được! Nhưng em có hai điều cần làm rõ!

_ Em nói đi Đức!

_ Một: Bọn nó và anh phải giúp em vụ lần này!

_ Không thành vấn đề!

_ Hai: Trong thời gian lo vụ này, nếu...em nói ngộ nhờ nhé, Thủy Tinh có tấn công bọn nó em vô can

_ Ô....giao kèo gì kì thế em?

_ Haizzaa! Đâu phải anh không biết em có Tam Liệt Lô Đả Bội Ngôn Trận! Với nội khí thì làm sao đủ đánh với thần linh, nói chi cấp cao như Thủy Tinh!

_ Nếu anh có thể giải quyết vấn đề này thì sao?

_ Sao?

Đức “máy ừ” mở tròn mắt lộ rõ vẻ ngạc nhiên ngay khi nghe câu hỏi của Tiêu Xuân Phú. Có nằm mơ cả đời này hắn ta cũng mong có thể sử dụng đạo thuật phái Chính Nhất một lần nữa. Tam Liệt Lô Đả Bội Ngôn Trận là một trận pháp mà người dùng phải thể một vấn đề nào đó với Lô thần.

Nếu kẻ thù phạm, địch thân Lôi thần sẽ hiện thân tru diệt kẻ bội ngôn, không những một mà đến ba lần sét đánh, đánh đến khi hồn phi phách tán, vĩnh bất siêu sinh. Chỉ cần Đức “máy ừ” dùng đạo thuật phái Chính Nhất, Lôi Thần sẽ tìm hấn truy sát.

Lần này cầu còn không được, hấn muốn trả thù con hồ yêu đã khiến hấn thân bại danh liệt rời khỏi phái Chính Nhất. Đức lập tức lao đến nắm vai Phú, khuôn mặt đầy rạn rờ:

_ Anh có cách gì?

_ Đừng nóng! Ban nãy em nói điều kiện của em rồi! Giờ là điều kiện của bọn anh

_ A!

Đức “máy ừ” buông tay khỏi đôi vai của Tiêu Xuân Phú, người thả thõm xuống bộ ghế gỗ. Đúng là không đơn giản, dĩ nhiên nếu có cách nào đối phó với Lôi thần thì phải mạo hiểm hết sức, có khi là mạo hiểm cả tính mạng. Vì vậy nếu sư huynh có yêu cầu thêm điều kiện cũng là điều tất nhiên, Đức thừa biết điều này. Tiêu Xuân Phú tiếp tục nói:

_ Anh có cách giúp em phá trận nhưng anh có ba điều kiện!

_ Sư huynh nói đi!

_ Một: Sau khi phá trận em phải bảo vệ hai đứa nhỏ cho anh, kể cả khi Thủy Tinh đến!

_ Được! Còn điều hai?

_ Em phải dạy cho bọn nó Khí Hải vô lượng quyết đến tầng 9!

_ Ê! Em làm gì...

_ Đừng giấu anh! Sư phụ cách đây hai năm có nói với anh rằng sư phụ luyện cũng chỉ đến tầng 8, còn em là đứa duy nhất luyện được đến tầng 9

_ Vậy...được! Còn điều cuối?

_ Xong vụ này! Em hoàn lương, đừng làm giang hồ nữa!

_ Ê! Cái này...không được!

_ Có gì mà không được! Em chỉ việc giao line ma túy lại cho Ngũ Gia là xong

_ Nhưng Ngũ Gia đối với em...

_ Có ơn chứ gì? Giao line đó ra là đủ trả ơn rồi!

_

_ Anh không muốn em sống thế này nữa!

_ Em hứa! Vậy anh có cách gì?

_ Cách là thế này.....

Đó là câu chuyện của một giờ trước. Còn hiện tại, Lôi Thần Lôi Chấn Từ đã đến trước nhà của Đức “máy ừ”. Vị thần đại diện cho thương thiện phạt ác này như quỷ thần đến đòi mạng, tay lăm lăm mũi tén và búa, một búa giáng sét thẳng vào căn nhà nơi Đức trú ngụ

Đùng

Tiếng sét giòn tan phá tan căn nhà khiến căn nhà vỡ tan ra thành từng mảnh. Quả là sức mạnh quý khốc thần sầu! Tuy căn nhà vỡ tan ra nhưng Lôi Chấn Từ tuyệt nhiên chưa có ý gây thương tích cho kẻ ở bên trong. Ngài ta biết rõ ngoài Vũ Huy Đức ra, trong căn nhà còn có kẻ khác. Đòn sét này chỉ nhằm mục đích phá tan nơi trú ẩn của Đức “máy ừ”

Khói bụi căn nhà tan ra, Lôi Chấn Từ nhìn thấy rõ những kẻ đang trú ẩn trong nhà. Vũ Huy Đức đang mặc bộ đạo bào màu xám, tay phải cầm một kiếm và tay trái đang cầm một chiếc chuông đồng. Trước mặt hấn ta, một bàn cúng được sắp đặt công phu, trên bàn đặt một chiếc thau màu vàng bằng đồng và bảy thanh mã tấu.

Hành động này rõ ràng là đang thách thức Lôi Chấn Từ. Bày trận pháp này, lẽ nào Vũ Huy Đức tự tin đạo thuật của hấn có thể sánh ngang với ba lần lôi tru của Lôi Thần. Ở cạnh hấn ta, Huy và Viên đã đứng sát cạnh, tỏ ý sẽ sát cánh cùng Đức chống lại Lôi Thần. Lôi Chấn Từ mặt nộ hoả bùng bùng, đánh một đòn sét đến trước mặt Đức đe dọa, rồi cao giọng hỏi:

_ Tên phạm nhân kia! Mi làm vậy là muốn thách thức bổn thần?

_ Bẩm Lôi Thần! Bần đạo biết dù thế nào ngài cũng sẽ truy sát bần đạo!

_ Rõ biết mà còn dám phá lời thề? Dám bội ngôn?

_ Bần đạo thật hết cách! Có việc cần làm nên không thể không phá trận!

_ Dựa vào mi?

_ Dựa vào bần đạo và hai vị huynh đệ cạnh đây!

_ Bọn chúng? Hừ.....mi là.....còn mi là.....

Lúc này, theo như lời của Vũ Huy Đức nói, Lôi Chấn Tử mới để ý đến hai kẻ ở cạnh tên bội ngôn kia. Ban đầu, Ngài ta không để hai tên nhãi ranh này vào mắt, có chăng chỉ nghĩ là hai tên đạo đồng đứng cạnh trợ giúp cho Đức “máy ừ”. Đến khi biết vai trò của hai tên phạm nhân kia, Lôi Chấn Tử không khỏi tò mò dùng thần nhãn nhìn qua chân thân của hai tên phạm nhân ấy.

Ngài ta quảng chiếu tán và búa bay lên không trung, hai món thần khí ấy bỗng hoá mờ rồi biến mất tựa như không. Lôi Chấn Tử chăm chú nhìn rồi giật mình nhận ra hai tên phạm nhân này vốn không phải người thường, thảo nào tên đạo sĩ phái Chính Nhất kia lại ngang nhiên thách thức quyền năng Lôi Thần.

Thực ra Huy, Viên và cả Vũ Huy Đức nữa, cả ba đang khẩn trương hết sức. Kế hoạch mà Tiêu Xuân Phú đề ra không rõ nắm chắc được bao nhiêu phần thành công, chỉ biết muốn vượt qua ba lần lời tru chắc chắn phải thí hết cả mạng. Thôi thì không thành công cũng thành nhân, xem như là liều ăn nhiều vậy.

Không khí đang cực kỳ căng thẳng, ai cũng cảm thấy không thoải mái, nhất là Huy và Viên đang bị Lôi Chấn Tử soi mói từ nãy giờ. Bất ngờ, một giọng nói nam nhân vang sát cạnh tai của Viên khiến nó giật nảy mình nhảy dựng ra sau:

_ Ô! Một tiểu kim quy! Cha mi vẫn khoẻ chứ?

Cả Vũ Huy Đức lẫn Huy cũng bất ngờ không kém. Kẻ vừa lên tiếng làLôi Chấn Tử! Huy quay ngoắt đầu về phía không trung lần nữa, thân ảnh Lôi Chấn Tử trên cao từ từ mờ đi rồi biến mất hẳn. Đó chỉ là tàn ảnh của Ngài ta, còn chân thân đã vòng ra sau lưng của cả ba người từ lúc nào chẳng rõ!

Chu Vô Đức Huy thấy lạnh cả sống lưng. Nếu vừa rồi Lôi Thần tấn công vào nhóm ba người có lẽ ông ta đã lấy mạng cả ba mất rồi. Đức “máy ừ” cũng rung mình không kém! Rõ biết chênh lệch giữa thần và người rồi nhưng không ngờ lại lớn đến thế. Lôi Chấn Tử liếc mắt nhìn những khuôn mặt thẳng thốt, Ngài ta ngửa mặt lên trời, rung rung chiếc mõ chim cười thật to:

_ Hahahaha! Không phải chứ? Bổn thần dùng năm thành sức mạnh bọn mi đã không theo kịp rồi sao? Một con rùa con, một con rồng? Hừm? Không phải Long tộc phương Nam đã bị diệt tuyệt rồi sao?

_ Tồi...tôi...tôi là hậu kiếp của Lạc Long Quân?

_ Lạc Long Quân? Đừng nhận bừa nhé! Lạc Long Quân không kém cỏi như mi đâu! Tài phép chỉ có vậy mà muốn phá trận?

Mới chỉ năm thành công lực thôi sao? Mẹ cha ơi! Năm thành công lực của Lôi Chấn Tử mà đã khiến cho cả Đức, Huy và Viên phải run sợ thế này rồi. Lời tru của Lôi Thần đánh phát nào phát nấy chà dùng toàn lực?

Huy bất giác nhìn sao Đức “máy ừ”. Hắn ta lúc này cũng sợ xanh mặt mèo rồi. Tuy nhiên, lúc này với Đức đã không còn đường lùi nữa. Hắn ta cố trấn tĩnh bản thân rồi chấp tay bắm với Lôi Thần:

_ Bẩm Lôi Thần! Ngài có dám đánh cược với bần đạo một phen?

_ Cược? Mi muốn cược gì?

_ Cược bần đạo có đỡ nổi 3 lần lời tru của Ngài hay không?

_ Nếu mi đỡ được?

_ Ngài không được đánh sét vào bần đạo một lần nào nữa trong kiếp hiện tại! Đồng thời cho phép bần đạo được thỉnh nguyên thần ngài nhập thân khi cần!

_ Mi tham lam quá đấy! Nhưng chắc gì mi đã sống sót nổi! Theo ý mi đi! Còn nếu mi không đỡ được?

_ Bần đạo sẽ chết tan xác!

_ Mi dĩ nhiên là chết rồi! Giao kèo ta chả có lợi gì sao phải cược với mi?

_ Vậy.....nếu bản đạo không đỡ được, bản đạo sẽ cho ngài biết tung tích của Yêu Hồ vạn năm!

_ Yêu Hồ vạn năm? Mi biết nó ở đâu? Mau cho ta biết! Chẳng phải bọn tu đạo bọn mi hay nói cái gì Trừ Yêu Diệt ma cứu chúng sinh sao?

_ Gươm đã! Cá cược mà! Bản đạo nếu sau khi thoát được Tam Liệt Lôi Đả Bội Ngôn Trận cũng sẽ tìm con Hồ Yêu này tính sổ nợ cũ!

_ Hừm.....Đề ta suy nghĩ thêm!

Lôi Chấn Tử không nói gì thêm, ông ta khẽ nhún người bay lên không trung, lơ lửng cách nhóm của Đức “máy ừ” độ chừng hơn hai mươi trượng. Ngài ta ngửa đầu lên trời, nhắm nghiền mắt tính toán điều gì đó trong đầu.

Chỉ hai phút sau, Lôi Chấn Tử mở mắt, ánh mắt sáng loà đưa tay lên trời, miệng hô lớn:

_ Kinh Tà! Thiên Khiển! Ra đây cho ta!

Vút *Keng* *Keng* *Keng* *Đùng* *Đùng*

Bỗng từ đâu, chiếc tán và đầu búa từ không trung xé không bay vút đến tay của Lôi Chấn Tử, hai thứ thần khí va chạm vào nhau tạo âm thanh chói tay kèm những tia sét uy mãnh đến bức người. Ở trên bán không, Lôi Thần không nộ tự uy, âm thanh phát ra chấn động cả vùng trời:

_ Được! Bỏ thần cược với mi!

Bạn đang đọc truyện *Tiền Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52: Lăn lôi tru thứ nhất!

Ầm ầm

Sấm sét liên tục đánh vang khắp bầu trời tạo nên cảnh tượng vừa hãi hùng vừa hùng vĩ đến đáng kinh ngạc. Đứng lọt thỏm giữa thiên uy, loài người trở nên nhỏ nhoi và yếu đuối đến mức tưởng như bị nuốt chửng giữa sức mạnh đáng sợ kia. Tuy vậy, lúc này lại có những kẻ gan dạ nhất.....không! Những gã thần kinh có vấn đề nhất đang sẵn sàng thách thức thiên uy! Họ là ai?

Đức “máy ừ” - một tay giang hồ đã từng là thiên tài xuất sắc bậc nhất phái Chính Nhất. Cao Kim Viên - một gã thái tử Kim Quy tộc trong hình hài một con người và một gã là.....Lạc Long Quân??? Nói đúng hơn thì là một gã hậu kiếp của Lạc Long Quân - Chu Vô Đức Huy - một thanh niên trẻ tuổi, tính tình phá phách, tinh nghịch và hào sảng. Tuy tiền kiếp hẳn là Lạc Long Quân, hẳn chỉ có được một phần mười sức mạnh của tiền kiếp.

Còn đối thủ của họ? Là Lôi Thần vang danh khắp Á Đông – Lôi Chấn Tử, vị thần của thượng thiên phạt ác trừ danh mà bất cứ ai nghe tên qua đều phải sợ vỡ mật. Ngài ta đang thi hành nhiệm vụ trừng phạt Đức “máy ừ”, kẻ đã cả gan phá đi lời thề cả đời không dùng bất cứ đạo thuật nào của phái Chính Nhất, cả gan bội ngôn lời thề của Tam Liệt Lôi Đả Bội Ngôn Trận.

Lôi Chấn Tử mất nộ quang năng, các tia sét bao quanh thân lúc ẩn lúc hiện, tạo nên những âm thanh chấn động khắp bầu trời. Ngài ta khẽ nhún chiếc miệng mỉm cười thích thú nhìn ba tên phạm nhân không tự lượng sức chống đối mình:

_ Ra là bọn mi có kế hoạch từ trước! Thảo nào tên Vũ Huy Đức kia dám dùng thuật Thịnh Lôi Thần của phái Chính Nhất mời ta hiện thân.....

_ Bầm Lôi Thần, bản đạo chỉ là bắt đắc dĩ...

_ Không cần giải thích! Bỏ thần đã hứa sẽ cá cược với mi, giờ mi muốn cược thế nào, nói thử ta xem!

_ Bầm Lôi Thần, bản đạo đề nghị Lôi Thần thi triển ba lần lôi oanh! Khi tia sét từ Kinh Tà (búa) đánh vào Thiên Khiển (tán) phát ra, không cần biết trong hoàn cảnh nào đánh về phía bản đạo, chỉ cần bản đạo và hai vị huynh đệ đỡ được thì xem như bản đạo thắng cuộc

Lôi Thần sau khi nghe đề nghị xong, ông ta trầm ngâm đôi chút để suy nghĩ. Những tia sét quán ra từ thân của Lôi Chấn Tử cũng thu liễm lại không còn bá liệt như trước. Liệu có cái bẫy nào được bày ở đây? Lôi Chấn Tử cân trọng phân tích lại từng lời mà Đức “máy ừ” đã nói.

“Kể từ khi Kinh Tà....Thiên Khiển.....hừm? Hợp lý!”

“Ba lần lôi oanh.....nếu bản đạo....hai vị huynh đệ.....Hợp lý!”

“Không cần biết trong hoàn cảnh nào.....hừm? Cái này...có gì đó.....Thôi! Chấp nhận được! Thần há lại thua phạm nhân”

Lôi Chấn Từ suy nghĩ hồi lâu rồi cũng đưa ra quyết định! Chỉ dựa vào sự cẩn trọng của Ngài ta, có thể thấy Lôi Thần không phải dạng hữu dũng vô mưu, biết phân tích thiệt hơn, nắm chắc phần thắng mới dám cá cược cùng Vũ Huy Đức. Ngài ta gật đầu đồng ý với lời thách đấu của tên phạm nhân phái Chính Nhất này:

_ Được! Bỏn thần chuẩn theo ý mi! Vậy bây giờ bắt đầu!

Lôi Thần Từ nói là làm, Ngài ta trên bán không đưa Kinh Tà lên trời, đón lấy những tia sét từ thiên ngoại giáng xuống thẳng vào đầu búa. Những tia sét giạt phát ra những âm thanh xoen xoét, ùng ùng khiến người xem phải kinh hãi tốt độ.

Viên chậm rãi nuốt ngụm nước bọt xuống cổ, sức ép từ Lôi Thần khiến nó cảm giác khó sống qua nỗi con trắng này. Nó khẽ liếc mắt ngang sang nhìn thẳng bạn thân của nó, Chu Vô Đức Huy. Huy lúc này ánh mắt phát ra đầy quyết tâm, cơ thể thả lỏng còn tinh thần thì tập trung tốt độ, rõ ràng Huy đặt hết quyết tâm và sức lực cho lần cá cược này.

Vũ Huy Đức thì càng không nói, nếu không thành công anh ta khẳng định vĩnh bất siêu sinh. Còn nếu anh ta thành công sẽ tiêu sái mà hưởng thụ sức mạnh Lôi Thần, há điều đó chẳng đẩy anh ta đến con đường không có gì để mất sao? Nhìn thấy thần thái của cả anh Đức lẫn Huy khiến Viên bình tâm được đôi chút, ngọn lửa đầu tâm đã lan sang cả chính Viên. Được! Vậy thì cùng điên nào.

Xoẹt* *Xoẹt* *Ùng

Lôi Chấn Từ thu nạp thiên lôi đã đủ, khí vận thập túc sẵn sàng một đòn giáng xuống đầu bộ ba liều mạng ở dưới. Sấm sét trên đầu Kinh Tà không ngừng run lên, Lôi Thần vận hết sức tung một búa thẳng vào đầu Thiên Khiển, sấm sét truyền sang lập tức phóng thích giáng một đòn khai sơn động địa xuống phía dưới.

_ Ê! Sao chỉ có 7 phần?

Tia sét vừa phát ra từ Thiên Khiển khiến Lôi Chấn Từ ngạc nhiên cực độ. Rõ ràng Ngài ta đã dồn mười phần sức mạnh vào đòn đánh này, khẳng định kẻ đỡ đòn này không vĩnh bất siêu sinh cũng nát thây vạn mạng, há tại sao vừa rồi tia sét rồi đi chỉ có bảy thành công lực?

Vũ Huy Đức không bỏ lỡ thời cơ, vội kết án dẫn trận ném thẳng một trong bảy thanh mã tấu trước mặt. Nhìn kỹ lại, dưới chuôi mỗi thanh mã tấu này đều được gắn một sợi xích to, đầu các sợi xích kết nối với nhau thành một mạng lưới xích-kiểm chắc chắn. Đức “máy ừ” khản trương thi triển giải số, lập tức tung một thanh mã tấu phá không phi thẳng lên đón lấy sấm sét giáng xuống.

_ Thổ Nhục Kiếm! Dẫn động!

Thanh mã tấu được Đức “máy ừ” ném lên đón trọn đòn sấm sét. Thật không dám tin một thanh mã tấu nhỏ nhoi kia có thể hứng trọn một đòn thiên uy bạt hạn đến như vậy. Tuy nhiên, huyền cơ thực sự nằm ở sáu thanh mã tấu còn lại.

Chỉ thấy thanh mã tấu ném lên, sợi xích ở chuôi kéo sáu thanh mã tấu còn lại bay lên theo lên không trung. Vũ Huy Đức dùng hai ngón tay tụ lại làm chĩa, vỗ mạnh vào thanh mã tấu. Cứ mỗi thanh anh ta dùng chĩa vỗ vào, miệng lập tức gọi tên kiếm và đẩy các thanh mã tấu di chuyển cắm xuống đất tạo thành một trận pháp hình lục giác:

_ Lưu Phong Kiếm! Hoà Diệt Kiếm! Thủy Tức Kiếm! Hàn Sương Kiếm! Mộc Huyền Kiếm! Lôi Tịch Kiếm!

Khi sấm chớp vừa chạm đầu thanh Thổ Nhục Kiếm mà Đức ném lên, sáu thanh còn lại cũng đồng thời cắm chặt xuống đất. Tia sét truyền từ Thổ Nhục Kiếm di chuyển khắp thân kiếm, đến sợi xích rồi lan truyền xuống sáu thanh mã tấu còn lại. Sấm sét bị phân tán thành sáu phần dẫn động xuống đất biến uy lực chỉ còn lại một thành. Bảy thanh mã tấu đồng thời cũng vỡ nát ra ngay sau đó

Một phần thiên khiển đánh thẳng xuống Vũ Huy Đức, anh ta hít một hơi đề thăng công lực lên Vô Hải Khí Lượng Quyết đệ lục tầng, đỡ trọn đòn đánh khiến Huy và Viên phải nín thở vì lo lắng. Vũ Huy Đức khoe miệng khẽ mỉm cười, xem ra anh ta đã hoàn toàn hoá giải cú sét giáng đầu tiên.

Một trận pháp phối hợp tuyệt mỹ giữa đạo thuật và khoa học, lợi dụng đạo thuật Thất Tinh Kiếm Trận tạo sức phòng ngự đỡ đòn của Lôi Thần. Lợi dụng đặc tính dẫn điện của kim loại phân tán sức công phá của thiên lôi, dẫn động xuống đất triệt tiêu xung lực.

Phương pháp nhìn tuy có vẻ đơn giản nhưng đòi hỏi kẻ bày trận phải nắm bắt rõ đặc tính của lôi điện, đồng thời bảy thanh mã tấu Đức lựa chọn cũng phải thuộc hàng cực phẩm, nếu không ngộ nhờ giữa chừng mã tấu không chịu nổi vỡ tung ra thì trận pháp hoàn toàn bị phá hủy. Cuối cùng, kẻ thi trận phải nắm bắt rõ thời gian sấm sét giáng xuống, nắm bắt thanh kiếm đầu tiên chịu được bao lâu để thi triển sáu thanh còn lại.

Không ổn! Lôi Thần lập tức dùng thần nhãn dò tìm xem sự bất thường ở đâu mà đến. Ánh mắt Ngài ta dừng lại khi phát hiện căn hộ đối diện khu nhà của Vũ Huy Đức. Đó là một căn nhà nhỏ, kín đáo nhưng phát ra linh khí khác thường. Lôi Chấn Từ đại nộ thét lớn:

_ Cút ra đây cho bỏn thần!

Tiếng nói uy động dẫn thiên uy giáng thẳng xuống ngôi nhà nhỏ, khiến nó vỡ tan thành từng mảnh. Khi khói bụi tan đi, kẻ đang giờ trò tác quái ở phía trong không ai khác chính là Tiêu Xuân Phú. Anh ta khoác trên mình bộ đạo bào phái Chính Nhất màu xám, tay đang tạo ấn trên thiên linh cái, nhắm nghiền mắt tập trung cực độ. Lôi Chấn Từ chăm chú quan sát kẻ lai phạm rồi phát hiện ra điều không ổn, Ngài ta gầm lên đầy phẫn nộ:

_ Lũ phạm nhân các mi dùng trò gian trá! Bỏ! Bỏ hết! Không cá cược gì nữa!

_ Bầm Lôi Thần, bầm đạo mạo muội hỏi.tại sao Ngài gọi là trò gian trá!

_ Mi gian trá! Mi nói chỉ có ba người các người đỡ thiên khiến của ta.Nay lại có thêm tên đạo sĩ kia dám thỉnh linh ba thành sức mạnh của ta.

_ Bầm, rõ ràng chỉ có ba người chúng tôi đỡ đòn! Còn sư huynh bầm đạo chỉ.thỉnh linh!

_ Mi.! Rõ ràng không công bằng! Ta không trong trạng thái tốt nhất!

_ Chúng ta đã giao kèo! “Bất kể hoàn cảnh nào.”! Ngài nhớ chứ?

_ Mi!!!! Được! Tên nhãi kia dám thỉnh ba thành sức của ta, để ta xem hắn giữ được sức ta trong bao lâu!

_ Haha! Ngài nên lo cho Ngài thì đúng hơn!

_ Lo cho ta? Tại sao lo cho ta?

_ Ngài đến đây chắc phải có sự cho phép của Nam Thiên Triều? Vậy chắc phải có giới hạn thời gian chứ?

_

_ Đề bầm đạo đoán! Nửa canh giờ?

_ Hê hê! Thì ra từ đầu bọn mi đã tính sẵn! Được! Ta không cho tên kia thỉnh linh nữa là được chứ gì? Xéo cho ta!

Lôi Chấn Từ Khẽ vẫy tay khiến ba thành sức của Phú rời thân quay về Ngài ta. Phú cảm giác cơ thể bị cưỡng bức lấy đi sức mạnh vậy, điều này khiến anh ta đau nhức rên người gãi vật ra đất. Không chậm trễ, Lôi Chấn Từ lại đưa Kinh Tà lên trời hứng lấy thiên lôi, sức thể đánh về phía Khiên Thiên, lần này ông ta quyết tâm đánh mười phần sức mạnh về phía những tên phạm nhân dám lừa gạt ông ta:

_ Hách Hách Đông Phương

Nhất Xuất Đông Phương

Vạn Sự Thần Pháp Kiết Tường

Hồ Thần Đệ Tử Thủ Chấp Phần Hương

Cần Thỉnh Lôi Thần Lôi Chấn Từ

Ông Chỉ Thiên, Thiên Thành Phù

Ông Chỉ Địa, Địa Bình Phù

Ông Chỉ Nhân, Nhân Trường Sinh

Ông Chỉ Quý, Quý Diệt Hình

Cấp cấp như luật lệnh

Nhập!

Tiêu Xuân Phú lợi dụng lúc Lôi Chấn Từ thỉnh thiên lôi từ thiên ngoại, đang tụ sức mạnh lại rồi lập tức thỉnh nguyên thần ông ta nhập thân lần nữa. Lại một lần nữa mất đi ba thành sức mạnh khiến Lôi Thần giận sôi máu, bây giờ đã trở thành cuộc chiến Cướp – Lấy lại ba thành sức mạnh của Tiêu Xuân Phú và Ngài ta. Lúc tụ thiên lôi thì Lôi Chấn Từ không thể đề phòng Phú được. Ngài ta nghiêng răng kèn kẹt, sục sôi máu lên đầu, khuôn mặt đỏ gay rống lên:

_ Được! Không có bảy cây kiếm rách thì xem mi chống bảy thành công lực ta thế nào! Thiên Khiên! Diệt!

Bạn đang đọc truyện *Tiên Kiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Lôi Chấn Từ sơ hội Lạc Long Quân!

Sấm sét từ trên cửu thiên giáng xuống Lôi Chấn Từ, ngài ta đưa Thiên Khiên lên cao tiếp lấy thu hết lôi oanh vào đầu búa. Thiên Khiên rung lắc dữ dội

kèm theo những tia sét đầy uy lực. Cảnh tượng này làm Viên nhớ đến Thor, một trong các thành viên của Avenger trong bộ phim cùng tên. Có điều Lôi Thần chỉ khác Thor một chỗ, là ngài ta buộc phải dùng Kinh Tà để tiếp thụ sấm chớp từ Thiên Khiển rồi phóng thích ra ngoài.

Viên liếc mắt sang nhìn Đức “máy ừ”, bây giờ đã đến lúc thực hiện giai đoạn hai của kế hoạch. Đức “máy ừ” vận chân khí Vô Hài Khí Lượng Quyết đệ cửu tầng, mức độ cao nhất của bộ nội khí trấn môn chi bảo phái Chính Nhất. Tiếp đó, Đức “máy ừ” áp hai tay vào lưng Viên truyền chân khí, một nguồn nội khí ào ạt tiến vào cơ thể Viên, quán thông toàn bộ kinh mạch rồi lan khắp cơ thể. Viên bắt đầu theo khẩu quyết Vô Lượng Khí Hài Quyết mà Vũ Huy Đức đã dạy từ trước, liên tục đẩy các luồng chân khí chạy khắp cơ thể, thổ nạp khí thiên địa điều hoà dòng khí. Tại sao họ lại làm vậy?

Nói đúng hơn, đây là phát hiện của Tiêu Xuân Phú từ cách đây vài tháng trước. Trong một lần Huy và Viên thực chiến trong buổi học của Thác Trung tướng quân, Phú đã đến xem khả năng của hai học trò mình đến đâu. Viên giao đấu khả năng dùng thổ thuật với Thác Trung, do dùng sức quá độ nên dẫn đến cạn sức ngã gục xuống đất. Tiêu Xuân Phú âm thầm truyền cho Cao Kim Viên ít nội khí Vô Lượng Khí Hài Quyết giúp Viên hồi phục thể lực. Dĩ nhiên Phú giấu nhem việc này nên Viên không hề biết mình được truyền khí công. Nào ngờ tác dụng phát huy ngoài dự kiến, Viên nhờ có chân khí Vô Lượng Khí Hài Quyết hỗ trợ bỗng khả năng sử dụng thổ thuật bạo tăng, lấn át cả thổ thuật của Thác Trung tướng quân.

Tuy nhiên, tác dụng của chân khí khó duy trì lâu, chỉ ít lúc sau khả năng thổ thuật của Viên mất đi tác dụng đã bại dưới tay của Thác Trung. Lúc bấy giờ, Tiêu Xuân Phú đã nhen nhóm ý tưởng dạy cho Huy và Viên nội khí để tăng thêm sức chiến đấu.

Hiện tại, Phú đã đưa ra một đề nghị khá táo bạo, đó là nhờ Vũ Huy Đức sử dụng Vô Hài Khí Lượng Quyết đệ cửu tầng, liên tục tổng truyền nội khí vào cơ thể của Viên giúp nó sử dụng thổ thuật lên tầng thứ mới. Viên sau khi nhận nguồn khí lực ào ạt như sóng nước, hít thở đầy sức thét lớn:

_ Thổ chi thuật! Thổ mệnh! Thổ Giáp Nhị Thập Tam Tầng!

Lại nhớ đến lúc trận đánh với Lạc Long Quân ở kênh Tàu Hủ, Kim Quy Vương sử dụng Thổ Giáp Thập Tầng tạo nên quả cầu đất mười tầng đỡ các đòn công kích thủy long của Lạc Long Quân. Thổ Giáp Thập Tầng kiên cố và chắc chắn đến nỗi nhất thời ba khắc Lạc Long Quân không thu thập được Kim Quy Vương.

Lúc này, Đức “máy ừ” liên tục thôi động nội khí đẩy khả năng sử dụng Thổ thuật của Viên lên tầm cao mới, sử ra một đòn Thổ Giáp Nhị Thập Tam Tầng uy lực gấp đôi khả năng của Kim Quy Vương. Lôi Chấn Tử ở phía trên bán không lộ vẻ kinh ngạc trước sức mạnh kinh tuyệt bá giả của Viên:

_ Lợi hại! Quả nhiên không phải hổ phụ sinh khuyển tử! Mi xem ra sẽ còn tiến xa hơn cha mi rất xa đấy! Được, để xem mi có bao nhiêu bản lĩnh!

Đùng *Đùng* *Đùng*

Lôi Chấn Tử dồn hết sức mạnh vào Thiên Khiển, giáng một đòn mạnh vào Kinh Tà, giáng sấm sét trên cao đánh thẳng vào quả cầu đất hai mươi ba lớp ở dưới. Sấm sét phá từng lớp đất một tiếp tục tiến vào trong quả cầu đất, sức mạnh như bạo vũ không gì có thể cản nổi. Ban đầu chỉ năm, rồi sau đó mười, rồi mười lăm lớp đất bị đánh nát bung bét ra. Ở phía trong, Đức “máy ừ”, Viên và Huy đỏ mồ hôi đầy kinh sợ, họ sợ sấm sét sẽ đánh đến ba người ở trong. Đến lớp đất thứ hai mươi, thế sấm sét bắt đầu giảm lại đã thấy rõ, những tia sét không còn tạo ra những tiếng giật chớp đùng đùng điên tai nhức óc cả một vùng trời.

_ AAAAAA

_ Thổ thuật! Thổ Chi Lưu!

Đến khi tầng lớp cuối cùng vỡ ra là chả thành từng mảnh, sấm sét đánh thẳng vào cơ thể Vũ Huy Đức khiến anh ta phải gào lên đau đớn ngã gục xuống đất. Uy lực từ sấm sét khiến cơ thể anh ta bốc cháy thành ngọn đuốc sống lộn lộn trên nền đất. Viên không chậm trễ đưa tay điều khiển một dòng Thổ Chi Lưu đầy đất cát bay thẳng vào Đức “máy ừ” dập tắt ngọn lửa. Chỉ vùn vện chưa đến một phút, ngọn lửa ngùn ngụt hàng trăm độ trên cơ thể Đức “máy ừ” bị khống chế hoàn toàn, xem ra Thổ Giáp Nhị Thập Tam Tầng của Cao Kim Viên đã khống chế uy lực thiên lôi xuống mức tối thiểu.

Vũ Huy Đức khó nhọc ngồi dậy, chân xếp bằng an tọa chấp tay vận khí, điều khiển dòng chân khí trị thương toàn thân. Tuy nói là Viên đã hạn chế uy lực từ Lôi Thần, uy lực của sấm sét từ thiên ngoại rất khó nuốt trôi đối với người thường. Thân máu thịt chịu bị điện giật còn chịu không thấu, huống hồ gì lúc thiên lôi đánh tới Đức “máy ừ” còn đang tận lực truyền chân khí cho Viên mà bỏ luôn việc vận khí hộ thân.

Lôi Chấn Tử hoàn toàn bị chấn kinh! Dẫu rằng Ngài ta đã bị Tiêu Xuân Phú “phong toà” đi ba thành công lực, nhưng với bảy thành sức mạnh còn lại Ngài ta tự tin sẽ dễ dàng thu thập được những kẻ phạm nhân vọng tưởng kia. Rõ ràng, xuyên suốt lịch sử khi nhân loại khi bị dồn vào đường cùng, họ luôn có sức phản kháng mạnh mẽ vượt ngoài tưởng tượng của Thần tộc.

Lôi Chấn Tử cảm thấy xấu hổ và phẫn nộ vì kết quả không như mong muốn! Đáng lẽ Vũ Huy Đức phải chịu đủ ba lần lôi tru để vĩnh bất siêu sinh nhưng nay chỉ còn một lần. Dẫu cho hắn có trúng đòn lần này thì cùng lắm chỉ bị thịt cháy nát tan, còn hồn phách vẫn còn cơ hội đầu thai kiếp khác. Thôi thì vẫn còn cơ hội cuối, lần lôi tru cuối cùng để giữ lại thể diện

Ngài ta trầm ngâm nhìn ba tên Nhân tộc nhỏ bé phía dưới, bây giờ chỉ còn một lần lôi tru nên Ngài ta bắt buộc phải thành công. Trong đầu Lôi Thần liên tục suy nghĩ biện pháp có thể chắc chắn lần lôi tru này có thể diệt tận Vũ Huy Đức. Hiện tại trong quân bài của đối phương, bọn chúng còn trong tay một gã tự nhận là hậu kiếp của Lạc Long Quân thực lực thể nào còn chưa rõ.

Ban đầu, Lôi Chấn Tử còn nghĩ bọn Đức “máy ừ” nói phét để hù dọa, nay gã Cao Kim Viên đã chứng thực thân phận hắn thì kẻ Lạc Long Quân hậu thế kia ắt chắc cũng không phải là giả. Mắt vừa liếc xong Huy, Lôi Thần lại chú ý đến Tiêu Xuân Phú đang tỉnh linh ba phần sức mạnh của mình. Một ý nghĩ loé lên trong đầu Lôi Chấn Tử rồi Ngài ta nhoen miệng cười đắc ý:

_ Sao ta sơ suất thế nhỉ!

Vút *Bốp*

Lôi Thần vừa dứt lời, Ngài ta lập tức động thân như điện xẹt lao thẳng về nơi Tiêu Xuân Phú đang đứng. Huy biết mọi chuyện không ổn, nó cũng động thân lao về phía Phú. Tiếc thay, tốc độ của Lôi Chấn Tử vốn nhanh hơn Huy rất nhiều, Ngài ta chớp mắt đã lao đến trước mặt Phú. Phú không nghĩ nhiều vội động thủ tung một đám về Lôi thần. Cú đám bị Ngài ta dễ dàng dùng tay gạt đi hoá giải, Ngài ta đảo người ra sau lưng Phú, tung một thủ đao vào sau gáy khiến Phú ngã ra bất tỉnh tại chỗ

_ Anh Phú!

_ Yên tâm! Bỏn thần chỉ đánh hấn bất tỉnh! Giờ thì.....toàn lực nhé! Hahahahahaha

Lôi Chấn Tử sau khi hạ gục Phú, Ngài ta đắc ý cười thật to rồi nhẹ nhàng nhún người bay lên không trung. Đức “máy ừ” biết xem ra lần này khó mà xoay chuyển tình thế. Anh ta đang bị trọng thương bởi đòn lôi tru ban nãy, công lực mạnh nhất cũng chỉ lên được đệ ngũ tầng. Viên không có Vô Lượng Khí Hải Quyết hỗ trợ chắc chắn không chịu nổi một đòn sét toàn lực của Lôi Chấn Tử. Hi vọng lúc này xem ra chỉ còn có thể dồn vào Huy. Chu Vô Đức Huy cũng biết hiện tại chỉ còn có mình là hi vọng duy nhất hóa giải nguy cơ, Huy vội chấp tay bắt quyết lên trán, miệng khấn trương khấn:

_ Đệ tử Chu Vô Đức Huy, đệ tử chân truyền đời 19 của Tôn Tiên phái. Đệ tử xin thỉnh Lạc Long Quân đại giá quang lâm, giúp đệ tử trừ diệt tà ma giúp kẻ yếu thế.

Họa Linh phù Tiên sư Tổ sư chứng giám.

Án Thiên linh linh.

Án Địa linh linh.

Ngã linh Thần phù lai ứng hiện.

Án Thiên viên – Địa phương – Thập nhị công chương.

Thần Phù đao thủ trừ Tà ma, Quỷ mị bắt đao vãng lai.

Trừ bá bệnh, trừ tai ương.

Nhập!

Lạc Long Quân? Lạc Tổ?

Đáp lại lời khấn của Huy là sự im lặng! Không hề có một dấu hiệu nào cho thấy nguyên thần Lạc Long Quân nhập vào Huy. Thật ra, từ đầu trận đấu đến giờ, Huy đã không ít lần âm thầm khấn chú văn mời Lạc Tổ nhập thân nhưng bất thành. Lần này nó cố đọc to chú văn hi vọng Lạc Long Quân sẽ đáp lại lời thỉnh cầu. Huy bắt quyết cổ khấn thêm lần nữa trong hi vọng Lạc Tổ sẽ ứng hiện như lần trước:

_ Đệ tử Chu Vô Đức Huy, đệ tử chân truyền đời 19 của Tôn Tiên phái. Đệ tử xin thỉnh Lạc Long Quân đại giá quang lâm, giúp đệ tử trừ diệt tà ma giúp kẻ yếu thế.

Họa Linh phù Tiên sư Tổ sư chứng giám.

Án Thiên linh linh.

Án Địa linh linh.

Ngã linh Thần phù lai ứng hiện.

Án Thiên viên – Địa phương – Thập nhị công chương.

Thần Phù đao thủ trừ Tà ma, Quỷ mị bắt đao vãng lai.

Trừ bá bệnh, trừ tai ương.

Nhập!

Bỗng nhiên, không gian trước mắt Huy đột nhiên tối đen lại, cơ thể không tự chủ bị kéo bay đi. Huy bay xuyên qua màn đêm trước khi bị vật như một bao cát rơi xuống đất. Ngẩng đầu lên, Huy mừng rỡ khi thấy một nhân ảnh quen thuộc mà nó tìm kiếm: Lạc Long Quân. Ngài ta đang ngồi trên toạ kỵ bằng đá, tay chống cằm nhìn Huy còn miệng thì ngáp ngáp dài:

_ Lạc....Lạc Tổ!

_ Mi tìm bốn vương sao?

_ Ngài giúp con với!

_ Giúp mi đánh với con chim sét kia à?

_ Đúng! Đúng! Ngài mau nhập con!

_ Hầy! Ta có nhập mi cũng không phải đối thủ hần đâu!

_ Không! Con chỉ cần đỡ đòn lôi tru của Lôi Thần! Ngài chỉ cần cho con mượn ba.....không, năm thành sức mạnh là đủ!

_ Cũng không có khả năng!

_ Tại sao? Chẳng lẽ Ngài kém hơn Lôi Thần?

_ Dĩ nhiên là không! Con chim ấy bốn vương thừa sức vạn đầu nếu..... (Lạc Long Quân bỗng trầm ngâm)

_ Nếu gì Lạc Tổ?

_ Nếu hần không có Thiên Khiển và Kinh Tà! Sấm sét là đại kỵ của bốn vương!

_ Hở???

_ Ta cũng không hiểu! Nhưng khi ta sinh ra thiên lôi đã là thiên địch của ta! Ta năm xưa bại trận dưới tay Thủy Tinh cũng là do Thần Đế dùng lôi oanh đã bại!

Huy ngó người ra chừng hừng! Giờ Huy mới nhớ ra lần trước mặc cho Hoà Long dùng hoà công và Thác Trung dùng thổ thuật tấn công thế nào cũng không làm gì được Lạc Long Quân, nhưng Y Văn thỉnh thần Sấm Indra tung một đòn lôi công đã đả bại Lạc Tổ một cách dễ dàng. Nghĩ lại thì cũng rất có lý! Nước vốn là thứ dẫn điện tốt, Lạc Long Quân mệnh kỹ lại là thủy thuật. Thảo nào Lạc Long Quân dễ dàng bị Indra đánh bại, trong khi Y Văn từng khẳng định mình chỉ dùng cùng lắm được ba phần sức mạnh của Indra.

Phen này thì gay go to rồi! Vốn nghĩ có Lạc Long Quân trợ chiến sẽ có hi vọng thành công, nào ngờ thủy thuật của Ngài ta lại kỵ lôi tru của Lôi Chấn Tử. Huy bóp trán suy sụp, đầu cố gắng nghĩ ra phương án nào đó giải quyết vấn đề.

Trong khi nguyên thần của Huy đang gặp gỡ Lạc Long Quân, Lôi Chấn Tử ở hiện thực đang chăm chú quan sát xem gã Lạc Long Quân hậu kiếp đang tính bày trò gì, hần thỉnh Lạc Long Quân hiện thân sao lại nhắm mắt đứng yên bất động. Bổng Lôi Thần nhoèn chiếc miệng chim cười thích thú như đã hiểu ra vấn đề:

_ A! Ta hiểu rồi! Long Tộc vốn sợ sấm sét! Haha, xem ra tên Lạc Long Quân không hiện thân đâu! Vũ Huy Đức! Giờ chết mi đã đến!

Huy vẫn còn bất động, Đức thì vẫn đang trị thương còn sức mạnh của Viên không có nội khí hỗ trợ xem như không có khả năng chịu đòn. Đức “máy ừ” thờ dài, hai tay vỗ mạnh đẩy cả Viên lẫn Huy ngã ra một đoạn xa rồi hiên ngang đứng dậy, mắt nhắm lại hướng về phía Lôi Thần, xem ra Đức “máy ừ” đã chấp nhận số phận nghiệt ngã của mình. Lôi Thần đang tụ thiên lôi từ thiên ngoại nhìn thấy lòng cũng không khỏi không bội phục:

_ Mi bản lĩnh lắm! Ta kính mi một sét này!

_ Mời Lôi Thần!

Lôi Chấn Tử tụ đủ sấm sét vào đầu Thiên Khiển, hít một hơi đầy dòn mùi thành sức giáng vào Kinh Tà, bỗng ngài ta thét lên đầy đau đớn. Vũ Huy Đức ngạc nhiên mở mắt xem chuyện gì đã xảy ra, anh ta thấy Lôi Chấn Tử đang ôm bàn tay trước đó còn đang cầm Kinh Tà xuyt xoa, miệng thổi liên tục hồng giảm đi đau đớn. Đức “máy ừ” vẫn còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra thì anh ta thấy Huy đang lờ lững sau lưng Lôi Thần, tay đang cầm Kinh Tà của Lôi Chấn Tử, miệng mỉm cười đầy bá khí: _ Tiểu Lôi! Đã lâu không gặp mi!

Bạn đang đọc truyện *Tiền Kiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Cá cược trong cá cược!

Bốn thân ảnh lao như bay tiến về phía khu nhà của Đức “máy ừ”. Cả bốn người thân thủ liễu đắc, cơ thể toát ra khí độ thần thánh bất phàm, họ khẩn trương di chuyển hội họp đến nơi cần phải đến. Người phụ nữ xinh đẹp như hoa như ngọc, cơ thể toả ra mùi hương ngát thơm và vai khoác tấm lụa màu đào phát phơ như tiên nữ hạ phàm. Cô ta khê động đôi môi yêu kiều, cất giọng trong trẻo như suối hỏi những người bạn đồng hành của mình:

- Sao phải đi gặp thế Bắc Lôi đại ca?
- Nhanh lên đừng hỏi nhiều! Ân nhân đang đợi chúng ta!
- A! Là Ngài ta?
- Biết rồi thì mau nhanh lên đi Tây Mầu!

Thì ra người phụ nữ xinh đẹp như hoa kia chính là Tây Vũ Toạ Mầu, còn người vừa đối đáp nhanh gọn cùng Tây Mầu không ai khác chính là Bắc Lôi Tông Vương. Tông Vương mặt rộng mày phượng, vai rộng năm thước thân cao tám thước, áo choàng pháp phới uy dũng vô cùng. Theo sau họ, nếu đoán không sai chính là Đông Điện Kiếm Vương và Nam Phong Tật Vương. Cả bốn người họ đều là Tứ Thiên Vương uy phong lẫm liệt của Nam Thiên Triều, có sao họ lại có mặt ở đây?

Quay trở lại căn nhà của Vũ Huy Đức, Lôi Chấn Tử sau ít lâu xoa tay trái bị thương do Thiên Khiển đập trúng. Ngài ta đang chăm chú quan sát cái tên phạm nhân vừa cướp Kinh Tà khỏi tay Ngài ta. Huy mỉm cười lơ lửng trên bán không, tay cầm Kinh Tà (chiếc tán) mà nó cướp được, đưa lên cao vẫy vẫy tỏ ý châm chọc Lôi Thần:

- Không phải Tiểu Lôi quên bốn vương rồi chứ?
- Lạc....Long Quân?
- Chính là bốn vương đây!
- Mi lấy tư cách gì gọi ta là Tiểu Lôi? Mi và ta đều là thần như nhau thôi!
- Haha, vậy tức là Bàn Cổ cũng ngang vai vế với mi?
- Mi.....

Lạc Long Quân cố tình trêu đùa với Lôi Thần. Về cơ bản, Bàn Cổ là thần thượng cổ Bắc Thiên Triều Trung Hoa, là vị thủy tổ khai sinh ra các vị thần và nhân loại. Nếu xét về vai vế, Lạc Tổ-Lạc Long Quân ắt ngang vai vế với Bàn Cổ, lẽ dĩ nhiên cũng xếp trên Lôi Chấn Tử vài bậc. Lôi Thần không công nhận vai vế Lạc Long Quân cũng đồng nghĩa Ngài ta xem thường cả Bàn Cổ. Lôi Thần bị Lạc Long Quân bắt bẻ nhất thời cũng không biết phải đối đáp làm sao đành im lặng rồi giả đò chuyển sang chủ đề khác:

- Lạc Long Quân có mặt ở đây phải chăng muốn đỡ lần lời oanh cuối cho tên phạm nhân Vũ Huy Đức!
- Ấy chết! Long tộc ta vốn kỵ Lôi Tru, làm sao là đối thủ của nhất đại Lôi Thần như mi!
- Hà hà, Ngài quá khen rồi Lạc Gia!

Lôi Chấn Tử được Lạc Long Quân đề cao thân phận, Ngài ta lập tức phồng hết cả mũi, rung rung chiếc mỏ chim cười đắc ý. Dĩ nhiên, Lôi Thần cũng lấy lễ báo lễ, gọi Lạc Long Quân bằng Ngài rồi Lạc Gia, thể hiện tâm ý xếp dưới danh phận so với Lạc Long Quân. Lạc Long Quân biết kế hoạch ban đầu đã thành công, Ngài ta khẽ nói thật nhỏ như thể nói với chính bản thân mình:

- Tiếp theo sao đây Huy? Bốn vương nói gì tiếp theo?
- Cá cược! Cá cược! Nhanh nhất thiên hạ, Lạc Tổ nhớ chưa?
- À!

Lạc Long Quân à lên một tiếng rồi mỉm cười đắc ý. Lúc này tuy Lạc Long Quân đang giành quyền điều khiển nhục thân của Huy, Ngài ta vẫn đang giữ liên lạc với Huy ở phía trong cơ thể. Cả hai tuy hai mà một, cùng bàn bạc trao đổi ý kiến để thực hiện kế hoạch đã vạch sẵn từ trước. Tiện tay, Lạc Long Quân ném Kinh Tà trả về cho Lôi Chấn Tử. Lôi Thần bắt lấy Kinh Tà như bắt lấy vàng, vừa bắt được đã vội xoa xoa Kinh Tà trong tay như đã xa cách hàng thế kỉ vậy:

- Bảo bối của ta!
- Lôi Chấn Tử! Mi có muốn cược với bốn vương?
- Hà? Lại cá cược? Ngài muốn cược điều gì?
- Bốn vương nghe danh Lôi Chấn Tử đã lâu, mi nổi tiếng hai điều: Một là rất thích cá cược!
- Đúng! Ta rất thích cá cược! Cái này trên dưới tam giới ai cũng biết!
- Hai là Lôi Tru của mi – Thiên hạ đệ nhất về tốc độ!
- Khả khả! Lạc Gia quá khen tiểu thần! Đúng là lôi tru của ta đứng thứ hai thì không ai dám xưng đệ nhất!

- Ta không tin! Ta biết thứ nhanh hơn lời tru của mi!
- Cái gì? Còn có thứ gì nhanh hơn được Lời Tru của ta cơ chứ?
- Thủy Đan Chỉ của bốn vương!
- Haha, Ngài lại đùa quá rồi! Nước mà có thể nhanh hơn sấm sét sao? Hoang đường!
- Mi muốn cá cược với bốn vương không?
- Cái này.....

Lạc Long Quân bất ngờ đưa ra lời thách thức cá cược với Lời Chấn Từ khiến Ngài ta bất ngờ khôn siết. Lời Chấn Từ định thần lại, Ngài ta lập tức nhớ lại lần cá cược giữa mình và Vũ Huy Đức. Tuy hiện tại Ngài ta đã chiếm ưu thế thấy rõ nhưng trước đó Lời Thần đã khôn đốn không ít vì bị Vũ Huy Đức lừa dối. Lần này, Lạc Long Quân lại tiếp tục đưa ra lời thách thức khiến Lời Thần phải suy nghĩ đôi chút, dấu sao lập trường của Chu Vô Đức Huy nghiêng về phe của Đức “máy ừ”. Lời Chấn Từ lặng im hồi lâu rồi cũng nhận lời thách cá cược:

- Ngài muốn cược gì?
- Thủy Đan Chỉ và Lời Tru, xem của ai nhanh hơn!
- Xem như thế nào?
- Đếm từ một đến ba! Đến tiếng thứ ba, Lời Tru từ Kinh Tà của mi bắn về phía ta, Thủy Đan của ta bắn về phía mi, chạm thân ai trước thì người đó thua.
- Để ta suy nghĩ!

Lời Chấn Từ lại tiếp tục suy nghĩ, Ngài ta sau vô số lần đau đầu lần trước tính vốn đã cẩn thận nay lại càng cẩn thận hơn. Ngài ta phân tích từng lời của Lạc Long Quân vừa thách đố xem có lỗ hổng nào cần đưa ra mồi xẻ hay không:

“Một đến ba....tiếng thứ ba....Hợp lý”

“....từ Kinh Tà.... Thủy đan.....chạm thân trước....không hợp lý lắm! Ta còn mất công đoạn dùng Thiên Khiển truyền Lời sang Kinh Tà, hừm....nhưng lời tru ta nhanh hơn Thủy Đan của hắn nhiều.....Hợp lý”

Lời Chấn Từ phân tích thiệt hơn, cuối cùng xét mọi điều kiện đều có lợi cho mình, Ngài ta cũng đã đưa ra quyết định chấp nhận lời thách đấu cá cược này, hướng mặt về phía Lạc Long Quân hỏi nhanh:

- Vậy điều kiện cược?
- Đơn giản! Bốn vương thua lời cá cược của mi và Vũ Huy Đức vô tác dụng!
- Cái gì? Tức là ta được đánh tiếp ba lần lời tru?
- Không sai! Còn nếu mi thua....hà hà....mi phải đợi Vũ Huy Đức trị thương xong mới được đánh Lời Tru lần cuối!
- Đơn giản vậy thôi à?
- Đơn giản vậy thôi! Ta sẽ là người đếm!
- Được! Vậy cùng cược nào!

Không chỉ Lời Chấn Từ ngạc nhiên vì đề nghị lần này, mà chính cả Đức “máy ừ” lẫn Viên đều ngạc nhiên không kém. Chẳng lẽ Huy-Lạc Long Quân tự tin đến mức có thể đánh nhanh hơn cả sấm sét? Nước lại nhanh hơn Sét? Đúng là hoang đường! Chưa kể nếu Thủy Đan có nhanh hơn Lời Tru đi nữa thì Lời Tru vẫn đánh về phía Huy, trong khi Lời Tru là đại kỵ của Long tộc thì sao Huy chịu nổi? Đức “máy ừ” tính ngẩn ngẩn lại thôi, vì kẻ trong cơ thể của Chu Vô Đức Huy có phải là Huy nữa đâu.

Không khí khẩn trương lan khắp không gian nơi khu nhà của Đức “máy ừ”. Lời Thần đưa Thiên Khiển hướng về bầu trời, thu lấy thiên lôi từ thiên ngoại tụ vào. Trong khi đó, Huy khẽ phất tay phá vỡ một trụ nước gần đó, điều khiển một giọt nước bay lơ lửng đến trước mặt mình. Lời Chấn Từ vốn không ngại Lạc Long Quân giờ trò, vì Lạc Long Quân là vị thần uy quyền bậc nhất Nam Thiên Triều. Chưa kể nếu ông ta tấn công mình trước khi đếm đến ba thì một giọt Thủy Đan không đủ trọng thương Lời Chấn Từ. Lời Thần với Lời Tru trong tay tự tin có thể đả bại Lạc Long Quân nếu tiếp tục giao chiến. Hai bên súc thế hồi lâu đã sẵn sàng, Huy-Lạc Long Quân bắt đầu đếm:

- Một-Hai-BA!
- Ố! Ố? Ố? Sao...?

Boong *Boong* *Boong* *Boong*

Sau tiếng đếm thứ ba, chỉ thấy Huy vẫn ở đó chưa phát động tấn công, miệng mỉm cười đầy nguy hiểm. Lôi Chấn Từ dùng Thiên Khiển vỗ mạnh vào Kinh Tà phát ra Lôi Tru nhưng không có một tia sét nào phát ra. Lôi Chấn Từ chấn kinh vội giáng thêm ba bốn búa vào đầu Kinh Tà. Càng đáng sợ hơn, lúc này Lạc Long Quân thậm chí còn chưa có động thái nào cho thấy sẽ dùng Thủy Đạn tấn công Lôi Thần.

- Vô... Vô lý! Sai! Sai hết rồi!

- Tiểu Lôi! Mì thua đứt đuôi bốn vương rồi! Nãy giờ đáng ra bốn vương bắn Thủy Đạn mì đã nát thân như tương rồi đấy!

- Ta....Ngài....

Lôi Chấn Từ như chôn chân tại chỗ, Ngài ta không ngờ cuối cùng mình lại thất bại thảm hại đến vậy. Hai tay Lôi Thần hạ xuống cam chịu thất bại, bao nhiêu tự tin về năng lực bản thân không rõ đã biến đâu mất, Lôi Chấn Từ cúi đầu đón nhận thất bại trong nỗi nhục nhã ê chề.

Huy nhẹ nhàng lướt thân ảnh đến trước mặt Lôi Chấn Từ, tay khẽ nắm lấy Kinh Tà từ tay Lôi Thần mỉm cười đắc ý. Lôi Thần lúc này tinh thần đã sụp đổ, mặc cho Huy tự nhiên đoạt lấy bảo bối trong tay. Tay phải cầm Kinh Tà, tay trái Huy khẽ gỡ một bó dây thun cao su nhỏ bịt kín đầu Kinh Tà ra:

- Tiểu Lôi! Lôi Tru của mì quả là thiên hạ vô song! Tuy nhiên, mì nhanh nhưng có thứ còn nhanh hơn, mì biết là gì không?

- Là thứ gì? (Lôi Chấn Từ buồn bã hỏi)

- Là Khoa Học! Tiểu Lôi, đừng bao giờ đánh giá thấp trí tuệ nhân loại!

- Khoa học? Là thứ gì thế?

- Có nói nữa mì cũng không hiểu, trả mì đây! Thực hiện giao kèo đấy!

- Tiểu thần đã biết thừa Lạc Long Quân!

Lôi Chấn Từ trong một ngày bị thất bại đến hai lần, Ngài ta mất hết chiến ý ngoan ngoãn thực hiện theo lời đã hứa nếu bại trận. Nguyên thần của Huy phía trong cơ thể nó mỉm cười sáng khoái trước chiến thắng tuyệt vời này.

Thực ra tất cả là nhờ Lạc Tổ nhắc cho nó nhớ đến tính dẫn điện và cách điện của vật liệu. Dĩ nhiên, khi thấy Huy tháo dây thun cao su từ đầu Kinh Tà, Đức “máy ừ” và Viên đã hiểu ra vấn đề. Tháo nào Lạc Long Quân lại tự tin tuyệt đối về năng lực của mình như vậy.

Khi Huy nhẹ nhàng đáp xuống cạnh Viên, Lạc Long Quân cũng đồng thời trả quyền điều khiển cơ thể lại cho Huy. Lần này khác với lần trước, Huy không cảm thấy mệt mỏi, đau nhức cơ thể hay bất tỉnh như lần trước. Huy nghĩ có lẽ do Lạc Long Quân không dùng sức quá độ, hoặc do khả năng chịu đựng của cơ thể Huy đã tăng thấy rõ. Viên đỡ lấy vai Huy ân cần hỏi thăm thẳng bạn thân của mình:

- Mày có sao không Huy?

- Không sao ba! Bộ muốn tao có sao hả?

- Cái đêch! Ý tao hỏi mày có mệt gì không?

- Không! Tao khỏe!

- Mày....mày liều quá!

- Tao liều đó giờ mà, cũng may lần này có đám dây thun của Linh nhờ tao giữ hộ

- Lỡ dây thun chịu không nổi lôi tru thì sao thằng điên này!

- Nó chịu ko nổi sẽ bốc cháy, hiểu chưa đồ mù vật lý!

-Đậu xanh rau má!

Huy khẽ liếc nhìn đám dây thun còn nóng hổi trên tay. Điện trở của nắm dây thun đúng là cứu lấy bàn thua trông thấy. Lần này có lẽ Linh chính là thiên thần hộ mệnh của Huy, nhất định Huy phải vượt qua nhiệm vụ lần này để gặp Linh mới được.

Vũ Huy Đức không tiện hỏi thêm, anh ta tiếp tục xếp bằng trị thương. Huy và Viên cũng ngồi xuống nghỉ ngơi đôi chút. Bất chợt, Viên khẽ lấy tay huých nhẹ vào vai Huy hỏi:

- Ê, điều kiện cá cược sao mày không nói nếu Lôi Thần thua thì miễn luôn sét thứ ba đi?

- Điều kiện đâu phải tao đưa ra

- Ấc! Là Lạc Tổ đưa ra hả?
- Ồ, Ông nói giữa thần và thần không được can thiệp nhiệm vụ của nhau. Nếu vi phạm sẽ bị thiên đế trách phạt, bởi vậy ra điều kiện này.
- Nhưng ra điều kiện này làm quái gì? Lão Đức trị thương xong vẫn bị lôi tru mà, hay tính dùng thổ giáp nhị thập tam tầng của tao nữa?
- Không! Lạc Tổ bảo sẽ không tổn một giọt mồ hôi nào cho lần thứ ba!
- Hừ???

Bạn đang đọc truyện *Tiền Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55: Lôi Thần! Ngài bại rồi!

Tiêu Xuân Phú bất tỉnh ít lâu cũng bắt đầu tỉnh lại, anh ta nhìn dọc nhìn ngang khắp nơi mới biết cả ba người Vũ Huy Đức, Cao Kim Viên và Chu Vô Đức Huy vẫn còn an toàn. Càng ngạc nhiên hơn, trên bán không một người đàn ông đầu chim thân vận vest đen đang nhắm mắt ngưng thần chờ đợi. Lôi Chấn Tử đang thực hiện giao kèo giữa ngài ta và Lạc Long Quân, chờ đợi Vũ Đức Huy trị thương lấy lại trạng thái đỉnh phong mới thực hiện tia sét thứ ba.

Phú lập tức lao đến chỗ ba người huynh đệ đang nghỉ ngơi trị thương hỏi thăm tình hình. Huy nhanh chóng cập nhật diễn biến mới nhất cho Phú khiến anh ta không khỏi ngạc nhiên, tay run run cầm nắm dây thun mà Huy đã dùng để bịt kín đầu Kinh Tà trong tay thẳng thốt:

- Thật không thể tin nổi! Đám dây thun nhỏ này lại có thể.....
- Haha! Dĩ nhiên! Dây thun loại chống tĩnh điện tốt nhất hiện nay đó....
- Vậy.....bây giờ sao đây? Kéo dài thời gian hả? Hay dùng thổ mệnh sức mạnh của Viên?
- Không sao hết! Lôi Thần có hoá nhân kim tinh, có giả bộ trị thương kéo dài thời gian cũng không qua mắt nổi ông ta đâu.
- Vậy....?
- Anh yên tâm! Lạc Tổ không lừa chúng ta đâu!

Huy cố gắng trấn tĩnh Phú cũng như mọi người. Thành thật mà nói, lúc này Huy cũng không rõ Lạc Long Quân đang có suy tính gì trong đầu. Sau khi giao lại quyền điều khiển nhục thân cho Huy, Ngài ta đi đâu cũng chẳng rõ. Huy đã cố liên lạc Lạc Long Quân để hỏi ông ta xem có kế hoạch nào cụ thể không nhưng bật vô âm tín.

Vũ Huy Đức lúc này đã trị thương gần như lành, tuy chỉ còn vài vết thương ngoài da do bóng từ lần đỡ đòn lôi tru trước. Đức “máy ừ” khẽ vận khí lập tức đã đẩy được Vô Lượng Khí Hải Quyết lên đến đệ cửu tầng. Mắt anh ta khẽ nhìn sang mọi người ra hiệu rằng mình đã hồi phục hoàn toàn vết thương. Dĩ nhiên, Lôi Chấn Tử với hoá nhân kim tinh cũng đã biết Đức “máy ừ” đã hồi phục, đến lúc thực hiện đòn sét cuối cùng giữa Ngài ta và gã phạm nhân kia.

Tuy nhiên, Lạc Long Quân đâu mất rồi? Chẳng lẽ thật là Đức “máy ừ” phải chịu đòn lôi tru này sao? Huy, Đức, Viên và Phú đưa mắt nhìn nhau đầy lo lắng. Hết cách, xem ra phen này phải liều mạng thật rồi. Tất cả hiểu ý nhau như một, Phú lập tức lùi ra xa chuẩn bị thành ba thành sức mạnh Lôi Chấn Tử nhập thân, Huy thì lao đến chắn trước mặt Phú hộ thân, còn Đức “máy ừ” đã sẵn sàng truyền công lực đệ cửu tầng cho Viên vận sức mạnh thổ mệnh.

Lôi Chấn Tử trên không khẽ nhoen miệng cười khoái trá! Lần này Lôi Thần đã rút kinh nghiệm cho lần trước, chắc chắn việc đầu tiên Ngài ta sẽ đánh gục Tiêu Xuân Phú trước, tiếp đó dùng lôi tru thập phần sức mạnh đè bẹp Thổ Giáp Nhị Thập Tam Tầng của Cao Kim Viên, đánh chết Vũ Huy Đức.

Nghe là làm, Lôi Thần tuy tâm sở dụng động thân lao đến tấn công Phú. Chỉ một động tác lách người nhẹ, Lôi Chấn Tử đã lách qua khỏi cú đâm của Huy tránh được. Tiếp đó, Ngài ta lao đến trước mặt Tiêu Xuân Phú, dự định một đòn đánh gục anh ta. Dầu cho Phú đã cố gắng tập trung thể nào, anh ta vẫn bị Lôi Thần đâm cú đâm thôi son vào giữa bụng mà gục xuống đất.

- Anh Phú!

Huy thét lên trong sự tuyệt vọng cùng cực. Đây là lần thứ hai Huy chỉ biết đứng nhìn trước sự tấn công của Lôi Thần. Rõ ràng sự chênh lệch sức mạnh giữa người và thần là quá hiển nhiên. Không có Lạc Long Quân nhập thân cho mượn năm thành sức mạnh, Huy vốn không đủ tư cách giao phong cùng Lôi Chấn Tử.

Lôi Thần sau khi hạ gục Tiêu Xuân Phú, ngài ta chắc hẳn mình có thể dùng toàn lực đánh ra lôi tru, ung dung cao ngạo từ từ bay lên bán không và cười một cách đắc ý:

- Haha! Bọn phạm nhân bọn mi khá lắm! Ép bốn thần đến bước đường này! Ta kính bọn mi!

Lôi Chấn Từ khen ngợi bọn Vũ Huy Đức xuất phát từ thực tâm, Ngài ta thật sự xem trọng những nỗ lực dù tuyệt vọng của lũ phạm nhân này. Dù vậy, Ngài ta cũng buộc phải thực hiện chức trách của mình, đầu cho Ngài ta không phải loại người không hiểu đạo lý.

"Bọn mi có đạo lý cầu sinh, còn tâm nguyện chưa thực hiện được? Ta cũng có đạo lý của ta, là đạo lý thực hiện công bằng thưởng phạt cho chúng sinh thiên hạ. Ta tha bọn mi há là làm lệch cán cân công bằng?" Lôi Chấn Từ chưa bao giờ nghi ngờ chức trách của mình! Ngài ta tin vào một niệm bản thân, tay đưa Thiên Khiển lên không trung đón những tia sét từ thiên ngoại thu vào đầu búa.

Đức “máy ừ” đoán xem ra lần này mình khó thoát tai kiếp, khẽ quay sang nhìn Huy và Viên mỉm cười:

- Hai đứa mày! Chăm sóc sư huynh của anh!

- Anh nói cái gì vậy? Còn Thổ giáp của em nữa mà (Viên sốt sắng)

- Vô ích! Lúc Ngài ta chỉ có bảy thành sức mạnh mình đỡ còn không nổi! Lúc này Ngài ta dùng mười thành thì làm sao mà chống!

- Em cũng có thể thỉnh Ngài ta (Huy chen vào)

- Em thỉnh không linh đâu vì em có nguyên thần Lạc Long Quân trú ở trong!

- Cái này....mà lão ta đâu nhỉ? Lão Lạc này hứa xong bỏ đi! Khốn nạn thật!

- MI BẢO AI KHỐN NẠN?

Một giọng nói trầm hùng khiến cả vùng trời như dậy sóng, khiến cho tất cả những ai có mặt tại hiện trường sửng sốt, kể cả Lôi Chấn Từ. Huy ngạc nhiên đưa mắt về phía không trung, nó ngạc nhiên nhận ra thân ảnh của bốn người vô cùng quen thuộc. Đó là bốn vị thần đã từng được Tiêu Xuân Phú thỉnh về, họ đã từng lướt qua trước mặt Huy và khẽ chào Huy khiến Huy không thể nào quên.

- Từ..từ...từ thiên vương?

Huy lấp bắp đầy kinh ngạc. Kinh ngạc ở chỗ không phải vì địa vị hay thân phận của họ, mà điều kinh ngạc ở đây rằng tại sao họ lại có mặt tại nơi đây? Tại sao họ lại bắt bẻ câu nói của Huy về Lạc Long Quân?

Tiêu Xuân Phú khó nhọc ngồi dậy, anh ta cũng tròn mắt kinh ngạc vì những vị thần trước đây anh ta chỉ triệu hồi một phần nguyên thần nay lại hiện ra trước mắt. Người ngạc nhiên không kém chính là Lôi Thần. Tay phải đang cầm Thiên Khiển hấp thụ thiên lôi, tay trái cầm Kinh Tà khẽ vén tay áo vest lên, Lôi Thần nhìn vào chiếc đồng hồ Rolex mạ vàng mới cóng của mình rồi ngược mặt lên phản trần:

- Bắc Lôi! Như thế này là sao? Còn mười phút nữa mới tròn một giờ mà?

- Đó là đồng hồ của Ngài! Đồng hồ của tiểu thần đã chỉ tròn một giờ! Mong Lôi Thần thu tay về Bắc Thiên Triều!

- Thu tay? Mi nói thu là thu sao? MI XEM TA LÀ AI?

- Bẩm Lôi Thần! Tuy một mình tiểu thần không phải địch thủ của ngài, nhưng bốn chúng tôi hợp lại cũng không phải không làm gì được ngài đâu!

- Mi nghĩ mi làm gì được ta?

- Ngài nghĩ thử xem!

-

Lôi Chấn Từ trầm ngâm suy nghĩ! Quả thật, mỗi người trong Tứ Thiên Vương không phải là đối thủ của Lôi Thần lưng lẩy Bắc Thiên Triều. Tuy nhiên, Phong – Lôi – Vũ – Điện trận hợp lại e rằng chỉ có Nhị Lang Thần Quân, Đầu Chiến Thắng Phật hoặc Tam Thái Tử của Bắc Thiên Triều mới chế ngự nổi.

Tuy nhiên, Lôi Thần không cam tâm, chỉ còn một tia sét nữa thôi là Ngài ta đã lấy được mạng Vũ Huy Đức. Nếu bây giờ Ngài ta bỏ đi, bất kể Ngài ta có bị chèn ép mất thời gian ra sao cũng cần phải trở về Bắc Thiên Triều bẩm báo Tống Ngọc Đế. Sau đó Ngọc Đế của Ngài ta cần thời gian điều tra, xác định rồi tìm Minh Đế của Nam Thiên Triều bàn bạc, vụ này nhẹ nhất kéo dài cũng vài trăm năm là ít.

- KHỐN KIẾP!

- Bát Quái Chương!

Quá tức giận, Lôi Chấn Từ dùng hết sức đánh hết lôi tru tụ được trong Thiên Khiển từ nãy giờ giáng vào Kinh Tà về phía bọn Đức “máy ừ”. Thời gian tụ

thiên lôi quá gấp nên Thiên Khiển chỉ tự được hai thành sức mạnh, đòn lôi tru đánh ra yếu hơn rất nhiều. Đức “máy ừ” lập tức vận Vô Lượng Khí Hải Quyết để cứu, nhảy lên cao dùng Bát Quái Chương đánh tan cả đòn lôi tru uy dũng.

- Hay!

Một chương phá cả lôi tru đúng là không thể nghĩ bàn, đến Tứ Thiên Vương cũng phải thốt lên khen cho một đòn của Vũ Huy Đức. Lôi Chấn Tử mặt đỏ gay, miệng thờ phỉ phò đầy tức giận. Ngài ta phát tay toan bay đi thì một giọng nói khiến Ngài ta phải dừng bước:

- Lôi Thần! Ngài bại rồi! Xin Lôi Thần nhớ thực hiện giao kèo!

-Ta! Quân tử nhất ngôn! Cầm lấy! Vật khế ước giữa chúng ta!

Người vừa lên tiếng nhắc nhở Lôi Chấn Tử không ai khác là Đức “máy ừ”. Lôi Chấn Tử thờ dài, Ngài ta biết mình đã bại, ba lần lôi tru đã đánh ra không làm gì được Vũ Huy Đức. Dù cho phe Đức “máy ừ” có dùng trò lừa gạt ra sao vẫn không phủ nhận kết quả cuối cùng được. Lôi Thần ném cho Đức “máy ừ” chiếc đồng hồ Rolex bằng vàng của Ngài ta, đây là vật khế ước giúp Đức có thể triệu tập Lôi Thần bất kì khi nào anh ta muốn.

Lôi Chấn Tử nhún người bay lên không trung trước khi biến mất khỏi tầm mắt. Ngài ta chấp nhận mình đã thua mất rồi! Tứ Thiên Vương vẫn còn ở lại vì một lý do gì đó. Bắc Lôi Tông Vương nhìn đăm đăm về phía Chu Vô Đức Huy với nhiều nỗi niềm không thể nói nên lời:

- Chu...à không! Ân nhân!

- Ngài gọi con à?

Huy ngạc nhiên khi Bắc Lôi Tông Vương vừa nhìn nó vừa gọi tiếng ân nhân. Từ đầu đến giờ, tuy bị Tông Vương nhìn chăm chăm nhưng Huy không hề khó chịu. Trái lại, Tông Vương lại cho Huy cảm giác thân thương đến khó tả. Còn người phụ nữ ở cạnh ông ta, chắc hẳn là Tây Vũ Toạ Mầu. Bà ta cũng đang nhìn Huy với ánh mắt biết ơn vô bờ. Bắc Lôi Tông Vương chấp tay thành kính với Huy:

- Thời gian không còn dài! Chỉ mong Ngài chuyển lời ta giúp cho Thanh Lang đại nhân: “Vạn sự cẩn thận!”

Nói rồi Bắc Lôi Tông Vương phất áo choàng xoay người bay đi, ba vị Thiên Vương còn lại lưu luyến nhìn theo Huy rồi cũng nổi gót rời khỏi hiện trường. Lúc này trời cũng đã gần sáng, khu vực đã được trả lại yên ả như thường lệ. Dĩ nhiên, ngoại trừ những người liên quan hoặc có đạo thuật thì không có phạm nhân nào thấy được trận chiến đặc sắc vừa rồi, cũng như nghe thấy chuyện gì vừa xảy ra bởi kết trận của Lôi Chấn Tử

Cả nhóm ngồi mộp xuống đất, người thì ngả vật ra đất nằm, kẻ thì co gối bó lại thở phào nhẹ nhõm. Huy nhớ lại về Lạc Long Quân, nó nhắm mắt ngưng thần lại cố liên lạc Lạc Tô thêm lần nữa:

- Lạc Long Quân! Ngài có đó không?

- Mi tìm bốn vương?

Không gian xung quanh Huy méo mó lại, Huy tiếp tục thấy nguyên thần mình bị kéo bay qua các vùng không gian lúc sáng lúc tối khác nhau. Cuối cùng, cơ thể nó nhẹ nhàng đáp xuống đất trước một vùng không gian sáng loá. Rõ ràng lần này Huy đã thuần thục hơn trước trong việc gặp nguyên thần Lạc Long Quân.

Lạc Long Quân đang đứng trước mặt Huy, Ngài ta xoay mặt lại đưa lưng về phía Huy. Huy lập tức chạy vòng đến trước mặt Lạc Long Quân, nó có việc cần hỏi Lạc Long Quân nhưng Ngài ta lại xoay người sang hướng khác, tỏ ý không muốn nhìn mặt Huy:

- Lạc Tô?

- Không dám!

- À con phải gọi là Lạc Long Quân mới đúng ý Ngài nhỉ?

- Không dám! Bốn vương chỉ là tên khốn nạn thối tha thôi!

- Ặc! Ngài nghe thấy à?

- Ta trong thân mi sao không nghe? Ta đâu có bị điếc!

- Do con nóng lòng quá thôi! Ngài thông cảm bỏ qua! Do con tìm mà Ngài không lên tiếng nên. ...

- Nên mi nghĩ ta trốn? Mi nghĩ ta là loại tham sống sợ chết? Mi có biết vì bọn mi mà bốn vương phải dùng tàn hồn này bay đến tận Nam Thiên Triều gặp Tứ Thiên Vương cầu cứu?

- A! Ra là. ...

- Ra là cái gì? Mi biết giữa đường bốn vương có thể bị Thủy Tinh tập kích không? Tàn hồn này chịu được một đòn của hắn sao?

- A! Con xin lỗi! Con sai rồi! Con sai rồi!

Huy cảm thấy hối hận quá! Không ngờ nó trách lầm Lạc Long Quân! Ngài ta vì Huy đã lặn lội xa xôi tìm Tứ Thiên Vương đến hỗ trợ. Chắc chắn thời gian của Lôi Chấn Tử chưa dùng hết, nhưng nhờ Lạc Long Quân tác động nên Tứ Thiên Vương đã can thiệp sớm vụ việc lần này. Huy quý xuống cúi đầu dập lia dập lịa xin lỗi Lạc Long Quân. Tên nhóc con đập càng ngày càng mạnh để đỡ đi sự ray rứt trong lòng.

Lạc Long Quân thấy Huy dập đầu ít lâu cũng sốt ruột, lòng cũng đỡ tức giận hơn khẽ phát tay lên tiếng:

- Đứng dậy đi! Dập nữa khéo phá nát chỗ này mất!

- Con sai rồi! Con sai rồi!

- Rồi rồi! Mi sai! Bỏ vương sợ mi rồi! Đứng lên!

- Dạ! Cảm ơn Lạc Long Quân! Hồi này Bắc Lôi Tông Vương có nhờ con chuyển lời. ...

- Hừm! Ta nghe hết rồi! Bỏ vương muốn nhắc nhở mi điều này!

- Dạ?

- Cần thận tên đầu bạc và tên phun lửa!

- Trần Lãm và Hoả Long?

- Đúng!

- Tại sao vậy Lạc Tổ? Giáo sư Lãm con còn hiểu chứ Hoả Long có tội tình gì?

- Một tên tiểu ý thâm tàng bất lộ. Còn một tên là tử địch truyền kiếp của mi!

- Sao?

Bạn đang đọc truyện *Tiên Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Cuộc chơi bắt

Trong căn nhà nơi ba cha con chú Lục ở cùng anh Y Văn và Phú, một đám người trong gang hồ hung hăng đang thay phiên nhau đập vào cửa nhà, vừa rống cổ thét lớn đe dọa:

_ Mở cửa! Mở cửa! Không bọn tao đốt nhà!

Anh Y Văn chạy ngược chạy xuôi tìm đồ đạc trong nhà chặn cửa lại, anh ta cũng chẳng biết hôm nay là ngày xui quẩy gì mà lại có gang hồ tìm đến tận nhà. Chắc chắn vụ này có liên quan đến chuyên án của Đức “máy ừ” rồi! Y Văn sau buổi gặp chủ tịch Cục Tâm Linh Miền Bắc, Nguyễn Đ, anh ta đã được ngài chủ tịch sắp xếp cho chuyến bay sớm để quay về Hồ Chí Minh. Chủ tịch đã xác định Y Văn không nên đóng vai trò gì trong nhiệm vụ lần này, chủ yếu thân phận hay khả năng của anh ta không phù hợp để tiếp cận với Vũ Huy Đức. Thực ra thì Nguyễn Đ cử Y Văn về lại Sài Gòn vì có ý đồ khác, ngài ta sợ rằng Đức “máy ừ” sẽ nghi ngờ và theo dấu anh em Tiêu Xuân Phú đến tận chỗ này. Quả thật thì ông ta tính không sai, lúc này oan hồn đã đến đòi mạng ngay trước ngõ.

Chưa thủ được ba phút, gần tám chín tên đã đập cửa phá được vào trong. Y Văn lúc này biết thế sự không ổn nên đã rút vào trong nhà, vào phòng mình đứng lên giường thủ thế ở góc phòng. Ít phút sau, ba gã đầu tiên đã mò được vào phòng, một tên trông thấy Y Văn đã lao lên giường toan đâm anh ta, hần ta tung quả đấm về phía Y Văn, miệng nguyền rủa kèn kẹt:

_ Thằng khốn! Tao đã bảo mày mở cửa ra....

Bốp

Tiếng bốp vang lên khiến hai gã còn lại giật mình khựng lại không dám tiến lên. Gã tung quả đấm vừa rồi còn chưa kịp bước hết chân lên giường đã bị Y Văn tung một cước khiến hần gã chổng gọng xuống đất, sau đó anh ta lại lui vào góc tường thủ thế đợi tiếp.

Hai gã kia sau ít giây sững sờ cũng bắt đầu lao lên giường tấn công về phía gã tóc búi kia. Y Văn nhanh nhẹn tiên chế phát nhân dùng tay kẹp cổ gã gần nhất, sau đó tung một hồ vĩ cước ngược về sau trúng tên còn lại. Tiếp đó, Y Văn tung một đấm vào đầu gã anh ta đang kẹp cổ liên tục khiến mặt mày hần toàn máu là máu.

Bình

_ Mẹ mày!

Y Văn vì đang bận tay giải quyết gã anh ta kẹp cổ, anh ta không đề phòng bị một gã côn đồ khác lao đến đá vào lưng từ phía sau khiến anh ta ngã đập cả đầu vào tường. Bốn năm gã côn đồ khác lao đến đánh đá túi bụi vào người Y Văn, đầu cho anh ta có khả năng cách đầu tốt đến đâu thì việc bị bốn năm gã to khỏe tấn công làm anh ta không chống đỡ nổi. Chưa đầy năm phút, Y Văn bị bốn năm gã đè bẹp ra giường, đầu u mặt sưng máu mũi chảy đầy mặt.

Y Văn ngược mặt lên nhìn, một gã hán tử thân đầy bá khí bước vào. Gã hán tử này bá khí ngút trời đã đành, miếng che mắt che đi con mắt bị khiếm khuyết khiến hắn trông dữ dằn đáng sợ hơn hẳn. Hắn chính là Quân chốt, cánh tay trái của Bạch Ngưu Lang và là đồng bọn của Đức “máy ủi”. Quân chốt nhẹ nhàng ngồi xuống cái ghế đã được bọn đàn em chuẩn bị trước, chân bắt chữ ngũ dựa ra sau, hất hàm về phía Y Văn hỏi:

_ Nhóc con! Mày cũng có nghề nhĩ? Chổng được 3 thằng đệ tao cơ đấy!

_ Ông...ông là ai?

_ Tao là ai mày không cần biết!....Tụi mày....

Gã Quân chốt búng tay một cái, một gã đàn em lập tức mở túi đeo bên mình đưa cho đại ca hán tập hồ sơ dày. Quân chốt mở hồ sơ, lấy tay đưa lên lưỡi liềm một cái rồi giở từng trang một ra xem. Lật được khoảng chừng hơn chục trang, Quân chốt bắt đầu xem chăm chú hơn, xem được một đoạn hán ngược mặt về phía Y Văn, hắn tiếp tục nói:

_ Theo như hồ sơ, căn hộ này là thuê. Người thuê là Sa Moa Y Văn, chính là mày?

_ Ông hỏi làm gì? Ông điều tra tôi à?

_ Tao hỏi thì trả lời, muốn bị cắt ngón tay không?

_ Tôi...tôi là Sa Moa Y Văn! Phải, tôi là người thuê nhà!

_ Nghề nghiệp?

_ Bán...bán đồ cổ Champa...

_ Gì nữa?

_ Có làm thầy tế Bà La Môn nữa!

_ Ủ! Căn nhà này còn có ai ở nữa?

Y Văn lặng người trước câu hỏi này. Thực ra thì Y Văn đã đoán trước mục đích mà gã Quân chốt đến đây, hắn ta muốn dò hỏi thêm về anh em Tiêu Xuân Phú, điều này đã được chủ tịch Nguyễn Đ đã đoán ra từ trước. Chính vì lý do đó, chủ tịch đã sắp xếp cho Y Văn về nhà trước để đối phó đề phòng có ai đến tận nơi để điều tra về thân thế của Tiêu Xuân Phú và hai tên nhóc kia. Y Văn suy nghĩ đôi chút rồi tiếp tục trả lời:

_ Còn bốn người nữa thuê nhà chung với tôi!

_ Cụ thể tên?

_ Tiêu Xuân Phú, Cao Lục, Chu Võ Đức Huy và Cao Kim Viên!

_ Nghề nghiệp?

_ Hai người đầu là đạo sĩ, hai đứa sau là sinh viên thực tập.

_ Thực tập ở đâu?

_ IHPD!

_ IHPD? Là cái gì thế? _ Một trung tâm nghiên cứu con người của nhà nước, tôi chỉ biết có thế.

_ Hừm....thông tin chuẩn xác rồi! Đi thôi!

Quân chốt khẽ nhép mép cười khi những thông tin hán nắm trong tay là chuẩn xác. Hắn phát tay ra hiệu cho bọn đàn em thả Y Văn ra rồi đi về, lòng hắn thầm mĩa mai vì hai tên mà Đức “máy ủi” mời đến trình độ chỉ là sinh viên, còn Tiêu Xuân Phú thì hắn đã nắm rõ trong lòng bàn tay, hắn cũng chỉ là tên đạo sĩ trẻ mà thôi. IHPD nhìn chung cũng chỉ là trung tâm nghiên cứu khả năng con người, loại trung tâm này chẳng phải đã từng bị báo chí phanh phui là một trung tâm lừa đảo phình thiên hạ cách đây vài năm trước qua vụ của nhà tâm linh Phan Thị Bích Hằng thôi sao? Phen này xem ra chỉ với một tên Tiêu

Xuân Phú thì khó có khả năng chống lại phe của Văn Thắng ca, bởi Văn Thắng ca có rất nhiều sự trợ giúp trong tay!!!!

Nói lại lúc này, sau khi cùng trải qua cơn hoạn nạn, thậm chí ở đây là thập tử nhất sinh, tình cảm giữa Đức “máy ủi” và anh em Tiêu Xuân Phú, Chu Võ Đức Huy và Cao Kim Viên đã gắn kết hơn trước. Ít nhất vào lúc này cảm giác thù địch, đề phòng của Đức đã vơi đi bớt, thay vào đó là tình cảm đồng đội gắn kết keo sơn. Theo như kế hoạch, Vũ Huy Đức và nhóm của Phú sẽ nghỉ ngơi một chút trước khi bắt chuyến bay trưa đến Hồ Chí Minh, nhóm sẽ được người của Bạch Ngũ Lang sắp xếp đón tiếp và tạo điều kiện hoạt động trong trận chiến lần này.

Lúc này Huy vẫn chưa ngủ được, những lời nói mà Lạc Tổ đã căn dặn nó đúng là thâm sâu khó hiểu. Anh Hoả Long là người xấu ư? Là kẻ thù truyền kiếp? Tầm phào thật, không thể nào một gã lòi thối lếch thếch lại ăn ở bản thủ như anh ta lại là tử địch của mình được, dẫu cho anh ta có mạnh đến đâu đi nữa. Tất nhiên việc này Huy vẫn chưa nói cho ai nghe, kể cả thằng bạn thân của nó, Cao Kim Viên. Huy muốn tự mình tìm hiểu kỹ hơn về vấn đề này, bởi Huy muốn chắc chắn mọi chuyện được rõ ràng rồi mới nói cho Viên nghe kéo với tính cách thẳng thắn của Viên, nó sẽ xõng xọc đến hỏi thẳng mặt Hoả Long xem anh ta là ai. Câu trả lời về thân phận của Hoả Long e phải tốn không ít công sức để điều tra.

Huy chớp mắt được ít lâu thì Đức “máy ủi” đã đến đánh thức Huy dậy, xem ra đã đến giờ khởi hành. Huy cùng mọi người chuẩn bị đồ rồi lên xe đi đến sân bay Nội Bài. Khoảng thời gian thực hiện nhiệm vụ ở Hà Nội đã giúp cho Huy cũng như Viên học hỏi được rất nhiều, Huy đã hiểu lòng người hiểm ác thế nào, thậm chí vì danh vọng, tiền tài họ sẵn sàng tiêu diệt cả người thân của mình. Tuy nhiên, cũng chính loài người, trong những giây phút khó khăn nhất đã nắm chặt lấy tay nhau để chống lại kẻ thù, kể cả đó có là Lôi Thần uy trấn khắp thiên hạ đi chăng nữa. Chuyến bay kéo dài gần hai giờ thì đến nơi, Huy bước xuống máy bay, hít tràn đầy cái không khí Sài Gòn vào cuống phổi. Sài Gòn nóng hơn Hà Nội nhiều, nhưng lại cho Huy cái cảm giác thân thương lắm.

Nhóm của Đức “máy ủi” sau khi lấy hành lý xong bắt đầu di chuyển ra khu vực cổng đón, nơi mà cả nhóm nhanh chóng được hai gã đàn em của Đức “máy ủi” đã giờ băng đợi sẵn. Họ nhanh chóng được thu xếp hành lý lên chiếc xe Mercedes 7 chỗ đời mới nhất rồi đến bắt đầu khởi hành. Suốt thời gian trên xe, Huy mơ màng về những gì mà Lạc Long Quân đã nói, nó vẫn băn khoăn không dứt được rút cuộc DMI là người nhà hay kẻ thù? Trong khi đó, Phú và Viên bắt đầu nhắm mắt lại chớp mắt giây lát, họ biết rằng khoảng thời gian sắp tới sẽ khó khăn, thời gian để nghỉ ngơi là vàng là bạc. Xe đi được hơn ba mươi phút, Đức “máy ủi” đảo mắt nhìn quanh rồi bắt chợt lên tiếng:

_ Hai đứa mày dẫn tui tao đi đâu thế?

_ Sắp đến rồi anh!

Hai tên đàn em ngồi phía trước chỉ đáp gọn lỏn vậy rồi lại nhìn đường phía trước. Phú và Viên cũng khẽ mở mắt ra nhìn, hơi lạ là thay vì đáng ra họ sẽ được chở đến căn nhà tập trung gần chùa Bông Lai Thiện Đức, lúc này hai bên con đường họ đi toàn là cỏ cây, có vẻ như họ được chở đến nơi ngoại ô vắng vẻ. Đức “máy ủi” khẽ quay sang nháy mắt cùng mọi người, ra hiệu cho mọi người bắt đầu đề phòng vì có vẻ như họ đang bị bẫy. Chiếc xe nhàn nhai đi đến địa điểm một bãi đất trống rồi dừng lại, hai tên đàn em xuống xe không nói không rằng bỏ đi một mạch vào bụi rậm gần đó.

_ Ê! Ê! Ê bọn mày đi đâu vậy?

Mặc cho Đức “máy ủi” gọi, hai tên đàn em vẫn bỏ đi không ngoái đầu lại. Không khí có vẻ khá nguy dị, cả nhóm nhìn nhau lo lắng. Sự việc ngày càng khó hiểu rồi đây. Bỗng nhiên, từ bụi rậm phát ra tiếng động cơ lớn khiến cả nhóm giật mình. Một chiếc xe tải cỡ lớn rú ga, tên tài xế trong xe ngậm điều thuốc tăn dờ, miệng nhếch mép cười ra vẻ không hề thân thiện chút nào, hất ta nhả ga rồi phóng một mạch lao đến chiếc Mercedes nhóm Huy đang ngồi.

_ Coi chừng! Ra!

Cả nhóm phản ứng không hề chậm, tất cả đều đẩy cửa nhảy ra ngoài thoát thân kịp lúc chiếc xe tải nghiền nát chiếc 7 chỗ ra thành đồng đồng nát. Đức “máy ủi” là kẻ thoát ra đầu tiên, hắn đứng dậy xem xét xem những đồng bạn của mình có an toàn hay không, khi chắc mọi thứ đã ổn thì hắn tiếp tục quan sát hiện trường. Mãn “ra mắt” hoành tráng vừa rồi báo hiệu có kẻ lai giả bất thiện đang chực chờ tấn công cả nhóm của hắn. Mãn tông xe tải vừa rồi ắt hẳn chỉ là màn khởi động.

Keng

Khi Huy đứng dậy, Huy phát hiện một đám côn đồ từ đâu ra lao đến cầm vũ khí tấn công vào cả nhóm. Dĩ nhiên, dù có vũ khí trong tay nhưng đám ruồi bu này căn bản không đủ tư cách làm đối thủ của nhóm Huy. Phú và Viên nhanh chóng hạ gục 2 tên, trong khi Đức “máy ủi” đã ngã chổng hai tên khác. Huy nghe tiếng gió xé tai từ sau lưng, nó lập tức xoay người lại thì chỉ thấy lưỡi đao đang cách đầu nó chỉ hơn gang tay. Kéo ra tay thân thủ không hề tệ, Huy chỉ kịp hạ trọng tâm xuống rồi đưa tay lên đỡ, tiếng *Keng* vang lên khiến lưỡi đao bay khỏi tay kẻ vừa chém Huy. Định thần lại, đó là một thanh mã tấu, còn khuôn mặt kẻ chém Huy khiến Huy chết đứng lại, ngạc nhiên khôn siết chỉ biết lắp bắp vài chữ trong miệng:

_ P..Ph..Pháo?

_ Huy?

_ Sao... mày...?

_ Đứng yên!

Thật không thể tin nổi, kẻ vừa chém Huy chính là thằng Pháo, là tên bạn đầu đường xó chợ cùng quê với Huy và Viên. Pháo vốn lớn hơn Huy và Viên 2 tuổi, hắn ta theo cha vào Sài Gòn sống năm mười tuổi. Chẳng rõ cuối cùng cha con hắn có làm nên sự nghiệp nào không, chỉ biết cách đây hai năm Pháo về quê sinh sống lại. Không ai biết Pháo đã sống thế nào, đã sống ra sao nhưng khi hắn trở về thì cơ thể xạm trở trông rất sành đời. Hắn cứ 2-3 tuần lại

ghé về Tràm Chim chơi, tiền tiêu không sợ hết lại rất hào phóng nữa nên bọn thanh niên vô công rồi nghề ở Tràm Chim đều xem hấn như đại ca. Bây giờ hấn xuất hiện trước mặt Huy, chém Huy một nhát gần tiếp xác nhận Pháo chính là người trong giang hồ.

Huy tính bước lên hỏi câu nữa thì tên Pháo đã rút súng ra về phía Huy, uy hiếp Huy đứng yên khiến Huy không kịp hỏi vì sao hấn lại tấn công mình. Dĩ nhiên, đối phó Đức “máy ủi” mà chỉ lèo tèo vài mạng thế này thì ắt kẻ tấn công bị tâm thần, trừ khi có chuẩn bị sẵn. Những gã bị hạ gục khi này cũng lợi dụng cả nhóm đang hướng sự chú ý đến tên Pháo, cũng đứng dậy rút súng ra đe dọa mọi người. Tên lái xe tải xuống xe mang theo khẩu AK bán tự động lăm lăm nhắm thẳng vào Đức “máy ủi”, tình hình lúc này đúng thật hung hiểm không kể siết.

Tất nhiên, đó là với người thường, còn với những tinh anh như Huy, Viên hay Đức “máy ủi” thì đây khác gì trò trẻ con. Lôi Thần họ còn đối phó được chẳng lẽ vài cây súng nhép làm gì được họ, à trừ cây AK bán tự động kia ra thì chưa rõ uy lực đến đâu. Huy nhìn sang Viên, nháy mắt cho Viên và anh Phú chuẩn bị tinh thần, lát nữa thôi Huy sẽ ra tay đầu tiên hạ gục tên Pháo trước, còn hai anh em họ sẽ hạ gục những tên còn lại. Đức “máy ủi” chắc sẽ phải đối phó với tên lái xe tải kia nên sẽ không rảnh tay lăm đầu. Huy nhón mũi chân lên chuẩn bị lấy đà xông đến tên Pháo, bỗng một giọng nói cất lên khiến Huy phải khựng lại, đó là Đức “máy ủi”:

_ Đứng im hết! Đừng manh động!

_ Khôn đấy! (Tên lái xe tải nhếch mép cười)

_ Tao không nói với mày! Kêu đại ca mày ra đây!

_ Tao là đại ca ở đây!

_ Mày cút! Gọi Quân chốt ra cho tao

.....

Sau khi Đức “máy ủi” gọi đích danh tên Quân chốt, cả hiện trường lặng im phăng phắc. Những tên còn đồ hạ súng xuống nhìn nhau kinh ngạc, hết như bọn chúng vừa gặp phải ma vậy. Tên lái xe tải cũng hạ khẩu bán tự động xuống, nhìn Đức máy ủi cười cười, đầu khể lắc chịu thua trước tình huống này:

_ Công nhận anh Đức lợi hại! Anh Quân chốt nói không sai! Ba trò vật này sao qua mắt được anh!

_ Muốn thử tụi tao thì làm chuyên nghiệp chút đi!

_ Dạ! Tụi em xin nghe! MỜI ĐẠI CA!

Gã tài xế hô to, từ trong bụi rậm một gã đàn ông mắt chốt, thân đầy bá khí bước ra, theo sau hấn là hơn hai mươi tên đàn em, trông hấn không khác gì thiên hoàng hắc đạo Trần Hạo Nam trong Người Trong Giang Hồ. Quân chốt bước đến trước mặt Đức “máy ủi”, hấn ta ôm chầm lấy Đức rồi buông ra, tay vỗ bôm bốp khen ngợi:

_ Giỏi! Ngũ Gia đúng là không nhìn nhầm người tài!

_ Ha! Quân chốt mày thử hàng thôi mà, có cần phải dùng đến hàng nóng không?

_ Không dùng sao biết người mày giỏi cỡ nào, hahaha. Tiếc là chưa thử xem người của mày chịu nổi súng đạn không!

_ Hê....vụ thử này là ý của Ngũ Gia à?

_ Hả? À...phải, là Ngũ Gia sai....tao.

Tên Quân chốt bất ngờ trước câu hỏi của Đức “máy ủi”, hấn không ngờ tên vô sĩ này lại tinh tế đến thế. Vụ thử này dĩ nhiên không hề được đưa ra từ Bạch Ngũ Lang, mà là hấn tự tung tự tác quyết định. Hấn tính nhân cơ hội này loại bỏ luôn cả Đức “máy ủi”, nhưng Đức quá khôn ngoan, chỉ liếc sơ qua đã biết ai là kẻ chủ mưu. Hấn dẫn đàn em trước trong trường hợp Đức "máy ủi" phát hiện ra hấn là kẻ đứng sau vụ này, đàn em hấn phải lập tức ngừng tay, giả bộ làm như thể đây chỉ là vụ thử hàng. Thái độ ập ứng trả lời của Quân chốt cũng không lọt qua nổi mắt của Đức “máy ủi”, Đức biết tên Quân chốt này không thể tin tưởng được rồi, anh ta đánh trống lảng sang chuyện khác:

_ Tốt rồi! Người nhà đã gặp nhau cả rồi! Giờ thì....cuộc chơi bắt đầu!

Bạn đang đọc truyện *Tiền Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 57: Chuyên nghiệp!

Nhóm của Huy được Quân chốt sắp xếp về một căn nhà nhỏ ở số 241/17 Hậu Giang, phường 12, quận 6. Nơi đây chỉ cách chùa Bồng Lai Thiện Đức

chỉ độ hơn 5 phút đi ô tô, lại khá kín đáo, xung quanh là nhiều ngõ ngách. Căn nhà mà Quân chốt thuê có cả cửa sau thông ra một con hẻm nhỏ, phù hợp để có thể ẩn thân để phòng trường hợp cảnh sát hay tệ hơn là kẻ thù đến tập kích. Căn nhà lúc này tràn ngập người của Quân chốt, để đếm đến hơn ba mươi người sẵn sàng cho Đức “máy ủi” dùng khi cần thiết.

Lúc này Đức và Quân chốt đang ngồi giữa phòng khách, gã mất chốt dùng tay vặn một phát bay nắp chai bia Heineken rồi ném sang cho Đức “máy ủi”. Đức chốt lấy chai bia rồi sáng khoái tu ừng ực như muốn xua đi cái không khí nóng oi ả của Sài Gòn. Vũ Huy Đức khà một hơi to rồi quay sang Quân chốt hỏi:

_ Khà... Chuyện điều tra sư huynh tao và 2 thằng lỏi con sao rồi Quân?

_ Ô! Tất nhiên tao đã làm rồi! Không vấn đề gì!

_ Sạch à? Không có gì đáng nghi hết à?

_ Cũng lần tẩn chỗ hai thằng nhóc. Hai thằng này đang thực tập ở IHPD!

_ I gì cơ?

_ IHPD – Tao nghe đâu là Viện nghiên cứu tiềm năng con người gì gì đó! Mà nghe qua chưa?

_ Hừm... cũng có nghe qua. Nhưng loại viện nghiên cứu này có làm nên trò trống gì đâu, nghe đâu người ta đồn là lừa đảo. Không đáng ngại!

IHPD-Institute of Human Potential and Development, Viện Nghiên Cứu Tiềm Năng và Phát Triển Con Người, đó là một tổ chức của chính phủ được thành lập để nghiên cứu những khả năng chưa được biết đến của con người. Ban đầu tổ chức được thành lập và công bố rộng rãi với công chúng, về sau DMI- Department of Mystery Investigation- Bộ Điều Tra Hiện Tượng Huyền Bí, được thành lập để điều tra sâu thêm về các vấn đề tâm linh, lịch sử và dị năng.

Vì tính chất không gây xôn xao dư luận cũng như để phòng kẻ xấu lợi dụng những sức mạnh siêu nhiên trục lợi, mọi hoạt động của DMI đều trong vòng bí mật. Nói nôm na đây là một cơ quan điều tra bí mật của chính phủ, vì vậy những người như Đức “máy ủi” hay Quân chốt không thể nào biết được về DMI. Quay trở lại căn nhà số 241/17 Hậu Giang, Quân chốt vừa châm điều Jet vừa mấp máy môi tiếp câu chuyện:

_ Ủ! Tao cũng nghĩ giống mày. Còn một lão nữa tên Cao Lục, cũng làm đạo sĩ như Tiêu Xuân Phú đấy. Lão ta rời địa phương cũng hai tháng rồi, tao đoán lão đi hành nghề. Hiện tại đàn em tao đang mò xem lão đang ở đâu

_ Ủ!

_ Mà sư huynh mày cũng không tin à? Đa nghi thế?

_ Bằng thời gian không gấp gờ lại chủ động tìm tào. Vụ này lớn, ảnh hưởng tương lai của Ngũ Gia, cần thận vẫn hơn.

_ Ha! Tao phục mày... Làm ngược làm xuôi cũng chỉ vì Ngũ Gia.

_ À sư huynh tao đâu?

_ Tao nhờ mấy thằng đệ dẫn nó và hai thằng nhóc đi sắm ít đồ rồi.

_ Sắm đồ? Làm đếch gì?

_ Tối nay bên Nhị Gia mời đến bar 2000 làm tiệc tẩy trần, mời mày và đám anh em.

_ Hừ? Sao tao không nghe Ngũ Gia nói vụ này? Có cần thiết phải đi không?

_ Nhị Gia mới mời mày sáng nay nên làm gì Ngũ Gia biết mà nói mày. Dù gì cũng là người trong nhà, mày cũng nên nể mặt mũi anh trai của Ngũ Gia chứ

_ Nhưng tao đếch ưa tiệc tùng lắm, Nhị Gia cũng xem như là đối thủ của Ngũ Gia trong vụ này.

_ Tao biết mày không thích nơi ồn ào nhưng cư xử lịch sự tí đi. Đừng làm mất mặt Ngũ Gia!

_ Tao đoán chắc Nhị Gia muốn xem giò căng sư huynh tao và hai thằng nhóc chẳng?

_ Tao cũng nghĩ vậy. Mày nhớ dặn tụi nó giữ mình, có thể sẽ có gây sự hoặc khích bác đêm nay đấy

_ Ủ!

_ Mà mày cũng đi sắm bộ đồ gì cho ra dáng chút đi. Đại diện cho Ngũ Gia cũng phải nhìn sang trọng tí chứ

_ Biết rồi!

Quay trở lại nhóm của Huy, lúc này ba anh em Phú, Huy và Viên đang được đám đàn em của Quân chốt, cầm đầu là tên Pháo dẫn đến Aeon Bình Tân mua sắm ít quần áo, giày và phụ kiện để dự buổi tiệc tẩy trần mà đêm nay họ sẽ tham dự. Pháo đứng ngoài cùng đám đàn em, hần chỉ đứng một góc khoanh tay lại chờ cho Huy lựa quần áo và thử đồ. Trong khi đó, Phú đang thử mấy đôi giày của Nike, còn Viên thì đang lượn lờ ở khu đồng hồ Citizen lựa cho mình cái ưng ý nhất.

Tất nhiên, Pháo và đám đàn em theo nhóm Huy, gọi là dẫn đi mua sắm, chứ thật ra còn được Quân chốt giao nhiệm vụ bảo an cho nhóm Huy để phòng những kẻ cạnh tranh khác phục kích, đồng thời giám sát xem liệu nhóm ba người này có điểm gì khả nghi không. Huy lúc này đã thử xong cho mình một cái áo Polo ưng ý và quần jean Levi nom khá bụi bặm. Huy bước ra đứng cạnh chỗ tên Pháo đang đứng, hần nhìn xa xăm về phía dòng người tấp nập đang chen nhau, xô đẩy bước vào những khu mua sắm và nhà hàng đắt tiền.

Pháo vẫn lặng im như bình thường. Nếu không phải ở trung tâm mua sắm, có lẽ tên nghiện thuốc này sẽ rút vài điều thuốc ra đốt để giết thời gian. Pháo biết Huy ra đứng cạnh hần là có điều muốn nói với hần, nhưng chỉ là không biết phải mở lời ra sao. Kể từ lần chạm mặt bất đắc dĩ lần trước, tuy đã nhận ra nhau nhưng Pháo vẫn vờ như không quen biết Huy lẫn Viên. Hần chưa một lần nói chuyện với hai thằng nhóc đồng hương này, có lẽ hần ngại thân phận của hần, hoặc cũng có thể hần sợ Quân chốt biết hần có quen biết Huy và Viên:

_ Mày là giang hồ thật hả Pháo?

Câu hỏi của Huy khiến Pháo quay lại với thực tại. Hần chớp chớp mắt hai cái rồi lại nhìn về phía xa xăm, tay vẫn khoanh trước ngực không tỏ ra bất kỳ thái độ nào. Về cơ bản hần không muốn trả lời câu hỏi của Huy, bởi hiển nhiên hần là giang hồ. Nếu không sao hần lại theo Quân chốt và chém nhóm của Huy. Hần chỉ khẽ cười nửa miệng để biểu thị thái độ trêu câu hỏi của Huy, cũng đồng thời xác nhận: Tao là người trong giang hồ.

_ Mày theo Quân chốt à? Theo tao biết Quân chốt hay Đức “máy ừ” địa bàn chủ yếu ở biên giới phía Bắc mà, mày theo mấy người đó ra tận ngoài Bắc à?

_ Không. Bọn tao ở Nam.

_ Đánh quyền chui ở ngoài Bắc thì bọn mày ở đây làm gì?

_ Tìm kiếm nhân tài và hỗ trợ khách chơi trong Nam muốn ra Bắc chơi.

_ “Khách chơi”?

_ Thì là những ông muốn cá cược, hoặc có bảo trợ võ sĩ riêng muốn ra Bắc đánh kiếm tiền, mày biết mấy trận này kiếm từ vài trăm đến cả tỉ đồng mà.

_ Kiểu như chi nhánh hả? Còn tìm kiếm nhân tài là sao?

_ Ủ! Thì tìm những thằng có nghề nhưng chưa có ai bảo trợ, bọn tao hốt về cho anh Quân lựa hàng.

_ Ủ!

Huy nói đến đây lại thôi, hần cũng chẳng biết phải nói gì thêm nữa. Pháo là giang hồ, là đàn em của Quân chốt chẳng phải là điều hiển nhiên rồi sao? Rồi nói gì tiếp theo nữa? Mày làm giang hồ kiếm tiền được khá không? Nay tao đang nằm vùng hạ gục tổ chức mày đây. Haha, có khôì hài đến đâu cũng không thể tưởng tượng được thằng bạn nói khó lại là giang hồ và mình thì đang nằm vùng để phá tổ chức của nó. Huy khẽ cười nhạt cho cái hoàn cảnh của mình rồi tự tặc lưỡi: “Thôi kệ! Đến đâu thì tới”. Kể cũng lạ, Pháo có vẻ cũng tò mò về sự có mặt của Huy và Viên dưới vai trò đàn em của Đức “máy ừ” nhưng hần không hề động gì đến vấn đề này.

Trong khi Huy đang bận “tâm tình” với Pháo, Tiêu Xuân Phú đang bận thử từ đôi giày này sang đôi giày khác, từ shop này đến shop khác. Đối với Phú, người đàn ông lịch lãm phải sở hữu một đôi giày quý phái. Phú thuộc tuýp đàn ông mang phong cách lịch thiệp, chỉnh chu và có phần cứng nhắc. Đôi khi người ta nghĩ có tác phong của ông cụ già lú khú, dù rằng anh ta đã tiếp thu những cái mới nhiều hơn trước khi rời khỏi phái Chính Nhất.

_ Anh ơi! Giày của anh đây.

Giọng nói của một cô gái vang lên sau lưng Phú, giọng nữ Bắc nghe quen thuộc với Phú. Phú quay lưng lại, suýt chút nữa anh đã há hốc mồm thốt lên kinh ngạc khi thấy cô nhân viên bán shop. Đó là Tuyết, cô đồng nghiệp đáng mến của Phú ở DMI. Tuyết chính là cô gái đã thôi miên khiến Huy tự cởi quần ra trong ngày ra mắt DMI.

Sao Tuyết lại có mặt ở đây? Cô ta là nhân viên bán shop giày sao? Dù làm chung ở DMI nhưng các nhân viên ở DMI có thể làm những công việc khác nhau, chủ yếu là để che mắt. Ví dụ anh Y Văn có tiệm bán đồ cổ Champa và làm thầy tế, hay như Phú làm đạo sĩ chuyên cúng cho các tay nhà giàu, hay Huy với Viên làm thực tập viên ở IHPD. Tất nhiên, tuy là đồng nghiệp của nhau nhưng không nhất thiết giữa các nhân viên DMI biết đến đời sống riêng tư của nhau. Phú khẽ hỏi nhỏ nhất có thể:

_ Em làm gì ở đây?

_ Chú Lâm gọi em đến

_ A ù!

Tuyết vừa nói vừa ngồi xuống đưa đôi giày cạnh chân Phú khiến Phú giật mình ngạc nhiên. Cô ta cởi giày anh ta ra và thay bằng đôi giày cô ta mang đến.

Như vậy Phú đã đoán sai, Tuyết vốn không phải nhân viên bán ở shop giày, cô ta có mặt ở đây là theo chỉ thị của giáo sư Trần Lâm. Tất nhiên, giáo sư Lâm đã biết nhiệm vụ của nhóm Phú mà G5 đã chỉ thị DMI cho phép Cục Tâm Linh Miền Bắc trung dụng họ. Dù muốn dù không thì lúc này mạng sống của ba người họ đã đặt vào vòng nguy hiểm, DMI buộc phải có sự phối hợp với Cục Tâm Linh Miền Bắc lẫn Bộ Công An cho nhiệm vụ này. Phú lao lên mất nhìn xung quang rồi khẽ cúi người xuống khi Tuyết đang thắt dây giày cho anh ta:

_ Nguy hiểm lắm! Chỗ này toàn người xấu.

_ Em biết rồi! Thay xong giày anh lập tức tìm đến shop áo Pierre Cardin, lựa cái áo sơ mi màu trắng chấm bi xanh, cổ áo bẻ thẳng rồi vào phòng thử số 3.

_ Là sao?

_ Giày này bọn em hết màu nâu rồi!

_ À... vậy, cảm ơn em!

Tiêu Xuân Phú gãi gãi đầu vì sự chuyên nghiệp của Tuyết, cô ta nói năng dứt khoát, đưa đủ những thông tin cần thiết rồi giả như là cô nhân viên bán hàng thực thụ. Phú lặng lẽ tiến về shop Pierre Cardin, lựa đúng cái áo mà Tuyết đã dặn. Thực ra thì chỉ có đúng duy nhất cái áo đó là đúng với những gì Tuyết miêu tả nên không khó lắm cho Phú. Phú vội mang áo đến phòng thử số 3, nơi có những gã đàn ông khác đang cầm áo đứng chờ xếp hàng vào phòng thử. Vậy là phòng nào cũng có người hết rồi thì sao vào phòng thử số 3 được nhỉ? Hay cứ mở cửa vào thử? Phú nghĩ đoạn rồi thử đẩy cửa số 3 vào, cửa mở ra và phía trong chẳng có ai ở trong. Phú kinh ngạc nhìn những người xung quanh, họ chẳng buồn đẩy cửa thử giống anh ta, thậm chí khi Phú đẩy cửa bước vào họ cũng chẳng buồn nhìn. Phú bước vào phòng và.....đứng đực ra như trời trồng. Rồi làm gì nữa? Chẳng lẽ bảo đến đây thử áo chẳng?

_ Chào Phú! Lâu không gặp

Phú suýt giật bắn người thét lớn khi nghe một giọng nói the thé, dù đã nói như thì thầm cạnh tai anh ta. Giọng nói không lẫn đi đâu được, giọng nói của Trương Tuyền. Chắc hẳn hẳn ta đang dùng năng lực dị năng của hắn, đánh lừa thị giác để ở trong phòng thử số 3 này chờ thời cơ trao đổi với Phú. Phú vội nghĩ đến cảnh tên Trương Tuyền ở đây cả ngày rồi thấy biết bao nhiêu gã đàn ông vào đây thử áo, cởi áo ra rồi mặc vào, nghe thôi đã thấy biến thái rồi. Phú thực ra cũng không ưa Trương Tuyền lắm, chủ yếu anh ta ghê tởm năng lực của tên này. Con người có xu hướng sợ hãi trước những thứ mình không thấy được hoặc chạm vào được, như sợ ma quỷ chẳng hạn. Phú khẽ nhếch mép cười khinh bỉ:

_ Anh Tuyền à? Vẫn hay thập thò như mọi khi nhỉ?

_ Ha...Cậu Phú lại nói tôi như ăn trộm thế kia. Tôi ở trong đây đợi cậu như cả chân rồi này

_ Thấy được biết bao nhiêu thằng khoả thân thấy thích không?

_ Cái đó thì thích thú lắm, ngặt nỗi sếp Lâm đã cho người canh phòng thử số 3 này không cho ai vào ngoại trừ cậu từ sớm rồi

_ Sớm? Là bao lâu?

_ Từ khi các cậu lên xe về Aeon bọn tôi đã chuẩn bị sẵn đâu vào đấy cả

_ Là được hơn cả tiếng đồng hồ? Nhân viên shop không nói gì cả à?

_ Pierre Cardin sếp Lâm cho trung dụng rồi. Anh nhân viên bán hàng là người mình đấy. Tất nhiên bây giờ những tay đang xếp hàng ngoài kia cũng là người của mình

_ What? Người của mình á?

_ Ủ! Họ giữ cửa số 3 cho cậu đấy. Và họ cũng đứng đó gác đề phòng có ai đó nghe trộm. Phòng thử 1-2-4 cũng là người của mình đứng sẵn.

_ Á ù! Chuyên nghiệp vậy!

Phú kinh ngạc trước sự chuẩn bị kỹ càng của DMI, lúc này có lẽ sẽ chẳng có ai ngờ rằng Phú đang trao đổi với tổ chức trước mũi của họ. Sự căng thẳng và chuyên nghiệp của các đồng nghiệp DMI bất giác lây lan sang cả Phú, khiến cho máu trong anh ta sục sôi lên cảm giác muốn chiến đấu vậy. Trương Tuyền tiếp tục thì thầm vào tai của Tiêu Xuân Phú, lúc này tuy đã vô hình nhưng hắn đứng cạnh Phú, thì thầm thật khẽ để tránh tai vách mạch rừng:

_ Nghe cho kỹ đây! Cái áo cậu đang cầm có gắn thiết bị nghe lén trên mặc áo, cậu không được xé cứ để nguyên. Đêm nay cậu mặc áo này dự tiệc, nếu tình hình không ổn thì lập tức xé mặc vứt vào thùng rác

_ Rồi! Hiểu!

_ Bên Nguyễn Đ bảo đêm nay các cậu sẽ chạm trán với một người nằm vùng khác của Nguyễn Đ, người quen của các cậu đấy. Cố đừng tỏ ra quen biết hay bất ngờ

_ Ô! Thế kế hoạch là thế nào?

_ Kế hoạch là hỗ trợ Đức “máy ủi” tìm thấy số kim cương! Còn lại Bộ Công An sẽ lo!

_ Đơn giản vậy thôi à?

_ Và một điều nữa, Bộ Công An cũng có cảnh sát chìm nằm vùng, người này sẽ liên lạc với các cậu khi cần thiết.

_ Ghê! Y như 007

_ Thế thôi! Hết 2 phút thay quần áo rồi, cầm lấy áo rồi tính tiền. Tạm biệt!

_ Trương Tuyên? Trương Tuyên? Trương ...

Tiêu Xuân Phú muốn hỏi Trương Tuyên thêm nữa về kế hoạch sắp tới nhưng hần bật vô âm tính. Hần vẫn đang ở chung phòng thử với Phú vì cửa không bị đẩy ra. Có điều, hần im lặng, có nghĩa hần đã hoàn thành xong nhiệm vụ cung cấp thông tin với Phú. Trương Tuyên là loại người như vậy, hần không bao giờ có hành động thừa thãi, luôn cẩn mật và khó lường. Phú thở dài, anh ta theo chỉ thị tính tiền áo rồi ra hội họp với nhóm Huy-Viên.

Tiêu Xuân Phú chìm trong suy nghĩ cho đến khi về lại căn nhà số 241/17 Hậu Giang, anh ta gần như mơ hồ với kế hoạch của Nguyễn Đ, của Bộ Công An cũng như nhiệm vụ lần này của mình. Anh ta lo sợ điều mình làm sẽ bất lợi với Đức “máy ủi”. Đến khi vào được phòng riêng, Phú mới gọi Huy và Viên đến trình bày những gì anh ta vừa trải qua. Viên vén cằm suy nghĩ rồi thốt lên:

_ Một nào quá, cuối cùng là sao anh?

_ Anh cũng không hiểu, Huy thấy sao?

_ Em thấy cứ theo chỉ thị, bọn mình không phải dân nằm vùng chuyên nghiệp, đừng làm gì ngoài kế hoạch

_ Em nói cũng phải

Huy tất nhiên cũng tò mò như Phú và Viên, nhưng hần là tên nhạy cảm nhất trong cả đám. Nhất định kế hoạch không chỉ đơn giản như thế, với sự có mặt của người nằm vùng bên Nguyễn Đ và Bộ Công An, chắc chắn sẽ có chỉ thị tiếp theo, lúc này cứ hoàn thành tốt kế hoạch đã. Huy vờn vai, thay chiếc áo Polo lên rồi ngoái đầu lại nhìn Phú và Viên:

_ Còn chân chữ gì nữa hai ông? Xoã thôi!

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Tiền Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Đồi đầu với người quen!

Đúng 10h đêm, chiếc xe BMW CX6 màu đen tuyền dừng lại trước một toà nhà to. Đức “máy ủi” bước xuống xe với chiếc áo vest nhưng màu nâu, bên trong là chiếc áo thun trắng được tô điểm bằng sợi dây chuyền bằng vàng to như sợi dây xích. Nhìn anh ta hết như một tay anh chị giang hồ mà bạn có thể tưởng tượng ra của các bộ phim xã hội đen Hongkong thập niên 90. Nhóm của Phú đi cùng xe với Đức “máy ủi” cũng xuống xe theo anh ta vào trong.

Hôm nay Tiêu Xuân Phú biến mình từ tay đao sĩ ông cụ non thành một tay chơi lịch lãm, anh ta diện cho mình chiếc áo sơ mi trắng chấm bi xanh mà DMI đã đưa từ trước, kèm với chiếc quần jeans và đôi giày Armani bóng loáng. Huy thì đơn giản hơn hần, hần chỉ mặc độc áo thun Polo kèm quần tây. Huy đã từng làm part-time tại beer club Kingdom, Huy để ý những người càng ăn mặc đơn giản thì sẽ ít gây chú ý hơn. Ngược lại với Huy, Viên dù đi chơi hay đi học, hần vẫn khá nghiêm túc với áo sơ mi trắng và quần tây bỏ thùng. Nói thật, nếu ai nhìn vào cũng sẽ nghĩ Viên là tên nhân viên công chức nào đó vừa tan làm về vào đây giải trí.

Viên khẽ ngược đầu lên nhìn toà nhà, dòng chữ “Bar 2000” nhấp nháy đèn ẩn hiện khi mờ khi tỏ khiến không khí trở nên lung linh và trắng lẹ hơn. Vây quanh Viên là cái không khí của khách làng chơi, những câu nói nịnh nọt của những tay bảo vệ và những cái bắt tay giữa những tay quản lý bar dẫn khách vào trong. Những cô gái đẹp và bốc lửa đang trong vòng tay của những đại gia đất tiền, thể xác bị kẻ khác bốn cọt vuốt ve như món trang sức đắt tiền của bọn đại gia. Bất giác Viên nhớ đến Hương. Cô ấy thế nào rồi? Kể từ lần nhận nhiệm vụ phá Chiêu Hồn Thịnh Linh Trận của Lý Thường Kiệt, Viên đã không gặp Hương cả tuần nay. Trải qua biết bao nhiêu hiểm nguy, cuối cùng Viên nhận ra mình rất nhớ cô gái với nụ cười hồn nhiên và giọng nói êm ái đến mê người này. Không khí của bar 2000 khiến Viên cảm thấy choáng ngợp, hần ta vốn không thích những nơi ồn ào như thế này. Hần ao ước nhiệm vụ này có thể kết thúc thật sớm để hần về gặp Hương.

Huy thì khác, Huy đã quen với không khí này khi còn làm partime cho Kingdom. Không khí nơi đây cũng chẳng khác mấy, có chăng bar 2000 nhìn kín đáo và ít hoành tráng hơn Kingdom mà thôi, ít nhất bên ngoài là thế. Bar 2000 là một bar lâu đời ở quận 6, tuy có mặt lâu rồi nhưng bar này không đại chúng và hoành tráng như những bar lớn ở Sài Gòn. Dù vậy, tuy nhìn có vẻ “kiêm tốn” và kín đáo ở một con đường nhỏ như đường Chợ Lớn, bar 2000

là địa điểm lý tưởng cho những ai sành sỏi chốn vũ trường sôi động. Bỗng nhiên, một tay quản lý trẻ bước đến chặn cả nhóm lại Vũ Huy Đức lại.

_ Anh có bàn chưa anh?

_ Anh có bạn đợi sẵn. Có anh Lang ở đây không em?

_ Anh Lang? A...Anh là khách của anh Nhị?

_ Phải phải.

_ Quý hoá quá! Em là Thạch. Rồi! Anh theo em.

Tay quản lý biết nhóm của Đức “máy ừ” là khách quý của Bạch Nhị Lang, hân vội và tay bắt mặt mừng, nhanh nhẩu giới thiệu tên để kẻ đối diện “ghi nhớ” hẳn, nói tốt giúp hẳn trước mặt Bạch Nhị Lang. Đức “máy ừ” quá hiểu con người sống ở giới này như thế nào, càng được ghi nhớ, càng quan hệ rộng thì tiền đồ càng vô lượng. Đức khẽ gật đầu rồi rảo bước đi theo tay quản lý Thạch vào trong.

Bar 2000 chẳng đơn giản chút nào! Nhìn bề ngoài toà nhà có vẻ đơn giản, kín đáo và cũ kỹ, nhưng bên trong bar 2000 nhìn cũng khá sang trọng và có đủ tiện nghi như những bar hàng đầu ở Sài Gòn. Tay Thạch nhanh chóng dẫn mọi người vào sảnh chính, băng qua sảnh đến bàn DJ, vòng ra phía sau nơi là khu VIP đã có một nhóm người đợi sẵn. Tay Thạch dắt người đến rồi cúi đầu báo:

_ Anh Nhị! Khách của anh đã đến!

_ Thắng! Bo cho nó!

_ Dạ em cảm ơn anh Nhị!

Huy lập tức hướng sự chú ý đến hai người vừa xuất hiện ở đây. Gã đàn ông ngạo nghễ ngồi giữa hai cô gái chân dài xinh đẹp, hẳn ta mất mớ màng miệng phì phèo khói thuốc hắt hàm cười chào đón cả nhóm Đức “máy ừ”. Khác với Bạch Ngũ Lang có mái tóc đỏ hơi xoăn và tay chẳng chặt những hình xăm, Bạch Nhị Lang có nét nào đó thô hơn nhiều. Đầu cạo trọc, áo thun hình hổ vồ mồi, tay đeo nhẫn đủ mười đầu ngón tay, bụng hơi phì ra và mặt rỗ đầy tàn nhang. Bạch Nhị Lang có ánh mắt đờ dẩn, dấu hiệu của một kẻ thần kinh bị tàn phá bởi các chất kích thích, hẳn đứng lên dang tay ra chào đón những người vừa đến:

_ Đức “máy ừ”! Hoooo! Nghe danh đã lâu, anh em cho trăng vỗ tay nào

Bóp *Bóp*

Tiếng vỗ tay giòn vang xung quanh vang lên. Tất nhiên, khi đại ca đã vỗ tay thì đám em út nào dám trái theo. Những gã xung quanh cũng vỗ tay liên hồi, có kẻ thậm chí còn nhiệt tình đến nỗi vừa hò hét vừa giơ ngón cái lên biểu hiện khen ngợi Đức “máy ừ”. Bọn chúng đâu biết rằng đại ca bọn chúng đang khen đều Đức “máy ừ”, trăng vỗ tay như xách mé rằng: “Đức mày tàn cán gì dám tranh với tao? Mày có gan lắm!”. Vũ Huy Đức dĩ nhiên không phải không hiểu điều này, thái độ ứng xử tiếp theo của anh ta mới là phần thú vị. Nếu tỏ ra không khéo léo, Bạch Nhị Lang sẽ có “cớ” để gây hấn với nhóm của Đức ngay. Đức vội giả vờ gãi đầu cười xoa:

_ Nhị gia đừng khen em quá em nở mũi bây giờ! Em tài cán gì mà để anh nghe danh.

_ Ê? Mày đánh quyền chui vô địch thủ khắp miền Bắc, ai mà không biết mày? Nghe đâu từ khi mày về trường em tao, nó chưa từng thua trận nào

_ Em cũng chỉ là có chút nghề trên võ đài thôi anh. Ra ngoài chơi sao nổi bằng Nhị gia hay Văn Thắng ca đây.

_ Ha....

Gã đàn ông vừa bật cười thành tiếng, hẳn chính là Văn Vĩnh Thắng, hay còn gọi là Văn Thắng ca. Huy cũng chú ý gã này từ khi hẳn được Bạch Nhị Lang ra lệnh đưa tiền bo cho tên quản lý Thạch. Người này dáng gầy rộc, mái tóc dài che nửa mặt, ánh mắt sắc lẹm như dao nhưng có vẻ kín tiếng. Văn Thắng ca nhìn bề ngoài đúng chất của một tay giang hồ khét tiếng không nên đụng đến, một kẻ lạnh lùng và tàn nhẫn. Hẳn ta được Đức “máy ừ” nhắc đến, đứng thẳng dậy, thọc tay trái vào túi, tay phải chia ra đưa về phía Vũ Huy Đức tỏ ý muốn bắt tay:

_ Anh Đức, đã nghe danh từ lâu!

_ Ấy! Em sao bằng Văn Thắng ca được.

_ Gọi tao Thắng được rồi.

_ Hahaha, thằng nào giỏi hơn cũng được, đều là gà nhà, đều là gà nhà!

Nói đến đây Bạch Nhị Lang bỗng cười to, đứng xen vào giữa Đức “máy ừ” và Văn Thắng ca, choàng tay ôm lấy vai hai gã rồi vỗ mạnh. Người nhạy cảm hẳn đều thấy tên Nhị gia này đang có ý thu phục Đức “máy ừ” về phe của mình. Nếu cả 2 ứng cử viên hàng đầu cho vị trí thay thế tên Lê Dân đều thuộc line của Bạch Nhị Lang thì chẳng phải line ma tuý nghiêm nhiên là vật trong túi hắn đó sao? Đức “máy ừ” khẽ gạt tay Bạch Nhị Lang ra rồi giới thiệu:

_ Để em giới thiệu... sư huynh em của em Tiêu Xuân Phú. Hai thằng nhóc này là đệ tử của anh, Chu Vô Đức Huy và Cao Kim Viên

_ Ủm! Mà y giới đây!

Bạch Nhị Lang chỉ ừm một tiếng có lẽ. Hắn ta lúc này mặt sượng lại, tỏ thái độ khó chịu vì cái gạt tay ra của Đức “máy ừ”. Tất nhiên, Đức “máy ừ” không phải dạng đầu heo, anh ta biết dụng ý của Nhị gia khi mời anh ta dự tiệc tẩy trần này. Vũ Huy Đức gạt tay ra rõ ràng đáp lại sẽ không theo Bạch Nhị Lang. Không khí lúc này khẩn trương hết sức, bọn đàn em xung quanh Bạch Nhị Lang đều đứng lên vây quanh Đức “máy ừ”. Gã Văn Thắng ca thọc hai tay vào túi quần, đưa sát mặt đang ngâm thuốc phi phèo từng hơi thuốc vào mặt Đức “máy ừ”. Không khí hiện tại không khác gì quả bom hẹn giờ, chỉ chờ bên nào có hành động trước là sẽ nổ ra đánh nhau.

_ Ô! Mọi người đến sớm thế? Nhị gia! Anh Thắng! Đức!. Mọi người nhập tiệc bỏ quên em à?

Một giọng nói vang lên phá cái bầu không khí nặng nề kia. Kẻ vừa đến là Quân chốt, hắn ta đến vừa kịp lúc để giải vây. Những gã đàn em của Bạch Nhị Lang trông thấy Quân chốt bỗng khựng lại, khẽ liếc về phía đại ca của chúng. Bạch Nhị Lang mặt mày xám xịt nhưng vẫn cố giãn mặt ra cười với Quân chốt:

_ Mà y trễ quá thằng chốt.

_ Em bị kẹt xe mà Nhị gia. Tiệc bắt đầu rồi hà anh?

_ Chưa, mà y đến vừa kịp đó.

Gã Bạch Nhị Lang đứng hần dẩy, bước ra chỗ Quân chốt vỗ má quàng cổ kéo hắn vào trong ngồi cùng. Hắn ta hất hàm ra hiệu cho nhóm của Đức “máy ừ” tự tìm chỗ ngồi cho mình. Kẻ tình mắt sẽ nhận ra Quân chốt và Bạch Nhị Lang cùng phe, chỉ e có lẽ hắn đã “bán” không ít thông tin của Vũ Huy Đức cho line Nhị gia rồi. Nếu đúng là hắn bán những thông tin nhóm của Đức cho Nhị gia, thảo nào trong mắt Nhị gia không hề quan tâm đến tên đạo sĩ vô danh như Tiêu Xuân Phú và hai tên nhãi Huy-Viên.

Buổi tiệc bắt đầu cũng là lúc nhóm của Đức “máy ừ” hoàn toàn bị ném sang lề, suốt buổi tiệc Bạch Nhị Lang chỉ cụng ly cùng Quân chốt cũng như cười đùa với bọn đàn em của hắn. Văn Vĩnh Thắng thỉnh thoảng xoay sang nhìn nhóm của Đức rồi cười nhạt khinh bỉ. Không làm bạn thì chỉ có thể làm kẻ thù thôi có gì mà lạ. Nếu không phải có Quân chốt ở đây có lẽ nhóm của Đức đã bị đá đít khỏi bar 2000 rồi. Bỗng nhiên, Viên xoay sang lay lay Huy và Phú vài cái, miệng lắp bắp:

_ Anh Ph...Phú, Huy! Ai kia!

_ Hử?

Tiêu Xuân Phú há hốc mồm ra kinh ngạc. Dưới ánh đèn led lập loè và tiếng nhạc giật đùng đùng, một gã thanh niên chỉ trạc hai mươi lăm, mặc bộ áo vest sọc caro trắng đen, cổ mang nơ đỏ, tóc chải bóng bẩy nhẹ nhàng bước vào. Gã ta tiêu sái tựa như không lướt đến chỗ của hơn hai mươi người đang ngồi ở khu VIP. Văn Thắng ca lúc này cũng thấy gã trai trẻ ăn vận bánh bao kia, hắn đứng dậy đưa tay ra hiệu cho gã vừa đến:

_ Thanh Tùng tiên sinh! Ở đây!

_ Ha... Văn Thắng ca!

Giọng nói Hà thành là lướt hết như cái tác phong không lẫn vào đâu được Thanh Tùng, tên đạo sĩ trẻ trực thuộc Cục Tâm Linh Miền Bắc. Chắc hẳn hắn là người nằm vùng của Nguyễn Đ mà Trương Tuyên nhắc đến lần trước đây mà. Tiêu Xuân Phú khẽ liếc mắt ra hiệu cho Huy và Viên tỏ thái độ không quen biết Thanh Tùng. Gã Thanh Tùng nhanh nhẩu bước đến khi Bạch Nhị Lang vừa đứng lên, chủ động đưa tay ra bắt cùng gã Nhị gia này:

_ Nhị gia! Tôi là Hoàng Thanh Tùng, hân hạnh được gặp ông

_ Haha! Thanh Tùng tiên sinh, nghe danh không bằng gặp mặt. Cho tôi hỏi tiên sinh đã 18 tuổi chưa?

_ Ô...cái này...

_ Haahaa, tôi đùa thôi! Nghe danh tiên sinh tuổi trẻ tài cao, ai ngờ tiên sinh trẻ vậy.

_ Quá khen! Quá khen!

_ Còn quá khen sao? Sư phụ tôi đã khen tiên sinh ắt không phải giả, phải không nào?

_ Quá khen rồi! À phải, Cử Trạng đạo trường không có ở đây sao?

_ Sư phụ tôi tính không ưa náo nhiệt, vì vậy sư phụ không tham dự. Nhưng sư phụ có dặn tôi, tiên sinh có nhiều trò hay nhất định không để tôi thất vọng, phải không tiên sinh?

_ Chính phải! Chính phải!

Bạch Nhị Lang kín đáo nháy mắt với Thanh Tùng. Tên đạo sĩ trẻ này nhạy bén đoán ra ý của hắn ta, khẽ gạt đầu ra hiệu đồng ý. Nói đoạn, hắn ta xoay

sang nhìn nhóm của Đức “máy ủi” nở một nụ cười nguy hiểm, rồi chìa tay ra tỏ vẻ thân thiện cùng Vũ Huy Đức:

_ Xin chào! Tôi tên Thanh Tùng, tiên sinh đây là.....

_ Em là Đức “máy ủi”, em... ế... cái đ*o gì vậy...

Vũ Huy Đức còn chưa kịp giới thiệu bản thân xong, anh ta cảm thấy lòng bàn tay có cảm giác nóng nóng, ran rát rất đau đớn vội rút tay ra. Định thần lại, chỉ thấy lòng bàn tay của Đức “máy ủi” đang bốc hơi lửa, thiêu cháy da khiến anh ta đau đớn quặt tay liên tục để dập lửa đi. Huy, Viên và Phú đứng cạnh đó cũng choáng váng không biết phải làm gì, vội tìm khăn ướt cùng nhau đập khăn liên tục vào tay Đức “máy ủi” nhưng ngọn lửa không hề có dấu hiệu suy yếu. Thấy Đức “máy ủi” la oai oái và nhóm của Đức như mở bong bóng, Bạch Nhị Lang và Văn Vĩnh Thắng đứng cười sáng khoái, còn tên Thanh Tùng chỉ đứng mỉm cười nhẹ. Dập lửa được ít lâu không ăn thua, Huy điên tiết vội lao đến Thanh Tùng, nắm cổ hắn lên thét vào mặt hắn:

_ Thằng chó! Mày làm gì anh tao?

_ Bình tĩnh nào! Tay anh của bạn có bị gì đâu!

_ Hờ?

Huy xoay lại nhìn thì thấy ngọn lửa trên tay của Đức “máy ủi” đã được dập tắt. Huy trở mặt ra ngạc nhiên nhìn về Tiêu Xuân Phú tràn đầy nghi hoặc. Phú khẽ nhún vai ra hiệu mình không hề dập ngọn lửa này và chẳng hiểu sao ngọn lửa này được dập tắt. Huy lại nhìn chính diện vào mặt Thanh Tùng lần nữa, miệng khẽ mấp mấp tính nói gì đó, khuôn mặt Huy lúc này thộn ra như kiểu hắn chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra nữa.

_ Aaaaaaaaaaaaa

Bỗng nhiên, Huy thấy bàn tay đang nắm cổ áo của Thanh Tùng nhòn nhọt, hắn định thần nhìn lại thấy một con rắn hổ mang to khủng khiếp đang bò trên tay của hắn. Huy từ nhỏ đã sợ rắn, cơ bản ai cũng biết một cú mổ của rắn thì thần tiên cũng khó cứu. Hắn thét lên rồi dùng tay quật tới quật lui để ném con rắn đi xa, nhưng khi dừng lại thì phát hiện ra con rắn đã quấn chặt lấy tay hắn, phỏng mang kẻ hai chiếc răng nanh nhọn hoắt ra chuẩn bị cho cú mổ.

Xoẹt *Xoẹt*.

Bất ngờ Đức “máy ủi” lao đến, anh ta cầm con dam găm giắt bên hông thẳng vào miệng con rắn, rồi dùng nội công Vô Lượng Khí Hải Quyết xé con rắn ra làm hai mảnh. Nửa đầu trên con rắn rơi xuống đất bỗng hoá thành một mảnh giấy nhỏ, còn nửa thân còn lại đang quấn trên tay Huy cũng biến thành một mảnh giấy nhỏ khác rơi xuống đất. Tiêu Xuân Phú tiến đến, ngời xuống nhặt hai mảnh giấy lên ghép lại rồi ngẩng mặt lên nhìn tên Thanh Tùng:

_ Hoá hình phù?

_ Hihi, bản đạo chỉ muốn vui đùa cùng anh em của Nhị gia một chút, nếu có gì bất kính mong các vị thông cảm!

_ Nói hay lắm! Chỉ cần làm huynh đệ của tao thì Thanh Tùng tiên sinh dĩ nhiên chiều cổ rồi

Bạch Nhị Lang lúc này thôi không cười nữa, hắn ta bước đến vỗ vai Thanh Tùng rồi cố ý nói về phía nhóm của Vũ Huy Đức. Tất nhiên, câu nói của hắn từ từ đều có dụng ý riêng. Vừa rồi hắn cố ý ra hiệu cho Thanh Tùng “góp vui” phá nhóm Đức “máy ủi”, vừa là để Thanh Tùng thể hiện tài năng, vừa dẫn mặt nhóm của Vũ Huy Đức rằng chỉ cần theo hắn thì không phải đối đầu với gã lợi hại như Thanh Tùng.

Đức “máy ủi” mặt sa sầm lại, hắn ta cảm thấy từ đầu buổi tiệc đến giờ bị đối phương đùa bỡn trong lòng bàn tay quá nhiều. Nếu không phải thân phận của Bạch Nhị Lang là anh trai ruột của đại ca hắn, có lẽ hắn đã động thủ rồi. Huy và Viên cũng điên tiết không kém, họ đã không ưa gã Thanh Tùng từ nhiệm vụ đạo trước bắt họ bắt xe khách đến địa điểm cần điều tra. Lần này hắn lại chơi nhóm họ này lần nữa, dù có là nằm vùng hay vì nhiệm vụ thì ít nhất hắn cũng phải nể mặt “người trong nhà” chứ. Tuy nhiên, Huy và Viên cũng không dám vọng động, sợ ảnh hưởng đến Đức “máy ủi”. Tiêu Xuân Phú khẽ bước đến chỗ Đức “máy ủi”, thì thầm nhỏ vào tai Đức:

_ Đức! Để cho anh!

_ Không được! Anh không được vô lễ với Nhị gia!

_ Anh đâu có làm gì Nhị gia, để anh trừng trị thằng nhóc hỗn hào Thanh Tùng.

_ Anh chơi nổi không?

_ Mày đang hỏi thiên tài đệ nhất của phái Chính Nhất hả?

_ Hà....chịu anh luôn!

Vũ Huy Đức khẽ lắc đầu cười nhẹ, hắn ta biết sư huynh nổi tiếng điềm đạm như Phú cũng đang nổi máu nóng lên rồi. Tiêu Xuân Phú nói xong cầm 2 mảnh giấy hoá hình phù khi nãy bước đến chỗ gã Thanh Tùng. Thanh Tùng căng thẳng đề cao sự đề phòng, hắn biết không thể nào đối phương chỉ đến đưa phù trả lại cho hắn được. Phú đưa hai mảnh giấy ấn vào tay Thanh Tùng rồi mỉm cười thân thiện:

_ Chẳng hay tiên sinh có mang theo ô không?

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Tiền Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.